virtual-project.eu

dispărut fără urmă

HARLAN COBEN

HARLAN COBEN

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

Original: *Gone for Good* (2002)

Traducere:
IRINA NEGREA

virtual-project.eu

2006

1

•

Cu trei zile înainte să moară, mama mi-a spus – n-au fost astea chiar ultimele ei cuvinte, dar foarte pe-aproape, totuși – că fratele meu trăiește.

Atât a spus. N-a mai adăugat nimic. A zis asta doar o dată. Și nu se simțea deloc bine. Sub efectul morfinei, bătăile inimii îi erau deja numărate. Culoarea pielii avea nuanță între pământiu și un bronz-pal, de vară. Ochii i se duseseră adânc în fundul capului. Dormea mai tot timpul. De fapt, n-avea să mai aibă, de-atunci, decât un singur moment de luciditate, de care m-am îndoit foarte tare – ceea ce avea să-mi ofere prilejul de a-i spune că a fost o mamă minunată, că o iubeam foarte mult și că îmi luam rămas-bun de la ea. Niciunul dintre noi nu a pomenit nimic despre fratele meu. Ceea ce nu însemna însă că nu ne gândeam la el, ca și cum ar fi fost prezent acolo, lângă patul ei.

„Trăiește.”

Exact așa a spus. Iar dacă lucrul acesta era adevărat, nici nu știam dacă va fi bine sau rău.

•

Am îngropat-o pe mama peste patru zile.

Când ne-am întors acasă, tata a trecut vijelios printre cei prezenți în salonaș. Se făcuse roșu la față de furie. Eram și eu acolo, firește. Sora mea, Melissa, venise cu avionul din Seattle, împreună cu soțul ei, Ralph. Mătușa Selma și unchiul Murray se foiau de colo-colo. Sheila, iubita mea, ședea lângă mine și mă ținea de mână.

Cam ăștia eram toți.

Nu exista decât un singur aranjament floral, un fel de monstruozitate superbă. Sheila a zâmbit și m-a strâns de mână, când a văzut cartonașul. Niciun cuvânt, niciun mesaj, doar desenul

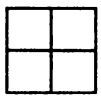

Tata se uita mereu afară prin bovindouri – aceleași ferestre în care se trăsese de două ori cu o armă pneumatică, în decursul ultimilor unsprezece ani și mormăia în barbă, „Ticăloșii”. Se întorcea spre noi, ceea ce însemna că-și mai amintise de cineva care nu participase la înmormântare.

— Ce Dumnezeu, puteau și cei din familia Bergman să catadicsească să-și facă apariția.

După care închidea ochii și privea în altă parte. Și iar se măcina nervos, mânia contopindu-se pe chipul lui cu o amărăciune pe care n-aveam tăria s-o privesc.

Încă o trădare pe lângă atâtea altele asemănătoare din ultimul deceniu.

Simțeam că nu mai am aer.

M-am ridicat în picioare. Sheila s-a uitat în sus, la mine, cu îngrijorare.

— Mă duc să mă plimb un pic, i-am șoptit eu.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, lasă.

Sheila a dat din cap, înțelegătoare. Eram împreună de aproape un an. Niciodată nu avusesem pe cineva care să se sincronizeze atât de bine cu stările mele sufletești, altminteri destul de ciudate. M-a strâns iar de mână, în semn de „te iubesc”, și căldura atingerii ei mi s-a răspândit în tot corpul.

Covorașul nostru de la intrare era o bucată de mochetă aspră, imitație de iarbă, de ziceai că fusese furat de la vreo terasă în aer liber, cu o margaretă de plastic în colțul din stânga sus. Am pășit peste el și am luat-o pe Downing Place. Pe stradă, același șir paralizant de banal format din case identice, cu laturi din aluminiu, construite prin 1962. Era cald, iar de la costumul gri-închis, cu care rămăsesem îmbrăcat, a început să mă mănânce pielea. Soarele crunt de fierbinte bătea

parcă un răpăit de tobă, iar o parte perversă din mine își zicea că era o zi excelentă pentru descompunerea materiei. Imaginea mamei zâmbind, cu surâsul ei luminos de dinainte ca totul să se întâmple, mi-a străfulgerat prin fața ochilor. Am alungat-o.

Știam încotro mă duceau pașii, deși nu cred că m-aș fi încumetat să recunosc asta nici față de mine însumi. Eram atras într-acolo, împins de o forță nevăzută. Unii ar zice că eram masochist. Alții ar remarca, poate, că atitudinea mea avea legătură cu ideea de finit. Eu mă gândeam că nu era probabil niciuna, nici alta.

Voiam doar să mă uit la locul acela, unde totul a luat sfârșit.

Mă împresurau tot felul de priveliști și zgomote specifice periferiei pe timp de vară. Puștani chiuiau gonind pe biciclete. Domnul Cirino, proprietarul unui magazin Ford/Mercury pe Route 10, își tundea gazonul. Soții Stein – clădiseră un lanț de magazine cu obiecte de uz casnic, care a fost înghițit de un lanț mai mare – făceau o plimbare pe jos, ținându-se de mână. La familia Levine, avea loc un meci de fotbal, dar participanții îmi erau complet necunoscuți. Din curtea din spate a familiei Kaufman, se ridica fumul provenit de la grătar.

Am trecut pe lângă fosta locuință a familiei Glassman. Mark „Fleț”ul Glassman sărise printre ușile culisante din sticlă, când avea șase ani. Se juca de-a Superman. Mi-aduc aminte și-acum țipetele și sângele. A trebuit să i se facă patruzeci de cusături. Fleț”ul s-a făcut mare și a devenit un fel de milionar, de pe urma scoaterii la vânzare a unor acțiuni. Nu cred că i se mai spune Fleț”ul acum, deși nu se știe niciodată…

Casa familiei Mariano, tot în aceeași nuanță oribilă de galben-flegmă și cu un cerb de plastic păzind aleea din față, se afla pe curbura străzii. Angela Mariano, fata neascultătoare din cartierul

nostru, era cu doi ani mai mare decât noi, și mi se părea cumva că aparține unei specii superioare, care ne impresiona și ne uluia. Sorbind-o din priviri pe Angela când făcea plajă în curtea din spate a casei, purtând un top minuscul care sfida legea gravitației, mi s-a întâmplat să simt prima oară împunsăturile dureroase ale unui adânc alean hormonal. Pur și simplu, îmi lăsa gura apă. Angela se certa mereu cu părinții și fuma pe furiș în magazia de scule din spatele casei. Prietenul ei avea motocicletă. M-am întâlnit întâmplător cu ea anul trecut, pe Madison Avenue, în centrul orașului. Mă așteptam să arate groaznic – fiindcă asta auzi mereu că pățesc toate amorurile de la tinerețe –, însă Angela arăta nemaipomenit și părea fericită.

O stropitoare de gazon împroșca un val molcom în fața casei lui Eric Frankel, pe Downing Place nr. 23. Eric a avut parte de un *bar mitzvah* organizat pe teme de călătorie spațială, la Chanticleer, în Short Hills, când eram amândoi în clasa a șaptea. Tavanul era aranjat ca un planetariu – un cer negru, plin cu constelații. Pe invitația primită de mine, scria că aveam loc la „Masa Apollo 14”. Piesa centrală era un prototip de rachetă ornamentată, amplasat pe un covor de lansare verde ca iarba. Chelnerii, gătiți cu costume spațiale realiste, întruchipau membrii echipajului Mercury 7. Pe noi ne servea „John Glenn”. Eu m-am furișat cu Cindi Shapiro în încăperea capelei, unde ne-am pupat mai bine de un ceas. Spre deosebire de Cindi, la mine era prima oară. Îmi amintesc că a fost ceva fabulos – limba ei care mă mângâia și mă excita cum nici nu mi-aș fi putut închipui vreodată. Dar îmi mai amintesc și cum încântarea aceea inițială s-a preschimbat după vreo douăzeci de minute în plictiseală – un fel de „și-acum ce mai urmează?” concomitent cu nedumerirea naivă „asta e deci, tot?”

Când Cindi și cu mine ne-am întors pe șest la Masa Apollo 14 de la Cape Kennedy, ciufuliți și șifonați de la atâta pupăceală (în timp ce Herbie Zane Band încânta mulțimea cu acordurile serenadei „Fly Me to the Moon"), fratele meu, Ken, m-a tras deoparte și mi-a cerut detalii. Eu, desigur, i le-am dat cu nespusă încântare. Drept răsplată, mi-a zâmbit cum știa el și mi-a tras cinci palme. În noaptea aceea, cum stăteam noi doi culcați, Ken în patul de deasupra, eu – în cel de jos, în timp ce la casetofon se auzea formația Blue Oyster Cult cu „Don't Fear the Reaper" (melodia preferată a lui Ken), fratele meu mai mare mi-a explicat realitățile vieții văzute din perspectiva unui elev de-a noua. Mai târziu, aveam să aflu că în cea mai mare parte nici nu avusese dreptate (un pic cam prea mult accent pe sâni), dar, când mă gândesc la noaptea aceea, tot îmi mai vine să zâmbesc.

„*Trăiește*…"

Am scuturat din cap și am făcut dreapta la Coddington Terrace, pe lângă fosta casă a familiei Holder. Era exact traseul meu și al lui Ken spre școala primară de la Burnet Hill. De obicei, o luam pe o alee pavată dintre două case, pentru a scurta drumul. Mă întrebam dacă aleea asta mai exista și acum. Mama – căreia toată lumea, până și copiii, îi spunea pe vremuri Sunny – se ținea după noi, pe furiș, până la școală. Ken și cu mine făceam fețe-fețe când observam cum se pitea pe după copaci. Zâmbeam, gândindu-mă acum la cât de grijulie era cu noi. Pe-atunci, mi-era cumva rușine de atitudinea ei, dar Ken ridica din umeri, pur și simplu, ca și cum nici n-ar fi contat. Fratele meu era suficient de sigur pe el, așa că n-avea de ce să-l deranjeze. Eu, însă, nu.

Am simțit o durere sfâșietoare și am trecut mai departe.

Poate era doar în imaginația mea, nu știu, dar lumea a început să se holbeze la mine. Bicicliștii,

baschetbaliștii care driblau cu mingea, stropitoarele de pe gazon și oamenii care tundeau iarba, fotbaliștii care strigau – toți parcă amuțeau atunci când mă vedeau. Unii se zgâiau din curiozitate, fiindcă un străin care se plimbă vara, fie chiar și seara, îmbrăcat cu un costum gri-închis e, totuși, o ciudățenie. Dar cei mai mulți, sau poate din nou doar mi se părea mie, se uitau îngroziți, fiindcă mă recunoșteau și nu le venea să creadă că aș putea avea tupeul să calc pe acest sol sacru.

M-am apropiat de casa de la nr. 97 de pe Coddington Terrace, fără nicio șovăire. Îmi slăbisem nodul de la cravată. Mi-am vârât mâinile în buzunare. Am pus piciorul în locul unde bordura se îmbină cu asfaltul de pe trotuar. Ce căutam aici? Am văzut perdeaua mișcându-se în birou. Chipul doamnei Miller a apărut la fereastră, sfrijit și fantomatic. Mă privea cu mânie. Nu m-am clintit și nici n-am întors capul. Iar m-a sfredelit din ochi, cu răutate – și apoi, spre surprinderea mea, trăsăturile i s-au îndulcit. Era ca și cum agonia noastră reciprocă făcuse cumva joncțiunea. Doamna Miller a dat din cap, cu un aer oarecum aprobator. I-am răspuns la fel, înclinând bărbia, și am simțit cum mi se umplu ochii de lacrimi.

•

E posibil să fi văzut mulți reportajul de la *20/20* sau știrea de la *PrimeTime Live* ori vreun alt echivalent TV al oricărei fițuici de scandal. Dar pentru cei care nu s-au uitat atunci la televizor, iată care este versiunea oficială: pe data de 17 octombrie, acum unsprezece ani, în localitatea Livingston, New Jersey, fratele meu, Ken Klein, pe atunci în vârstă de douăzeci și patru de ani, a violat-o și a strangulat-o cu brutalitate pe vecina noastră Julie Miller.

În subsolul casei ei. Pe Coddington Terrace, nr. 97.

Acolo a fost găsit cadavrul ei. Din probe, nu s-a putut conchide dacă a fost ucisă în acel demisol

sordid ori dacă, deja moartă, a fost azvârlită acolo, în spatele canapelei dungate, pe care se vedeau pete de apă. Cei mai mulți au considerat plauzibilă prima ipoteză. Fratele meu a reușit să scape și a fugit într-o direcție necunoscută – cel puțin, subliniez iarăși, potrivit versiunii oficiale.

Pe parcursul ultimilor unsprezece ani, Ken a eludat toate capcanele întinse de poliție în toată lumea. Au existat totuși niște „vizoare".

Primul a intervenit cam la un an după crimă, într-un cătun de pescari din nordul Suediei. Interpolul a intrat în acțiune, dar cumva fratele meu le-a scăpat printre degete. Se presupune că a fost avertizat că e urmărit. Nu-mi pot imagina cine și cum a putut face asta.

A doua situație de acest fel s-a produs patru ani după aceea, la Barcelona. Ken închiriase – pentru a cita relatarea din ziar – „o *hacienda* cu vedere la ocean" (Barcelona nu are ieșire la ocean) împreună cu – din nou voi cita – „o femeie brunetă și grațioasă, probabil dansatoare de flamenco". S-a nimerit ca tocmai un locuitor din Livingston, aflat în vacanță, să raporteze că l-a văzut pe Ken, cu iubita lui castiliană, cinând pe plajă. Omul l-a descris pe fratele meu ca fiind bronzat și în formă fizică excelentă, purtând o cămașă albă descheiată la guler și espadrile fără șosete. Tipul din Livingston, un oarecare Rick Horowitz, a fost coleg de clasă cu mine, în clasa a patra, când l-am avut profesor pe domnul Hunt. Timp de trei ani la rând, mi-aduc aminte, Rick ne-a distrat mâncând omizi în recreații.

Ken-din-Barcelona s-a fofilat iarăși, scăpând neprins de poliție.

Ultima oară când se presupune că fratele meu ar mai fi fost identificat, se zice că era la schi în Alpii Francezi, pe pante de mare dificultate (destul de interesant, totuși, din moment ce până la omor Ken n-a schiat niciodată). De data asta, n-a ieșit nimic, decât o știre la *48 Hours*. De-a lungul anilor,

statutul de fugar din calea legii, pe care l-a căpătat fratele meu, devenise varianta, în domeniul infracțional, al unei emisiuni gen *Pe unde sunt ei acum*?, țâșnind la suprafață ori de câte ori se lansa vreun zvon sau, mai probabil, atunci când vreo gazetă amatoare de senzațional intra în criză de subiecte.

N-am putut să sufăr niciodată când vedeam pe micul ecran cum „echipa noastră de profesioniști TV" acoperă „incidentele grave din localitate" sau cine știe ce personaj fățos, depistat tot din dorința de a stârni vâlvă. „Relatările speciale de la fața locului", cu care se laudă ei (măcar o dată aș vrea să-i văd și eu că realizează o „relatare normală, o poveste care i se poate întâmpla oricui"), prezentau mereu aceleași fotografii cu Ken în costum alb de tenis – a fost la un moment dat un jucător bine cotat la nivel național –, cu o mutră foarte pompoasă. Nu-mi dau seama de unde au făcut rost de pozele astea. În ele, Ken arată bine, chipeș, ceea ce pe oameni îi deranjează din start. Înfumurat, tunsoare gen Kennedy, Ken-din-fotografii avea mutră de privilegiat al sorții (ceea ce nu era, desigur), care trece valsând prin viață, profitând de farmecul lui (avea un pic) și de conturi bancare (n-avea niciunul).

Am apărut și eu, o dată, la una dintre aceste emisiuni televizate. M-a contactat un producător – asta pe la începutul relatărilor din presă –, susținând că vrea să prezinte „echitabil, ambele părți". Aveau deja o mulțime de oameni dispuși să-l linșeze pe fratele meu, a remarcat el. Or, ei voiau ca, în numele „imparțialității", cineva să îl descrie pe Ken „așa cum era în realitate".

M-am lăsat ademenit.

O prezentatoare cu părul blond-cenușiu, simpatică de altfel, m-a intervievat timp de peste un ceas. Pot să zic că mi-a și plăcut, de fapt. A fost ceva terapeutic. Tipa mi-a mulțumit și m-a condus afară, dar când s-a difuzat emisiunea n-au folosit

decât o singură secvență, din care au scos întrebarea („Dar, desigur, sunt convinsă că nu veți susține că fratele dumneavoastră era perfect, așa-i? Doar n-aveți de gând să ne spuneți că era un sfânt, nu?”) și au editat intervenția mea, astfel încât am apărut într-un prim-plan excesiv de mărit, cu o muzică dramatică drept fundal, în care spuneam: „Ken n-a fost deloc un sfânt, Diane”.

În fine, asta a fost versiunea oficială a celor întâmplate.

Mie unuia, nu mi s-a părut niciodată credibilă. Nu zic că nu e posibil să fi fost așa. Însă eu cred că un scenariu mult mai plauzibil este ca fratele meu să fie deja mort – adică să fi murit încă de acum unsprezece ani.

Ca să fiu mai clar, mama a crezut întotdeauna că fratele meu, Ken, a murit. A crezut asta cu fermitate. Fără nicio rezervă. Fiul ei nu putea fi un criminal. Fiul ei era o victimă.

„*Trăiește… N-a făcut el asta*.”

Ușa din față a locuinței familiei Miller s-a deschis. Domnul Miller a pășit afară. Și-a împins ochelarii mai sus pe nas. Și-a pus mâinile în șold, cu pumnii strânși, luând o poză de Superman amărât.

— Pleacă dracului de-aici, Will, mi-a zis domnul Miller.

Și am plecat.

•

Următorul mare șoc l-am avut peste o oră.

Eram cu Sheila, sus, în dormitorul părinților mei. De când o știam eu, camera aceasta avusese aceeași mobilă masivă, într-o tentă de gri-albăstrui. Ședeam amândoi pe patul dublu, cu arcurile saltelei slăbite. Obiectele personale ale mamei – chestiile pe care le păstra în sertarele burdușite de la noptieră – erau împrăștiate pe plapumă. Tata era încă la parter, în fața bovindourilor, holbându-se sfidător afară.

Nu știu ce-mi venise să umblu cu lucrurile astea, la care mama a ținut așa de mult, încât a dorit să le aibă mereu lângă ea. Știam că voi suferi. Există o corelare interesantă între a-ți face rău intenționat și senzația de mângâiere, un fel de abordare a amărăciunii în regim de risc maxim. Ca atunci când te joci cu focul. Presupun, însă, că nu puteam face altfel.

M-am uitat la fața drăguță a Sheilei – capul înclinat spre stânga, ochii privind concentrat în jos – și am simțit că inima mea se înalță pe culmi miraculoase. Poate că pare un pic cam straniu, dar eu eram în stare să o contemplu pe Sheila ore întregi la rând. Nu era vorba doar despre frumusețea ei – care în niciun caz nu s-ar fi putut numi „clasică", din moment ce trăsăturile ei erau un pic descentrate, fie din naștere, fie, mult mai probabil, din cauza unui trecut tulbure –, dar deslușeai pe chipul ei o însuflețire, un fel de permanentă luare-aminte, un soi de delicatețe, ca și cum încă o lovitură a sorții ar fi putut s-o zdruncine ireparabil. Sheila mă făcea să vreau – ascultați bine la mine – să fiu brav, de dragul ei.

Fără să ridice privirea, Sheila a zâmbit în colțul gurii și a zis:

— Las-o baltă.

— Dar n-am făcut nimic.

În cele din urmă, s-a uitat în sus și a văzut expresia de pe fața mea:

— Ce-i? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Tu ești totul pentru mine, i-am spus, cu simplitate.

— Nici tu nu ești de lepădat, să știi.

— Mda, zisei eu. Mda, e-adevărat.

S-a prefăcut că ar vrea să-mi tragă o palmă.

— Te iubesc, să știi.

— Păi, nici n-ai avea de ce să nu mă iubești!

Și-a rotit ochii, aparent exasperată. Pe urmă, privirea i-a căzut pe partea patului unde obișnuise

să doarmă mama. Pe fața ei se așternuse calmul.

— La ce te gândești? am întrebat-o eu.

— La mama ta, a zâmbit Sheila. Mi-a plăcut de ea.

— Îmi pare rău că n-ai cunoscut-o așa cum era înainte.

— Da, și mie.

Am început să ne uităm la tăieturile din presă, trase fiecare în folie de plastic. Anunțuri de nașteri – Melissa, Ken, eu. Articole despre performanțele lui Ken la tenis. Trofeele lui – oameni din bronz, în miniatură, arcuiți în mișcarea de a servi mingea –, întesau și acum camera lui de altădată. Mai erau apoi fotografii, majoritatea foarte vechi, de dinainte de crimă. Sunny. Aceasta fusese porecla mamei, încă din copilărie. I se potrivea. Am găsit o fotografie de-a ei, când era președinta comitetului de părinți. Nu știu exact ce făcea, dar în poză apărea pe scenă, cu o pălărie umflată, iar toate celelalte mame se prăpădeau de râs în jurul ei. În altă fotografie, mama conducea carnavalul școlii. Purta un costum de clovn. Dintre toți adulții, Sunny era preferata prietenilor mei. Le plăcea enorm să meargă în mașină, când conducea ea. Voiau mereu ca picnicul clasei să se țină la noi acasă. Sunny era minunată ca mamă, fără să fie excesiv de acaparatoare, doar suficient de „detașată”, un pic cam trăsnită poate, astfel încât nu știai niciodată la ce să te aștepți că va face în continuare. Mama mea a creat întotdeauna senzație în jurul ei.

Treaba asta ne-a luat mai mult de două ceasuri. Sheila nu se grăbea, privind cu luare-aminte fiecare fotografie în parte. Când s-a oprit asupra uneia în mod special, a mijit ochii, foarte atentă.

— Cine-i aici?

Și mi-a dat mie fotografia. În partea stângă, era mama în niște bikini de culoare galbenă, cu o croială relativ obscenă, aș zice, stil anul 1972, care îi evidențiau formele rotunde. Ținea brațul petrecut

pe după umerii unui bărbat scund, negricios și mustăcios, care zâmbea fericit.

— Regele Hussein, am precizat eu.

— Poftim?

Am confirmat cele spuse, dând afirmativ din cap.

— Adică regele Iordaniei?

— Aha. Mami și tati l-au cunoscut în Miami, la Fontainebleau.

— Și?

— Mami l-a rugat să facă o poză cu ea.

— Incredibil.

— Uite dovada.

— Dar n-avea și el gărzi de corp sau vreo pază specială?

— O fi avut, dar nici mama nu părea prea înarmată, ce zici?!

Sheila a râs. Mi-aduc aminte cum mi-a povestit mama toată întâmplarea: cum s-a postat ea să fie pozată lângă regele Hussein, dar s-a potrivit ca tocmai atunci aparatul de fotografiat al tatei să se blocheze; tata bombănea nervos de unul singur, încercând să-l repare, mama îl grăbea furioasă din priviri, regele aștepta răbdător, până când șeful securității regale s-a apucat să cerceteze și el aparatul, a descoperit care era hiba și a remediat problema, tata putând în fine să-i fotografieze pe cei doi.

Mămica mea, Sunny.

— Ce drăguță era, a zis Sheila.

E un clișeu oribil să spui că o parte din ființa ei s-a stins atunci când a fost găsit cadavrul lui Julie Miller, dar este cert că, îndeobște, toate clișeele de acest fel sunt perfect adevărate. Verva mamei s-a domolit, înăbușită parcă. După ce a aflat de omor, n-a făcut niciodată vreo criză de nervi, n-a plâns niciodată isteric. De multe ori mi-am zis că ar fi fost de preferat să se descarce. Mama mea, înainte o persoană atât de zglobie și veselă, a devenit înspăimântător de apatică. Întreaga ei atitudine a

devenit ternă, monotonă – *placidă* ar fi poate cuvântul cel mai potrivit – ceea ce, la cineva ca ea, te șoca mai acut decât cele mai fistichii toane.

Suna cineva la ușă. M-am uitat afară pe fereastra de la dormitor și am văzut furgoneta de la bufetul Eppes-Essen. Cafele pentru, mda, asistența îndoliată. Tata comandase, optimist, prea multe porții. Nu se putea învăța minte să nu se mai amăgească singur. A rămas în casa asta aidoma căpitanului care nu-și părăsește corabia nici când se scufundă. Mi-aduc aminte cum, când s-a tras prima dată în ferestre cu arma aceea pneumatică, nu la mult timp după omor, tata a agitat pumnul amenințător spre lumea de-afară. Mama, cred eu, voia să se mute. Tata, nu. A se muta ar fi însemnat o cedare, în ochii lui. A se muta ar fi însemnat că recunoștea vinovăția fiului său. A se muta ar fi fost ca o trădare.

Amuțisem.

Sheila se uita la mine. Afecțiunea ei era aproape palpabilă, caldă ca o rază de soare pe fața mea, iar pentru câteva clipe m-am lăsat mângâiat de scânteierea ei. Ne cunoscusem la serviciu, cam cu un an în urmă. Eu sunt director general la Covenant House, pe 41st Street, în New York. Suntem o fundație caritabilă, care îi ajută pe copiii fugiți de-acasă să supraviețuiască pe străzi. Sheila se prezentase ca voluntară. Era dintr-un orășel din Idaho, deși nu prea mai găseai vreo urmă de provincialism la ea. Mi-a povestit cum, cu mulți ani în urmă, și ea fugise de-acasă. Asta a fost tot ce a vrut să-mi spună despre trecutul ei.

— Te iubesc, i-am spus.

— Păi, nici n-ai avea de ce să nu mă iubești, mi-a replicat ea.

N-am făcut pe exasperatul, rotind ochii în cap. Sheila se purtase frumos cu mama, spre sfârșit. Venea cu autobuzul de la Port Authority până la Northfield Avenue, mergând apoi pe jos până la Centrul Medical St. Barnabas. Înainte de boală,

ultima oară când mama mai fusese internată la St. Barnabas a fost când m-a născut pe mine. Ideea de ciclu complet al vieții i se păruse probabil sfâșietoare, deși pe moment n-am sesizat acest lucru.

O văzusem totuși pe Sheila cum se purta cu mama. Și îmi dăduse de gândit. Mi-am luat inima în dinți.

— N-ar strica să-i suni pe părinții tăi, am șoptit eu, duios.

Sheila s-a uitat la mine de parcă i-aș fi ars o palmă. S-a ridicat de pe pat.

— Sheila?

— Nu e momentul pentru așa ceva, Will.

Am luat în mână o fotografie înrămată, în care apăreau părinții mei, foarte bronzați, în vacanță.

— Ce mi-e acum, ce mi-e altă dată, în fond?!

— Nu știi nimic despre părinții mei.

— Dar mi-ar plăcea să aflu, am spus eu.

S-a întors cu spatele la mine.

— Te-ai ocupat de copii fugiți de-acasă, a zis ea.

— Ei, și?

— Știi cât de rău poate fi.

Știam, da. M-am gândit din nou la trăsăturile ei ușor descentrate – nasul, bunăoară, cu umflătura aceea care spunea multe – și m-am întrebat ce se ascundea în spatele chipului ei.

— Mai știu și că e mai rău dacă nu vorbești despre asta.

— Am vorbit despre asta, Will.

— Nu cu mine.

— Nu ești terapeutul meu.

— Sunt bărbatul pe care îl iubești.

— Da. Bine. Dar nu acum, OK? Te rog.

La asta, n-am mai știut ce să răspund, dar poate că avea dreptate. Cu un aer absent, suceam între degete fotografia înrămată. Și atunci s-a întâmplat.

Poza din ramă a alunecat un pic.

Am privit în jos. O altă fotografie a început să apară de dedesubt. Am mai împins nițel poza de

deasupra. O mână s-a ivit în fotografia din spate. Am încercat s-o împing și mai mult, dar n-am mai reușit s-o mișc. Pipăind cu degetele, am dat de clemele din spate. Le-am tras la o parte, lăsând să cadă pe pat partea din spate a ramei. Două fotografii s-au desprins din ramă, nimerind și ele pe pat.

Una dintre ele – cea de deasupra – era cu părinții mei într-o croazieră: arătau fericiți, sănătoși și relaxați, cum nu știu dacă îi mai văzusem vreodată. Dar mie mi-a atras atenția cea de-a două fotografie, care fusese ascunsă dedesubt. Data indicată pe spatele pozei, cu o ștampilă roșie, era de acum doi ani. Fotografia fusese făcută pe un câmp sau un podiș, din moment ce nu se vedea nicio casă în fundal, ci doar niște piscuri muntoase acoperite de zăpadă, ca în scena de la începutul filmului *Sunetul muzicii.* Bărbatul din fotografie purta șort, rucsac în spate, ochelari de soare și bocanci. Avea un zâmbet cunoscut. Și fața lui mi-era familiară, deși părea mai ridată acum. Părul era mai lung. Barba avea fire cărunte. Dar nu exista niciun dubiu.

Bărbatul din fotografie era fratele meu, Ken.

2.

Tata era singur în curtea din spate. Se înserase. Ședea perfect nemișcat, privind fix în bezna nopții. Apropiindu-mă de el, o amintire șocantă m-a făcut să mă cutremur tot.

Cam după patru luni de la uciderea lui Julie, l-am găsit pe tata în pivniță, stând cu spatele spre mine, exact în poziția de acum. În palma dreaptă avea un Ruger, arma lui de calibru 0.22. Ținea cu afecțiune revolverul în mână, de parcă ar fi fost o mică vietate care avea nevoie de ocrotire. În viața mea nu m-am speriat mai rău decât atunci. Am încremenit. Tata nu-și lua ochii de la armă. După câteva minute lungi cât o veșnicie, m-am furișat în vârful picioarelor înapoi sus pe scări, prefăcându-mă că tocmai venisem acolo. Până să cobor eu toate treptele, călcând ostentativ apăsat, revolverul a dispărut.

O săptămână întreagă după aceea nu m-am dezlipit de lângă tata.

M-am strecurat acum afară, prin ușile de sticlă glisante.

— Salut, i-am zis.

S-a răsucit în loc, cu fața destinsă într-un zâmbet larg. Întotdeauna surâdea când mă vedea.

— Salut, Will, mi-a zis și el, glasul lui tunător îndulcindu-se de duioșie. Tata era fericit să-și vadă copiii, indiferent de moment. Înainte să se întâmple toate astea, tata era un bărbat foarte îndrăgit de lume. Știa să fie prietenos și de nădejde, chiar dacă părea un pic ursuz, ceea ce în fond îți întărea convingerea că te puteai baza pe el. Dar tatei, deși zâmbea tuturor, nu-i păsa de nimeni. Doar de familia lui, care pentru el însemna universul întreg. Nu-l prea afecta suferința altora, fie ei și prieteni, fiind din fire un om a cărui viață se concentra în jurul familiei.

M-am așezat pe șezlongul de lângă el, neștiind exact cum să abordez subiectul. Am respirat adânc de câteva ori și l-am auzit și pe el făcând la fel. Aveam un sentiment minunat de siguranță, alături de el. Chiar dacă acum mai îmbătrânise și se ridase, iar eu mă făcusem mai puternic, mai voinic, știam că, dacă s-ar fi ivit vreun necaz, tata ar fi ieșit în față, gata să preia loviturile în locul meu. Iar eu, ca și înainte, m-aș da la o parte și l-aș lăsa pe el să înfrunte situația.

— Trebuie să tai iarăși creanga aia, a zis el, arătând ceva în întunericul din față.

Nu vedeam nimic.

— Da, da, am spus eu.

Lumina ce răzbătea prin ușile de sticlă îi scotea în evidență profilul. Furia i se risipise acum, dar reapăruse aerul acela de om distrus. Câteodată mă gândesc că tata a încercat într-adevăr să iasă în față și să preia totul asupra lui, când a murit Julie, dar cumva nenorocirea l-a trântit la pământ. Ochii lui păstrau și acum expresia aceea de explozie interioară, ca la un om care s-a trezit brusc cu un pumn în burtă, fără să știe de ce.

— Ești bine? m-a întrebat el.

Formula lui standard de deschidere.

— Da, perfect. Adică, nu perfect, dar…

Tata a fluturat din mână. Și-a aprins o țigară. Tata nu fuma niciodată acasă. Pentru sănătatea copiilor și chestii din astea. A tras un fum și pe urmă, ca și cum și-ar fi amintit subit, s-a uitat la mine și a stins țigara.

— Nu mă deranjează, am zis eu.

— Maică-ta și cu mine am convenit să nu fumez niciodată acasă.

N-avea rost să-l contrazic. Mi-am împreunat mâinile și le-am lăsat în poală. După care, mi-am luat avânt.

— Mami mi-a spus ceva înainte să moară.

Privirea i-a alunecat spre mine.

— A zis că trăiește. Ken trăiește.

Tata s-a crispat, dar doar pentru o secundă. Și un surâs amar i s-a așternut pe buze.

— Era din pricina medicamentelor, Will.

— Așa am crezut și eu la început.

— Și acum?

M-am uitat la fața lui, căutând un indiciu că m-ar minți. Existaseră zvonuri, desigur. Ken nu era un om bogat. Mulți s-au întrebat cum și-ar fi putut permite fratele meu să trăiască ascunzându-se atâta timp. Răspunsul meu, bineînțeles, era că nu se întâmplase așa – ci că, de fapt, Ken murise și el, atunci, în aceeași noapte. Alții, poate majoritatea, credeau că părinții mei îi trimiseseră cumva bani pe furiș.

Am ridicat din umeri.

— Dar oare de ce-a spus totuși asta, după atâția ani?

— Din pricina medicamentelor, a repetat el. Și era pe moarte, Will.

Cât de cuprinzătoare era această a doua parte a răspunsului. Am preferat să tac câteva clipe. După care am întrebat:

— Tu crezi că, totuși, Ken trăiește?

— Nu, a spus el, uitându-se pe urmă în altă parte.

— Dar ție mami ți-a spus ceva?

— Despre fratele tău?

— Da.

— Cam tot ceea ce ți-a spus și ție, a zis el.

— Cum că, totuși, Ken trăiește?

— Da.

— Dar altceva?

Tata a ridicat din umeri.

— Mi-a zis că nu el a omorât-o pe Julie. A mai zis că fratele tău s-ar fi întors deja acasă, dacă n-ar fi trebuit să facă mai întâi ceva.

— Ce să facă?

— N-avea sens ce spunea ea, Will.

— Dar ai întrebat-o?

— Sigur că da. Dar aiura deja. Nici nu mă mai auzea. Am încercat s-o liniștesc. I-am spus că totul va fi bine.

Din nou și-a mutat privirile în altă direcție. M-am gândit dacă să-i arăt și lui fotografia cu Ken, dar pe urmă am renunțat la idee. Voiam să reflectez mai bine la toate aspectele, înainte de a ne lansa pe această pistă.

— I-am spus că totul va fi bine, a repetat el.

Prin ușile glisante din sticlă, vedeam unul dintre cuburile acelea cu fotografii, imaginile colorate fiind acum îngălbenite de vreme. Nu existau alte poze mai recente în încăpere. Casa noastră rămăsese încremenită într-un timp revolut, așa cum era ea acum unsprezece ani, ca în cântecul acela vechi în care ceasul bunicului se oprește când bătrânul moare.

— Vin imediat înapoi, a spus tata.

L-am văzut cum s-a ridicat și s-a dus ceva mai încolo, oprindu-se când a presupus că ajunsese într-un loc unde nu-l mai puteam vedea. Dar îi deslușeam conturul în întuneric. L-am văzut coborând capul. Umerii au început să i se zgâlțâie. Nu cred că-l mai văzusem vreodată pe tata plângând. Dar nici nu voiam ca acum să fie prima oară.

Am preferat să plec. Mi-am amintit de cealaltă fotografie, pe care o lăsasem sus – cu părinții mei în croazieră, bronzați și fericiți, și m-am întrebat dacă nu cumva se gândea și el la aceeași imagine.

•

Când m-am trezit târziu în acea noapte, Sheila nu era în pat.

M-am ridicat în capul oaselor, ciulind urechile. Nimic. Oricum, nu în apartament. Se auzea zumzetul normal al străzii în miez de noapte, de la distanța de trei etaje, unde mă aflam eu. M-am uitat înspre baie. Lumina era stinsă. Toate luminile, de fapt, erau stinse.

M-am gândit s-o strig, dar liniștea din casă părea cumva fragilă, ca un balon de săpun. M-am dat jos din pat. Am atins cu tălpile mocheta care acoperea toată podeaua, din perete în perete, cum se recomandă să existe în apartamentele de bloc pentru a atenua zgomotul care vine de deasupra sau de dedesubt.

Apartamentul nu era mare, doar un dormitor. Am pornit spre salonaș. Sheila era acolo. Ședea pe pervazul ferestrei și privea în jos spre stradă. M-am uitat la spatele ei, la gâtul de lebădă, la umerii superbi, la pletele revărsate pe pielea albă, și din nou m-am emoționat. Relația noastră era încă în faza de început a dragostei, când nu te mai saturi unul de celălalt, când simți cum îți bate inima tot mai tare înainte de întâlnire, fiindcă știi, dar chiar *știi,* că te așteaptă o iubire tot mai profundă și mai frumoasă în continuare.

Înainte, nu mai fusesem îndrăgostit decât o dată. Și asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

— Hei, ce faci?! am spus eu.

Sheila s-a întors doar un pic, dar pentru mine a fost suficient. Avea lacrimi pe obraji. Le vedeam prelingându-i-se spre bărbie, în lumina argintie a lunii. Nu scotea niciun sunet – niciun suspin, niciun hohot de plâns. Nimic. Doar lacrimi. Am rămas în pragul ușii, neștiind ce era mai bine să fac.

— Sheila?

La a doua noastră întâlnire, Sheila mi-a făcut o scamatorie cu cărțile de joc. M-a pus să trag două cărți, să le pun în mijlocul pachetului, în timp ce ea stătea cu capul întors. După care a aruncat tot pachetul pe jos, în afară de cele două cărți de joc pe care le alesesem eu. A zâmbit încântată după ce i-a ieșit trucul, ridicând cele două cărți de joc, ca să văd și eu că despre ele era vorba. I-am zâmbit și eu. A fost – cum să explic? – caraghios. Sheila se ținea de caraghioslâcuri. Îi plăceau scamatoriile cu cărțile de joc, cânta muzică de operă, citea cu

lăcomie și plângea la reclamele de la Hallmark. Dar cel mai mult îi plăcea să danseze. Închidea ochii, punea capul pe umărul meu și se lăsa să plutească în ritmul melodiei.

— Îmi pare rău, Will, a spus Sheila, fără să se întoarcă spre mine.

— Pentru ce? am întrebat eu.

Continua să privească fix afară.

— Du-te înapoi în pat. Vin și eu în câteva minute.

Aș fi vrut să mai rămân acolo, ca s-o alin și s-o mângâi. Dar n-am rămas. Simțeam că nu puteam ajunge la sufletul ei acum. Ceva o îndepărtase de mine. Cuvintele sau gesturile n-ar fi fost decât inutile sau chiar nocive. Cel puțin, așa mi-am făcut eu socoteala atunci. Mare greșeală! M-am dus înapoi în pat și am așteptat.

Dar Sheila n-a mai venit niciodată înapoi.

3.

Las Vegas, Nevada

Morty Meyer era în pat, dormind buștean pe spate, când simți țeava armei lipită de frunte.

— Scoală, s-a auzit o voce.

Morty a căscat ochii larg. În dormitor era întuneric. A încercat să ridice capul, dar arma îl ținea imobilizat jos. Privirea i-a alunecat spre radioul-ceas cu afișaj electronic, de pe noptieră. Dar pe noptieră nu era niciun ceas. De fapt nu mai avea ceas de ani de zile, dacă se gândea bine acum. De când murise Leah. Și de când vânduse casa frumoasă cu patru dormitoare.

— Hei, gata, sunt apt, a spus Morty. Vedeți și voi asta, băieți.

— Ridică-te.

Bărbatul a tras arma la o parte. Morty a săltat capul. Încercând să-și adapteze privirea, a deslușit basmaua de pe fața bărbatului. Morty și-a amintit de programul radiofonic *Umbra*, pe care îl asculta în copilărie.

— Ce vrei?

— Am nevoie de ajutorul tău, Morty.

— Adică noi doi ne cunoaștem?

— Ridică-te.

Morty s-a supus. A pus picioarele pe podea. Când s-a ridicat, țeasta a început parcă să i se învârtească, în semn de protest. Se clătina, abia ținându-și echilibrul, în faza aceea dubioasă când zumzetul beției cedează locul mahmurelii pe care o simți că se instalează vertiginos.

— Unde ți-e geanta medicală? a întrebat bărbatul.

O senzație de ușurare i s-a prelins lui Morty în vene. Vasăzică, asta era problema. Morty a căutat

cu privirea o rană la omul din fața lui, dar era prea întuneric ca să poată discerne ceva.

— Tu? a întrebat el.

— Nu. Am dus-o jos, la subsol.

O persoană de sex feminin?

Morty a băgat mâna sub pat, de unde a tras afară geanta lui medicală din piele. Era veche și uzată. Inițialele lui, cândva din metal auriu, dispăruseră acum. Nici fermoarul nu se mai închidea complet. Geanta i-o cumpărase Leah, când el absolvise Facultatea de Medicină la Universitatea Columbia, adică cu peste patruzeci de ani în urmă. Morty fusese medic internist la Great Neck, timp de treizeci de ani, după ce își luase diploma. El și Leah făcuseră trei băieți. Acum, însă, la aproape șaptezeci de ani, ajunsese să locuiască într-o cameră sordidă, fiind dator cu bani și favoruri la aproape toți cunoscuții.

Patima jocurilor de noroc. Iată viciul de predilecție al lui Morty. Ani de-a rândul, reușise să funcționeze la serviciu și acasă, în ciuda faptului că era un împătimit al jocurilor de noroc. Până la urmă, totuși, diavolul pierzaniei fusese mai tare decât el. Cum se întâmplă întotdeauna. Unii au spus că Leah a fost cea care l-a ținut pe linia de plutire. Poate că era adevărat. Dar după moartea ei, Morty n-a mai avut niciun motiv pentru care să se lupte cu propriul lui viciu. Demonul s-a furișat și s-a făcut stăpân pe el.

Morty pierduse tot, inclusiv licența de medic. S-a mutat departe, în vestul țării, în maghernița asta nenorocită. Se ducea să joace cam în fiecare seară. Băieții lui – toți mari și la casele lor – nici nu-l mai sunau. Îl blamau pentru moartea mamei lor. Spuneau că Leah îmbătrânise prematur din cauza lui. Probabil că aveau dreptate.

— Hai, repede, a spus bărbatul.

— Bine.

Au coborât împreună treptele de la subsol. Morty a văzut că lumina era aprinsă. Clădirea

aceasta, noua lui locuință mizeră, fusese casă funerară. Morty închiriase o încăpere la parter. În felul acesta, avea dreptul să folosească și subsolul – unde, cândva, erau depozitate și îmbălsămate cadavrele.

În colțul din spate al subsolului se afla un fel de rampă ruginită, care făcea legătura cu parcarea auto de afară. Aceasta fusese pe timpuri calea de acces pe unde erau aduse cadavrele jos. Pereții erau acoperiți de faianță, aflată însă într-un stadiu avansat de decrepitudine. Ca să dai drumul la apă, trebuia să folosești cleștele-patent. Majoritatea dulapurilor nici nu mai aveau uși. Duhoarea morții persista încă peste tot, ca o stafie ce se încăpățâna să nu plece.

Femeia rănită zăcea pe o masă de oțel. Morty a remarcat de la bun început că starea ei era gravă. S-a întors spre Umbră.

— Salveaz-o, a spus omul.

Lui Morty nu i-a plăcut timbrul vocii bărbatului: furie ascunsă, da, dar și o disperare cumplită. Glasul lui părea mai mult rugător decât amenințător.

— Nu-mi place deloc cum arată, a spus Morty.

Tipul a îndesat arma în pieptul lui Morty.

— Moare ea, mori și tu.

Lui Morty i s-a pus un nod în gât. Clar, nimic de zis. S-a dus spre femeie. De-a lungul anilor, tratase nenumărați bărbați aici, în subsolul acesta – dar asta era prima femeie pe care trebuia s-o îngrijească. Cam aceasta era modalitatea în care Morty își câștiga existența, dacă se poate numi așa. Coase și fugi. Dacă te-ai fi dus la camera de urgență cu o rană provocată prin împușcare sau prin înjunghiere, doctorul de gardă ar fi avut obligația legală de a raporta cazul la poliție. Așa că oamenii preferau să vină la spitalul improvizat al lui Morty.

Raportându-se la noțiunile de bază dobândite la Facultatea de Medicină, conform cărora

capacitatea respiratorie și circulația sunt vital fundamentale, Morty a observat că femeia aproape horcăia.

— Tu ai adus-o în halul ăsta?

Bărbatul nu a răspuns.

Morty a încercat să o panseze cum putea el mai bine. O cârpăceală, de fapt. Important e s-o stabilizez, se gândea el. Stabilizeaz-o și să nu o mai vezi pe-aici!

Când a terminat, bărbatul a ridicat-o încetișor.

— Dacă te-apuci să spui ceva…

— Am primit amenințări și mai urâte.

Bărbatul a ieșit repede, cu femeia în brațe. Morty a rămas în subsol. Se simțea cu nervii la pământ, mai ales că fusese trezit din somn atât de brusc. A oftat și a decis să se ducă înapoi în pat. Dar înainte de a urca, Morty Meyer a făcut o greșeală capitală.

S-a uitat afară pe fereastră.

Bărbatul o căra pe femeie la mașină. Cu multă grijă, apoi, aproape cu tandrețe, a așezat-o pe bancheta din spate. Morty urmărea scena. Și pe urmă a văzut mișcare.

Miji ochii, ca să discearnă mai bine ce se întâmpla acolo. Și atunci a avut un șoc cutremurător.

Exista încă un pasager.

Un pasager pe bancheta din spate a mașinii. Un pasager care n-avea ce căuta acolo. Morty a avut reflexul de a pune mâna pe telefon, dar s-a oprit aproape imediat. Pe cine să sune, de fapt? Și ce să spună?

A închis ochii, încercând să se abțină. Și-a târât greoi pașii până sus, pe scări. S-a vârât la loc în pat și s-a acoperit bine. Se holba la tavan și încerca să uite.

4

•

Sheila mi-a lăsat un bilet scurt și dulce:

Te voi iubi mereu.
S

Nu mai venise înapoi în pat. Presupun că a stat toată noaptea holbându-se afară pe fereastră. În casă a fost liniște, până când am auzit-o strecurându-se afară, pe la cinci dimineața. Ora nu era neapărat ciudată. Sheila era învățată să se scoale foarte devreme, ceea ce mă ducea mereu cu gândul la vechea butadă din armată când se spunea că soldații fac mai multă treabă până la nouă dimineața decât fac cei mai mulți oameni toată ziua. Știți ce vreau să zic: genul de femeie care te face să te simți ca un puturos, dar pe care cu atât mai mult o adori pur și simplu.

Sheila mi-a spus o dată – dar doar o dată – că era obișnuită să se scoale dimineața devreme din cauza anilor în care muncise la fermă. Când am presat-o să îmi povestească mai amănunțit, imediat și-a pus lacăt la gură. Trecutul era linia trasă pe nisip. Linia pe care n-ai voie s-o treci, fiindcă pericolul e prea mare.

Comportamentul ei mai degrabă mă deruta decât mă îngrijora.

Am făcut un duș și m-am îmbrăcat. Fotografia fratelui meu era în sertarul de la birou. Am scos-o de-acolo și am studiat-o cu atenție mult timp. Aveam o senzație de gol în coșul pieptului. Mintea mi se învârtea amețitor, însă din toate aceste trăiri se desprindea o idee destul de clară: Ken scăpase teafăr.

•

Vă întrebați, poate, ce mă convinsese pe mine, în toți acești ani, că murise încă de-atunci. Pe de-o

parte, recunosc, era o intuiție de modă veche combinată cu speranță oarbă. Țineam mult la fratele meu. Și îl cunoșteam bine. Ken nu era perfect. Ken era iute la mânie și dornic de ceartă. Ken era implicat în ceva rău. Dar Ken nu era un ucigaș. De asta, eram absolut sigur.

Dar teoria familiei Klein se baza nu numai pe această credință bizară. În primul și-n primul rând, cum ar fi putut Ken supraviețui în această prigoană permanentă? Nu avusese la bancă decât opt sute de dolari. De unde a făcut rost de banii necesari pentru a putea dejuca toată această vânătoare umană internațională? Și ce motiv să fi avut, totuși, ca s-o ucidă pe Julie? Cum se face că nu ne contactase niciodată pe parcursul ultimilor unsprezece ani? De ce era atât de agitat, când a venit acasă ultima oară înainte de a dispărea? De ce mi-a spus atunci că era în primejdie? Și de ce, privind acum înapoi la acea perioadă, nu l-am presat să-mi spună mai mult?

Dar cel mai trist – sau încurajator, depinde din ce unghi privești – a fost sângele găsit la locul faptei. O parte din el era al lui Ken. O pată mare din sângele lui se găsea în pivniță, iar picături mici formau o dâră în sus, pe scări, și pe ușă, până afară. Și pe urmă o altă pată a fost descoperită într-un tufiș din curtea familiei Miller, în spatele casei. Teoria familiei Klein era că adevăratul ucigaș o omorâse pe Julie și îl rănise grav pe fratele meu (și poate chiar îl omorâse până la urmă). Teoria poliției era mai simplă: Julie se zbătuse și ripostase.

Mai exista un aspect care venea în sprijinul teoriei familiei noastre – ceva care avea legătură direct cu mine, ceea ce și făcea, probabil, ca nimeni să nu ia în serios acest argument.

Și anume, văzusem un bărbat dând târcoale pe lângă casa familiei Miller chiar în seara aceea.

Cum spuneam, autoritățile și presa nu prea au luat în considerare acest fapt – la urma urmei, am

tot interesul să-l dezvinovățesc pe fratele meu –, dar argumentul își păstrează importanța când se pune problema de a înțelege de ce noi credem ceea ce credem. În final, familia mea a avut de optat. Ori acceptam că fratele meu a ucis, fără motiv, o tânără frumoasă, că pe urmă a trăit fără să aibă vreun venit vizibil, ascunzându-se timp de unsprezece ani (asta – să nu uităm – în ciuda amplei acoperiri în presă și a unei acțiuni polițienești de anvergură), ori, cealaltă variantă, puteam crede că fratele meu, Ken, avusese relații sexuale consensuale cu Julie Miller (de unde și multe dintre dovezile fizice) și că, fie din cauză că se implicase în cine știe ce încurcătură, fie că cineva dorise moartea lui Ken, adică poate chiar persoana văzută de mine lângă casa de pe Coddington Terrace în acea seară, îi întinsese cumva o cursă, îl omorâse și avusese grijă ca trupul lui să nu mai fie găsit niciodată.

Nu spun că explicația era perfectă. Dar noi știam cum era Ken. Nu putea el face ceea ce spuneau ei că a făcut. Și atunci care era alternativa?

Unii oameni dădeau crezare teoriei susținute de familia noastră, dar cei mai mulți dintre aceștia erau niște paranoici obsedați de tot felul de conspirații, care credeau, bunăoară, că Elvis și Jimi Hendrix erau ținuți captivi pe nu se știe ce insulă din Fiji. Reportajele TV erau atât de tendențioase, încât aveai senzația că televiziunea își bătea joc de tine. Odată cu trecerea timpului, am devenit mai rezervat în a-i lua apărarea lui Ken. Oricât de egoistă ar putea părea această atitudine, voiam însă și eu să-mi trăiesc viața. Voiam să reușesc profesional. Nu voiam să rămân veșnic fratele unui celebru asasin pe care poliția nu a reușit nici acum să-l prindă.

Cei de la firma Covenant House, sunt sigur, au avut rezerve în privința angajării mele. Și cine să-i blameze, în fond? Deși am funcția de director,

numele meu nu apare în corespondența oficială. Nu sunt prezent niciodată la acțiunile de strângere de fonduri. Funcția mea se exercită strict în culise. Și, în general, situația îmi convine perfect.

M-am uitat din nou la imaginea acestui om, atât de familiar mie, dar totuși atât de necunoscut.

Oare mama a mințit de la bun început?

Oare l-a ajutat tot timpul pe Ken, deși ne spunea nouă, tatei și mie, că ea îl credea mort? Dacă mă gândesc mai bine acum, mi-aduc aminte că mama era cea care susținea cu tărie teoria morții lui Ken. Dar oare chiar îi trimisese pe furiș bani, în tot acest timp? A știut Sunny din start unde era Ken?

Câte întrebări, tot atâtea nedumeriri.

Mi-am smuls privirea de la aceeași și aceeași fotografie și am deschis un bufet din bucătărie. Luasem deja hotărârea că nu mă voi duce la Livingston în această dimineață – gândul de a mai sta încă o zi în coșciugul acela de casă mă făcea să urlu –, mai ales că trebuia efectiv să mă duc la serviciu. Mama, eram sigur, nu numai că m-ar fi înțeles, ba m-ar fi și încurajat. Așa că mi-am turnat într-un castron niște cereale Golden Graham și am format poșta vocală de la serviciul Sheilei. I-am spus că o iubesc și am rugat-o să mă sune.

Apartamentul meu – în fine, e apartamentul *nostru* acum – e pe 24th Street și Ninth Avenue, nu departe de Chelsea Hotel. De obicei, mă duc pe jos până la sediul Covenant House, care este pe 41st Street, nu departe de West Side Highway. În zona aceasta, se afla pe timpuri un cămin mare pentru persoane fără adăpost, înainte ca 42nd Street să fie supusă unui amplu proces de igienizare și reabilitare. Strada fusese un fel de infern terestru, un loc făcut pentru copulări grotești între specii. Navetiști și turiști obișnuiau să treacă pe lângă prostituate, bișnițari, pești, traficanți, imperii ale pornografiei și cinematografe, iar când ajungeau în capăt, ori cedau ispitelor dinainte, ori se duceau fuga să facă un duș și să ia o doză de penicilină. În

opinia mea, perversiunile erau atât de împuțite, atât de deprimante, încât aveai senzația că te-ai tăvălit într-o cocină de porci. Sunt bărbat. Am dorințe și nevoi, ca toți bărbații din lume. Dar asta nu înseamnă că am putut înțelege vreodată cum unii oameni sunt în stare să confunde vulgaritatea erotismului cu ideea de raport sexual firesc.

Într-un sens, acțiunea de curățare a orașului ne îngreunase nouă sarcina. Furgoneta de la Covenant House, care se ocupa de salvarea vagabonzilor de pe străzi, știuse înainte pe ce traseu să circule pentru depistarea lor. Copiii fugiți de-acasă, persoanele fără adăpost puteau fi găsite pe străzi, la vedere. Acum lucrurile nu mai erau la fel de clare. Și, mai grav chiar, orașul în sine nu era nici el cu mult mai curat – doar mai curat ca aspect. Așa-zișii oameni cumsecade, navetiștii și turiștii de care pomeneam mai devreme, nu mai erau nevoiți să treacă pe lângă ferestre camuflate cu afișe DOAR ADULȚI, sau pe lângă cinematografe mizerabile anunțând pelicule cu titluri ca „BĂRBIERINDU-L JOS PE RYAN” sau RUGUL CHILOȚILOR. Dar desfrânarea mizerabilă de acest fel nu piere niciodată. Desfrâul este aidoma gândacului de bucătărie. Scapă. Supraviețuiește. Se afundă și se ascunde. Nu cred că poate fi stârpit vreodată.

Și există considerente negative apropo de ascunderea desfrâului. Când desfrâul este evident, poți face gălăgie și poți să te simți superior. Lumea are nevoie de așa ceva. Pentru unii, e ca un fel de supapă. Un alt avantaj pentru desfrâul fățiș: cu ce ați prefera să vă confruntați – un atac frontal evident sau un pericol târându-se ca șarpele prin iarbă? În fine – și poate că privesc eu toate astea mult prea amănunțit – nu poți avea o fațadă fără un spate, nu poți avea un suiș, fără un coborâș, cum nu sunt sigur nici dacă poate exista lumină fără întuneric, puritate fără desfrâu, binele fără rău.

La primul claxon, nu am întors capul. Locuiesc în New York City. A evita să fii claxonat când mergi pe jos prin oraș e ca și cum ai vrea să eviți apa când te duci să înoți. Așa că abia când am auzit vocea bine cunoscută zbierând „Hei, fraierule”, m-am întors și eu. Duba de la Covenant House a frânat scârțâind lângă mine. Squares era șoferul și singurul ocupant al vehiculului. A coborât geamul și și-a tras de pe nas ochelarii de soare.

— Urcă, mă, a zis el.

Am deschis portiera și m-am suit. În dubă mirosea a țigări, a transpirație și un pic a salam, de la sandviciurile pe care obișnuim să le împărțim seara. Pete de toate mărimile și dimensiunile, plus dâre pe mochetă. Torpedoul era pustiu ca o peșteră. Arcurile scaunelor erau distruse.

Squares era cu ochii la drum.

— Ce dracu’ faci pe-aici?

— Mă duc la serviciu.

— De ce?

— Terapie, am spus eu.

Squares a dat aprobator din cap. A fost de serviciu toată noaptea, conducând duba – ca un înger răzbunător căutând copilași pe care să-i salveze. Asta nu înseamnă că arăta mai rău acum din cauza oboselii, dar oricum se poate spune că niciodată nu era el prea scânteietor. Avea plete în genul celor de la Aerosmith anii optzeci, cu cărare pe mijloc și destul de unsuroase. Nu cred că l-am văzut vreodată bărbierit complet, dar nici cu barba crescută neglijent. Porțiunile de piele rămase vizibile erau ciupite de vărsat. Cizmele de serviciu aveau pielea albicioasă de la atâta purtat. Jeanșii arătau de parcă fuseseră călcați în picioare de o turmă de bivoli, iar burta era prea mare, dându-i o alură de instalator bun la toate. Un pachet de Camel era îndesat în mâneca răsucită. Dinții erau îngălbeniți de nicotină, ca un creion din trusa de desen.

— Arăți ca un rahat, a zis el.

— E ceva, dacă tu spui asta, am remarcat eu.

I-a plăcut poanta. Noi îi zicem „Squares”, de la „Four Squares”, adică „Patru Pătrate”, din cauza tatuajului de pe frunte. Era format, cum spuneam, din patru pătrate, două câte două, cum vezi la șotronul trasat de copii cu creta pe asfalt. Având în vedere că Squares era instructor de yoga, cu casete video și un lanț întreg de școli, lumea presupunea că acest tatuaj era un fel de simbol hindus important. Aiurea.

La un moment dat, desenul tatuat pe fruntea lui fusese o zvastică. Nu făcuse decât să mai adauge patru linii, închizând-o.

Îmi venea greu să-mi imaginez așa ceva. Squares este probabil omul cu cele mai puține prejudecăți, din câți cunosc eu pe lume. De asemenea, tot el este și prietenul meu cel mai bun. Când mi-a povestit prima oară despre originea pătratelor, am rămas șocat și îngrozit. Nu s-a explicat și nu și-a cerut scuze niciodată; în plus, exact ca Sheila, nu vorbea deloc despre trecutul lui. De la alții, am aflat frânturi cu care am completat în mintea mea cam ceea ce nu știam despre el. Acum înțeleg totul mai bine.

— Mulțam pentru florile trimise, i-am spus eu.

Squares n-a răspuns nimic.

— Și pentru că ai venit la înmormântare, am mai adăugat.

Venise cu duba, aducând cu el un grup de persoane de la Covenant House. Cam ei toți au format brigada funerară a ne-rudelor.

— Sunny a fost măreață, a spus el.

— Da.

Un moment de tăcere. După care Squares a rostit:

— Dar ce participare de rahat.

— Mulțam că ai subliniat.

— Păi, ce Dumnezeu, mă, câți oameni au fost în fond acolo?

— Noroc cu tine, Squares. Mulțam.

— Vrei mângâiere de la alții? Află, omule, că oamenii sunt niște căcănari!

— Stai un pic să-mi iau pixul și să notez chestia asta genială.

Tăcere. Squares s-a oprit la culoarea roșie a unui semafor, profitând de ocazie ca să se uite pe furiș la mine. Avea ochii roșii. A scos o țigară din pachetul vârât în mânecă.

— N-ai de gând să-mi spui și mie ce-ai pățit?

— Mmm, păi, știi, ce să pățesc, decât c-a murit maică-mea deunăzi.

— Super, nimic de zis.

S-a făcut verde. Duba s-a pus în mișcare. Imaginea fratelui meu în fotografia aceea mi-a apărut fulgerător în fața ochilor.

— Squares?

— Ascult.

— Cred că fratele meu e în viață.

Pe moment, Squares n-a spus nimic. Și-a mai tras o țigară din pachet și și-a pus-o în gură.

— Epifanie curată, a remarcat el.

— Da, epifanie, am aprobat și eu.

— Am luat cursuri la seral, a continuat el. Bun, dar de ce schimbarea asta bruscă de opinie?

Parca deja la Covenant House, în spațiul mic din interior. Înainte, obișnuiam să lăsăm mașina pe stradă, dar oamenii spărgeau portiera și dormeau înăuntru. Nu chemam poliția, firește, dar cheltuielile pentru înlocuirea geamurilor și a încuietorilor stricate au devenit deranjante. După o vreme, nici n-am mai încuiat portierele, ca oamenii dornici să intre să se poată adăposti în dubă fără niciun efort. Dimineața, cel care ajungea primul la centru ciocănea în caroseria dubei. Chiriașii de noapte pricepeau mesajul și se împrăștiau fuguța.

Dar a trebuit să punem capăt și acestei practici. Duba a devenit – fără să fiu prea plastic totuși – prea scârboasă ca s-o mai putem folosi. Persoanele fără adăpost nu sunt întotdeauna drăguțe. Vomită.

Fac pe ele. Au crize când nu găsesc confortul dorit. Suficient ca explicații, presupun.

Stând în continuare în dubă, mă întrebam cum să abordez subiectul.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare.

Squares aștepta.

— Nu mi-ai spus niciodată părerea ta despre ceea ce s-a întâmplat cu frate-meu, am zis.

— Asta era întrebarea?

— Mai degrabă o remarcă. Iată și întrebarea: Cum se face, deci?

— Cum se face că nu ți-am spus niciodată părerea mea despre fratele tău?

— Da.

Squares a ridicat din umeri.

— Dar nici tu nu m-ai întrebat.

— Am vorbit mult despre asta.

Squares a ridicat din nou din umeri.

— OK, te întreb acum, am zis. Ai crezut că trăiește?

— Tot timpul.

Pur și simplu.

— Vasăzică toate discuțiile noastre, toate argumentele mele convingătoare în sensul contrar acestei opinii…

— Mă întrebam pe cine voiai să convingi de fiecare dată, pe mine ori pe tine?

— N-ai pus preț niciodată pe argumentele mele, așa-i?

— Exact, a spus Squares. Niciodată.

— Dar nici nu m-ai contrazis vreodată.

Squares a tras lung din țigară.

— Iluziile tale mi se păreau inofensive.

— Adică, fericit cel sărac cu duhul, nu?!

— Da, de cele mai multe ori, așa e.

— Dar am avut și câteva raționamente valabile, am insistat eu.

— Părerea ta.

— Tu crezi altfel?

— Da, eu cred altfel. Tu considerai că fratele tău n-avea resursele materiale necesare pentru a se ascunde atâta timp, dar eu îți spun că n-ai nevoie de niciun fel de resurse pentru așa ceva. Uită-te la copiii străzii, cu care ne întâlnim zi de zi. Dacă vreunul dintre ei chiar ar vrea să dispară, cât ai bate din palme s-ar și evapora.

— Da, dar nici n-ar avea pe urmele lui toată poliția din lume.

— Toată poliția din lume, a repetat Squares, cumva scârbit. Tu chiar crezi că fiecare caraliu de pe planeta asta se scoală în fiecare dimineață gândindu-se cum să-l prindă pe frate-tău?!

Avea și el dreptatea lui – mai ales acum când realizam că era posibil ca mama să îl fi ajutat financiar pe Ken.

— Nu e el omul care să omoare pe cineva.

— Rahat, a spus Squares.

— Tu nu-l cunoști.

— Bun, zi, suntem prieteni, da?

— Da.

— Poți crede că într-o vreme strigam și eu „Heil Hitler”?

— Asta-i cu totul altceva.

— Ba nu, deloc.

Am coborât amândoi din dubă.

— Mai ții minte că m-ai întrebat odată de ce nu mi-am șters complet tatuajul ăsta? a reluat el.

— Da, am confirmat eu, dând din cap. Și mi-ai zis să te las dracului în pace.

— Exact. Dar realitatea e că aș fi putut să mi-l scot cu laser sau să cer o camuflare mult mai sofisticată. Am preferat totuși să-l păstrez așa, fiindcă mă ajută să-mi amintesc.

— Ce să-ți amintești? Trecutul?

Lămpile de poziție au clipit când Squares a activat alarma.

— Potențialul, a spus el.

— Nu știu ce-nseamnă asta.

— Fiindcă ești incorigibil.

— Fratele meu n-ar fi în stare niciodată să violeze și să omoare o femeie nevinovată.

— Unele școli yoga promovează mantrele, a remarcat Squares. Dar spunând în mod repetat același lucru, la nesfârșit, nu înseamnă și că poate deveni adevărat.

— Ești cam adânc pentru mine, azi.

— Iar tu te porți ca un căcănar, a zis el, stingând țigara. N-ai de gând odată să-mi spui și mie ce te-a făcut să-ți revizuiești părerea?

Ne apropiam de intrare.

— La mine în birou, am indicat eu.

Am tăcut amândoi când am intrat în cămin. Lumea se așteaptă să găsească aici vreo șandrama prăpădită, numai că adăpostul nostru pentru copiii străzii înseamnă cu totul altceva. Noi pornim de la principiul că standardul acestei clădiri trebuie să corespundă pretențiilor oricărui părinte, dacă ar fi ca odrasla lui să ajungă în situația nefericită de a trebui să locuiască într-un asemenea așezământ. Inițial, donatorii rămân stupefiați când aud un astfel de comentariu – aidoma multor tipuri de acțiuni caritabile, și aceasta li se pare ceva foarte străin de ei –, dar totodată realizează brusc propriul lor nivel de trai.

Tăceam amândoi, acum, fiindcă atunci când suntem în casa noastră de copii, toată atenția, toată concentrația ni se îndreaptă spre cei mici. Merită din plin un asemenea tratament. Măcar de data asta, în existența lor adesea tristă, reprezintă și ei ceea ce contează cel mai mult. Întotdeauna. Pe fiecare copilaș îl întâmpinăm – și să-mi fie scuzată formularea – ca pe un frate pierdut de mult. Îi ascultăm. Nu ne grăbim niciodată. Dăm mâna cu ei și îi îmbrățișăm. Ne uităm în ochii lor. Nu privim niciodată evaziv, dincolo de umărul lor. Ne oprim și stăm de vorbă cu ei, față în față. Dacă încerci să te prefaci că ești amabil, copilașii aceștia se prind imediat. Au un fel de *abjectometru* excelent. Noi îi iubim mult aici, la cămin, total și fără condiții. În

fiecare zi, le arătăm cât de mult îi iubim. Sau, dacă nu, mai bine ne ducem acasă și ne dăm bătuți. Nu înseamnă că și avem mereu succes. Eșecurile sunt mai numeroase decât reușitele. Strada îi prinde adesea din nou și-i trage înapoi. Dar cât timp vor rămâne aici, la casa de copii, se vor bucura de confort. Cât timp vor sta la noi, vor fi iubiți.

Când am intrat în biroul meu, două persoane – o femeie și un bărbat – ne așteptau acolo. Squares s-a oprit brusc. A ridicat capul și a adulmecat aerul, ca un copoi versat.

— Polițai, mi-a spus el.

Femeia zâmbea, când a pășit în față. Bărbatul a rămas în spate, rezemându-se de perete, cu un aer dezinvolt.

— Will Klein?

— Da, am răspuns eu.

Cu un gest teatral, și-a scos legitimația. Bărbatul a procedat la fel.

— Mă numesc Claudia Fisher. El e Darryl Wilcox. Suntem agenți speciali la Federal Bureau of Investigation[1].

— FBI, făcu Squares spre mine, ridicând degetul mare, ca și cum ar fi fost impresionat de câtă atenție mi se dădea.

L-am văzut mijind ochii la legitimație, iar apoi la Claudia Fisher.

— Hei, dar de ce te-ai tuns?

Claudia Fisher a închis legitimația, cu un gest brusc. Și, arcuind sprâncenele spre Squares, a rostit:

— Și dumneata ești?

— Foarte excitabil, a spus el.

Femeia s-a încruntat și și-a mutat privirea din nou spre mine.

— Am vrea să discutăm un pic cu dumneata. Singur, a mai precizat ea după o pauză.

Claudia Fisher era scundă și destul de vioaie, genul de femeie care a făcut atletism încă din liceu, dar un pic cam crispată: simțeai că îi plăcea

să se distreze, dar niciodată spontan sau natural. Avea părul scurt, într-adevăr, și pieptănat spre spate, o coafură cumva cam demodată ca stil, deși pe ea o prindea totuși. Avea cercei-tortițe și un nas puternic, ca un cioc de pasăre.

E firesc ca noi, aici, să fim foarte vigilenți în ceea ce privește orice încălcare a legii. N-am nici cea mai mică intenție de a proteja niște infractori, dar nici nu vreau să înlesnesc prinderea lor de către autorități. Locul acesta trebuie să fie un refugiu sigur. Cooperarea cu organele legii ar risca să ne pericliteze credibilitatea în ochii copiilor străzii – or, efectiv, tocmai această credibilitate este pentru noi esențială. Îmi place să spun că noi suntem neutri. Ca o Elveție pentru copiii vagabonzi. Și, desigur, nici propriul meu trecut – modul în care FBI a tratat cazul fratelui meu – nu are cum să mă facă prea agreabil în ochii autorităților responsabile cu respectarea legii.

— Aș prefera să rămână și el, am spus eu.

— Subiectul nu îl privește deloc.

— Consideră că e avocatul meu.

Claudia Fisher l-a măsurat din ochi pe Squares – jeanșii, părul, tatuajul. Squares a făcut gestul de a-și aranja niște revere imaginare și și-a încruntat sprâncenele.

M-am așezat la birou. Squares s-a instalat pe scaunul din fața acestuia, trântindu-și picioarele încălțate în cizmele de serviciu drept pe spațiul de lucru din fața mea. Impactul cu biroul a însemnat o bufnitură într-un nor de praf. Fisher și Wilcox au rămas în picioare.

— Cu ce îți pot fi de folos, agent Fisher? am spus eu, punând mâinile pe masă, cu palmele în jos și degetele răsfirate.

— O căutăm pe numita Sheila Rogers.

La așa ceva chiar că nu mă așteptasem.

— Ne poți spune unde am putea-o găsi?

— Dar de ce o căutați? am întrebat eu.

Claudia Fisher a zâmbit spre mine, cu condescendență.

— N-ai vrea, te rog, mai bine să ne spui doar unde e?

— Are necazuri?

— În momentul de față, a spus ea, făcând apoi o pauză și schimbând zâmbetul, am vrea doar să-i punem niște întrebări.

— Despre ce?

— Refuzi să cooperezi cu noi?

— Nu refuz nimic.

— Atunci, te rog să ne spui unde am putea da de Sheila Rogers.

— Exact asta aș vrea să știu și eu.

Femeia s-a uitat la Wilcox. Wilcox a încuviințat din cap, cu o mișcare aproape imperceptibilă. Femeia s-a întors spre mine.

— Ceva mai devreme, în cursul zilei de azi, agentul special Wilcox, împreună cu mine, am fost la locul de muncă al Sheilei Rogers, pe 18th Street. Nu era prezentă. Ne-am interesat unde am putea da de ea. Șeful ei ne-a comunicat că era bolnavă și lipsea de la serviciu. Am verificat la ultimul ei domiciliu cunoscut. Proprietarul ne-a informat că s-a mutat de-acolo acum câteva luni. Adresa ei actuală coincide cu adresa unde locuiești dumneata, domnule Klein, la nr. 378 West, 24th Street. Am fost și acolo. Sheila Rogers lipsea.

— Vorbești mișto, a făcut Squares, arătând cu degetul spre ea.

Femeia nu l-a băgat în seamă.

— Nu vrem să apară probleme, domnule Klein.

— Probleme? am repetat eu.

— Trebuie să o chestionăm pe Sheila Rogers. Trebuie să o chestionăm *imediat.* Putem face asta pe cale amiabilă. Dar, dacă preferi să nu cooperezi, putem alege și o altă metodă, mult mai puțin plăcută.

— Oooo, am trecut la amenințări, a făcut Squares, frecându-și palmele încântat.

— Deci, ce vrei până la urmă, domnule Klein?

— Eu vreau să plecați de-aici.

— Cât de mult știi despre Sheila Rogers?

Situația a luat o turnură ciudată. Începea să mă doară inima. Wilcox a băgat mâna în buzunarul de la haină, de unde a scos o foaie de hârtie pe care i-a dat-o Claudiei Fisher.

— Știai de trecutul infracțional al domnișoarei Rogers? a întrebat Fisher.

Am încercat să rămân impasibil, dar la așa ceva până și Squares a avut o reacție. Fisher a început să citească de pe foaia de hârtie:

— Furt din magazine. Prostituție. Deținere de bunuri cu intenția de a le vinde.

Squares a pufnit disprețuitor:

— Treabă de amatori.

— Jaf armat.

— Hm, deja mai merge, a aprobat Squares, dând din cap. Nici asta n-a implicat o condamnare, corect? a continuat el, adresându-i-se lui Fisher.

— Corect.

— Păi, atunci, poate n-a fost ea autoarea.

Fisher s-a încruntat din nou. Eu mă trăgeam nervos de buza de jos.

— Domnule Klein?

— N-am cum să te ajut, am spus eu.

— N-ai cum sau nu vrei?

— Chestie de semantică, doar, am remarcat, trăgându-mă de buză, în continuare.

— Toată povestea asta are ceva de *déjà-vu,* domnule Klein.

— Ce dracu' vrea să însemne toată chestia asta?

— Acoperire, mușamalizare. Întâi pentru fratele dumitale. Acum, pentru iubita dumitale.

— Du-te naibii, am spus eu.

Squares s-a strâmbat la mine, vizibil dezamăgit de replica mea de-a dreptul inabilă. Fisher nu se dădea bătută, însă.

— Nu vrei să analizezi lucrurile până la capăt.

— Cum adică?

— Nu te gândești la repercusiuni, a continuat ea. Bunăoară: cum crezi dumneata că ar reacționa donatorii care sponsorizează Covenant House, când ar afla că ai fost arestat pentru, să zicem, ajutorare și complicitate la infracțiune?

Squares s-a însărcinat să răspundă la asta:

— Știi pe cine să întrebi mai bine?

Claudia Fisher și-a încrețit nasul și s-a uitat la Squares, de parcă ar fi fost gunoiul de care tocmai își scuturase pantoful.

— Îți spun eu: pe Joey Pistillo, a continuat Squares. Pun pariu că Joey ar știi.

Fisher s-a uitat la Wilcox, iar pe urmă la Squares.

— Vrei să spui că îl cunoști pe directorul executiv adjunct Joseph Pistillo? a întrebat ea.

— Sună-l, a zis Squares, dar apoi a adăugat: Oh, stai așa, probabil că nu știi numărul lui personal de telefon.

Squares a întins mâna, făcând semn cu degetul îndoit cârlig, să-i dea lui aparatul.

— Mă lași pe mine?

Femeia i-a dat telefonul. Squares a apăsat pe taste, formând numărul, și a dus telefonul la ureche. S-a rezemat relaxat de spătar, cu picioarele proptite în continuare pe birou; dacă ar fi purtat pălărie de cowboy, precis ar fi trebuit s-o țină trasă peste ochi, ca la siestă.

— Joey? Salut, mă, omule, ce mai faci?

Squares a ascultat cam un minut, după care a pufnit în râs. Se hlizea amuzat, în timp ce Fisher și Wilcox se albeau tot mai rău. În mod normal, aș fi gustat din plin gluma asta tare – cu trecutul lui obscur și statutul actual de celebritate, Squares era mai altfel decât toți oamenii –, dar mintea îmi lucra febril.

După câteva minute, Squares i-a dat celularul înapoi agentului Fisher:

— Joey vrea să discute cu tine.

Fisher și Wilcox au ieșit pe coridor și au închis ușa.

— Mă, fraierule, FBI, îți dai tu seama! a spus Squares profund impresionat, cu ambele degete mari ridicate triumfal.

— Mda, sunt destul de tulburat.

— E ceva, nu crezi?! Mă refer la Sheila, că are așa un cazier! Cine să fi bănuit?

În niciun caz eu.

Când Fisher și Wilcox s-au întors, le revenise și culoarea în obraji. Fisher a întins telefonul spre Squares, cu un zâmbet cum nu se putea mai curtenitor.

Squares a dus telefonul la ureche și a zis:

— Care-i treaba, Joey?

A ascultat câteva momente, după care a spus „OK” și a închis.

— Ce? am întrebat eu.

— Am vorbit cu Joey Pistillo. „Top gun” pentru FBI pe Coasta de Est.

— Și?

— Vrea să te întâlnească personal, a spus Squares, după care întoarse privirea.

— Ce?

— Nu cred că o să ne placă deloc ce vrea el să ne spună.

5.

Directorul executiv adjunct Joseph Pistillo nu numai că voia să mă întâlnească personal, ci și între patru ochi.

— Am înțeles că mama dumitale s-a prăpădit, a spus el.

— De unde ați înțeles?

— Poftim?

— Ați citit anunțul mortuar în presă? am întrebat eu. V-a spus un prieten? Cum v-ați dat seama că s-a prăpădit?

Ne uitam unul la celălalt. Pistillo era un bărbat voinic, chel în afară de un breton cărunt tuns scurt, cu niște umeri ca două mingi de bowling și cu mâini noduroase, pe care acum le ținea împreunate pe birou.

— Sau, am continuat eu, simțind cum mă cuprinde iarăși vechea furie, poate că ați pus un agent să ne supravegheze. Să o spioneze. La spital. Pe patul de moarte. La înmormântare. Cumva noul infirmier despre care șușoteau toate asistentele era unul dintre agenții voștri? Sau poate era șoferul limuzinei, care a uitat până și cum îl cheamă pe directorul firmei de pompe funebre?

Continuam să nu ne luăm ochii unul de la celălalt.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită, a spus Pistillo.

— Mulțumesc.

S-a rezemat de spătar.

— De ce nu vrei să ne spui unde este Sheila Rogers?

— De ce nu vreți nici voi să-mi spuneți de ce o căutați?

— Când te-ai văzut cu ea ultima oară?

— Ești căsătorit, agent Pistillo?

Nu s-a lăsat intimidat.

— Da, de douăzeci și șase de ani. Avem trei copii.

— Îți iubești nevasta?

— Da.

— Prin urmare, dacă aș veni la dumneata, formulând pretenții și amenințări care ar privi-o direct, cum ai reacționa?

Pistillo a dat încet din cap, în semn că înțelegea, adăugând:

— Mda, dacă ai lucra pentru FBI, i-aș zice să coopereze.

— Pur și simplu, chiar așa?

— În fine – și ridică degetul arătător –, cu un singur amendament.

— Care anume?

— Acela că e nevinovată. Dacă e nevinovată, n-am avea nicio temere.

— Și, vasăzică, nu te-ai întreba de ce toată tevatura asta?

— Dacă nu m-aș întreba? Ba bine că nu. Sigur că m-aș întreba. Aș vrea să știu…

Vocea i s-a stins, lăsând fraza neterminată. Dar apoi agentul Pistillo a reluat:

— Dă-mi voie acum să te pun și eu în fața unei ipoteze.

A făcut o pauză. Eu m-am ridicat în picioare.

— Știu că dumneata crezi că fratele dumitale a murit.

Altă pauză. Eu, complet nemișcat.

— Dar să presupunem că ai afla că trăiește și se ascunde undeva – și să mai presupunem că ai afla, de asemenea, că el a omorât-o pe Julie Miller. E doar o ipoteză, desigur, a completat el, lăsându-se pe spate. Doar o simplă ipoteză.

— Continuă, am spus eu.

— Ei bine, ce-ai face? Te-ai duce să-l denunți? I-ai spune să nu mai conteze pe tine? Sau l-ai ajuta?

Din nou, tăcere.

— Bun, dar cred că nu m-ai adus aici ca să ne jucăm de-a ipotezele, am spus eu.

— Nu, într-adevăr.

Pe birou, în colțul din dreapta, era un monitor de computer. Pistillo a răsucit ecranul spre mine, ca să pot vedea mai bine. Apoi, a apăsat pe niște butoane. A apărut o imagine color, iar în clipa aceea stomacul mi sa chircit ghem.

O cameră cu aspect banal. Un lampadar cu picior lung, răsturnat într-un colț. Covor bej. Măsuță de cafea trântită pe-o parte. Harababură. Ca după o vijelie sau ceva devastator. Dar în mijlocul camerei, un bărbat zăcea într-o baltă de ceva ce nu putea fi decât sânge. Sângele era închis la culoare, trecut de nuanța de roșu, trecut de nuanța de bordo, ajuns aproape negru. Bărbatul zăcea cu fața în sus, cu brațele și picioarele răsfirate, de parcă ar fi fost azvârlit acolo de undeva de foarte de sus.

În timp ce priveam imaginea de pe ecranul monitorului, simțeam că Pistillo nu mă slăbea din ochi, pândindu-mi fiecare reacție. M-am uitat pentru o clipă la el, iar pe urmă din nou la imaginea din fața mea.

Pistillo a apăsat pe tastatură. O altă imagine a luat locul celei cu balta de sânge. Covor cu pete de sânge – dar acum se vedea alt cadavru, cu genunchii adunați spre piept ca în poziția fetală. Bărbatul din prima imagine purta un tricou negru cu mâneci scurte și pantaloni tot negri. Cel de-aici purta o cămașă de tricot și jeanși albaștri.

Pistillo a mai apăsat pe o tastă. Acum fotografia se vedea complet, pe tot ecranul. Cu cele două cadavre în aceeași încăpere. Primul, în mijlocul camerei. Al doilea, ceva mai spre ușă. Nu vedeam decât fața unuia dintre morți – din unghiul acela nu mi se părea cunoscută –, dar fața celuilalt nu era vizibilă.

M-a cuprins panica. Ken, mă gândeam eu. Cumva vreunul dintre ei putea fi…?

Dar pe urmă mi-am amintit ce mă tot întrebaseră ei. Nu, nu avea legătură cu Ken.

— Fotografiile acestea au fost făcute în Albuquerque, New Mexico, pe timpul weekendului, a spus Pistillo.

M-am încruntat.

— Nu înțeleg.

— La locul crimei era un fel de talmeș-balmeș, dar noi am reușit totuși să identificăm niște fire de păr și niște fibre de țesături, a spus el, zâmbind spre mine. Nu sunt un mare specialist atunci când vine vorba despre aspectele tehnice ale activității noastre. Știu că există în ziua de azi niște teste absolut incredibile. Deși, uneori, tot metodele clasice te pot ajuta să dai de capătul firului.

— Să deduc că ar trebui să știu la ce te referi?

— Cineva a avut grijă să curățe locul la marele fix, dar criminaliștii noștri tot au mai putut preleva un set de amprente – atât de clare, încât nu există nicio îndoială că ar aparține celor două victime. Le-am introdus în computer și am procedat la o verificare, iar rezultatul a venit azi-dimineață, în zori. Vrei să încerci să ghicești? a adăugat el, aplecându-se în față.

Zâmbetul pierise complet de pe chipul lui.

O vedeam și acum parcă pe Sheila, pe frumoasa mea Sheila, holbându-se afară în noapte.

„*Îmi pare rău, Will*."

— Amprentele aparțin iubitei dumitale, domnule Klein. Aceeași persoană care are cazier la poliție. Și tot aceeași persoană pe care nu reușim s-o găsim.

6
.

Elizabeth, New Jersey

Erau aproape de cimitir acum.

Philip McGuane ședea pe bancheta din spate a limuzinei sale Mercedes, fabricată pe comandă specială – un model cu caroserie mult alungită, echipat cu blindaje laterale și geamuri antiglonț, contra prețului de patru sute de mii de dolari –, și privea afară la șirul difuz de restaurante fast-food, prăvălii sordide și malluri învechite de ani. În mâna dreaptă, ținea un pahar cu whisky și gheață, proaspăt preparat din barul bine dotat al limuzinei. Coborî privirea spre lichidul de culoarea ambrei. Nu se clătina în pahar. Lucrul acesta îl cam mira.

— Ești bine, domnule McGuane?

McGuane s-a întors spre tovarășul lui de drum. Fred Tanner era un zdrahon de bărbat, cam de mărimea și masivitatea unui bloc cu câteva etaje. Avea mâinile ca niște capace de canal, cu degete cârnățoase. În ochii lui se citea o deplină siguranță de sine. Tanner era de modă veche – cu tot costumul lui de haine lucios ca satinul și inelul acela cu piatră roz, care îți sărea în ochi de cum îl vedeai. Tanner purta tot timpul inelul respectiv, o chestie țopârlănească, imensă, din aur masiv, pe care îl sucea și îl răsucea necontenit în timp ce vorbea.

— Da, perfect, a mințit McGuane.

Limuzina a ieșit de pe Route 22, la Parker Avenue. Tanner continua să se joace cu inelul rozaliu. Avea cincizeci de ani, fiind prin urmare cu cincisprezece ani mai mare decât șeful său. Chipul lui era ca un monument bătut de vânturi, alcătuit din întinderi aspre și unghiuri drepte. Părul era tuns cu meticulozitate, ca un gazon bine nivelat. McGuane știa că Tanner era foarte destoinic – un

ticălos disciplinat, flegmatic și periculos, pe care noțiunea de milă îl lăsa la fel de rece ca și tehnica Feng Shui. Tanner era adeptul ideii de a-și folosi labele uriașe sau, dacă nu, un potpuriu de arme de foc. Se confruntase cu unii dintre cei mai duri și cruzi indivizi, dar de fiecare dată ieșise deasupra.

Numai că situația de-acum – McGuane știa prea bine –, îl plasa pe cel mai complicat nivel.

— Dar, apropo, cine-i tipul ăsta? a întrebat Tanner.

McGuane a clătinat din cap. Costumul de haine de pe el era o creație Joseph Abbound. Birourile lui McGuane ocupau trei etaje închiriate în partea de vest a Manhattanului. Într-o altă epocă, McGuane ar fi fost numit poate *consiligliore* sau *capo*, ori vreo tâmpenie din astea. Dar vremurile se schimbaseră. Apuseseră de mult (în ciuda a ceea ce voiau să te facă să crezi filmele de la Hollywood) zilele când lucrai claie peste grămadă în camera din spate, lăsând urme de transpirație pe pernele de catifea – zile pe care Tanner, neîndoielnic, le regreta încă. Acum, aveai birouri în toată regula, secretară și stat de plată făcut pe computer. Plăteai taxe. Deținei afaceri legale.

Dar nu însemna că îți și mergea mai bine.

— Și de ce a trebuit să venim cu mașina tocmai până aici? a insistat Tanner. De ce n-a venit el la tine?

McGuane nu a răspuns. Oricum, Tanner n-ar fi înțeles.

Când Strigoiul vrea să te vadă, nu comentezi și te conformezi.

Poți să fii tu cine ai fi. Degeaba. A refuza ar presupune ca Strigoiul să vină el la tine. McGuane dispunea de un sistem de securitate excelent. Avea băieți buni. Dar Strigoiul era și mai dotat. Strigoiul știa să aibă răbdare. Te studia. Aștepta să faci tu o mutare. Și pe urmă îți dădea de urmă. Te prindea când erai singur. Iar tu știai ce te putea aștepta.

Nu, mai bine să isprăvească și gata. Mai bine să se ducă la el.

Cam cu o stradă înainte de cimitir, limuzina a oprit.

— Ai înțeles ce vreau, a spus McGuane.

— Am deja un om la fața locului. Totul e sub control.

— Să nu-l scoți la înaintare decât dacă vezi semnalul meu.

— S-a făcut. Am discutat deja asta.

— Nu-l subestima.

Tanner a apucat strâns mânerul portierei. Razele soarelui au sclipit în piatra roz a inelului.

— Nu te supăra, domnule McGuane, dar e și el tot om, nu crezi? Curge sânge roșu din el, ca și din noi, nu?

McGuane nu era prea sigur de asta.

Tanner a ieșit din mașină, mișcându-se destul de grațios pentru un bărbat de o asemenea masivitate. McGuane s-a rezemat de spătarul banchetei și a sorbit lung din whisky. Da, era unul dintre cei mai puternici oameni din New York. Nu poți ajunge la un asemenea standard – pe o asemenea culme – fără să fii un nemernic viclean și crud. Dai dovadă de slăbiciune, ești mort. Șchiopătezi, te-ai ras. Simplu ca bună ziua.

Și, mai presus de orice, să nu bați în retragere niciodată.

McGuane știa toate astea – la fel de bine ca oricine –, dar în momentul de față, mai mult decât orice îi venea s-o ia la fugă. Să-și facă bagajele și pur și simplu să dispară fără urmă.

Ca bunul lui prieten Ken.

McGuane a întâlnit privirea șoferului în oglinda retrovizoare. A tras adânc aer în piept și a încuviințat din cap. Mașina s-a pus din nou în mișcare. Au virat la stânga, trecând încet pe lângă porțile Cimitirului Wellington. Pneurile scrâșneau pe pietriș. McGuane i-a spus șoferului să oprească. Șoferul s-a supus. McGuane a coborât din

limuzină și s-a dus spre partea din față a vehiculului.

— Te chem când o să am nevoie.

Șoferul a răspuns mișcând bărbia spre piept, după care a demarat.

McGuane era singur.

Și-a ridicat încet gulerul de la haină, plimbându-și privirile peste suprafața cimitirului. Nicio mișcare. Se întreba pe unde se ascunseseră Tanner și omul lui. Probabil ceva mai aproape de locul de întâlnire. În vreun copac sau în spatele vreunui tufiș. Dacă procedau corect, McGuane n-avea cum să-și dea seama unde erau.

Cerul era senin. Vântul îl biciuia ca o seceră șfichiuitoare. A coborât umerii moi, adunându-i spre piept. Zgomotele traficului de pe Route 22 se revărsau până aici, ca o stranie serenadă închinată morților. În aer, plutea un miros de ceva proaspăt copt, iar pentru o clipă McGuane s-a gândit la crematoriu.

Nici țipenie.

McGuane a găsit aleea și a pornit spre est. În timp ce trecea pe lângă diverse morminte, ochii lui verificau, automat, datele nașterii și ale morții. Calcula vârsta fiecărui mort, întrebându-se ce soartă se abătuse asupra celor care se stinseseră din viață foarte tineri. A ezitat când văzu un nume cunoscut. Daniel Skinner. Decedat la vârsta de treisprezece ani. Un înger surâzător fusese sculptat pe piatra funerară. McGuane a chicotit încetișor văzând imaginea. Skinner, un derbedeu afurisit, îl chinuise în mod repetat și sistematic pe un băiat dintr-a patra. Dar în ziua aceea – 11 mai, potrivit inscripției de pe monument – băiatul acela din clasa a patra, destul de ciudat în felul lui, venise la școală cu un cuțit de bucătărie, decis să se apere. Prima și singura lui lovitură i-a pătruns lui Skinner drept în inimă.

Pa, pa, Îngerașule.

McGuane a încercat să nu se mai gândească la asta.

Oare totul începuse de-aici?

A trecut mai departe. Ceva mai încolo, a luat-o la stânga și a încetinit pasul. Nu mai avea mult de mers, acum. Ochii lui priveau de jur împrejur. Tot nicio mișcare. Totul era mult mai liniștit aici, departe – tihnit și verde. Sigur că locuitorilor de dedesubt n-avea de ce să le pese de asta. A șovăit, a cotit iar la stânga, înaintând pe potecă, până a ajuns la mormântul stabilit.

McGuane s-a oprit. A citit numele și data. Gândul l-a purtat înapoi în timp. Se întreba ce simțea și a realizat că răspunsul era… nu mare lucru. Nu s-a mai obosit să se uite iar în jur. Strigoiul era probabil deja pe-aproape. Îi simțea prezența.

— Trebuia să fi adus și tu flori, Philip.

Vocea, moale și mătăsoasă, cu un ușor sâsâit, a avut un efect glacial asupra lui. McGuane s-a întors încet în loc, ca să privească în spate. John Asselta venea spre el, cu niște flori în mână. McGuane a pășit la o parte. Privirea lui a întâlnit ochii lui Asselta, iar în acel moment McGuane a simțit un fel de gheară de fier în piept.

— A trecut multă vreme, a spus Strigoiul.

Asselta, omul pe care McGuane îl știa sub porecla de Strigoiul, se apropia de mormânt. McGuane a rămas perfect nemișcat. Avea senzația că temperatura scăzuse cu multe grade când Strigoiul trecuse prin dreptul lui.

McGuane și-a ținut răsuflarea.

Strigoiul a îngenuncheat și, cu delicatețe, a așezat florile pe mormânt. A rămas așa câteva clipe, cu ochii închiși. Pe urmă, s-a ridicat în picioare, a întins mâna și, cu degetele lui fine de pianist, a mângâiat piatra funerară, cu un pic cam prea multă intimitate.

McGuane a încercat să nu se uite într-acolo.

Strigoiul avea o piele diafană, lăptoasă și opacă. Niște vinișoare albăstrii îi brăzdau obrajii aproape frumoși, ca niște dâre lăsate de lacrimi. Avea ochii temi, aproape incolori. Capul, prea mare parcă pentru niște umeri așa de înguști, avea formă de bec. Era tuns zero pe laturile craniului, cu un moț de păr de culoarea nămolului țâșnind în sus din creștet și revărsându-se în jur, peste pielea capului, ca o fântână. Trăsăturile lui aveau ceva delicat, aproape feminin – ca varianta de coșmar a unei păpuși de porțelan.

McGuane a mai făcut un pas în spate.

Uneori, se întâmplă să întâlnești o persoană a cărei bunătate înnăscută te șochează pe loc, ca o lumină orbitoare. Dar, tot la fel, alteori, te întâlnești exact cu opusul unei asemenea persoane – cineva care prin însăși prezența lui te face să te sufoci, parcă, într-o cloacă de descompunere și sânge.

— Ce vrei? a întrebat McGuane.

Strigoiul a coborât capul:

— Ai auzit expresia cum că nu există atei în gaură de șarpe?

— Da.

— E o minciună, te asigur, a zis Strigoiul. În realitate, e adevărat exact contrariul. Când ai ajuns în gaură de șarpe, când vezi moartea cu ochii – abia atunci înțelegi pe deplin că nu există niciun Dumnezeu. Este motivul pentru care te lupți să supraviețuiești, să mai apuci să respiri o dată. Este motivul pentru care invoci orice, orice lucru sau entitate – fiindcă nu vrei să mori. Fiindcă în adâncul inimii tale știi că moartea înseamnă sfârșitul partidei. Că nu mai urmează nimic după aceea. Niciun paradis. Niciun Dumnezeu. Doar nimicul.

Strigoiul a ridicat privirea spre el. McGuane stătea nemișcat.

— Mi-ai lipsit, Philip.

— Ce vrei de fapt, John?

— Cred că știi și tu.

McGuane știa, dar nu spuse nimic.

— Înțeleg, a continuat Strigoiul, că ești cumva la strâmtoare.

— Ce-ai auzit?

— Doar zvonuri, a zâmbit Strigoiul.

Avea buze subțiri ca tăișul unei lame de ras, iar lui McGuane îi venea să urle când le vedea.

— De-asta m-am și întors, au adăugat buzele ca o lamă.

— Dar e problema mea.

— Ce bine-ar fi să fie așa, Philip.

— John, ce vrei de fapt?

— Cei doi tipi pe care i-ai trimis la New Mexico. Au dat greș, corect?

— Da.

— Eu nu voi da greș, însă, a șoptit Strigoiul.

— Tot nu înțeleg ce vrei.

— Nu poți să nu fii de acord că am și eu o miză în toată chestia asta, așa-i?

Strigoiul aștepta. McGuane a încuviințat din cap, până la urmă.

— Tu ai surse, Philip. Ai acces la informații la care eu nu pot ajunge.

Strigoiul a privit spre mormânt și, pentru o clipă, McGuane a crezut că vede la el ceva aproape uman.

— Ești sigur că s-a întors? a continuat Strigoiul.

— Destul de sigur, a spus McGuane.

— Dar de unde știi?

— De la cineva care lucrează la FBI. Tipii pe care i-am trimis noi la Albuquerque ar fi trebuit să confirme acest lucru.

— Și-au subestimat inamicul.

— Așa se pare.

— Știi unde a fugit?

— Ne străduim să aflăm.

— Dar nu îndeajuns, aș zice.

McGuane nu a spus nimic.

— Tu ai prefera să dispară din nou. N-am dreptate?

— Ar ușura mult situația, da.

Strigoiul a scuturat din cap:

— Nu, de data asta, nu.

Tăcere.

— Bun, deci cine ar putea ști unde e el? a întrebat Strigoiul.

— Frate-său, probabil. FBI l-a săltat pe Will cam acum un ceas. Ca să-l ia la întrebări.

Strigoiul a devenit brusc atent, ridicând iute capul.

— Apropo, de ce?

— Nu știm deocamdată.

— Păi, atunci, iată un bun punct de pornire pentru mine, a spus Strigoiul încetișor.

McGuane a izbutit să miște cumva din cap, în semn că era de acord. În clipa aceea, Strigoiul a pășit spre el. A întins mâna. McGuane s-a cutremurat, incapabil să se urnească din loc.

— Ți-e frică să dai mâna cu un vechi prieten, Philip?

Da, îi era frică. Strigoiul a mai făcut un pas spre el.

McGuane respira greoi. Se gândea să-i facă semn lui Tanner.

Un glonț, un singur glonț putea pune capăt acestei situații.

— Dă mâna cu mine, Philip.

Era un ordin, la care McGuane s-a supus. Aproape împotriva voinței, mâna lui s-a ridicat de pe lângă corp și, lent, lent de tot, s-a întins. Strigoiul omora oameni. Știa el asta. Mulți oameni. Cu dezinvoltură. Strigoiul era Moartea. Nu doar un ucigaș. Ci însăși Moartea – ca și cum cu o simplă atingere Strigoiul putea să te înțepe, să ți se vâre în sânge, să te umple de otrava care avea să-ți perforeze inima, așa cum se întâmplase cu ani în urmă, când Strigoiul folosise cuțitul acela de bucătărie…

McGuane a întors privirea.

Cu iuțeală, Strigoiul s-a apropiat și mai mult de McGuane, prizându-l strâns de mână. McGuane s-a abținut să nu urle. A încercat să-și tragă palma din strânsoarea mâinii lipicioase. Strigoiul nu se lăsa, însă.

Pe urmă, McGuane a simțit ceva – ceva rece și tăios –, care îi intra adânc în podul palmei.

Mâna celuilalt îi înclește palma, ca într-o menghină. McGuane gâfâia de durere. Obiectul acela din mâna Strigoiului îl înțepa sfâșietor, ca un vârf de baionetă. Din ce în ce mai tare. McGuane a căzut în genunchi.

Strigoiul a așteptat ca McGuane să ridice privirea. Ochii celor doi bărbați s-au întâlnit, iar în clipa aceea McGuane simțea că plămânii lui, că toate organele lui vor înceta să mai funcționeze, unul câte unul. Strigoiul a slăbit strânsoarea mâinii. I-a vârât în palmă lui McGuane obiectul acela tăios, pliindu-i degetele deasupra. Pe urmă, s-a tras la o parte.

— S-ar putea să-ți fie cam urât de unul singur la întoarcere, Philip.

Lui McGuane i-a revenit glasul.

— Ce mama dracu' mai înseamnă și asta?

Dar Strigoiul s-a întors și a plecat. McGuane a privit în jos și a deschis pumnul.

Acolo, în palmă, scăpărând în lumina soarelui, era inelul de aur cu piatră roz al lui Tanner.

7.

După întâlnirea mea cu directorul executiv adjunct Pistillo, am plecat cu Squares, în duba noastră.

— Mergem la tine? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— Te-ascult, a zis el.

I-am povestit toată discuția mea cu Pistillo.

Squares a scuturat din cap:

— Albuquerque. Urăsc locul ăsta. Ai fost vreodată?

— Nu.

— Păi, imaginează-ți și tu: ești în sud-vest, dar ai senzația de pseudo-sud-vest. De parcă toată localitatea aia ar fi un fel de butaforie, ca la Disney.

— O să țin minte, Squares, mulțam.

— Deci, când a plecat Sheila?

— Nu știu, am spus eu.

— Gândește-te. Unde ai fost weekendul trecut?

— Acasă, la ai mei.

— Și Sheila?

— Am presupus că a rămas în oraș.

— Ai sunat-o?

M-am gândit bine.

— Nu, m-a sunat ea.

— Ai văzut numărul?

— Nu, era neidentificat.

— Poate confirma cineva că era în oraș?

— Nu cred.

— Prin urmare, nu e exclus să fi fost la Albuquerque, a zis Squares.

Era și asta o posibilitate.

— Există și alte explicații, am zis eu.

— Ca de pildă?

— Amprentele ar putea fi mai vechi.

Squares s-a încruntat, privind fix înainte, la drum.

— Dacă, să zicem, am continuat eu, s-a dus la Albuquerque acum o lună sau, la dracu', anul trecut? Oricum, de fapt cât se păstrează niște amprente din astea?

— Ceva vreme, presupun.

— Bun, deci poate că asta s-a întâmplat. Sau poate că amprentele ei erau pe o mobilă – vreun scaun, eventual – și poate că tocmai scaunul ăla s-a aflat la un moment dat în New York, ca pe urmă să fie expediat tocmai în New Mexico.

Squares și-a aranjat ochelarii de soare.

— Subțire.

— Dar posibil.

— Mda, sigur. Hei, dar dacă și-a dat degetele cu împrumut cuiva? Așa, ca să se ducă până la Albuquerque cu ele, în weekend.

Un taxi ne-a tăiat calea. Am virat la dreapta, puțin lipsind să nu radem un grup de pietoni care se postaseră la vreun metru de trotuar. Ăștia din Manhattan fac mereu așa. Nimeni n-are răbdare să aștepte pe trotuar schimbarea culorii semaforului. Se aruncă pe carosabil, își riscă viața pentru cine știe ce alt avantaj imaginar.

— Știi cum e Sheila, am zise eu.

— Știu.

Mi-era greu să rostesc cuvintele, dar totuși:

— Tu chiar crezi că ar putea fi o ucigașă?

Squares a tăcut un moment. Culoarea semaforului s-a făcut roșie. Squares a frânat și s-a uitat la mine.

— Începi să ai aceleași reacții ca și în cazul lui frate-tău.

— Tot ce vreau eu să spun, Squares, e că mai există și alte posibilități.

— Iar tot ce vreau eu să spun, Will, e că vorbești de parcă ți-ar sta capul în burtă, și nu pe umeri.

— Adică?

— Auzi tu, un scaun?! Ai înnebunit, omule?! Aseară, Sheila a plâns și ți-a spus că îi pare rău – iar dimineața, pafff! s-a evaporat. Acum, ăia de la FBI ne zic că amprentele ei au fost găsite la locul unei crime. Și, poftim la tine, cu ce-mi vii acum?! Scaune trimise la mama naibii și vizite mai vechi în provincie.

— Dar asta nu înseamnă că Sheila a omorât pe cineva.

— Înseamnă, a zis Squares, că are un amestec.

Mi-a trebuit ceva timp până să asimilez și ideea asta. M-am rezemat de spătar, privind afară pe geam, fără să spun nimic.

— Ai vreo idee, Squares?

— Niciuna.

Am mai parcurs o bucată de drum.

— O iubesc, să știi.

— Știu, a spus Squares.

— În cazul cel mai fericit, m-a mințit.

Squares a ridicat din umeri.

— Sunt lucruri și mai nasoale.

Oare? Mi-am amintit de prima noastră noapte întreagă petrecută împreună, întinși în pat, Sheila cu capul pe pieptul meu și cu brațul petrecut peste mine. Ce sentimente de mulțumire și de tihnă profundă aveam amândoi atunci, cât de perfectă ni se părea lumea. Stăteam pur și simplu amândoi acolo. Timpul nici nu mai conta. „Fără trecut”, spusese ea încetișor, ca pentru ea însăși. Am întrebat-o la ce se referea. A continuat să țină capul pe pieptul meu, evitând să se uite la mine. Și n-a mai zis nimic după aceea.

— Trebuie s-o găsesc, am zis eu.

— Da, știu.

— Vrei să mă ajuți?

Squares a ridicat din umeri.

— Oricum, tot n-ai fi în stare să faci asta fără mine.

— Bine, e clar, am spus eu. Deci, ce ar trebui să facem întâi?

— Cum spune un vechi proverb, a zis Squares, ca să putem merge înainte, trebuie întâi să privim înapoi.

— Pe-asta ai scornit-o acum?

— Exact.

— Are sens, totuși.

— Will?

— Da?

— N-aș vrea să mai spun o banalitate, dar dacă vom privi înapoi, s-ar putea să nu-ți placă deloc ce-o să vedem.

— Aproape în mod sigur, i-am dat eu dreptate.

•

Squares m-a lăsat la ușă și a plecat înapoi cu duba la Covenant House. Am intrat în apartament și am azvârlit cheile pe masă. Îmi venea s-o strig pe Sheila – poate doar ca să mă conving că nu venise acasă –, dar apartamentul mi se părea atât de pustiu, atât de vlăguit de energie, încât nu m-am mai obosit s-o fac. Locul care însemnase pentru mine „acasă” în ultimii patru ani mi se părea dintr-odată schimbat, străin. Aveam o senzație de stătut, de neumblat, ca și cum nimeni n-ar mai fi călcat acolo de multă vreme.

Și acum ce urma?

Trebuia să scotocesc prin casă, presupun. Să caut indicii, chiar dacă habar n-aveam în ce-ar consta ele. M-a frapat însă imediat ideea că Sheila era de felul ei o fire extrem de spartană. Îi plăcea simplitatea, chiar și ceea ce părea eventual anost, învățându-mă și pe mine cum să am aceleași gusturi. Avea foarte puține lucruri personale. Când s-a mutat la mine, venise doar cu o singură valiză. Nu era săracă – am văzut extrasele ei bancare și, în general, achitase mult mai mult decât ceea ce îi revenea din cheltuielile noastre comune –, dar era genul de om care consideră că în viață „proprietățile ne dețin pe noi, și nu viceversa”. Mă întrebam acum dacă într-adevăr era așa, socotind că proprietățile nu neapărat ne *dețin* pe noi, ci ne

leagă de mâini și de picioare, ne dau cumva rădăcini.

Tricoul meu mărimea XXL, cu emblema „Amherst College”, era întins pe un scaun din dormitor. L-am luat în mână, cu o strângere de inimă. În toamnă, fusesem cu Sheila la reuniunea anuală a absolvenților, la vechea mea *alma mater*. Există o colină în campusul de la Amherst, un fel de pantă abruptă care pornește de la un spațiu dreptunghiular mărginit de clădiri, cum vezi în atâtea incinte clasice din New England, ca apoi să alunece în jos spre niște imense terenuri de sport. Majoritatea studenților, dornici să fie cât mai originali, numesc această colină, simplu, „Colina”.

Într-o seară târziu, mă plimbam cu Sheila prin campus, ținându-ne de mână. Ne-am lungit pe iarba moale de pe Colină, holbându-ne la cerul cristalin de toamnă, și am vorbit ore în șir. Îmi amintesc cum mă gândeam atunci că nu mai trăisem niciodată asemenea senzații de tihnă, calm, confort și, da, bucurie. Cum stăteam în continuare întinși pe spate, Sheila și-a pus palma pe abdomenul meu și apoi, cu ochii la stele, și-a strecurat mâna sub betelia pantalonilor mei. M-am întors un pic de tot, doar cât să-i văd fața. Când a atins cu degetele, hm, scuze, se-nțelege ce, i-am văzut zâmbetul știrengăresc. „Asta așa, ca să te simți ca pe vremea studenției”, mi-a zis ea. Și, bun, de-acord, poate că eram deja foarte excitat, dar știu totuși că exact atunci, în momentul acela, pe colina aceea, când stătea cu mâna în pantalonii mei, am realizat prima oară, am realizat cu o certitudine aproape supranaturală, că ea era femeia visurilor mele, că vom fi mereu împreună, că umbra primei mele iubiri, unica mea iubire înainte de Sheila, cea care mă obseda și mă îndepărta de orice altă fată, fusese definitiv anulată.

M-am uitat la tricou și pentru o clipă am simțit parcă din nou mirosul acela de iarbă și fân. Mi l-am lipit de piept și m-am întrebat pentru a mia

oară de când vorbisem cu Pistillo: Chiar a fost totul o minciună?

Nu.

Nu poți simula așa ceva. Squares are dreptate, poate, în privința capacității oamenilor de a fi violenți. Dar o legătură profundă ca a noastră nu poate fi mimată, oricât ai vrea.

Biletul era încă pe bufet.

Te voi iubi mereu.
S

Trebuia să cred asta. Măcar atâta lucru să fac de dragul Sheilei. Trecutul ei o privea doar pe ea. N-aveam niciun drept asupra acestei perioade din viața ei. Indiferent ce se întâmplase, Sheila avusese pesemne motivele ei. Mă iubea. Știam asta. Sarcina mea era acum s-o găsesc, s-o ajut, să născocesc o modalitate de a ne întoarce la… nu știu… ba da, la noi doi.

Nu voiam să mă îndoiesc de ea.

Am verificat sertarele. Sheila avea un cont bancar și un card de credit – cel puțin, de astea știam eu. Dar n-am găsit niciun fel de hârtie pe nicăieri – niciun fel de extrase bancare, nicio chitanță, nimic. Probabil că aruncase totul.

Pe ecranul computerului, imaginea de screen saver, bine cunoscutele linii săltărețe au dispărut când am mișcat un pic din mouse. M-am înregistrat, am intrat pe contul Sheilei, am făcut clic pe Corespondență Veche. Nimic. Niciun e-mail. Ciudat. Sheila nu obișnuia să folosească prea des Internetul – foarte rar, de fapt –, dar să n-aibă nici măcar un mesaj vechi?

Am făcut clic pe fișierul cu arhivă. Tot gol. Am verificat la Preferințe, ca să văd ce site-uri vizitase. Iar nimic. Am verificat la Istorie. *Nada.*

M-am rezemat de spătar, holbându-mă la ecran. O idee a început să-mi încolțească în minte. Am reflectat un pic la ea, întrebându-mă dacă un

asemenea gest ar putea fi considerat drept trădare. Nu mai conta. Squares avusese dreptate când spusese că trebuie să privești înapoi, ca să îți poți da seama ce ai de făcut în continuare. Și mai avea dreptate, de asemenea, că s-ar putea să nu-mi placă deloc ce aveam să aflu.

Am intrat pe *switchboard.com,* un imens anuar telefonic online. La rubrica Nume, am tastat Rogers. Statul era Idaho. Orașul era Mason. Știam toate astea din formularul pe care Sheila îl completase când se oferise să lucreze ca voluntară la Covenant House.

Nu exista decât un singur abonat. Pe o bucățică de hârtie, am notat repede numărul de telefon. Da, aveam de gând să-i sun pe părinții Sheilei. Dacă tot decisesem să ne întoarcem în timp, mai bine să pornim chiar de la această etapă.

Până să apuc eu să pun mâna pe receptor, a început să sune telefonul. Am răspuns. Sora mea, Melissa, zise:

— Ce faci acum?

M-am gândit cum să formulez răspunsul, optând pentru:

— A intervenit ceva aici.

— Will, a spus ea pe tonul tipic unei surori mai mari, noi aici ținem doliu pentru mama.

Am închis ochii.

— Tata a întrebat de tine. Vino neapărat.

Am privit în jur, prin apartamentul cu aspect de lucru stătut, străin. N-aveam de ce să mai pierd vremea pe-aici. Și m-am gândit la fotografia pe care o aveam încă în buzunar – imaginea cu fratele meu pe munte.

— Gata, m-am pus în mișcare. Vin, am zis eu.

•

Melissa m-a întâmpinat la ușă și m-a întrebat:

— Dar Sheila unde e?

Am mormăit ceva despre o obligație de la care nu se putuse eschiva și am intrat spășit în casă.

În ziua aceea, venise la noi un musafir care nu făcea parte din familie – un vechi prieten de-al tatei, pe care îl chema Lou Farley. Cred că nu se mai văzuseră de cel puțin zece ani. Lou Farley și tata depănau amintiri, povestindu-și încântați tot felul de întâmplări de odinioară. Vorbeau despre o echipă de baseball, ceea ce mi-a adus vag aminte de tata îmbrăcat cu o uniformă maro din poliester gros, cu un logo – „Friendly's Ice Cream" – pe piept. Parcă auzeam și acum scrâșnetul crampoanelor de la bocancii lui pe alee, simțeam greutatea mâinii lui pe umărul meu. Ce mult timp trecuse de-atunci. El și Lou Farley râdeau. Nu-l mai auzisem pe tata râzând așa de ani de zile. Avea ochii umezi și pierduți cumva în depărtări. Mama se ducea și ea uneori la meciurile lor. Parcă o văd și acum, așezată la peluză, cu tricoul ei fără mâneci, bronzată și energică.

M-am uitat pe fereastră, afară, sperând că poate totuși Sheila va veni și ea, că poate toată povestea asta era doar o mare neînțelegere. O parte din mine – o mare parte din ființa mea, de fapt – se blocase complet. Dacă moartea mamei era previzibilă de multă vreme – Sunny a avut cancer și, cum se întâmplă adesea, boala fusese lentă, evoluând constant spre faza letală, când, spre sfârșit, se produsese o degringoladă subită –, totuși și acum eram prea marcat sufletește de această nenorocire. Așa că mi-era aproape imposibil să mai accept și ceea ce se întâmpla acum.

Sheila.

Iubisem și pierdusem totul deja, odată, demult. La capitolul probleme sentimentale, mărturisesc că sunt foarte de modă veche. Cred în sufletul-pereche. Toți avem acea *primă iubire.* Când iubita de-atunci m-a părăsit, mi-a sfărâmat inima. Multă vreme, am crezut că nu-mi voi mai reveni niciodată. Felul în care se sfârșise dragostea noastră mi se păruse prea brutal. Ca și cum iubirea rămăsese neîmplinită. Dar asta e. Când mi-a dat cu

piciorul – fiindcă la urma urmei chiar așa s-a întâmplat –, am fost convins că voi fi blestemat să rămân veșnic singur, dacă nu voi accepta să mă mulțumesc totuși cu cineva care nu se va putea compara niciodată cu *ea.*

Și pe urmă am cunoscut-o pe Sheila.

Mă gândeam acum ce-am simțit atunci, când ochii verzi ai Sheilei mi-au pătruns parcă până în suflet. Mă gândeam la părul ei roșcat și atât de mătăsos. Mă gândeam la felul în care atracția fizică inițială – care a fost imensă, copleșitoare – s-a distilat încetul cu încetul și s-a răspândit până în cele mai tainice cotloane ale ființei mele. Mă gândeam la ea necontenit. Tot timpul. Mi se zbătea stomacul ori de câte ori urma să o văd. Simțeam cum inima o ia razna, bătând nebunește, ori de câte ori o priveam. Odată, eram în mașină cu Squares și, brusc, mi-a tras un pumn în umăr, așa, în glumă, fiindcă sesizase că mintea mea plutea undeva departe, într-un tărâm pe care el îl numea „Sheila Land”. Știa asta întotdeauna, după zâmbetul tâmp care mi se așternea pe buze. Parcă eram beat. Beat de fericire. Obișnuiam să ne cuibărim, Sheila și cu mine, uitându-ne la casete video cu filme vechi; ne mângâiam, ne excitam, vrând să vedem cât puteam rezista așa, până când cedam pasiunii imense care ne atrăgea unul spre celălalt și apăsam pe butonul telecomenzii, oprind un timp filmul de pe ecran.

Ne țineam de mână. Făceam lungi plimbări pe jos. Stăteam în parc și ne șușoteam remarci răutăcioase despre lumea care trecea pe lângă noi. La petreceri, mie îmi plăcea să stau într-un colț al încăperii și să mă uit la Sheila de la distanță, s-o urmăresc cum se mișcă și cum vorbește cu alte persoane, iar apoi, când ochii noștri se întâlneau, se producea ca un cutremur, ne priveam cu subînțeles și ne zâmbeam lasciv.

Odată, Sheila m-a rugat să completez un chestionar stupid pe care îl găsise într-o revistă. Una dintre întrebări era: Care este cea mai mare

slăbiciune a iubitei tale? M-am gândit un pic și am scris: „Își uită mereu umbrela la restaurant”. I-a plăcut mult, dar tot m-a presat să mă mai gândesc și la alt defect. I-am adus aminte că îi place să asculte formații muzicale de puștani și discuri vechi cu ABBA. A încuviințat solemn din cap și a promis că va încerca să remedieze aceste cusururi.

Vorbeam despre orice, în afară de trecut. Cumva era pe linia activității mele profesionale. Nu mă deranja prea mult. Acum, însă, privind retrospectiv, nu mai sunt așa de sigur, dar pe-atunci lucrul acesta adăuga parcă o notă de mister relației noastre. Și mai mult decât atât – trebuie să mă acceptați așa cum sunt – era ca și cum viața nu începuse decât din clipa în care noi doi ne cunoscuserăm. Nu fusese nimic înainte de asta: nu iubire, nu alți parteneri, niciun fel de trecut. Ne născuserăm atunci când ne întâlniserăm.

Da, știu.

Melissa ședea lângă tata. Îi vedeam pe amândoi din profil. Asemănarea dintre ei era izbitoare. Eu aduceam mai mult cu mama. Soțul Melissei, Ralph, se mișca pe lângă masa cu gustări. Era genul de mic director de firmă, tipic american, bărbatul care umblă îmbrăcat întotdeauna cu cămăși cu mânecă scurtă, purtate peste maiou de bumbac, care știe să strângă mâna voinicește când te salută, care are pantofii mereu lustruiți, părul pieptănat lins, inteligența mărginită. Niciodată nu-și slăbea nodul la cravată, ceea ce nu însemna neapărat că era scorțos sau gomos, ci că se simțea bine doar când toate lucrurile erau la locul lor.

Eu nu am nimic în comun cu Ralph, dar, ca să fiu sincer, nici nu-l cunosc prea bine. Locuiesc amândoi în Seattle și nu vin aproape niciodată pe-aici. Totuși, nu pot uita vremea când Melissa trecea prin faza ei nebunească, întâlnindu-se pe furiș cu derbedeul cartierului, Jimmy McCarthy. Ce licăriri în ochi avea pe-atunci. Cât de spontană și excentrică putea fi, cât de nostimă, chiar dacă un

pic cam indecentă, uneori. Nu știu ce s-a putut întâmpla, ce a făcut-o să se schimbe, ce a putut s-o sperie așa de mult. Lumea zice că nu fusese decât efectul maturizării. Eu nu cred însă că a fost doar asta. Cred că a mai fost ceva în plus.

Melissa – noi o strigam întotdeauna Mel – mi-a făcut semn din ochi. Ne-am strecurat amândoi în birou. Am băgat mâna în buzunar și am pipăit fotografia cu Ken.

— Ralph și cu mine plecăm mâine-dimineața, mi-a spus ea.

— Câtă grabă, am ripostat eu.

— Și asta cam ce-ar vrea să însemne, mă rog?

Am clătinat din cap.

— Avem copii. Ralph trebuie să meargă la serviciu.

— Corect, am spus eu. Frumos din partea voastră că ați reușit măcar să dați o fugă.

— Mare porcărie ți-a ieșit pe gură, a zis Melissa, făcând ochii mari.

Și-avea dreptate. M-am uitat în spate. Ralph ședea cu tata și Lou Farley, bând niște cafea deosebit de scârboasă la aspect, după urmele pe care le aveau în colțul gurii. Aș fi vrut să-i spun Melissei că îmi părea rău. Dar n-am fost în stare. Mel era cea mai mare dintre noi ca vârstă, cu trei ani mai mare decât Ken și cu cinci ani mai mare decât mine. Când Julie a fost găsită moartă, Melissa a fugit de-acasă. Fiindcă nu s-ar putea numi altfel gestul ei de-atunci. Și-a luat tălpășița, cu soțul și copilașul ei, mutându-se în cealaltă parte a țării. De cele mai multe ori aveam capacitatea de a o înțelege pentru ceea ce făcuse atunci, dar și acum mai simt totuși senzația de furie la dezertarea ei, cum am perceput eu adesea plecarea ei subită.

M-am gândit din nou la fotografia cu Ken, pe care o aveam în buzunar, și am luat subit o decizie.

— Hai să-ți arăt ceva.

Mi s-a părut că surprind o tresărire ciudată la Melissa, ca și cum s-ar fi așteptat să-i trag o palmă, dar se poate să fi fost doar imaginația mea. Avea o coafură stil Suzy Homemaker, cu părul blond-cenușiu, lung până la umeri și foarte tapat, cum era moda prin provincie – altfel spus, probabil exact pe gustul lui Ralph. Mie mi se părea însă că nu-i venea deloc bine și că nu i se potrivea.

Ne-am mutat un pic mai încolo, până am ajuns lângă ușa care ducea la garaj. M-am uitat în spate. Tata, Ralph și Lou Farley erau în aceeași poziție.

Am deschis ușa. Mel s-a uitat intrigată la mine, dar m-a urmat. Am pășit pe cimentul din garaj, unde era mult mai răcoare. Înăuntru domnea aceeași harababură dintotdeauna. Cutii de vopsea ruginite, ambalaje mari din carton pătate de mucegai, crose de baseball, coșuri vechi din răchită, pneuri roase – toate azvârlite alandala peste tot, de parcă ar fi avut loc vreo explozie. Pe pardoseală, se vedeau pete de ulei, iar din cauza prafului totul părea sordid, tem și irespirabil. O sfoară atârna din tavan. Mi-am amintit cum tata făcuse un pic de spațiu, mutând diverse lucruri mai la o parte, și prinsese o minge de tenis de sfoara aceea, ca eu să pot să mă antrenez la lovitura cu crosa de baseball. Nu-mi venea să cred că mai era și acum acolo.

Melissa continua să se uite la mine. Eu, în schimb, nu prea știam cum să încep.

— Sheila și cu mine ne-am uitat ieri prin lucrurile mamei, am început eu.

Melissa a mijit un pic ochii. Mă pregăteam să-i povestesc cum trecuserăm noi în revistă conținutul sertarelor ei și cum ne uitaserăm la anunțurile din ziar, publicate când se născuse fiecare dintre noi trei și care fuseseră trase frumos în folie de plastic; cum găsiserăm și programul acela vechi de teatru, când mama jucase rolul lui Mame în spectacolul de la Little Livingstone; cum savuraserăm amândoi toate fotografiile acelea de altădată – mai

ții minte poza cu regele Hussein, Mel? –, dar nimic din toate astea nu mi-a ieșit pe gură.

Fără să mai spun nimic, am băgat mâna în buzunar, am tras fotografia afară și am ridicat-o în dreptul ochilor ei, ca s-o poată vedea mai bine.

N-a durat mult. Melissa s-a întors cu spatele, ferindu-se, de parcă-i era teamă să nu se ardă în contact cu fotografia aceea. A respirat adânc, trăgând câteva guri de aer, de parcă ar fi fost gata să se sufoce, după care a făcut câțiva pași înapoi. Eu m-am dus spre ea, dar a ridicat mâna, oprindu-mă să mă apropii mai mult. Când a înălțat capul, ceva mai târziu, fața ei nu avea nicio expresie. Niciun fel de uimire. Nici bucurie, nici groază. Nimic.

Am ridicat iarăși fotografia. De data asta, Melissa nici n-a clipit.

— E Ken, am zis eu, prostește.

— Văd și eu, Will.

— Și asta-i toată reacția ta?

— Dar cum ai vrea să reacționez?

— Ken trăiește. Mama știa. Poza asta era la ea.

Tăcere.

— Mel?

— Ken trăiește, a zis ea. Am auzit ce-ai spus.

Atitudinea ei – sau mai bine zis lipsa oricărei atitudini – mă făcea incapabil să mai scot vreun cuvânt.

— Mai voiai să îmi spui ceva? a întrebat Melissa.

— Ce… adică asta-i tot ce ai de zis?

— Și ce altceva ar mai fi de zis, Will?

— Oh, sigur, uitasem. Trebuie să vă întoarceți la Seattle.

— Da.

Și s-a îndepărtat cu câțiva pași.

Vechea furie a ieșit iarăși la suprafață.

— Spune-mi și mie, Mel, crezi că fuga ajută la ceva?

— Eu n-am fugit.

— Aiurea, am replicat eu.

— Ralph obținuse un serviciu acolo.

— Sigur.

— Nu ți-e rușine să mă judeci tu pe mine?

Brusc, mi-a venit în minte cum ne jucam noi trei de-a Marco Polo în piscina motelului de lângă Cape Cod. Mi-am amintit, la fel de fulgerător, de perioada în care Tony Bononza lansase tot felul de bârfe despre Mel, cum se făcuse Ken roșu la față când le-a auzit și cum îl luase la bătaie pe Bononza, în ciuda dezavantajului implicat de vârstă și de greutatea corporală.

— Ken e în viață, i-am spus eu din nou.

— Și ce-ai vrea să fac eu pentru asta acum? a zis ea, pe un ton rugător.

— Te porți de parcă nici n-ar conta.

— Nici nu știu dacă mai contează în fond.

— Ce naiba vrea să mai însemne și asta?

— Ken nu mai face parte din existența noastră.

— Vorbește doar pentru tine.

— Perfect, Will. Ken nu mai face parte din existența mea.

— Dar e fratele tău.

— Ken a ales o anumită cale.

— Și acum – ce? – e mort pentru tine?

— N-ar fi mai bine dacă ar fi?! a exclamat ea, clătinând din cap și închizând ochii. Da, Will, poate că, într-adevăr, atunci am fugit de-acasă. Dar la fel ai făcut și tu. Am avut amândoi de ales: ori fratele nostru murise, ori era un criminal brutal. În ambele variante, da, pentru mine el e mort.

Am ridicat din nou fotografia.

— Dar nu-i obligatoriu să fie vinovat, să știi.

Melissa s-a uitat la mine și, brusc, a redevenit sora mea de odinioară, așa cum o știam eu.

— Haide, Will. Știi și tu.

— Ken ne-a apărat. Când eram mici. A avut grijă de noi. Ne iubea.

— Și eu îl iubeam. Dar vedeam totodată și cum era el în realitate. Era atras de violență, Will. Știi și

tu asta. Da, a sărit în ajutorul nostru mereu. Dar nu crezi că a făcut asta și fiindcă îi plăcea? Știi că era implicat în ceva rău când a murit.

— Dar asta nu face din el un ucigaș.

Melissa a coborât iarăși pleoapele. Se vedea că încerca să își adune puterile.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, Will, de fapt ce făcea el în seara aceea?

Privirile noastre s-au întâlnit. Ne uitam fix unul la celălalt. N-am zis nimic. O răceală glacială îmi cuprinsese brusc inima.

— Lăsând la o parte omorul, spune-mi și mie, te rog, ce l-a apucat pe Ken să facă sex cu Julie Miller?

Cuvintele ei m-au străpuns până în adâncul ființei, greoaie și înghețate. Simțeam că nu mai pot respira. Când am reușit să vorbesc din nou, vocea mea suna firav și stins:

— Mă despărțisem de ea de peste un an.

— Adică vrei să-mi spui că nu mai țineai la ea?

— Eu… era liberă. El era liber. Nu exista niciun motiv…

— Ken te-a trădat, Will. Pricepe odată. În cazul cel mai puțin grav, s-a culcat cu femeia pe care o iubeai. Om se cheamă acela care e în stare să-i facă așa ceva propriului său frate?

— Mă despărțisem de ea, am zis eu, eschivându-mă. Nu puteam avea nicio pretenție asupra ei.

— O iubeai.

— Asta n-are nicio relevanță.

Melissa nu-și dezlipea privirea de pe fața mea.

— Ia zi, cine dă bir cu fugiții acum?

M-am tras îndărăt, împiedicându-mă, nimerind cu fundul pe treptele de piatră, unde am rămas așezat. Mi-am pus fața între palme. Încercam să-mi revin. Mi-a luat ceva timp până mi-am mai venit în fire.

— Dar tot fratele nostru rămâne.

— Dar, de fapt, ce vrei să faci? Să-l găsești? Să-l dai pe mâna poliției? Să-l ajuți să se ascundă în continuare? Ce?

N-aveam răspuns.

Melissa a pășit peste mine și a deschis ușa, ca să se ducă înapoi în birou.

— Will?

M-am uitat în sus, spre ea.

— Asta nu mai face parte din viața mea. Îmi pare rău.

Am văzut-o atunci ca pe adolescenta de odinioară, tolănită pe pat, sporovăind vrute și nevrute, cu părul foarte tapat și mestecând gumă tot timpul. Ken și cu mine obișnuiam să ne așezăm pe jos, în camera ei, și, ascultând-o cum bătea câmpii, roteam ochii, aparent exasperați. Dacă Mel stătea întinsă pe burtă, dând din picioare, în mod obligatoriu vorbea despre băieți, ceaiuri și prostii din astea. Dar când stătea lungită pe spate și privea fix în tavan, atunci în mod cert visa cu ochii deschiși. Mă gândeam acum la visele ei. Mă gândeam cum niciunul nu se adeverise.

— Te iubesc, am spus eu.

Și, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Melissa a început să plângă.

•

Prima dragoste nu se uită niciodată. A mea s-a sfârșit printr-o crimă urâtă.

Pe Julie Miller am cunoscut-o când familia ei s-a mutat pe Coddington Terrace. Pe-atunci, eram în primul an de liceu, la Livingston High. Peste doi ani, am început să ieșim împreună. Mergeam la ceaiuri. Am fost votați perechea clasei. Eram aproape nedespărțiți.

Poate că nimeni nu se gândea că ne vom despărți, deși, având în vedere împrejurările, putea fi ceva previzibil. Am intrat la facultăți diferite, dar eram convinși că relația noastră va învinge timpul și distanțele. N-a fost așa, deși am continuat să fim împreună mai mult decât era de așteptat. În primul

an de studenție, Julie m-a sunat și mi-a zis că ar vrea să iasă și cu alte persoane, că deja începuse să-și dea întâlnire cu un băiat mai mare, Buck pe nume.

Ar fi trebuit să nu pun la inimă și să-mi treacă repede. În fond, eram tânăr, iar experiențele de acest fel fac parte din viață la vârsta asta. Și, probabil, aș fi reușit. Până la urmă. Adică, am început și eu să mă văd cu alte fete. Aveam nevoie de timp, ca să mă obișnuiesc cu realitatea, dar oricum făcusem deja primii pași în acest sens. Mă ajuta și distanța care exista între noi.

Dar pe urmă Julie a murit și am avut senzația că, de dincolo de mormânt, continua să mă țină captiv.

Până a apărut Sheila.

•

Nu i-am arătat tatei fotografia.

M-am întors acasă, la apartament, la ora zece seara. Tot pustiu, tot aer închis, tot străin. Niciun mesaj pe robot. Dacă asta însemna viața fără Sheila, mai bine mă lipseam de tot.

Bucățica de hârtie cu numărul de telefon al părinților ei, în Idaho, era încă pe birou. Care o fi diferența orară față de Idaho? O oră? Poate două? Nu mai țineam minte exact. Dar asta însemna opt sau nouă seara.

Adică, nu era prea târziu ca să telefonez.

M-am prăbușit pe un fotoliu, holbându-mă la telefon, ca și cum ar fi putut să-mi spună cum să procedez mai bine. Evident, nu mi-a spus nimic. Am luat în mână bucățica de hârtie. Când îi spusesem Sheilei să îi sune pe părinții ei, se albise la față. Asta fusese ieri. Nu mai departe de ieri. Mă întrebam ce să fac și primul meu gând, dar chiar primul, a fost că trebuia s-o întreb pe mama, că mama ar ști răspunsul cel bun.

M-a copleșit un nou val de tristețe.

În final, am știut că trebuie să acționez. Trebuia să fac ceva. Or, nu-mi venea în minte altceva decât să-i sun pe părinții Sheilei.

O femeie a răspuns la al treilea apel sonor.

— Alo?

Mi-am dres vocea și:

— Doamna Rogers?

— Da? s-a auzit, după o scurtă pauză.

— Numele meu este Will Klein.

Am așteptat, gândindu-mă că poate numele meu îi spunea totuși ceva. Nu mi-a sugerat prin nimic că ar fi așa, indiferent dacă era adevărat sau nu.

— Sunt un prieten de-al fiicei dumneavoastră.

— Care fiică?

— Sheila, am spus eu.

— Mda, a mormăit femeia. Înțeleg că a fost la New York.

— Da, am zis eu.

— Suni de-acolo?

— Da.

— Cu ce îți pot fi de folos, domnule Klein?

Bună întrebare. Nici eu nu știam răspunsul, așa că am început de la lucrul cel mai evident.

— Doamnă Rogers, aveți cumva idee pe unde ar putea fi?

— Nu.

— Ați văzut-o sau ați vorbit cumva cu ea?

— N-am văzut-o pe Sheila și n-am mai vorbit cu ea de ani de zile, a spus ea, pe un ton obosit.

Am deschis gura, am închis-o la loc, căutând o cale de a continua discuția, dar peste tot vedeam numai impasuri.

— Sunteți la curent că e dată dispărută?

— Autoritățile au luat legătura cu noi, da.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche.

— Le-ați putut spune ceva util?

— Util?

— Aveți idee unde putea să se fi dus? Unde a putut fugi? Vreun prieten sau vreo rudă care ne-ar putea ajuta în sensul ăsta?

— Domnule Klein?

— Da.

— Sheila nu mai face parte din viața noastră de foarte multă vreme.

— Dar de ce?

Am trântit întrebarea, aproape fără să-mi dau seama. Mă așteptam la o reacție de respingere, la un tipic nu-ți-mai-băga-nasul-unde-nu-ți-fierbe-oala. Dar din nou interlocutoarea mea a amuțit. Am crezut că am nervi s-o aștept să cedeze și să zică totuși ceva, dar s-a dovedit că era mai tare decât mine.

— Întrebam așa – m-am auzit eu spunând poticnit – fiindcă, știți, e o persoană minunată.

— Ești mai mult decât un prieten, nu-i așa, domnule Klein?

— Da.

— Autoritățile. Au pomenit de faptul că Sheila trăia cu un bărbat. Presupun că se refereau la dumneata.

— Suntem împreună cam de un an.

— După voce, s-ar zice că îți faci griji pentru ea.

— Așa e.

— Înseamnă că o iubești?

— Foarte mult.

— Dar nu ți-a povestit niciodată despre trecutul ei.

Nu prea știam cum să reacționez la asta, deși răspunsul era limpede.

— Încerc să înțeleg, am spus eu.

— Nu e chiar așa. Eu nici măcar nu înțeleg.

Vecinul meu și-a găsit tocmai acum să dea la maximum volumul la noua lui stație stereo cu patru difuzoare. Zidul vibra de la bași. Vorbeam de la telefonul portabil, așa că m-am dus în celălalt capăt al apartamentului.

— Vreau s-o ajut, am continuat.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, domnule Klein.

Tonul ei m-a făcut să-mi încleștez și mai mult mâna pe telefon.

— Agentul federal care a venit aici. Zicea că ei nu știu nimic.

— Despre ce? am întrebat eu.

— Despre Carly, a spus doamna Rogers. Despre unde e acum.

Eram derutat.

— Cine e Carly?

Încă o pauză lungă.

— Pot să-ți dau un sfat, domnule Klein?

— Cine e Carly? am întrebat eu din nou.

— Vezi-ți de viața dumitale. Uită că ai cunoscut-o vreodată pe fiica mea.

După care mi-a închis telefonul.

8
.

Am înșfăcat o bere din frigider și am împins lateral ușa de sticlă, care s-a deschis culisând. Am ieșit afară în ceea ce agentul meu imobiliar poreclise optimist „veranda” apartamentului. Aceasta era cam de mărimea unui pătuț de copil. O persoană, poate două, dacă stăteau în picioare și absolut nemișcate, încăpeau eventual simultan acolo. Nu existau, bineînțeles, scaune și, fiind la etajul trei, nici prea multă perspectivă vizuală. Dar fiind afară, la aer – și noapte acum – mie îmi plăcea totuși.

Noaptea, New York este bine luminat și ireal, plin de o strălucire bleumarin, aproape neagră. O fi acesta, cum se spune, orașul care nu doarme niciodată, dar, dacă era să mă ghidez după strada mea, s-ar zice că îi plăcea și să mai tragă câte un pui de somn. Mașinile staționau înghesuite de-a lungul rigolei, bară la bară, ca și cum încă s-ar mai fi luptat să ocupe un loc mai bun și după ce proprietarii plecaseră, lăsându-le acolo. Zgomotele nopții, bufnituri înăbușite, zumzete. Se auzea muzică. Zdrăngănit de farfurii de la pizzeria de vizavi. Șuieratul traficului de pe West Side Highway, deja mai domol acum, cântecul de leagăn al Manhattanului.

Mintea mea intra și ea în aceeași stare de amorțeală. Nu știam ce se întâmpla. Nu știam ce să fac în continuare. În urma convorbirii telefonice cu mama Sheilei, rămăsesem mai degrabă cu întrebări decât cu vreun răspuns clar. Încă mă durea ceea ce îmi spusese Melissa, dar prin cuvintele ei subliniase totuși un aspect interesant: acum, când știam că fratele meu, Ken, era în viață, ce aveam de gând să fac, de fapt?

Voiam să-l găsesc, desigur.

Voiam să-l găsesc neapărat. Ei și, ce dacă? Lăsăm la o parte faptul că nu sunt detectiv și nici nu mă pricep la chestii de-astea. Dacă Ken ar vrea să fie găsit, ar veni el la mine. Căutându-l cu orice preț, riscam poate să provoc un dezastru.

Și poate că aveam încă o prioritate.

Întâi, dispăruse fratele meu. Acum, și iubita mea se evaporase fără urmă. M-am încruntat. Hm, bine că n-aveam câine, fiindcă cine știe ce s-ar mai fi întâmplat.

În momentul în care ridicam sticla să beau din ea, l-am observat acolo.

Tipul stătea postat în colț, poate la vreo cincizeci de metri de clădirea în care locuiesc. Purta trenci și parcă un fel de pălărie cu boruri largi; ținea mâinile în buzunar. De la distanță, fața lui arăta ca un glob alb pe fundalul întunecat al străzii, fără trăsături și cam prea rotundă. Nu-i vedeam ochii, dar știam că se uită la mine. Simțeam asta… greutatea uităturii lui fixe. Era ceva palpabil.

Bărbatul nu făcea nicio mișcare.

Nu erau prea mulți pietoni pe stradă, dar puținii care treceau pe-acolo mergeau, *se mișcau.* Fiindcă asta fac locuitorii New Yorkului. Se mișcă. Dau din picioare. Dau din picioare cu un scop. Chiar și când se opresc la semafor sau așteaptă să treacă mașina, ca să traverseze, sunt mereu pregătiți. Pe fază. New-yorkezii se mișcă. Nu stau locului niciodată.

Dar omul ăsta stătea ca o stană de piatră. Holbându-se la mine. Am clipit de mai multe ori. Tot acolo era, nu dispăruse. M-am întors cu spatele și pe urmă m-am uitat din nou. Mereu acolo, nemișcat. Și încă un lucru.

Figura lui mi se părea cumva cunoscută.

Nu vreau să insist mai mult. Între noi era o distanță considerabilă; în plus, afară era întuneric, iar eu nu am vederea prea bună, mai ales la lumina slabă a felinarelor de pe stradă. Dar am simțit că

mi se ridică părul pe ceafă, ca la animalele care intuiesc că le pândește o primejdie cumplită.

M-am decis să mă holbez și eu la fel, ca să văd cum reacționează. Tot nu s-a clintit. Nu-mi dau seama cât timp om fi stat așa acolo. Simțeam că îmi fuge sângele din degete. O senzație de frig mă cuprindea încetul cu încetul, dar cumva, în sinea mea, simțeam că sunt puternic. Sigur pe mine. N-am întors privirea. Același lucru era valabil și pentru străinul din stradă.

Suna telefonul.

Mi-am smuls privirea din locul spre care era pironită. Ceasul de la mână arăta că era aproape unsprezece noaptea. Fără să mă mai uit afară, am intrat în casă și am ridicat receptorul.

— Dormeai? s-a auzit vocea lui Squares.

— Nu.

— Facem o tură?

În seara asta, ieșea cu duba.

— Ai aflat ceva?

— Ne vedem la studio. Peste o jumătate de ceas.

Și a închis. M-am dus înapoi pe balcon și m-am uitat în jos. Bărbatul dispăruse.

•

Școala de yoga se numea pur și simplu Squares. Glumeam pe chestia asta, firește. Squares devenise un singur cuvânt, ca Cher sau Fabio. Școala, studioul, cum vreți să-i spuneți, se afla într-un bloc cu șase etaje, în University Place, aproape de Union Square. Începuturile fuseseră modeste. Școala își dădea toată silința într-o fericită obscuritate. Pe urmă, o anumită celebritate, un pop star glorios, pe care îl cunoaștem cu toții, l-a „descoperit” pe Squares. Vedeta le-a spus prietenilor ei. Peste câteva luni, *Cosmo* a preluat subiectul. A urmat revista *Elle.* Undeva, în tot acest traseu, o mare companie info-comercială i-a cerut lui Squares să facă un film video. Squares, mare adept al ideii de popularizare a afacerii, s-a conformat. „Yoga Squared Workout” – numele

este sub Copyright – s-a lansat spectaculos. Hei, dacă puteți crede că în ziua filmărilor Squares s-a și bărbierit?!

Restul e deja istorie.

Dintr-odată, niciun eveniment monden din Manhattan sau Hamptons nu se putea considera o „reușită" fără prezența faimosului guru de fitness al tuturor. Squares refuza majoritatea invitațiilor, dar în scurt timp a învățat cum să organizeze rețeaua. Aproape că nici nu mai avea timp să predea acum. Dacă voiai să urmezi vreun curs, chiar și dintre cele predate de cei mai tineri învățăcei ai lui, trebuia să aștepți pe puțin două luni. Taxa e de douăzeci și cinci de dolari ședința. Adică ora de curs. Are patru studiouri. Sau amfiteatre, cum vreți să le spuneți. În cel mai mic, încap cincizeci de studenți. În cel mai spațios, aproape două sute. Squares are douăzeci și patru de dascăli, care predau prin rotație diverse cursuri. Acum, în timp ce veneam spre școală, la unsprezece și jumătate noaptea, trei cursuri erau în plină desfășurare.

Vă las să calculați.

În lift, am început să aud deja acordurile plângăcioase ale muzicii cântate la țiteră, combinate cu foșnet de cascade de apă, amestec de sunete care mă zgârie pe creieri infailibil. Întâi, dai de magazinul de suveniruri, plin de tămâie, cărți, loțiuni, benzi audio, casete video, CD-uri, DVD-uri, cristale, mărgele, poncho de tot felul și țesături vopsite manual. În spatele tejghelei, se aflau două creaturi anorexice, la vreo douăzeci-și-ceva de ani, îmbrăcate în negru, mirosind din toată ființa lor a musli. Tinerețe veșnică. Răbdare doar să ai. Un mascul și o femelă, deși nu era simplu să te dumirești ce și care era fiecare dintre cele două persoane. Vorbeau cu un glas tem și egal, cu o inflexiune ușor superioară – cam ca șeful de sală de la un restaurant recent inaugurat. Cerceii prinși

pe tot corpul – o mulțime – erau plini de argint și turcoaze.

— Salut, am zis eu.

— Vă rog să vă descălțați, a spus Probabilul-Mascul.

— Bun.

Și mi-am scos pantofii.

— Dumneavoastră sunteți? a întrebat Probabila-Femelă.

— Am venit la Squares. Sunt Will Klein.

Numele nu le spunea nimic. Probabil că erau noi pe-acolo.

— Sunteți înscris la Yogi Squares?

— Yogi Squares? repetai eu.

Cei doi se zgâiau la mine.

— Spuneți-mi și mie, am zis eu. Yogi Squares e mai tare decât simplul Squares?

Pușlanii nu știau de glumă. Surpriză. Tipa a tastat ceva la computer. Se încruntau amândoi la monitor. El a ridicat receptorul și a format un număr. Muzica de țiteră îți spărgea timpanele. Simțeam o vagă durere de cap, care devenea amenințătoare.

— Will!

Wanda, îmbrăcată cu un superb maiou întreg de gimnastică, bine mulat pe corp, intrase în cameră; pășea maiestuos, cu capul sus, cu clavicula proeminentă, privind de jur împrejur. Era șefa profesorilor care lucrau pentru Squares și iubita lui. Se împlineau trei ani de când erau împreună. Costumul de gimnastică despre care aminteam era de culoarea levănțicii și îi venea splendid. Wanda era o apariție senzațională – înaltă, membre lungi, grațioasă, de o frumusețe uluitoare. Și negresă. Da, negresă. Ironia nu le poate scăpa celor care știau trecutul mai ciudat al lui Squares.

Și-a încolăcit brațele de gâtul meu. Îmbrățișarea ei era caldă, ca un fum de lemn. Mi-ar fi plăcut să dureze o veșnicie.

— Ce mai faci, Will? a spus ea, încetișor.

— Ceva mai bine.

S-a tras un pic înapoi, încercând din priviri să detecteze minciuna. Fusese și ea la înmormântarea maică-mii. Între ea și Squares nu exista niciun secret. Între Squares și mine nu exista niciun secret. Ca în algebră, când faci demonstrația comutativității mai multor termeni, puteai deduce și în cazul nostru că între ea și mine nu exista niciun secret.

— Tocmai a terminat un curs, a spus ea. Respirația „pranayama”.

Am dat din cap, în semn că înțelesesem.

Wanda a lăsat capul pe umăr, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Ai o secundă liberă înainte de a pleca? a întrebat ea, încercând să pară dezinvoltă, dar nu i-a prea reușit.

— Sigur, am răspuns eu.

A pornit înainte, pășind – Wanda era prea grațioasă ca să fi putut spune despre ea că *merge* – pe coridor. Veneam în urmă, cu ochii pironiți pe gâtul ei de lebădă. Am trecut prin dreptul unei fântâni. Era atât de mare și de ornată, încât îmi venea să arunc o monedă în ea. Am tras cu ochiul într-unul dintre studiouri. Liniște totală, în afară de zgomotul respirației multor persoane. Arăta ca un decor de film. Lume arătoasă – habar n-am cum face Squares să adune atâția oameni frumoși; toți, unii lângă alții, în poziție de războinici, senini la chip, aproape fără nicio expresie, cu picioarele desfăcute larg, mâinile întinse în afară, genunchii la nouăzeci de grade.

Biroul pe care Wanda îl împărțea cu Squares era pe dreapta. S-a așezat binișor pe un scaun, cu atâta grijă de parcă ar fi fost făcut din vată de sticlă, și a pus picioarele în poziția lotus. M-am așezat în fața ei, într-un stil mult mai convențional. Câteva minute, nu a scos niciun cuvânt. Ținea ochii închiși și încerca să se relaxeze. Așadar, așteptam.

— Nu de la mine știi, da? a zis ea.

— OK.

— Sunt însărcinată.

— Hei, nemaipomenit, am exclamat eu, gata să mă ridic ca s-o felicit.

— Squares nu-i prea încântat.

— Cum adică? am făcut eu, renunțând la ideea de o îmbrățișa.

— S-a speriat.

— De ce?

— Nu știai, așa-i?

— Da, n-am știut, până adineaori.

— Și totuși el îți spune ție orice, Will. Știe de o săptămână deja.

Începeam să înțeleg punctul ei de vedere.

— Probabil că n-a vrut să spună nimic, considerând că nu era momentul potrivit, acum, când maică-mea s-a prăpădit, am remarcat eu.

— Nu-ncepe cu scheme de-astea, s-a zburlit ea la mine.

— Mda, bine, scuze.

A întors privirea, evitând parcă să se uite în ochii meu. Voia să pară calmă. Degeaba, aparențele nu mă puteau înșela.

— Mă așteptam să se bucure.

— Și nu s-a bucurat?

— Cred că vrea să – parcă nu-și mai găsea cuvintele – termin… să pun capăt situației.

Parcă îmi dăduse cu ceva în cap.

— A zis el asta?

— N-a zis nimic. Face ore suplimentare noaptea, cu duba. Și-a luat cursuri în plus.

— Se ferește de tine. Te evită.

— Da.

Ușa biroului s-a deschis. Nu se auzise niciun ciocănit. Squares a apărut în prag, cu moaca lui nebărbierită. I-a zâmbit fugitiv Wandei. Ea a întors capul. Squares mi-a făcut semn, ridicând degetul mare:

— Hai să ne punem în mișcare.

•

N-am vorbit unul cu celălalt, până nu ne-am instalat în microbuz.

— Ți-a povestit, a spus Squares.

Era un enunț, nu o întrebare, așa că nu m-am obosit să confirm sau să infirm.

Squares a băgat cheia în contact.

— Nu discutăm despre asta, a precizat el.

Un alt enunț care nu necesita răspuns.

Microbuzul de la Covenant House a intrat drept în fieful lumii interlope. Mulți dintre pușt anii noștri vin la portiere. Mulți alții sunt salvați cu acest microbuz. Munca de asistent social benevol înseamnă să intri în legătură cu categoria vulnerabilă și năpăstuită a comunității – să faci cunoștință cu minori fugiți de-acasă, cu copiii străzii, cei numiți prea ușor, poate, „drojdia societății". Un minor care trăiește pe străzi seamănă cumva – și vă rog să scuzați analogia aici – cu o buruiană. Cu cât vagabondează mai mult pe străzi, cu atât e mai greu să-l smulgi din rădăcină.

Pe mulți dintre acești minori nu mai reușim să-i recuperăm. Și numărul lor este mai mare decât al celor pe care îi salvăm. Și, hai mai bine să uităm de analogia cu buruienile. E stupidă ca sugestie, deoarece ar presupune că ne descotorosim de ceva rău și păstrăm ceva bun. În realitate, lucrurile stau exact invers. Să încercăm mai bine așa: strada seamănă mai degrabă cu un cancer. Depistarea precoce și tratamentul preventiv reprezintă cheia prelungirii vieții pe termen lung.

Hm, nu-i cu mult mai bine, dar precis ați sesizat sensul.

— Agenții federali au exagerat, a spus Squares.

— Cum așa?

— Apropo de cazierul Sheilei.

— Continuă.

— Apropo de arestări. Astea au fost acum foarte mult timp. Vrei să auzi mai departe?

— Da.

Ne afundam în întunericul sumbru al cartierului. Locurile de predilecție ale prostituatelor care fac trotuarul sunt cumva fluide. Adesea, se întâmplă să le găsești pe lângă Lincoln Tunnel sau Javits Center, dar în ultima vreme caraliii le-au cam pus pe fugă. S-a mai făcut curățenie. Așa că târfele au migrat spre sud, pe 18th Street și în zona dinspre vest, în cartierul de abatoare de came. În seara asta, prostituatele ieșiseră în forță, la agățat.

Squares a gesticulat din cap:

— Sheila putea fi una dintre ele.

— A făcut trotuarul?

— A fugit de-acasă, din Midwest. S-a suit în autobuz, din care a coborât drept „în viață”.

Văzusem asemenea cazuri de prea multe ori, ca să mă mai șocheze. Dar acum nu discutam despre o străină sau vreun minor vagabond; acum era vorba despre cea mai uluitoare femeie pe care o întâlnisem vreodată.

— Asta de mult de tot, a spus Squares, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Prima oară, a fost arestată la vârsta de șaisprezece ani.

— Prostituție?

Squares a încuviințat din cap.

— Încă trei arestări pe același motiv în următorul an și jumătate, lucrând, potrivit dosarului ei, pentru un pește pe nume Louis Castman. Ultima oară când au prins-o, avea asupra ei niște heroină și un cuțit. Au încercat s-o bage la trafic de droguri și jaf armat, dar n-a ținut.

Mă uitam afară pe geam. Noaptea se făcuse cenușie, de parcă s-ar fi decolorat. Câte nenorociri poți vedea pe străzile astea. Ne străduim din răsputeri să punem capăt răului. Știu că și reușim. Știu că schimbăm în bine viața multora. Dar mai știu și că tot ceea ce li se întâmplă aici, în acest hău cutremurător al nopții, rămâne mereu în ei. Suferința aceasta nu se poate șterge. Poți, eventual, s-o mai atenuezi. Poți să-ți vezi de viață mai departe. Dar răul făcut e permanent.

— De ce ți-e teamă? l-am întrebat eu.

— Nu discutăm despre asta.

— O iubești. Te iubește.

— Și e negresă.

M-am întors spre el, așteptând. Știu că nu la culoarea pielii se referise când spusese asta. Nu era rasist. Dar este exact cum v-am spus adineaori. Răul făcut e permanent. Văzusem încordarea dintre ei. Nu avea nicidecum aceeași intensitate ca iubirea care-i lega, dar exista, era acolo.

— O iubești, am repetat eu.

Squares continua să șofeze.

— Poate că asta a și fost o parte din atracția inițială, am continuat. Dar ea nu mai reprezintă de mult pentru tine doar posibilitatea de ispășire a trecutului. Deja o iubești.

— Will?

— Da?

— Ajunge.

Squares a virat brusc la dreapta. Farurile și-au revărsat lumina asupra copiilor întunericului. Nu s-au împrăștiat ca niște șobolani în fața riscului de exterminare. Dimpotrivă, au rămas încremeniți, holbându-se amuțiți, aproape fără să clipească. Squares a mijit ochii, a zărit prada și a oprit microbuzul.

Am coborât amândoi în tăcere. Copiii ne urmăreau cu priviri moarte. Mi-am amintit de o replică a lui Fantine, din *Les Misérables* – varianta muzicală. Nici nu știu dacă există și în carte: „Cum de nu-și dau seama că se iubesc cu ceea ce este deja mort?”

Erau în jurul nostru fete, băieți, travestiți și transsexuali. Văzusem aici, de-a lungul timpului, tot ce se poate imagina în materie de perversiuni cunoscute, deși – și sunt convins că nu voi fi acuzat de sexism pentru ceea ce voi spune – nu cred că am văzut vreodată o clientă venită la agățat. Nu afirm, desigur, că femeile nu plătesc niciodată pentru a face sex. Sunt convins că o fac

și ele. Dar se pare că nu bântuie pe străzi pentru asta. Clienții străzii, așa-zișii „muieratici”, sunt întotdeauna bărbați. Gusturile lor variază, de la femei țâțoase, femei filiforme, tinere sau babe, până la bizarerii inimaginabile – bărbați mătăhăloși, băiețași, animale, orice. Unii vin chiar însoțiți de câte o femeie, iubita sau nevasta, pe care o târăsc în desfrâu. Dar, în mod cert, clienții principali care umblă aici pe străzi și prin ganguri sunt bărbați.

În ciuda interminabilelor discuții despre ciudățenii și perversități, bărbații aceștia vin în general aici ca să-și procure un anumit… act, dacă vreți. Ceva care le este făcut lor, fizic vorbind, o acțiune care se poate lesne desfășura într-o mașină parcată, bunăoară. Procesul acesta are logică pentru ambele părți. Comoditatea, în primul rând, contează enorm. Nu-i nevoie să cheltuiești bani și energie ca să găsești o cameră. Teama de boli cu transmitere pe cale sexuală se diminuează considerabil, în aceste cazuri. Graviditatea nu e nici ea un risc. Nu e nevoie să te dezbraci complet…

De restul detaliilor, prefer să vă scutesc.

Veteranele străzii – când vorbesc de veterane mă refer la orice prostituată în vârstă de peste optsprezece ani – l-au salutat pe Squares cu afecțiune. Îl cunoșteau bine. Le plăcea de el. Prezența mea le făcea un pic circumspecte. Nu mai fusesem pe teren de cam multișor. Totuși, câteva dintre obișnuitele locului m-au recunoscut, ceea ce – bizar – mărturisesc că mi-a făcut plăcere.

Squares s-a apropiat de o prostituată, pe nume Candi, deși dedusesem că nu acesta era numele ei adevărat. Am destul fler ca să nu mă las păcălit la chestii din astea. Tipa arăta din bărbie spre două fetișcane zgribulite în cadrul unei uși. M-am uitat la ele; n-aveau mai mult de șaisprezece ani, dar erau boite la față ca două fetițe care scăpaseră nesupravegheate la trusa de farduri a mamei. Am

simțit o strângere de inimă, văzându-le în ce hal arătau. Purtau niște șorturi mai decoltate decât orice chiloțel, cizme lungi cu toc cui, blănuri artificiale. M-am întrebat adesea de unde se puteau procura astfel de ținute și dacă nu cumva proxeneții aveau niște prăvălii speciale pentru târfe sau ceva în genul acesta.

— Prospături, a spus Candi.

Squares s-a încruntat, dând din cap în semn că pricepuse. Multe dintre cele mai bune ponturi ne vin de la veterane. Există două motive pentru acest fenomen. Unul – raționând cinic – este că scoaterea din circulație a nou-venitelor elimină concurența. Dacă trăiești pe străzi, te urâțești rapid. Candi era, sincer vorbind, hidoasă. Genul acesta de viață te îmbătrânește mai rău decât orice gaură neagră. Fetele noi pe stradă, deși nevoite să stea ghemuite pe lângă uși până își câștigau dreptul de a ieși la înaintare, sunt repede remarcate, totuși.

Dar concepția aceasta este, zic eu, nemiloasă. Al doilea motiv, și cel mai important totodată, era că – și vă rog să nu mă credeți naiv –, veteranele voiau să le ajute pe cele tinere. Se vedeau pe ele însele, cum fuseseră la început. Vedeau răspântia de drum din viață și, chiar dacă nu recunoșteau de bunăvoie că o luaseră pe varianta greșită, știau că era prea târziu pentru ele ca să mai schimbe ceva. Pentru ele, nu mai exista posibilitate de întoarcere. Mi s-a întâmplat să încerc de multe ori să le contrazic pe aceste Candi ale străzii, vrând să le demonstrez că lucrurile nu stăteau chiar așa. Voiam să le conving că nu era niciodată prea târziu, că mai aveau timp încă să îndrepte ceva. Greșeam, însă. Iată încă un argument în favoarea ideii că recuperarea de pe străzi a tuturor vagabonzilor trebuie să fie cât mai rapidă și eficientă. Fiindcă există o anumită limită în timp, dincolo de care nu se mai poate face nimic pentru ei. Atunci distrugerea este ireversibilă. Strada îi consumă. Cu timpul, nu-i mai vezi, dispar. Devin

parte din noapte, ca o singură entitate neagră. Sunt pierduți pentru noi. Vor muri probabil aici sau vor ajunge în închisoare ori la balamuc.

— Unde-i Raquel? a întrebat Squares.

— E la o lucrare în mașină, a răspuns Candi.

— Se mai întoarce aici?

— Da, da.

Squares a dat din cap, după care s-a întors spre cele două fete noi. Una dintre ele se apleca deja spre portiera unui Buick Regal. Nu vă puteți imagina frustrarea. Îți vine să intervii și să le oprești. Îți vine s-o tragi pe fată înapoi, să-i bagi mâna pe gât hăndrălăului din mașină și să-i scoți plămânii cu totul. Sau măcar să-l fugărești un pic sau să-i faci o poză… orice, în fine. Dar nu faci nimic, de fapt. Orice gest de acest fel înseamnă să pierzi încrederea de care te bucuri în ochii lor. Or, dacă pierzi încrederea aceasta, nu mai ești de niciun folos.

E foarte dificil să intervii. Din fericire, nu sunt prea curajos sau bătăuș. Poate de-asta mie mi-e ceva mai ușor să mă abțin.

Portiera s-a deschis. Automobilul Buick Regal a devorat parcă trupul fetișcanei, care a dispărut lent, cufundându-se în beznă. Vedeam toate astea și mă simțeam cumplit de neputincios. O senzație cum nu mai avusesem poate niciodată. M-am uitat spre Squares. Și el avea ochii ațintiți spre mașină. Buickul a demarat. Fata s-a făcut nevăzută, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Dacă automobilul n-are chef să se mai întoarcă aici, așa va și fi.

Squares s-a apropiat de cealaltă fată. M-am dus după el, păstrând totuși o distanță de câțiva pași între noi. Fetei îi tremura buza de jos, de parcă i-ar fi venit să plângă, dar ochii îi scăpărau plini de sfidare. Îmi venea s-o trag cu forța în microbuz. Dar de câtă putere de abținere ai nevoie în meseria noastră. De-asta se și putea spune că Squares era cel mai bun dintre noi. Maestrul. Se oprise cam la un metru de ea, nevrând să-i invadeze teritoriul.

— Bună, a zis el.

Fata l-a privit din cap până-n picioare, spunând:

— Salut.

— Mă gândeam dacă nu m-ai putea ajuta, a continuat Squares, scoțând o fotografie din buzunar. Voiam să te întreb dacă n-ai văzut-o pe undeva.

Fata nu se uita la poză.

— N-am văzut pe nimeni.

— Te rog, a insistat Squares, cu un zâmbet aproape dumnezeiesc, afurisitul. Nu sunt polițai.

Tânăra încerca să pară dură.

— Mi-am dat seama și eu, a zis ea. Te-am văzut vorbind cu Candi.

Squares s-a mai apropiat un pic.

— Noi, adică prietenul meu, de-acolo – și, ca la comandă, am fluturat din mână, zâmbind – și cu mine încercăm s-o salvăm pe fata asta.

Curioasă deja, mijise ochii.

— S-o salvați, cum?

— O urmăresc niște oameni răi.

— Cine?

— Peștele ei. Știi, noi lucrăm la Covenant House. Ai auzit de asta?

Fata a ridicat din umeri.

— E un fel de cămin, pe unde poți sta o vreme, a spus Squares, încercând să nu o sperie. Nu-i mare scofală. Poți trece pe-acolo, mănânci o masă caldă, ai un pat confortabil unde să dormi, poți da telefoane, capeți și haine, în fine, de toate. Oricum, pe fata aceasta – și ridică iarăși fotografia cu adolescenta albă, pozată pentru legitimația de elevă – o cheamă Angie.

Întotdeauna, să le spui un nume. Să personalizezi figura despre care vorbești.

— Fata asta stă la noi, a reluat el. Urmează niște cursuri. Dac-ai vedea cât e de nostimă! Are și serviciu, acum. Și-a schimbat complet viața, îți dai seama?

Fata nu spunea nimic.

Squares a întins mâna, pregătindu-se să se prezinte:

— Toată lumea îmi spune Squares.

Oftând, fata a dat mâna cu el:

— Eu sunt Jeri.

— Mă bucur să te cunosc.

— Da, bine. Dar pe Angie asta n-am văzut-o. Și sunt cam ocupată, să știi.

Asta era faza în care trebuia să știi când să te oprești. Dacă devii prea insistent, s-a terminat, nu mai obții nimic niciodată de la fetele de genul ei. Se bagă la loc în gaura lor și nu mai acceptă niciodată să iasă de-acolo. Tot ce poți face acum, în etapa de început, este să sădești sămânța. Îi aduci la cunoștință faptul că există un loc sigur, unde își poate găsi refugiul, unde poate beneficia de mâncare și cazare. Îi oferi posibilitatea să încerce măcar o noapte să renunțe la viața de stradă și să vină acolo, la cămin. Odată ce ai reușit s-o aduci acolo, îi dai dovezi de dragoste necondiționată. Dar, acum, mai mult decât atât nu e posibil. Fiindcă riști să le sperii. Și să le pui pe fugă. Oricât de mult te-ar durea sufletul pentru ele, nu poți face mai mult, deocamdată.

Foarte puțini oameni erau capabili să facă munca lui Squares pe o perioadă lungă de timp. Iar cei care rezistau, totuși, cei care se dovedeau cu adevărat buni la asta, erau pur și simplu cam… dezaxați. Nici nu s-ar fi putut altfel.

Squares șovăia. De când îl știam eu, folosise în repetate rânduri stratagema asta cu „fata dispărută” ca pe un spărgător de gheață. Fata din fotografie, adevărata Angie, murise de frig în urmă cu cincisprezece ani, pe stradă. Squares o găsise în spatele unui tomberon de gunoi. La înmormântare, mama lui Angie i-a dat fotografia aceasta. Nu cred să-l fi văzut vreodată fără să aibă asupra lui poza fetei.

— OK, mulțam, a spus Squares, scoțând o carte de vizită și dându-i-o tinerei. Dacă totuși o vezi

cumva, anunță-mă, te rog, da? Poți suna oricând. Indiferent de motiv.

— Bine, poate, a zis prostituata, luând cartea de vizită.

Încă o ezitare, după care Squares a spus:

— Bine, hai, ne mai vedem.

— Da.

Pe urmă, am făcut cel mai nefiresc lucru din lume pentru o asemenea situație: am plecat amândoi.

•

Numele adevărat al lui Raquel era Roscoe. Cel puțin, așa ne-a spus el sau ea. N-am știut niciodată dacă să mă adresez lui Raquel ca și cum ar fi un el sau o ea. Probabil că trebuia să fi întrebat, pe el/ea.

Squares și cu mine am găsit mașina parcată în fața intrării într-un gang, acum închis și sigilat. Altfel spus, un loc obișnuit, când faci trotuarul. Geamurile de la mașină erau aburite, dar oricum am preferat să păstrăm o distanță prudentă. Nu ne interesa nicidecum să fim martori la activitatea care se desfășura înăuntru – despre natura căreia nu aveam aproape nicio îndoială.

Portiera s-a deschis cam după un minut. Raquel a ieșit din mașină. După cum probabil ați ghicit deja, Raquel era un travestit, de aici și confuzia privind genul. În cazul transsexualilor, OK, li te adresezi la feminin. Cu travestiții e ceva mai complicat. Uneori, se potrivește să le spui „ea”. Alteori, e un pic cam prea „corect politic”, dacă se poate spune așa.

Probabil că acesta era și cazul cu Raquel.

Raquel a ieșit din automobil, a băgat mâna în poșetă și a scos un spray de parfumat gura. Puf-puf-puf de trei ori, o pauză, o idee, pe urmă încă o dată, puf-puf-puf. Mașina a demarat. Raquel s-a întors spre noi.

Mulți travestiți sunt superbi. Nu și Raquel, însă. Era negru, de vreo doi metri înălțime și cu o greutate cam de 137 de kilograme. Avea niște

bicepși ca niște porci îndesați în mat de cârnat, iar alura lui îmi amintea de Homer Simpson. Avea o voce atât de pițigăiată, încât în comparație cu el puteai zice că Michael Jackson vorbea gros – Betty Boop sugând heliu.

Raquel susținea că are douăzeci și nouă de ani, dar spunea asta de vreo șase ani, de când îl cunoșteam. Lucra cinci zile pe săptămână, fie ploaie, fie soare, având o clientelă destul de fidelă. Putea renunța la trotuar, dacă ar fi vrut. Putea găsi o locuință, ceea ce i-ar fi permis să lucreze la domiciliu, pe bază de întâlniri. Dar lui Raquel îi plăcea viața așa, pe stradă. Iată un lucru pe care lumea nu-l prea înțelege. Strada înseamnă beznă și primejdii, dar te și fascinează. Noaptea degaja un soi de energie, părea că te umple de fiori de plăcere. Pe stradă, te simți ca și cum ai fi mereu în priză. Pentru unii dintre minorii noștri, alternativa la acest fel de viață ar putea fi o slujbă meschină la vreun fast-food, or așa ceva, atunci când n-ai niciun viitor, nu pare deloc atractiv.

Raquel ne-a zărit și a pornit spre noi, pășind săltat pe tocuri înalte. Pantofi bărbătești, mărimea 48 și jumătate. Deloc treabă simplă, vă asigur. Raquel s-a oprit sub un felinar. La față, arăta ca o stâncă bătută de furtuni veacuri la rând. Nu știam povestea vieții lui. Minte mult. Potrivit uneia dintre legende, se zicea că fusese fotbalist și că se accidentase la genunchi. Altă dată, îl auzisem spunând că primise o bursă universitară, pe baza notelor mari de la bac. Mai exista zvonul că ar fi fost veteran al războiului din Golf. Puteți alege oricare dintre aceste povești sau, de ce nu, n-aveți decât să inventați singuri una.

Raquel l-a salutat pe Squares, îmbrățișându-l și pupându-l pe obraz. După care, și-a îndreptat atenția spre mine.

— Ce bine arăți, dragă Will.

— Fain, mulțam, Raquel.

— Mmm, ești o dulceață.

— Mi-am dat silința, să știi. De-aia îți vine să mă mănânci, de bun ce sunt!

Raquel și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Aș putea să mă îndrăgostesc ușor de unul ca tine.

— Sunt flatat, Raquel.

— Un bărbat ca tine m-ar putea lua din mediul ăsta.

— Ah, dar și câte inimi frânte n-ai semăna în urma ta, prin canalele astea.

— Corect, așa-i, a chicotit Raquel.

I-am arătat lui Raquel o fotografie de-a Sheilei, singura pe care o aveam, de fapt. Ce ciudat, când mă gândesc acum la noi doi: niciunul n-am avut pasiunea de a face poze, dar, totuși, să n-am decât o singură fotografie cu ea?!

— O recunoști? l-am întrebat eu.

Raquel a studiat fotografia.

— E iubita ta, a zis el. Am văzut-o o dată la cămin, la voi.

— Exact. O mai știi și din altă parte?

— Nu. Dar de ce?

N-aveam de ce să mint.

— A fugit. Și acum o caut.

Raquel a mai studiat un pic fotografia.

— Mi-o lași mie pe-asta?

Făcusem câteva cópii color, la birou, așa că i-am lăsat lui poza.

— O să mă interesez în jur, a spus Raquel.

— Mulțam.

Raquel a răspuns, dând din cap.

— Raquel?

De data asta, Squares îl striga. Raquel s-a întors spre el.

— Ți-aduci aminte de un pește pe nume Louis Castman?

Raquel s-a schimbat la față. Și-a rotit privirile de jur împrejur.

— Raquel?

— Trebuie să mă duc înapoi la lucru, Squares. Asta-i viața, n-am încotro.

Am făcut un pas spre el. Mi-a aruncat o privire de parcă aș fi fost un fir de mătreață de care putea scăpa cu un simplu bobârnac.

— A făcut și ea trotuarul într-o vreme.

— Gagica ta?

— Da.

— Și a lucrat pentru Castman?

— Da.

Raquel și-a făcut cruce.

— Un om rău, dragă Willy. Castman era o japiță.

— Cum așa?

Raquel și-a umezit buzele.

— Fetele de pe stradă. Toate sunt o marfă, dacă înțelegi ce spun. În lumea noastră ești nevoit să muncești și să faci bani. Faci bani, rămâi. Nu faci bani, știi și tu, dispari.

Știam.

— Dar Castman – Raquel șoptise numele lui, cum fac unii când vorbesc despre *cancer* – era altfel.

— Cum?

— Își distrugea propria marfă. Uneori doar așa, ca să se amuze.

— De ce te referi la el la timpul trecut? a remarcat Squares.

— Fiindcă nu l-am mai văzut pe-aici de vreo trei ani, cred.

— Mai trăiește?

Raquel a amuțit complet. Căuta un pretext ca să se eschiveze. Squares și cu mine am schimbat câteva priviri pline de subînțeles, așteptând răspunsul lui.

— Da, mai trăiește, a zis Raquel. Presupun.

— Și asta ce vrea să însemne?

Raquel a scuturat doar din cap.

— Trebuie neapărat să vorbim cu el, am zis eu. Știi cumva pe unde l-am putea găsi?

— Am auzit și eu niște zvonuri.

— Ce fel de zvonuri?

Raquel a scuturat iarăși din cap.

— Cică și-ar face veacul undeva pe Wright Street, colț cu Avenue D, în South Bronx. Am auzit că ar fi pe-acolo.

Raquel a plecat imediat după asta, pășind ceva mai sigur pe tocurile cui. O mașină a venit din spate, a oprit și din nou sub ochii mei o ființă umană a dispărut în noapte.

9.

În aproape oricare alt cartier, nu prea te-ai încumeta să te duci la ușa cuiva, la unu noaptea, când lumea doarme. Dar cartierul acesta te făcea să n-ai nicio inhibiție. Ferestrele casei erau toate bătute în scânduri. Ușa consta dintr-o bucată de placaj. V-aș putea spune că tencuiala se cojea, dar aș minți, fiindcă în realitate tencuiala cădea pur și simplu.

Squares a bătut la ușa din placaj și, imediat, o femeie a strigat dinăuntru:

— Ce vreți?

Squares era responsabil cu protocolul.

— Îl căutăm pe Louis Castman.

— Cărați-vă de-aici.

— Trebuie să vorbim cu el.

— Aveți mandat de arestare?

— Nu suntem de la poliție.

— Dar cine sunteți? a întrebat femeia.

— Lucrăm la Covenant House.

— N-avem minori fugiți de-acasă, a strigat ea, aproape isteric. Plecați de-aici.

— Ai de ales, a spus Squares. Ori discutăm chiar acum cu Castman, ori venim mai târziu cu niște caralii.

— Eu n-am făcut nimic.

— Pot oricând să născocesc ceva, a spus Squares. Deschide ușa.

Femeia a luat o decizie rapidă. S-a auzit un zgomot de zăvor tras la o parte, apoi un huruit gros de la lanțul de siguranță. Ușa s-a întredeschis un pic. Mă pregăteam să intru, dar Squares m-a oprit cu brațul. Mai bine să așteptăm întâi ca ușa să se deschidă complet.

— Haideți, repede, a cotcodăcit femeia, ca o zgripțuroaică. Treceți înăuntru. Să nu ne vadă careva.

Squares a dat un brânci în ușă. Aceasta s-a deschis până la capăt. După ce am pășit peste pragul casei, femeia a închis ușa.

Două lucruri m-au frapat simultan. În primul rând, întunericul. Singura lumină venea de la o lampă cu bec mic, în colțul din dreapta, în spate. Am văzut un fotoliu cu tapițeria roasă, o măsuță de cafea. Și cam atât. În al doilea rând, mirosul. Încercați să vă imaginați cum e să fiți afară, la aer curat, iar apoi închipuiți-vă ce înseamnă exact opusul acestui lucru. Atmosfera era atât de îmbâcsită acolo, în casă, încât mi-era și teamă să respir. Aveai senzația de spital, plus ceva greu de definit. M-am întrebat când s-o fi deschis o fereastră ultima oară acolo, iar camera mi-a șoptit, parcă: *Niciodată.*

Squares s-a întors spre femeie. Aceasta se retrăsese într-un ungher. Nu mai zăream decât o siluetă, în întunericul din cameră.

— Mi se spune Squares, a zis el.

— Știu cine ești.

— Ne-am mai întâlnit?

— N-are importanță.

— Unde e omul? a întrebat Squares.

— Nu mai există decât o singură altă încăpere aici, a spus ea, ridicând lent mâna, ca să arate direcția. S-ar putea să doarmă.

Ochii noștri începeau să se obișnuiască deja cu bezna din cameră. Am făcut un pas spre femeie. Nu s-a ferit. M-am apropiat mai mult. Când a ridicat capul, puțin a lipsit să nu mi se taie respirația. Am mormăit o scuză și am vrut să mă retrag.

— Nu, a spus ea. Vreau să vedeți.

A traversat încăperea, s-a oprit în fața lămpii și s-a întors cu fața complet spre noi. Spre lauda noastră, nici eu, nici Squares n-am avut nicio tresărire. Dar nu ne-a fost ușor. Persoana care o desfigurase lucrase cu multă grijă. Probabil că fusese frumoasă pe vremuri, dar acum arăta de

parcă ar fi trecut printr-un tratament antichirurgie plastică. Nasul, cândva cu o formă frumoasă, probabil, fusese storcit cu putere, cum faci când zdrobești un gândac sub talpă. Pielea, altădată netedă, era acum crăpată și plină de tăieturi. Buzele fuseseră sfâșiate la colțuri, încât nu mai știai unde începea gura și unde se termina. Zeci de cicatrice roșii și proeminente îi brăzdau fața în toate direcțiile, ca un desen mâzgălit cu Carioca de un copilaș de trei ani. Ochiul stâng o luase mult lateral, mort în orbită. Celălalt ochi se holba la noi, fără să clipească.

— Ai făcut trotuarul, a spus Squares.

Femeia a încuviințat, dând din cap.

— Cum te cheamă?

Părea un mare efort pentru ea să miște buzele.

— Tanya.

— Cine te-a pocit așa?

— Voi cine credeți?

Nu ne-am mai obosit să răspundem.

— E-acolo, dincolo de ușa asta, a zis ea. Eu am grijă de el. Nu-i fac rău niciodată. Pricepeți? Nu ridic niciodată mâna la el.

Am dat din cap amândoi, aprobator. Nu știam ce să înțeleg din vorbele ei. Cred că nici Squares. Ne-am dus spre ușă. Niciun zgomot. Poate că dormea. Și ce dacă?! N-avea decât să se scoale, ce mai conta?! Cu mâna pe clanță, Squares s-a uitat în spate, la mine. S-a convins că mă simțeam bine. Apoi, a deschis ușa.

Înăuntru, lumina era aprinsă. Un bec foarte puternic, de fapt. A trebuit să-mi adumbresc ochii cu palma. Se auzea un fel de piuit, probabil de la aparatul medical de lângă pat. Dar nu asta mi-a atras privirea inițial.

Pereții.

Asta era ceea ce observai imediat. Pereții erau căptușiți cu plută – se și vedea un pic de maro dar, mai mult decât atât, erau acoperiți complet cu fotografii. Sute de fotografii. Unele mărite la

dimensiuni de poster, altele în format clasic, ca de carte poștală, dar cele mai multe la niște dimensiuni intermediare – toate prinse de stratul de plută cu niște piuneze transparente.

Și toate fotografiile erau cu Tanya.

Cel puțin, asta am presupus eu. Toate imaginile fuseseră făcute înainte de desfigurare. Și avusesem dreptate. Tanya fusese frumoasă cândva. Pozele, majoritatea în niște cadre somptuoase, luate probabil din portofoliul unui supermodel, erau captivante. Am ridicat privirea. Și tavanul era tapetat cu fotografii, ca o frescă luată din iad.

— Ajutați-mă, vă rog.

Vocea stinsă venea din pat. Squares și cu mine ne-am tras mai aproape. Tanya era în spatele nostru. La un moment dat, și-a dres glasul. Noi am întors capul. În lumina aceea crudă, cicatricele de pe fața ei păreau aproape vii, aidoma unor viermi care i se târau pe piele. Nasul nu era doar turtit, ci și oribil ca aspect, de parcă ar fi fost din lut. Fotografiile vechi de pe pereți aveau o strălucire a lor, contrastând sadic cu imaginea ei actuală.

Bărbatul din pat gemea.

Noi așteptam. Tanya și-a întors ochiul valid spre mine, apoi spre Squares. Ochiul ne provoca parcă să nu uităm nimic din ce vedeam acum, îndemnându-ne să ne gravăm în minte imaginile din jur, să ținem minte pentru totdeauna cum fusese ea cândva și în ce hal o adusese el în prezent.

— O lamă ascuțită, a spus ea. Ruginită. I-a luat peste un ceas să facă asta. Și nu s-a mulțumit doar să-mi mutileze fața.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Tanya a ieșit din cameră. Ușa s-a închis în urma ei.

Am stat tăcuți câteva momente. După care Squares a zis:

— Ești Louis Castman?

— Sunteți caralii?

— Ești Castman, te-am întrebat?

— Da. Și eu i-am făcut asta. Dumnezeule, mărturisesc tot ce vreți voi, numai să mă scoateți odată de-aici.

— Nu suntem polițai, a spus Squares.

Castman zăcea întins pe spate. Avea un fel de tub conectat la piept. Aparatul piuia în continuare, iar o chestie se tot ridica și cobora ca un acordeon. Tipul era alb la piele, proaspăt bărbierit, bine spălat pe față. Avea părul curat. Patul pe care era lungit avea margini de protecție, într-un colț, am văzut o ploscă și o chiuvetă. În afară de astea, camera era goală. Fără sertare, scrinuri, televizor, radio, ceas, cărți, ziare, reviste. Nimic. Transperantele de la geamuri erau trase până jos.

Simțeam un fel de rău de la stomac.

— Dar ce-ai pățit? l-am întrebat eu.

Ochii lui Castman – dar doar ochii – s-au rotit spre mine.

— Sunt paralizat, a spus el. Paraplegic, fir-ar să fie. De la gât în jos – s-a oprit, a închis ochii – nimic. Nu simt nimic.

Nu prea știam cum să încep. Presupun că nici Squares.

— Vă rog, a spus Castman. Trebuie să mă scoateți de-aici. Înainte…

— Ce voiai să spui?

Omul a închis ochii, după care i-a deschis iarăși.

— Am fost împușcat, acum, cât să fie, trei sau patru ani? Nici nu mai știu. Nu știu ce zi sau lună sau măcar an este. Lumina e permanent aprinsă, așa că nu știu niciodată dacă e zi sau noapte. Nu știu cine e președinte, continuă el, înghițind saliva cu greutate. E nebună, omule. Am încercat să urlu după ajutor, dar degeaba. A izolat casa cu plută. Zac aici, toată ziua, uitându-mă la pereții ăștia.

Îmi cam pierise glasul. Squares, însă, nu era deloc descumpănit.

— N-am venit aici ca să ne povestești viața ta, a zis el. Vrem să te întrebăm despre una dintre fetele care au lucrat pentru tine.

— Nu ți-ai găsit omul, din păcate. Nu m-am mai ocupat de prostituatele străzii de foarte multă vreme.

— Nu-i nimic. Nici ea nu mai lucrează în branșă, tot de foarte mult timp.

— Cine?

— Sheila Rogers.

— Ah, a exclamat Castman, zâmbind când auzi numele. Ce vreți să știți?

— Totul.

— Și dacă refuz să vă spun?

Squares m-a atins ușor pe umăr.

— Hai să plecăm, mi-a zis el.

— Ce? a strigat Castman, panicat.

Squares s-a uitat în jos, spre el.

— Dacă nu vrei să cooperezi, domnule Castman, nu-i nimic, perfect. N-are rost să te mai deranjăm.

— Stați! a urlat el. OK, uite, știți câți vizitatori am avut de când sunt în halul ăsta, aici?

— Nu-mi pasă, a spus Squares.

— Șase. Șase și-atât. Și niciunul, cred, de pe puțin un an. Și toate cele șase persoane erau foste fete de-ale mele. Au venit aici ca să râdă de mine. Și vreți să vă spun marea scârboșenie? Abia așteptam să vină. Orice, numai să spargă monotonia asta, dacă înțelegeți ce vreau să spun!

— Sheila Rogers, a repetat Squares, începând să se enerveze.

Tubul a scos un sunet gâlgâit. Castman a deschis gura; avea o bășică mare de salivă între buze. A închis gura la loc și a mai încercat o dată.

— Am întâlnit-o – Dumnezeule, încerc să-mi amintesc – acum zece, poate cincisprezece ani. Făceam zona de la Port Authority. Tipa a venit cu autobuzul din Iowa sau Idaho, în fine o regiune de rahat din astea.

Făcea zona de la Port Authority, vasăzică. Știam perfect rutina. Peștii așteaptă la capătul liniei, în autogara. Caută prospături care vin cu autobuzul –

tineri disperați, fugiți de-acasă, carne crudă, fete care vin în metropolă, ca la pomul lăudat, sperând să ajungă manechine sau actrițe, ori să o ia de la capăt, fiindcă au vrut să scape de plictiseala de-acasă sau de bătăile pe care le încasau în familie. Peștii stau la pândă ca niște animale de pradă, cum și sunt, de fapt. Și, pe urmă, atacă, doboară victimele, le sfârtecă trupul.

— Eram bine văzut, a continuat Castman. În primul și-n primul rând, sunt alb. Carne macră din Midwest. Cum e pieptul de la pasăre – carne albă. Tipii țanțoși le sperie pe puicuțe. Dar eu eram altfel. Purtam costum de haine elegant, ca oamenii de afaceri. Aveam geantă diplomat. Știam să am răbdare. În fine, oricum, în ziua aceea așteptam la Poarta 127. Era un loc preferat de-al meu. Aveam vedere bună de-acolo la vreo șase sosiri simultan. Sheila s-a dat jos din autobuz și, omule, îți lua ochii când te uitau la ea. Să fi avut poate cel mult șaisprezece ani, pe-atunci; era o prospătură clasa întâi. Și virgină pe deasupra, deși de chestia asta nu mi-am dat seama decât mai târziu.

Simțeam cum mi se crispează toți mușchii. Squares s-a postat între pat și mine.

— Și-așa. Am intrat în vorbă cu ea. Mieros și blând, i-am spus toate atuurile mele, pricepeți?

Pricepeam.

— Adică, i-am servit poanta cu șansele ei imense de a deveni un supermodel celebru. Dar totul frumos, fără s-o forțez, cum fac mai toți nemernicii. Eu sunt alunecos, ca mătasea. Sheila, însă, era mult mai deșteaptă decât altele. Prudentă. Îmi dădeam seama că n-o puteam duce de nas prea ușor, dar chestia asta nu mă deranja. Nu voiam s-o presez. Acționam în limitele legii. Știam că până la urmă visul care o împinsese până aici o va face să se îmbuneze. Fiindcă asta se întâmplă întotdeauna cu fetele astea – sunt subjugate de mirajul unor povești de succes, cutare sau cutare tânără care a ajuns manechin și alte prostii din astea.

Aparatul nu mai piuia. Se auzea un gâlgâit. Pe urmă a început iar să piuie.

— Bun, cum ziceam, Sheila și-a încrucișat brațele la piept și s-a apucat să-mi spună că ea nu obișnuiește să meargă la petreceri sau la sindrofii. La care eu îi zic, hei, nicio problemă. Nici eu nu mă dau în vânt după chestii din astea. Sunt om de afaceri. Fotograf profesionist și descoperitor de talente. Îi propun să facem niște fotografii. Atâta tot. Ca să aibă un portofoliu valid. Fără petreceri, fără droguri, fără pozat goală, nimic din ceea ce ar fi putut s-o deranjeze. Și, știți, chiar sunt un fotograf foarte bun. Am ochi pentru așa ceva. Vedeți pereții ăștia? Toate fotografiile astea cu Tanya… eu le-am făcut.

M-am uitat la fotografiile cu Tanya, cândva atât de frumoasă, și am simțit un fior rece în inimă. Când am întors ochii iarăși spre pat, Castman se holba la mine.

— Tu, a spus el.

— Ce-i cu mine?

— Sheila, a zâmbit el. Înseamnă ceva pentru tine, așa-i?

Nu i-am răspuns.

— O *iubești.*

Și a lungit mult cuvântul *iubești.* Bătându-și joc de mine. Mi-am păstrat cumpătul.

— Hei, nici nu te blamez, omule. Fata era plină de calități. Mmm, Doamne, cum mai sugea…

Am dat să mă reped la el. Castman râdea. Squares mi s-a pus în față. S-a uitat drept în ochii mei, clătinând din cap. M-am tras înapoi. Avea dreptate.

Castman s-a oprit din râs, dar rămăsese cu ochii la mine.

— Ia zi, amorezule, vrei să-ți spun cum am dat-o pe brazdă pe gagica ta?

N-am zis nimic.

— La fel cum am făcut și cu Tanya. Vezi tu, eu mă ocupam doar de prospături, genul de tipi la

care frații din branșă n-aveau nicio șansă. Operațiune de mare finețe. Bun, cum ziceam, am epatat-o pe Sheila și, până la urmă, am convins-o să vină la studio, pentru o ședință foto. Atâta am așteptat. Știam că după aceea puteam s-o modelez ca pe-o bucată de plastilină.

— Cum? am întrebat eu.

— Chiar vrei să auzi asta?

— Cum?

Castman a închis ochii, zâmbind în continuare, savurând amintirile.

— I-am făcut multe fotografii. Toate frumoase și decente. Și, după ce am terminat, i-am proptit un cuțit sub bărbie. Pe urmă, am prins-o cu cătușe de un pat într-o cameră care era – a chicotit el, deschizând ochii și rotindu-i amuzat – izolată cu plută. Am drogat-o. Am filmat-o când era pe jumătate dusă, făcând să pară totul foarte consensual. Apropo, așa și-a pierdut virginitatea Sheila ta. Înregistrată pe video. Cu dragoste, a ta. Magic, ce zici?

Mă apucase iarăși turbarea; clocoteam de furie. Nu știam dacă aveam să fiu în stare să mă mai abțin mult să nu-i frâng gâtul. Dar nu, fiindcă exact asta aștepta și el.

— Unde rămăsesem? Oh, da, deci am ținut-o legată cu cătușe și am drogat-o repetat, timp de o săptămână poate. Marfă a-ntâia. Scumpă, de calitate. Dar, asta e, cheltuielile meseriei. Orice meserie presupune o perioadă de antrenament și pregătire. Până la urmă, am format-o pe Sheila și, crede-mă, talentele de acest fel, odată descoperite, îți rămân pe viață, ca o a doua natură. Când în fine i-am scos cătușele, fata era în stare să mă lingă între degetele de la picioare, numai să i-o mai trag o dată, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Se oprise, așteptând parcă aplauze. Eu aveam senzația că se rupsese ceva în mine.

— Bun, vasăzică, după asta, ai pus-o la treabă pe stradă, a spus Squares, încercând să păstreze un

ton tern.

— Exact. Am învățat-o și niște trucuri. Cum să-l facă pe-un tip să termine rapid. Cum să se ocupe de mai mulți tipi simultan. La toate astea, eu i-am fost profesor.

Simțeam că o să vomit.

— Continuă, a spus Squares.

— Nu, zise el. Nu înainte să…

— Atunci, noi îți spunem la revedere.

— Tanya, a zis el.

— Ce-i cu ea?

Castman își umezea buzele cu limba.

— Vrei să-mi dai un pic de apă?

— Nu. Ce era cu Tanya?

— Scorpia naibii mă ține închis aici. Și nu e drept. Da, i-am făcut rău. Dar am avut motivele mele. Voia să plece, să se mărite cu hăndrălăul ăla din Garden City. Credea că se iubesc. Ce naiba, parcă ar fi fost din *Pretty Woman*! Voia să plece luând cu ea câteva dintre cele mai bune fete ale mele. Zicea că puteau locui toate la ea, în Garden City, unde era bine și curat. N-am putut accepta așa ceva.

— Bun, și-atunci ai învățat-o minte, a spus Squares.

— Da, sigur. Nici nu se putea altfel.

— Ai pocit-o la față cu o lamă de ras.

— Nu numai la față – ar fi fost prea simplu, orice tip îi punea un sac pe cap și gata, își vedea de treabă. Mda, precis ați înțeles. A fost o lecție și pentru celelalte fete. Dar partea nostimă vine abia cum: iubitul ei, hăndrălăul, habar n-avea ce îi făcusem eu Tanyei. Așa că vine el de la căsoiul lui din Garden City, pregătit s-o salveze pe Tanya. Idiotul are un revolver. Eu râd de el. Și tipul mă împușcă. Conțopistul ăla cretin din Garden City mă împușcă la subsuoară și, bumm! Glonțul mi se duce în șira spinării. De-atunci am ajuns în halul ăsta. Vă vine să credeți, ziceți? Și pe urmă, oh, asta e tare de tot, după ce mă împușcă pe mine, domnul

Garden City vede cum am pocit-o eu pe Tanya și… ghiciți ce face el, marele amorez?

Aștepta. Ne-am dat seama că era o întrebare retorică, așa că am preferat să tăcem.

— Păi, monstrul naibii se sperie rău și îi dă papucii Tanyei. Vă dați seama? Vede ce lucrătură i-am făcut eu pe față și dă bir cu fugiții. Marea ei iubire. Nici nu vrea să mai audă de ea. De-atunci, nici că s-au mai văzut vreodată.

Castman se pusese iarăși pe râs. Mă căzneam să stau liniștit și să continui să respir.

— Eu ajung la spital, a continuat el, total rupt de realitate. Tanya nu are nimic. Mă externează sub semnătură și mă aduce aici. Iar acum are grijă de mine. Înțelegeți ce spun? Îmi prelungește viața. Eu refuz să mănânc, ea îmi vâră un tub pe gât. Uite, vedeți, v-am spus ce vă interesa să aflați. Acum, faceți și voi ceva pentru mine.

— Ce? a spus Squares.

— Omorâți-mă.

— Exclus.

— Turnați-mă la poliție, atunci. Puneți-i să mă aresteze. Mărturisesc orice.

— Ce s-a întâmplat cu Sheila Rogers? a întrebat Squares.

— Promiteți-mi.

— Cred că am cam terminat aici, mi s-a adresat Squares. Haidem, să mergem.

— OK, OK, o să vă spun. Dar… dar măcar gândiți-vă la ce v-am rugat și eu, bine?

Și-a mutat privirile de la Squares la mine și înapoi la Squares. Pe fața lui Squares nu se citea nimic. Habar n-aveam ce se vedea pe fața mea.

— Nu știu unde e Sheila acum. La naiba, nici n-am prea înțeles de fapt ce s-a întâmplat.

— Cât timp a lucrat pentru tine?

— Doi ani. Poate trei.

— Și cum a reușit să scape?

— Adică?

— Nu pari deloc genul de patron care îi lasă pe angajați să-și vadă de drumul lor, a spus Squares. De-asta te și întreb ce s-a întâmplat cu ea.

— Făcea trotuarul, asta e clar. A început să aibă diverși clienți stabili. Era bună în meseria ei. Și, cumva, în timp a ajuns să agațe și niște mahări. Se mai întâmplă. Nu prea des. Dar se întâmplă.

— Ce înțelegi prin „mahări”?

— Traficanți. Traficanți pe picior mare. A început și ea să ia comenzi și să livreze, presupun. Și, mai rău chiar, a început să scoată capul și să aleagă partea curată a vieții. Avea prieteni sus-puși.

— Ca de pildă?

— Îl știți pe Lenny Misler?

— Avocatul?

— Avocatul apărării mafiei, l-a corectat Castman. Sheila a fost prinsă cu droguri asupra ei. El a scos-o nevinovată.

Squares s-a încruntat:

— Adică Lenny Misler a preluat cazul unei prostituate prinse cu droguri?

— Vezi, acum ai priceput la ce voiam să mă refer. Ea iese basma curată din chestia asta, mie începe să-mi cam pută toată treaba, aflu cu ce se îndeletnicește. Vreo doi zdrahoni vin să-mi facă o vizită și îmi spun să stau deoparte. Prost nu sunt. Știu că pipițe talentate se mai găsesc cu duiumul.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— N-am mai văzut-o niciodată. Ultima oară, am auzit că s-ar fi înscris la facultate. Puteți crede așa ceva?

— Nu știi la ce facultate?

— Nu. Nici nu sunt sigur măcar că e adevărat. Poate a fost doar un zvon.

— Altceva mai e?

— Nu.

— Niciun alt zvon?

Castman a început să-și miște ochii într-o parte și în cealaltă; se vedea cât era de disperat. Voia să ne mai țină acolo. Dar nu mai avea ce să ne spună.

M-am uitat la Squares. El a dat din cap și s-a întors să plece. Am pornit după el.

— Stați!

Nu l-am băgat în seamă.

— Vă rog, vă implor. V-am spus tot, ați văzut? Am cooperat. Nu puteți să mă lăsați pur și simplu aici.

Mi-am imaginat șirul nesfârșit de zile și nopți care îl așteptau în camera aceasta, dar nu-mi păsa.

— Fir-ar mama voastră de ticăloși ce sunteți! urla el. Hei, tu! Amorezul. Ți-a plăcut ce ți-a rămas de la mine, ia zi? Să nu uiți chestia asta: tot ce îți face ea ție, de fiecare dată când se culcă cu tine, de la mine a învățat. Ai auzit? Ai auzit ce-am zis?

Îmi ardeau obrajii, dar nu m-am întors din drum. Squares a deschis ușa.

Am șovăit.

— Ți-o părea ea acum drăguță și curată. Dar de un asemenea trecut, nu poți scăpa niciodată. Ai înțeles ce spun?

Am încercat să nu ascult cuvintele lui. Dar le simțeam bubuindu-mi în creieri. Am ieșit din cameră și am închis ușa. În întunericul din cealaltă încăpere, ne-am reîntâlnit cu Tanya.

— O să spuneți mai departe? a întrebat ea, tărăgănând cuvintele.

Eu nu i-am făcut niciun rău. Asta a fost ce ne-a spus ea. Nu a ridicat niciodată mâna la el. Perfect adevărat.

Fără să mai scoatem vreun cuvânt, ne-am grăbit să ieșim de-acolo, plonjând aproape în aerul nopții. Am inspirat adânc, cu nesaț, ca niște scufundători care ies la suprafață să mai tragă o gură de aer, ne-am suit în microbuz și am plecat de-acolo.

10.

Grand Island, Nebraska

Sheila voia să moară singură.

Straniu, dar durerea îi mai trecuse deja. Se întreba de ce. Nu exista nicio lumină, totuși, niciun moment de claritate crudă. Nu găsea nicio alinare în moarte, nu o înconjura niciun înger. Nicio rudă dispărută de mult – se gândea la bunica ei, singura ființă care o făcuse să simtă că e deosebită, care o strigase „Scumpete” – nu venea acum s-o țină de mână.

Singură. Pe întuneric.

Deschise ochii. Oare visa în momentul de față? Greu de spus. Mai devreme, avusese halucinații. Trecuse alternativ de la luciditate la inconștiență. Își amintea că văzuse chipul lui Carly și că o implorase să plece. Oare asta fusese aievea? Probabil că nu. Probabil fusese o iluzie.

Când începu să aibă dureri mari și intense, linia de demarcație dintre trezie și somn, dintre realitate și vis se estompase. Renunțase să mai lupte. Era singura modalitate prin care puteai supraviețui acestei agonii. Încerci să blochezi durerea. Nu merge. Încerci să scindezi durerea în intervale de timp controlabile. Nici asta nu merge. În cele din urmă, găsești singura supapă disponibilă: sănătatea psihică.

Renunți la sănătatea ta psihică.

Dar dacă recunoști în continuare ce se întâmplă înseamnă că renunți?

Întrebări filosofice profunde. Întrebări făcute pentru cei vii. La sfârșit, după toate speranțele și visele, după tot ce-a fost distrus și reclădit, Sheila Rogers va sfârși prin a muri tânără, în dureri mari și de mâna altcuiva.

Justiție poetică, presupunea ea.

Fiindcă acum, când simțea că în ea ceva se desfăcea și se sfâșia, smulgându-se dinăuntru cu violență, exista într-adevăr o claritate. Oribilă, inevitabilă. Jaluzelele se ridicau și, de data asta, putea vedea adevărul.

Sheila Rogers voia să moară singură.

Dar el era în cameră, cu ea. Era sigură de asta. Simțea mâna lui care o atingea ușor pe frunte. O lua cu frisoane. Simțind cum forța vieții se scurge din ea, se mai rugă o dată:

— Te rog. Pleacă.

11.

N-am discutat cu Squares nimic despre ceea ce văzusem acolo. Și nici n-am sunat la poliție. Mi-l imaginam pe Louis Castman captiv în camera aceea, incapabil să se miște, fără nimic de citit, fără televizor sau radio, fără nimic la ce să se uite, în afară de fotografiile acelea vechi. Dacă aș fi avut un suflet mai bun, s-ar fi putut chiar să mă înduioșeze.

Mă mai gândeam, de asemenea, la tipul din Garden City, care îl împușcase pe Louis Castman și pe urmă îi întorsese spatele Tanyei, respingerea lui rănind-o probabil mai rău decât tot ceea ce pătimise de la Castman. Mă întrebam dacă domnul din Garden City se mai gândea încă la Tanya sau dacă își văzuse de viață, ca și cum, pentru el, ea nici n-ar fi existat vreodată. Mă întrebam dacă chipul ei îi mai bântuia vreodată visele.

Puțin probabil.

Mă gândeam la toate astea, fiindcă eram curios și îngrozit. Dar o mai făceam și fiindcă astfel puteam să nu mă mai gândesc la Sheila, la ceea ce fusese ea la un moment dat, la ceea ce Castman îi făcuse cândva. Îmi tot spuneam că ea era doar o victimă, răpită, violată, pusă să se prostitueze, și că nimic din ceea ce făcuse nu era vina ei. Ar fi trebuit să nu o văd altfel, decât din această perspectivă. Dar, din păcate, raționamentul acesta lucid și logic nu prindea deloc la mine.

Și mă uram pentru asta.

Se făcuse aproape patru dimineața, când microbuzul a oprit în fața blocului meu.

— Care e concluzia ta până aici? am întrebat eu.

Squares își mângâia barba incipientă.

— Ceea ce-a zis Castman la sfârșit. Că de trecut nu poți scăpa niciodată. Are dreptate, să știi.

— Vorbești din experiență?

— Realitatea e că da.

— Și?

— Și presupunerea mea este că trecutul a ajuns-o cumva din urmă.

— Înseamnă că suntem pe pista cea bună.

— Probabil, a spus Squares.

Cu mâna pe mânerul portierei, am mai adăugat:

— Orice-ar fi făcut ea – orice-ai fi făcut tu –, da, e posibil să te marcheze pentru totdeauna. Dar nu să te și condamne.

Squares se holba afară pe geam. Eu așteptam. El continua să privească fix în același punct. Eu am coborât din mașină, iar el a demarat.

•

Un mesaj pe robotul telefonic m-a înmărmurit pur și simplu. Am verificat pe ecranul LED ora la care fusese înregistrat: 11:47 p.m. Îngrozitor de târziu. Mi-am imaginat că era de la cineva din familie. M-am înșelat, însă.

Am apăsat pe butonul de pornire; o voce de tânără spunea: „Bună, Will”.

N-am recunoscut persoana.

„Sunt Katy. Katy Miller.”

Am încremenit.

„A trecut multă vreme, așa-i? Bun, uite ce e. Îmi pare rău că sun la o oră așa de târzie. Probabil că dormi deja, nu știu. Te rog, Will, vrei să mă suni imediat ce primești acest mesaj? Nu contează la ce oră va fi. E absolut necesar să discut ceva cu tine.”

Și a lăsat un număr de telefon. Rămăsesem acolo, în picioare, complet siderat. Katy Miller, surioara lui Julie. Ultima oară când o văzusem… avea vreo șase anișori, poate. Mi-a venit să zâmbesc, amintindu-mi de o fază – Katy nu putea să aibă pe-atunci mai mult de patru ani, cred –, când se pitise după cufărul de armată al lui taică-său, sărind brusc de-acolo într-un moment cât se poate de nepotrivit. Țin minte cum Julie și cu mine ne-am acoperit repede cu o pătură, nemaiavând

timp să ne tragem chiloții pe noi. Abia ne puteam abține să nu ne prăpădim de râs.

Micuța Katy Miller.

Da, o fi având acum vreo șaptesprezece-optsprezece ani. Ce ciudat, dacă mă gândesc acum la trecut. Știam ce efect avusese moartea lui Julie asupra familiei mele; de asemenea, nu mi-era deloc greu să-mi imaginez ce tragedie fusese pentru domnul și doamna Miller. Dar niciodată nu mă gândisem la impactul decesului asupra micuței Katy. Mi-am amintit iar de momentul acela hazliu, când Julie și cu mine ne trăseserăm pătura peste noi, hlizindu-ne de nostimada situației, și acum îmi vine în minte faptul că asta se întâmpla la subsol. Ne giugiuliserăm exact pe canapeaua unde Julie avea să fie găsită moartă. Ucisă.

Ce-o apucase pe Katy, după atâția ani, să mă sune?

Poate că voia doar să-mi spună condoleanțe, mi-am zis eu, deși lucrul acesta părea straniu din mai multe puncte de vedere, mai ales având în vedere ora la care îmi telefonase. Am ascultat din nou mesajul, încercând să depistez vreun substrat ascuns. Nimic. Spusese s-o sun indiferent de oră. Dar era patru dimineața și mă simțeam epuizat. În fine, fie ce-o fi, eram decis să aștept până se făcea ziuă.

M-am suit în pat și mi-am amintit de ultima oară când o văzusem pe Katy Miller. Familia mea fusese rugată să se abțină de la participarea la înmormântare. Ne-am conformat. Dar peste două zile, m-am dus de unul singur la cimitir, pe Route 22. Am stat la mormântul lui Julie. Nu spuneam nimic. Nu plângeam. N-aveam niciun sentiment – nici de mângâiere, nici de disperare, absolut nimic. Familia Miller a apărut la un moment dat acolo cu mașina, un Oldsmobile Cierra alb; m-am retras imediat. Dar am apucat să mă uit în ochii micuței Katy. Pe fața ei se citea o stranie resemnare, o luciditate mult prea matură pentru anii ei de-

atunci. Vedeam în privirea ei tristețe, groază și poate chiar milă.

Am ieșit din cimitir. De-atunci, n-o mai văzusem și nu mai vorbisem cu ea niciodată.

12.

Belmont, Nebraska

Șeriful Bertha Farrow văzuse lucruri mai groaznice, la viața ei. Locul unei crime e ceva oribil, dar, deși îți vine să vomiți, deși ai sub ochi oase sfărâmate, capete sparte, bălți de sânge, efectul tot nu poate avea intensitatea șocului provocat de spectacolul unui accident rutier tipic. O ciocnire frontală. Un camion care a intrat pe celălalt sens de mers. Un copac care despică mașina de la capotă până la bancheta din spate. O răsturnare de-a dura peste parapetul lateral al șoselei, în timp ce automobilul rula cu viteză mare.

Așa ceva se soldează cu consecințe iremediabile.

Și, totuși, ceea ce vedea acum, moarta aceasta la locul accidentului, unde nu se zărea aproape nicio urmă de sânge, era ceva parcă și mai groaznic. Bertha Farrow vedea fața femeii – trăsăturile contorsionate de spaimă, ca și cum n-ar fi înțeles în acele clipe tragice nimic din ceea ce i se întâmpla, poate chiar disperare – și își dădea seama că victima murise în niște dureri cumplite. Vedea degetele răsfirate crispat, cutia toracică zdrobită, vânătăile, și realiza că răul fusese făcut aici de o ființă omenească. Ceea ce se întâmplase aici nu era consecința vreunei porțiuni de carosabil acoperite cu gheață sau a neatenției generate de tentativa de a alege un post la radio, în timp ce mașina gonea cu peste 160 km la oră; nu, nu era vorba nici de apariția subită a unui camion, care să-l fi luat prin surprindere pe șofer, și nici de conducerea automobilului în stare de ebrietate sau cu viteză excesivă.

Violența aici fusese provocată în mod intenționat.

— Cine a găsit-o? l-a întrebat ea pe George Volker, ajutorul de șerif.

— Băieții Randolph.

— Care dintre ei?

— Jerry și Ron.

Bertha a calculat repede. Jerry avea probabil vreo șaisprezece ani. Ron paisprezece.

— Ieșiseră la plimbare cu Gypsy, a adăugat ajutorul de șerif.

Gypsy era ciobănescul german al familiei Randolph.

— De fapt, cățeaua a depistat victima.

— Și unde sunt băieții acum?

— I-a dus Dave acasă. Erau cam șocați. Am luat declarații. Ei nu știu nimic.

Bertha a dat aprobator din cap. Un autoturism combi frână brusc pe șosea, scârțâind din pneuri. Clyde Smart, medicul legist din district, a deschis larg portiera și a sărit din mașină. Bertha a făcut gestul de a-și feri ochii cu mâna.

— Nu-i nevoie să te grăbești, Clyde. Victima nu pleacă nicăieri.

George a rânjit sarcastic.

Clyde Smith era obișnuit cu situații de acest fel. Avea aproape cincizeci de ani, adică vârsta Berthei. Colaborau, în virtutea serviciului, de aproape două decenii. Clyde a ignorat gluma ei și s-a dus alergând spre locul accidentului. Văzând cadavrul, fața i s-a schimonosit de tristețe.

— Doamne Sfinte, a spus medicul legist.

Clyde s-a lăsat pe vine lângă trupul femeii. Cu blândețe, a împins părul la o parte de pe fața moartei.

— Oh, Doamne! a exclamat el. Nu se…, dar s-a oprit, scuturând din cap.

Și Bertha îl cunoștea bine. Nu o surprindea, așadar, această reacție a lui Clyde. Știa și ea că, în general, medicii legiști sunt niște persoane care își

păstrează mereu calmul profesional. Nu și Clyde, însă. Pentru el, oamenii nu însemnau doar țesuturi și metabolisme. Îl văzuse pe Clyde plângând de nenumărate ori lângă un cadavru. Efectua orice autopsie cu un soi de respect incredibil, aproape ridicol. Ca și cum ar mai fi existat vreo șansă ca persoana decedată să-și mai revină. El le comunica veștile triste rudelor victimei și le împărtășea durerea.

— Poți să-mi dai momentul aproximativ al decesului? a întrebat ea.

— N-a trecut prea mult timp, a spus Clyde, încetișor. *Rigor mortis* nu e încă foarte vizibil la nivelul pielii. Aș zice că nu mai mult de șase ore în urmă. O să iau și temperatura la nivelul ficatului și…

Zărise mâna cu degetele contorsionate în poziție nefirească.

— Oh, Dumnezeule, a repetat el.

Bertha i s-a adresat ajutorului de șerif:

— Vreun act de identitate?

— Nu.

— Posibil să fi fost jaf?

— Prea brutal, a spus Clyde. Cineva a vrut s-o facă să sufere, a adăugat el, ridicând privirea.

— Altceva? a mai întrebat ea.

Clyde s-a uitat iar în jos.

— Nu e vagaboandă, a zis el. Bine îmbrăcată și hrănită. Dantura e în stare bună, a completat el, după ce se uită în gura victimei.

— Ceva indicii de viol?

— E îmbrăcată, a spus Clyde. Dar, Doamne, la tratamentul care i s-a aplicat, nu se știe niciodată. Foarte puțin sânge în jur, categoric insuficient pentru ca omorul să fi fost comis în acest loc. Presupunerea mea este că a fost adusă cu mașina și aruncată aici. Voi ști mai multe după ce o voi pune pe masă.

— OK, atunci, a zis Bertha. Hai să verificăm și situația persoanelor date dispărute, plus amprentele

ei.

Clyde a aprobat, dând din cap. Șeriful Bertha Farrow s-a îndepărtat.

13.

N-a mai fost nevoie s-o sun eu pe Katy.

Zbârnâitul telefonului a avut asupra mea efectul de sulă în coaste. Dormeam atât de adânc, fără niciun fel de vise, încât revenirea la starea de trezie nu se putea face decât brutal. Am sărit ca ars când am auzit telefonul; inima îmi bătea nebunește în piept. M-am uitat la ceasul digital: 6:58 A.M.

Am mârâit lung și m-am întins să iau receptorul. Identitatea apelantului era blocată. O stratagemă inutilă, din moment ce, contra cost, puteai obține de la operator informațiile inițial blocate.

Până și mie mi s-a părut că vocea mea suna prea zglobie, când am zis vesel:

— Alo?

— Ăăă, Will Klein?

— Da?

— Sunt Katy Miller. Sora lui Julie, a mai adăugat ea, după o scurtă pauză.

— Bună, Katy, am spus eu.

— Ți-am lăsat un mesaj aseară.

— Da, dar l-am citit abia azi-dimineață, la patru.

— Oh. Asta înseamnă că te-am trezit din somn acum.

— Nu-ți face probleme.

O voce de fetișcană, dar un ton trist și cumva forțat. Mi-am adus aminte cum era când s-a născut. Am făcut un pic de aritmetică și:

— Ești în ultimul an de liceu, sau cum?

— Încep facultatea în toamnă.

— Unde?

— La Bowdoin. E o universitate mai mică.

— În Maine. Știu. O școală excelentă. Felicitări.

— Mulțumesc.

M-am așezat mai bine în capul oaselor, încercând să inventez o modalitate de a umple

tăcerea. Am optat pentru formulele clasice:

— Ce mult timp a trecut.

— Will?

— Da?

— Aș vrea să ne vedem.

— Sigur, ar fi nemaipomenit.

— Îți convine azi?

— Unde ești?

— Sunt în Livingston. Te-am văzut când ai venit pe lângă casa noastră, a adăugat ea.

— Îmi pare rău pentru atunci.

— Pot veni în oraș, dacă vrei.

— Nu, nu-i nevoie. Oricum trec azi pe la tata. Ce-ar fi să ne întâlnim, înainte de a mă duce la el?

— Da, OK, a spus ea. Dar nu aici. Mai ții minte terenurile de baschet de lângă liceu?

— Cum să nu. Ne vedem acolo, la zece.

— OK.

— Katy, am spus eu, ducând receptorul la cealaltă ureche. Nu mă feresc să-ți spun că telefonul ăsta mi se pare cam ciudat.

— Știu.

— De ce vrei să ne vedem?

— Dar tu *de ce* crezi? a replicat ea.

Nu i-am răspuns imediat, dar oricum nici nu mai conta. Închisese deja.

14.

Will a plecat de-acasă. Strigoiul era la pândă.

Strigoiul nu intenționa să-l urmărească. Știa perfect unde se ducea Will. Dar, privindu-l acum, degetele lui se îndoiau și se încordau, se îndoiau și se încleștau. Mușchii brațelor i se încordaseră. Vibra din tot corpul.

Strigoiul o ținea minte pe Julie Miller. Ținea minte trupul ei gol, în subsolul acela. Ținea minte pielea ei, caldă la început, pentru doar foarte puțin timp, iar apoi din ce în ce mai rigidă, ca o marmură udă. Ținea minte culoarea stacojie a feței ei, punctișoarele roșii din ochii ei bulbucați, trăsăturile schimonosite de groază și uimire, capilarele secționate, saliva încremenită pe obraz în jos, ca o tăietură de cuțit. Ținea minte gâtul ei, arcuirea nefirească provocată de moarte, felul în care sârma i-a intrat adânc în carne, retezându-i esofagul, aproape decapitând-o.

Și cât sânge.

Strangularea era metoda lui preferată de execuție. Fusese în India, ca să studieze tehnica Thuggee, așa-numitul cult al asasinilor silențioși, care duseseră la perfecțiune arta secretă a strangulării. De-a lungul anilor, Strigoiul devenise specialist în mânuirea armelor de foc și a cuțitelor, dar când apărea posibilitatea, încă prefera eficiența rece, tăcerea finală, puterea îndrăzneață, atingerea directă pe care ți le oferea strangularea.

Respiră cu grijă.

Will a dispărut din raza lui vizuală.

Fratele.

Strigoiul se gândea la toate filmele acelea *kung-fu,* în care unul dintre frați este ucis, iar celălalt îi răzbună moartea. Se gândea la ceea ce s-ar

întâmpla dacă, pur și simplu, l-ar omorî pe Will Klein.

Nu, nu despre asta era vorba, ci despre ceva care trecea dincolo de orice răzbunare.

Dar tot îl frământa problema cu Will. El era cheia, în fond. Oare se schimbase mult de-atunci? Strigoiul spera că da. Dar avea să afle, și asta destul de curând.

Da, venise momentul de a se întâlni cu Will și de a prinde din urmă trecutul.

Strigoiul a traversat strada spre blocul unde locuia Will. Peste cinci minute, era în apartamentul acestuia.

•

Am luat autobuzul până la intersecția dintre Livingston Avenue și Northfield. Fieful măreței suburbii numite Livingston. O fostă școală elementară fusese transformată în mall pentru oameni sărmani, cu magazine specializate de la care aveai senzația că nu cumpără nimeni nimic niciodată. Am coborât din autobuz, împreună cu câteva persoane venite din oraș ca să lucreze cu ziua pe lângă gospodăriile celor din cartier. Simetria bizară a navetei în sens invers. Cei care trăiesc în localități ca Livingston se duc dimineață la oraș; cei care le fac curățenie în case și au grijă de copiii lor procedează exact invers. Echilibru.

Am pornit în jos pe Livingston Avenue, spre Liceul Livingston, care se afla înghesuit în același perimetru cu Biblioteca Publică din Livingston, Tribunalul Municipal din Livingston și clădirea secției de poliție din Livingston. Vă puteți imagina cum arăta totul? Cele patru edificii erau clădite toate din același tip de cărămizi și semănau între ele, de parcă ar fi fost construite în același timp, de către același arhitect, din aceeași șarjă de materiale – altfel spus, ca și cum clădirile s-ar fi zămislit una pe alta.

Am crescut aici. Copil fiind, împrumutam volume de C.S. Lewis și Madeleine L'Engle de la

bibliotecă. M-am judecat și am pierdut procesul, în sala tribunalului, pentru o amendă de depășire de viteză, când aveam optsprezece ani. Mi-am trăit anii de liceu, fiind unul dintre cei șase sute de elevi din anul meu, în cea mai mare clădire din acest perimetru.

Am ocolit zidurile construcției și am luat-o la dreapta. Am găsit terenurile de baschet, și m-am oprit sub un coș ruginit. Terenurile de tenis ale orașului se aflau în stânga. Jucam tenis, în liceu. Eram chiar foarte bun, deși n-am avut chemare pentru sport niciodată. Îmi lipsea spiritul de competiție și ambiția de a deveni cel mai bun. Nu-mi plăcea să pierd, dar nici nu mă oboseam prea mult ca să câștig neapărat.

— Will?

M-am întors și, când am văzut, mi-a înghețat sângele în vene. Hainele erau altfel – jeanși cu betelia pe șolduri, saboți tradiționali, o cămășuță prea strâmtă și prea scurtă, din care se vedea un abdomen plat, dar găurit de anouri –, însă la față și la păr… simțeam că mi se face rău. Am întors privirea câteva clipe, înspre terenul de fotbal, dar aș fi putut jura că o văzusem pe Julie acolo, în fața mea.

— Știu, a zis Katy Miller. Parcă ai văzut o stafie, așa-i?

M-am întors înapoi spre ea.

— Taică-meu, a spus ea, îndesându-și mânuțele în buzunarele pantalonilor strâmți, nici acum nu se poate uita la mine fără să plângă.

N-am știut ce să spun la faza asta. S-a apropiat de mine; eram amândoi cu fața spre liceu.

— Ai învățat aici, așa-i? am întrebat eu.

— Da, am absolvit luna trecută.

— Ți-a plăcut?

A ridicat din umeri.

— Mi-a părut bine că s-a terminat.

Sub razele soarelui, conturul clădirii părea sobru și rece, iar pentru o clipă mi s-a părut că totul

seamănă cu o închisoare. Asta e senzația pe care ți-o dă liceul. Eram destul de cunoscut în liceu. Am fost vicepreședinte al consiliului elevilor. Am condus echipa de tenis, alături de un alt coleg. Aveam prieteni. Dar, oricât mă străduiam să dezgrop vreo amintire plăcută, nu-mi venea în minte niciuna. Toate erau întinate de senzația aceea de insecuritate, tipică anilor de liceu. Privind retrospectiv, liceul – adolescența, dacă vreți – seamănă cu un fel de luptă prelungită. Trebuie doar să supraviețuiești, să treci cu bine prin fiecare clasă și să ieși la liman, teafăr și nevătămat. N-am fost fericit în liceu. Nici nu știu dacă ar fi normal să fii.

— Mi-a părut rău de mama ta, a spus Katy.

— Mulțumesc.

A scos un pachet de țigări din buzunarul de la spate și mi-a oferit și mie una. Am refuzat, scuturând din cap. A aprins țigara; îmi venea să-i țin o morală. Ochii lui Katy priveau oriunde, dar nu spre mine. Deloc.

— Știi, eu am fost un accident. Am apărut târziu. Julie era deja la liceu. Părinților mei li se spusese că nu mai pot avea alți copii. Ca pe urmă… Așadar, nu se așteptau să mă aibă, a încheiat ea, ridicând din umeri.

— Să nu crezi cumva că noi, ceilalți, am fost mai bine planificați, am spus eu.

A râs un pic de gluma mea, iar râsul ei a răsunat adânc în mine. Era râsul lui Julie, chiar și timbrul, și felul cum sunetul se pierduse încet.

— Scuze pentru taică-meu, a zis Katy. S-a speriat, când te-a văzut.

— Nu trebuia să fi venit acolo.

A tras lung din țigară, înclinând capul.

— Dar de ce-ai venit?

M-am gândit la răspuns.

— Nu știu.

— Eu te-am văzut. Încă de când ai dat colțul. A fost straniu, să știi. Mi-aduc aminte, când eram

mică, te urmăream de când plecai de la tine de-acasă. Din camera mea. Tot acolo locuiesc și acum, așa că pentru mine a fost ca și cum aș fi văzut o scenă din trecut. Straniu de tot.

M-am uitat în dreapta. Aleea era pustie acum, dar în timpul anului școlar, acolo stau parcate mașinile părinților care vin să își ia copiii de la școală. Poate că amintirile mele din liceu nu sunt prea grozave, dar mi-aduc aminte, în schimb, cum venea mami să mă ia de la școală, cu Volkswagenul ei roșu. De obicei, citea vreo revistă, dar când suna clopoțelul și porneam spre ea, ei bine, când mă vedea, când ridica întâi capul și simțea că mă apropii, zâmbetul ei, zâmbetul lui Sunny, izbucnea exploziv din toată ființa ei, zâmbetul orbitor al dragostei necondiționate. Și realizam acum, cu o ghează în inimă, că mie nimeni nu-mi va mai zâmbi vreodată așa.

Prea mult, mă gândeam eu. Mă marchează prea mult să fiu aici. Ecoul vizual al lui Julie pe chipul lui Katy. Toate amintirile. Era prea mult pentru mine.

— Ți-e foame? am întrebat-o eu.

— Da, așa cred.

Era cu mașina. O Honda Civic mai veche. Zorzonele, o mulțime de flecuștețe atârnau de oglinda retrovizoare. În mașină, mirosea a gumă de mestecat și a șampon de fructe. Nu am recunoscut ce melodie urla în difuzoare, dar nici nu pot spune că mă deranja ce auzeam.

Ne-am dus, așadar, cu mașina la un restaurant în pur stil New Jersey, pe Route 10. Tot drumul, n-am vorbit deloc. Pe peretele din spatele tejghelei, se vedeau fotografii cu vedete TV locale. În fiecare separeu, se afla câte un mic tonomat. Meniul era ceva mai lung decât un roman de Tom Clancy.

Un bărbat foarte bărbos și foarte parfumat ne-a întrebat câte persoane suntem. I-am spus că eram doar noi doi. Katy a mai precizat că voiam o masă pentru fumători. Nu știam că mai există încă

sectoare pentru fumători, dar se pare că marile restaurante sunt conservatoare în această privință. Imediat ce ne-am așezat, și-a tras scrumiera spre ea, ca și cum așa s-ar fi simțit mai în siguranță.

— După ce ai fost lângă casa noastră, a spus ea, m-am dus la cimitir.

Ajutorul de ospătar ne-a umplut paharele. Katy a tras lung din țigară, făcând apoi tipica figură cu capul lăsat pe spate și bărbia în sus, suflând fumul afară.

— Nu mai fusesem de ani de zile. Dar după ce te-am văzut, nu știu de ce, am simțit că trebuia să mă duc.

Tot nu se uita la mine. Știu genul, de la puștanii noștri din cămin. Evită să te privească în ochi. Îi las în pace. Nu înseamnă nimic. Încerc să le susțin privirea, dar am învățat deja că se cam exagerează cu importanța acestui contact ochi-în-ochi.

— Aproape că nici n-o mai țin minte pe Julie. Văd pozele, dar nu știu dacă amintirile mele sunt reale sau ceva fabulat de mine. Mă gândesc, oh, da, mi-aduc aminte cum a fost la cutare sărbătoare, dar pe urmă mă uit la poză și nu mai știu dacă chiar mi-aduc aminte sau dacă doar țin minte asta, fiindcă am văzut în fotografie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Așa cred, da.

— Cum spuneam, după ce te-am văzut pe tine, a trebuit să ies din casă. Nu se mai putea sta acolo. Tata parcă turbase. Mama plângea. Trebuia să scap de-acolo.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, am zis eu.

A fluturat din mână, în semn că n-avea importanță.

— E OK. Deși pare straniu, poate, cred că le-a prins bine. Mai tot timpul ne strecurăm prin casă tiptil, parcă în vârful picioarelor; e sinistru. Câteodată îmi vine… Îmi vine pur și simplu să urlu: „Ea a murit”, a spus Katy, aplecându-se în față. Hai să-ți spun ceva de-a dreptul monstruos.

Știi, nu s-a schimbat nimic în subsolul casei. Toate au rămas ca atunci. Canapeaua veche, televizorul, covorul prăpădit. Cufărul vechi, în care obișnuiam să mă pitesc. Au rămas nemișcate toate. Nimeni nu stă acolo. Dar lucrurile au rămas la locul lor. Și spălătoria e tot acolo, la subsol. Ca să ne ducem acolo, trebuie să trecem prin cameră. Aceeași cameră ca atunci. Înțelegi ce spun? Așa trăim noi. Mergând în vârful picioarelor la etaj, de parcă am călca pe un strat de gheață subțire și ne-ar fi groază să nu se crape planșeul și să nimerim la subsol, tocmai acolo.

Se oprise. Trăgea din țigară, ca dintr-un tub de oxigen. M-am rezemat de spătar. Cum am mai zis: niciodată nu m-am gândit, de fapt, la Katy Miller, la consecințele pe care le avusese asupra ei uciderea surorii mai mari. Mă gândeam mereu ce însemnase asta pentru părinții ei, desigur. Mă gândeam la proporțiile nenorocirii abătute asupra lor. M-am întrebat adesea de ce au continuat să locuiască în casa aceea, dar de fapt, ce să mă mai mir, din moment ce nici părinții mei nu s-au mutat, deși te-ai fi așteptat s-o facă. Am mai pomenit aici despre legătura dintre alinare și durerea pe care ți-o provoci singur, dorința de a persevera, fiindcă suferința e mai bună decât uitarea. Rămânerea în aceeași casă era, categoric, exemplul suprem.

Dar n-am zăbovit niciodată cu gândul asupra cazului lui Katy Miller, n-am analizat niciodată cât de greu o fi fost pentru ea să crească printre ruinele acelea, având pe veci spectrul surorii sale lângă ea. M-am uitat din nou la Katy, de parcă acum o vedeam prima oară. Ochii continuau să-i fugă în toate direcțiile, ca niște păsărele speriate. Erau plini de lacrimi, acum. Am luat-o de mână; ce mult semăna cu sora ei. Trecutul m-a copleșit cu atâta intensitate, încât era cât pe-aci să-mi pierd cunoștința.

— E atât de straniu, a spus ea.

Cât de adevărat, da!

— Și pentru mine, la fel.

— Dar trebuie să se termine odată, Will. Toată viața mea… nu știu exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea, dar trebuie să se termine odată. Aud, uneori, la televizor, când e prins câte un infractor și comentariul sună: „Din păcate, pentru victimă nu se mai schimbă nimic”, iar eu îmi zic, „Aiurea, prostii”. Fiindcă nu asta contează, ci faptul că, prinzându-l pe vinovat, se termină tot coșmarul. Există o finalitate. Or, oamenii au nevoie de asta.

Nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă. Încercam să-mi imaginez că era și ea unul dintre minorii de la centru, că venise la mine fiindcă avea nevoie de ajutorul și de dragostea mea. Stăteam și o ascultam, căutând să-i sugerez că se putea bizui pe mine.

— Nici nu-ți poți închipui cât de mult l-am urât pe fratele tău – nu numai pentru ceea ce i-a făcut lui Julie, dar și pentru ceea ce ne-a făcut nouă, celorlalți, fugind în lume. Mă rugam fierbinte să fie prins. Visam adesea cum era înconjurat de polițiști, cum riposta luptându-se cu ei, ca până la urmă să fie anihilat. Știu că nu-ți place să auzi așa ceva. Dar e necesar pentru mine să mă înțelegi.

— Voiai să fie arestat, am spus eu.

— Da. Doar că…

— Ce anume?

A ridicat privirea și pentru prima oară ne-am uitat ochi în ochi. Am vrut să-mi trag mâna înapoi, dar nu eram în stare să mă mișc.

— L-am văzut, a spus ea.

Credeam că n-am auzit bine.

— Pe fratele tău. L-am văzut. Cel puțin, cred că el era.

— Când?

— Ieri, la cimitir.

Chelnerița și-a făcut apariția exact atunci. Și-a tras creionul pe care-l avea proptit în spatele urechii și a întrebat ce doream să comandăm.

Câteva clipe, n-am scos nicio vorbă. Chelnerița și-a dres glasul. Katy a cerut un fel de salată. Chelnerița s-a uitat la mine. Am comandat o omletă cu brânză. M-a întrebat ce fel de brânză – cașcaval, șvaițer, telemea. I-am zis că, da, cu telemea ar fi foarte bine. Voiam cartofi natur sau cartofi prăjiți? Cartofi natur. Pâine albă, pâine de secară, pâine neagră. De secară. Și nimic de băut, mulțumesc.

Chelnerița a plecat în sfârșit.

— Povestește-mi, am zis eu.

Katy și-a stins țigara.

— Exact cum ți-am spus deja. M-am dus la cimitir. Orice, numai să ies din casă. În fine, știi și tu unde e îngropată Julie, da?

Am confirmat, dând din cap.

— Corect. Te-am văzut acolo. La două zile după înmormântarea ei.

— Da, am zis eu.

— Ai iubit-o? întrebă ea, aplecându-se în față.

— Nu știu.

— Dar ți-a frânt inima.

— Poate. A trecut mult timp de-atunci.

Katy își privea mâinile, cu multă concentrare.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, am insistat eu.

— Arăta destul de schimbat. Fratele tău, vreau să zic. Nu-l țin minte prea bine. Doar așa, un pic. Și am văzut fotografii cu el.

S-a oprit.

— Vrei să spui că era la mormântul lui Julie?

— Lângă o salcie.

— Ce?

— E un copac acolo. Poate la vreo treizeci de metri. N-am intrat pe poarta din față. Am sărit gardul. Așa că el nu se aștepta să fie cineva prin preajmă. Înțelegi cum a fost: am venit din spate și am văzut pe un tip, stând sub salcie și privind fix înspre mormântul lui Julie. Nu m-a auzit când m-am apropiat. Era dus pe gânduri. L-am bătut ușor

pe umăr. A sărit ca ars, iar când s-a întors și m-a văzut… În fine, vezi și tu cum arăt. Era să urle, pur și simplu. Credea că sunt vreo fantomă sau așa ceva.

— Și ești sigură că era chiar Ken?

— Nu, sigură nu. Înțelegi, cum aș putea fi sigură de așa ceva?

A mai scos o țigară, după care a spus:

— Da, da. Știu că el era.

— Dar cum poți fi sigură?

— Mi-a spus că nu el a omorât-o.

Simțeam că se învârte totul cu mine. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp, degetele mi s-au încleștat pe pernă. Când am reușit să deschid gura, cuvintele au fost rostite lent de tot.

— Și cum a zis, exact?

— Întâi, doar atât. Nu eu am omorât-o pe sora ta.

— Și tu ce-ai făcut?

— I-am zis că minte. I-am zis că o să țip.

— Și ai țipat?

— Nu.

— De ce nu?

Katy nu-și aprinsese țigara nici acum. A luat-o dintre buze și a pus-o pe masă.

— Fiindcă l-am crezut, a zis ea. Nu știu de ce, poate după tonul vocii. Îl uram de atâta timp. Nici nu-ți dai seama cât de mult îl uram. Dar acum…

— Deci, ce-ai făcut?

— M-am tras înapoi. Tot îmi venea să țip. Dar el s-a apropiat de mine. Mi-a cuprins fața între palme și m-a privit în ochi, spunând: „Îl voi găsi pe asasin, îți promit”. Atâta. S-a mai uitat un pic la mine. Pe urmă, mi-a dat drumul și a fugit.

— Ai povestit ceva…

— Nimănui, nimic, a scuturat ea din cap. Uneori, nici mie nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aievea. Dacă n-a fost totul decât imaginația mea?! Dacă doar am visat sau am născocit totul?! La fel ca în cazul amintirilor cu

Julie. Tu crezi că el a omorât-o pe Julie? a întrebat ea, ridicând ochii spre mine.

— Nu, am spus eu.

— Te-am văzut la știri, a zis ea. Tu ai crezut mereu că fratele tău a murit. Fiindcă s-a găsit sânge de-al lui la locul faptei.

Am confirmat, dând din cap.

— Mai crezi asta și-acum?

— Nu, am spus eu. Acum, nu mai cred asta.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Nu știam cum să răspund la întrebarea aceasta.

— Poate fiindcă și eu îl caut acum, am zis eu.

— Vreau să te ajut.

Spusese „vreau”. Dar știam că, de fapt, simțea nevoia să mă ajute.

— Te rog, Will. Lasă-mă să te ajut.

Și am fost de acord.

15.

Belmont, Nebraska

Șeriful Bertha Farrow privea încruntată peste umărul lui George Volker.

— Urăsc chestiile astea, a spus ea.

— N-ar trebui, a replicat Volker, tastând repede. Computerul e prietenul nostru.

Ea s-a încruntat și mai mult:

— Bun, și ce face prietenul nostru acum?

— Scanează amprentele lui Jane Doe.

— Scanează?

— Mmm, cum să explic eu asta unei asemenea tehno-fobe ca tine…? a făcut Volker, ridicând privirea și frecându-se pe bărbie, nedumerit. Vezi tu, e ca un copiator Xerox, plus fax. Face o copie a amprentelor, după care o trimite prin e-mail la CJIS, în West Virginia.

CJIS însemna Criminal Justice Information Service. Acum, când toate secțiile de poliție erau legate online – chiar și cele aflate în creierii munților, bunăoară amprentele puteau fi expediate prin Internet pentru a fi identificate. În cazul în care amprentele erau înregistrate în enorma bază de date a Centrului, însemna că în cel mai scurt timp cu putință se va găsi persoana căreia îi aparțineau.

— Credeam că CJIS e la Washington, a spus Bertha.

— A fost. L-a mutat senatorul Byrd.

— Buni și senatorii ăștia la ceva.

— Aha, exact.

Bertha și-a luat tocul cu revolverul și a ieșit pe coridor. Secția de poliție se afla în aceeași clădire cu morga, lucru îndeobște convenabil, chiar dacă nu prea plăcut la miros, uneori. Morga avea o

ventilație foarte proastă, așa că, din când în când, mai venea cât un nor gros de formaldehidă și came descompusă.

Ezitând doar o secundă, Bertha Farrow a deschis ușa de la morgă. Înăuntru, nu vedeai nimic din dotările ultramoderne ale unei asemenea instituții în ziua de azi. Morga lui Clyde era mai degrabă ceva improvizat. Doctorul lucra doar cu jumătate de normă, având în vedere că, hai să nu ne ferim s-o spunem, nu prea avea mare lucru de făcut aici. În general, era vorba despre victimele unor accidente rutiere. Și cam atât. Anul trecut, Don Taylor se îmbătase așa de rău, încât din greșeală se împușcase singur în cap. Soția lui, care suferise atât de mult după aceea, glumea zicând că Don trăsese fiindcă se uitase în oglindă și se confundase cu un elan. De-ale căsniciilor. Dar, în realitate, cam așa stăteau lucrurile la morgă. Denumirea era cam pompoasă pentru această fostă cameră de arest, acum reamenajată pentru noua destinație, dar în care nu încăpeau mai mult de două cadavre simultan. Dacă medicul legist avea de depozitat mai mulți „pacienți”, se apela la casa funerară a lui Wally.

Cadavrul lui Jane Doe se afla pe masă. Clyde era în picioare, aplecat deasupra moartei. Purta echipament albastru, din pânză scrobită, și mănuși chirurgicale transparente. Și plângea. Dintr-un difuzor, ieșeau acordurile unei arii de operă, ceva plângăreț și jalnic, foarte adecvat.

— Ai deschis-o? a întrebat Bertha, deși răspunsul era evident.

— Nu, a spus Clyde, ștergându-se la ochi cu două degete.

— Ce-aștepți, să-ți dea ea voie?

I-a aruncat Berthei o privire furioasă. Avea ochii roșii.

— Mă ocup încă de exterior.

— Ei, vreo cauză a morții, Clyde?

— Nu putem ști sigur, decât după autopsierea completă a cadavrului.

Bertha s-a apropiat mai mult de el. A pus mâna pe umărul lui, prefăcându-se plină de compătimire și înțelegere.

— Dar, totuși, o opinie preliminară, Clyde?

— A fost bătută crunt. Vezi aici?

Și a arătat spre locul unde ar fi trebuit să fie cutia toracică a victimei. Nu se mai deslușea aproape nimic. Oasele erau împinse înăuntru, zdrobite, turtite.

— Multe vânătăi, a spus Bertha.

— Da, hematoame, dar vezi aici?

A pus degetul pe ceva care împungea pielea în sus, pe dinăuntru, lângă stomacul moartei.

— Coaste rupte?

— Coaste strivite, a corectat-o el.

— Cum?

Clyde a ridicat din umeri.

— Probabil cu un obiect foarte greu. Presupunerea mea – dar e doar o presupunere, atenție – e că una dintre coaste s-a frânt complet și a perforat un organ important. Poate un plămân sau stomacul. Sau poate că a avut norocul să îi intre drept în inimă.

— Nu mi se pare deloc genul norocos, a clătinat din cap Bertha.

Clyde s-a întors cu spatele. A lăsat capul în jos și a început să plângă din nou. Se zgâlțâia din tot trupul, din cauza hohotelor de plâns.

— Urmele astea, de pe sâni, a spus Bertha.

Fără să se uite, medicul a zis:

— Arsuri cu țigara.

Exact ce-și imaginase ea. Degetele răsucite, urmele de țigară pe piele. Nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să deduci că fusese torturată.

— Fă tot ce trebuie, Clyde. Analize de sânge, toxine, absolut tot.

— Da, Bertha, sigur, OK, zise el, întorcându-se cu fața, din nou.

Ușa s-a deschis în spatele lor. Amândoi s-au răsucit spre Volker, care intrase.

— Am dibuit ceva, a zis el.

— Deja?

— Figurează în capul listei NCIC.

— Cum adică, în capul listei?

Volker a gesticulat spre cadavrul de pe masă.

— Ea, Jane Doe a noastră, a spus el. Era urmărită chiar de FBI.

16.

Katy m-a adus cu mașina până în Hickory Place, cam la vreo trei străzi de casa părinților mei. Nu voiam să ne vadă careva împreună. O atitudine paranoică din partea noastră, de-acord, dar, la dracu', ce mai conta.

— Și acum? a întrebat Katy.

Exact asta mă întrebasem și eu.

— Nu prea știu. Dacă nu Ken a ucis-o pe Julie…

— Înseamnă că altcineva a făcut-o.

— Măi, ce bine stăm cu logica amândoi!

Katy zâmbea.

— Bun, deci înseamnă că trebuie să găsim niște suspecți, așa-i?

Suna ridicol, fiindcă, în fond, cine naiba ne credeam noi?! Dar oricum, am confirmat, dând din cap.

— O să încep să verific, a zis ea.

— Ce să verifici?

A ridicat din umeri, cu dezinvoltura tipică adolescenților, așa, scuturându-se din tot corpul.

— Nu știu. Trecutul lui Julie, presupun. Ca să-mi dau seama cine ar fi vrut s-o omoare.

— A făcut și poliția chestia asta.

— Dar ei s-au oprit la fratele tău, Will. Atât.

Avea și ea dreptate.

— OK, am zis eu, simțindu-mă din nou ca un caraghios.

— Hai să ne vedem mai târziu, diseară.

Am confirmat, cu o mișcare din cap, după care am coborât din mașină. Proaspăta detectivă a demarat în trombă, fără ca măcar să-și ia la revedere. Am rămas postat acolo, în propria-mi singurătate. Nu prea aveam chef să mă mai duc nicăieri.

Străzile erau pustii, dar aleile dintre case erau pline. Automobilele combi de pe vremea copilăriei mele dispăruseră, în locul lor apărând acum o mare varietate de vehicule masive – minifurgonete, autovehiculele familiale (ce-or mai fi și astea), vehicule utilitare. Majoritatea caselor păstrau stilul clasic și înfloritor al anilor șaizeci. Multe erau urâțite din cauza anexelor adăugate ulterior. Altele fuseseră renovate amplu la exterior, cu cam prea mult alb și piatră aparentă. Aspectul general era de ceva vetust, ca și fracul meu bleumarin, pe care îl purtasem la balul absolvenților.

Când am sosit la noi acasă, n-am văzut în față nicio mașină. Înăuntru, nicio rudă îndoliată. Nimic nou, până aici. L-am strigat pe tata. Niciun răspuns. L-am găsit la subsol. Era singur, în mijlocul încăperii, înconjurat de cutii din carton pline de haine. În mână, avea o lamă. Tocmai desfăcuse o rolă de bandă adezivă. Stătea în picioare, printre cutii, perfect nemișcat. Nici nu s-a întors, când mi-a auzit pașii.

— Aproape toate erau împachetate deja, a spus el, încetișor.

Cutiile fuseseră ale mamei. Tata s-a aplecat spre una dintre ele și a scos dinăuntru o bentiță argintie pentru păr. S-a întors spre mine și mi-a arătat-o.

— Mai ții minte asta?

Am zâmbit amândoi. Orice femeie, cred eu, are diferite etape în ceea ce privește moda și stilul vestimentar. Dar niciuna, cred, n-a făcut ca mama mea. Ea stabilea moda, ea o definea, ea o ilustra. A avut bunăoară faza bentițelor pentru păr. Își lăsase părul lung și purta un potpuriu de bentițe din acestea de toate nuanțele și culorile, ca o prințesă indiană. Timp de câteva luni – eu aș zice că faza bentițelor a ținut-o vreo șase luni –, n-ai fi văzut-o niciodată fără așa ceva pe cap. Când a terminat cu bentițele, a urmat perioada franjurilor. Urmată de perioada Renaștere purpurie – deloc preferata mea, vă asigur, fiindcă aveam tot timpul senzația că

trăiesc lângă o pătlăgică vânătă uriașă; a venit apoi era cravașei de călărie, deși mama nu văzuse un cal, în afară, poate, de cel din *National Velvet,* cu Elizabeth Taylor.

Fazele modei, ca atâtea alte lucruri, s-au sfârșit la ea odată cu moartea lui Julie Miller. Mami – Sunny – a împachetat toate hainele și le-a pus deoparte, în cel mai ascuns cotlon de la subsol.

Tata a aruncat bentița înapoi în cutie.

— Voiam să ne mutăm, știai?

Nu știam.

— Acum trei ani. Ne gândeam să ne luăm o casă în West Orange și, poate, o locuință de iarnă în Scottsdale, lângă verișoara Esther și Harold. Dar când am aflat că mama ta era bolnavă, am amânat planurile. Ți-e sete? m-a întrebat el, pe urmă.

— Nu prea.

— Ce zici de niște cola dietetică? Mie mi-ar prinde tare bine.

Tata s-a grăbit să urce treptele, trecând pe lângă mine. M-am mai uitat o dată la cutiile acelea vechi, cu scrisul mamei pe partea laterală. Pe raft, în fund, vedeam și acum cele două rachete de tenis, care fuseseră ale lui Ken, când era mic. Pe una, o folosise la vârsta de trei ani. Mama i le păstrase acolo. M-am întors și am ieșit, pe urmele tatei. Când am ajuns în bucătărie, tata a deschis ușa de la frigider.

— Vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat ieri? a început el.

— Nu știu la ce te referi.

— La tine și soră-ta, a precizat tata, scoțând o sticlă de cola de doi litri. Ce-a fost toată chestia aia?

— Nimic, am spus eu.

A dat din cap, fără să pară deloc convins, și a deschis ușa de la bufet. A scos dinăuntru două pahare, a deschis congelatorul, le-a umplut cu gheață.

— Maică-tii îi plăcea să tragă cu urechea la ce vorbeai tu sau Melissa, a zis el.

— Știu.

Tata zâmbea.

— Nu era deloc discretă. Îi spuneam să se potolească, dar ea îmi zicea să tac din gură, fiindcă asta era treaba ei de mamă.

— Ai zis că trăgea cu urechea doar la mine și Melissa.

— Da.

— De ce nu și la Ken?

— Poate fiindcă nu voia să știe. Ești foarte curios în privința fratelui tău în ultima vreme.

— Întrebarea mi se pare perfect firească.

— Sigur, firească. Iar după înmormântare, m-ai întrebat dacă eu cred că Ken mai trăiește. Ca apoi, a doua zi, să te cerți cu Melissa tot din pricina lui. Așa că te mai întreb o dată: ce se întâmplă de fapt?

Fotografia era încă în buzunarul meu. Să nu mă întrebați de ce. Făcusem câteva cópii color, cu scannerul, acasă, în acea dimineață. Dar nu-mi venea să mă despart de ea.

Când s-a auzit soneria, am tresărit amândoi, speriați. Ne-am uitat unul la celălalt. Tata a ridicat din umeri. Eu i-am spus că mă duc să deschid. Am luat repede o sorbitură din paharul cu cola dietetică, după care am pornit spre ușa de la intrare. Când am deschis-o și am văzut cine era acolo, era să cad pe spate.

Doamna Miller. Mama lui Julie.

Ținea în mână un platou învelit în folie de aluminiu. Avea ochii pironiți în pământ, de parcă venise cu o ofrandă la altar. Câteva momente, am rămas înlemnit acolo, neștiind ce să fac. Ea a ridicat privirea. Ochii noștri s-au întâlnit, exact ca atunci, în urmă cu două zile, când mă văzuse lângă trotuar, în fața casei ei. Durerea pe care am deslușit-o pe chipul ei părea vie, electrică. Mă întrebam dacă și ea gândea la fel despre expresia mea.

— M-am gândit doar…, a început ea. Adică, eu am vrut să…

— Vă rog, am spus eu. Poftiți înăuntru.

Tata a apărut din bucătărie și a zis:

— Cine e?

M-am tras înapoi. Doamna Miller a pășit înainte, ținând platoul în față, ca pe un scut de protecție. Tata a făcut ochii mari de tot și am simțit că era gata să explodeze de furie.

— Ce dracu' cauți aici? a rostit el, pe un ton sugrumat.

— Tată, am zis eu.

Nici nu m-a băgat în seamă.

— Te-am întrebat ceva, Lucille. Ce naiba mai vrei acum?

Doamna Miller plecase capul în pământ.

— Tată, am insistat eu.

Dar era degeaba. Ochii lui se micșoraseră parcă, negri de tot.

— Nu vreau să te văd aici, a zis el.

— Tată, dar doamna Miller a venit să ne ofere…

— Ieși afară.

— Tată!

Doamna Miller s-a făcut mică de tot și s-a retras spre ușă, împingând platoul spre mine.

— Mai bine să plec, Will.

— Nu, am spus eu. Nu plecați.

— Mai bine nu veneam.

— Chiar așa, a zbierat tata. Mai bine nu veneai deloc.

Mă uitam urât la el. Dar tata nu o slăbea din priviri pe doamna Miller.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, a zis doamna Miller, tot cu ochii plecați.

Dar tata nu-și vărsase tot năduful.

— E moartă, Lucille. N-o mai ajută acum cu nimic părerile tale de rău.

Doamna Miller a ieșit în fugă. Am rămas acolo, cu platoul în mână. Mă uitam la tata și nu-mi

venea să cred că fusese capabil de o asemenea atitudine.

— Aruncă mizeriile alea la gunoi, a făcut el.

Deja nu mai știam ce să fac, la faza asta. Aș fi vrut să mă duc după ea, ca să-i cer scuze, dar când m-am uitat am văzut că ajunsese deja la jumătatea străzii. Tata se dusese înapoi în bucătărie. Am pornit după el, trântind platoul pe bufet.

— Ce naiba a mai fost și asta?

— Să n-o mai prind vreodată pe-aici, a spus tata, luându-și paharul.

— A venit să-i aducă un omagiu mamei.

— Pe naiba. A venit să scape de sentimentul de vinovăție.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Maică-ta e moartă. Acum, n-o mai poate ajuta cu nimic.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui.

— Maică-ta a sunat-o pe Lucille. Știai asta? La scurt timp după omor. Voia să-i spună condoleanțe. Lucille a dat-o dracului. A învinuit-o că adusese pe lume un criminal. Așa i-a spus. Că era vina noastră că el a ajuns așa. Că noi am crescut un criminal.

— Dar asta a fost acum unsprezece ani, tată.

— Ai măcar idee ce lovitură a fost chestia asta pentru maică-ta?

— Dar fiica ei tocmai fusese ucisă. Suferea și ea cumplit.

— Aha, și i-a trebuit să stea până acum ca să îndrepte grosolănia de-atunci? Acum, când nu mai ajută la nimic? Nici nu vreau să mai aud. Iar biata maică-ta nu mai are cum, săraca.

În momentul acela, s-a deschis ușa de la intrare. Mătușa Selma și unchiul Murray au intrat în casă, cu zâmbetele de circumstanță bine fixate pe buze. Selma a preluat conducerea în bucătărie. Murray și-a făcut de lucru cu plăcuța de faianță care se mișca pe perete, depistată ca obiectiv încă din ziua precedentă.

Iar tata și cu mine n-am mai discutat nimic.

17.

Agentul special Claudia Fisher și-a încordat spinarea și a bătut la ușă.

— Intră.

A apăsat pe clanță și a pătruns în biroul lui Joseph Pistillo, director adjunct. Joseph Pistillo conducea biroul FBI din New York. În afara directorului din Washington, un director adjunct era cel mai influent agent din FBI.

Pistillo a ridicat privirea. Nu i-a plăcut deloc ce a văzut.

— Ce e?

— Sheila Rogers a fost găsită moartă, a raportat Fisher.

Pistillo a tras o înjurătură.

— Cum?

— A fost găsită pe marginea unei șosele din Nebraska. Fără acte de identitate asupra ei. Poliția locală a verificat amprentele în baza NCIC și a găsit corespondența.

— La naiba.

Pistillo își rodea o pieliță de la unghii. Claudia Fisher aștepta.

— Vreau o confirmare vizuală, a spus el.

— S-a înțeles.

— Ce mai e?

— Mi-am luat libertatea de a-i trimite prin e-mail șerifului Farrow fotografiile-portret ale Sheilei Rogers. Șeriful și medicul legist de-acolo au confirmat că este vorba despre una și aceeași femeie. Înălțimea și greutatea se potrivesc, de asemenea.

Pistillo s-a rezemat de spătar. A apucat nervos un pix, l-a ridicat în dreptul ochilor, studiindu-l cu atenție. Fisher rămăsese în poziția de drepți.

Pistillo i-a tăcut semn să se așeze. Agentul s-a supus.

— Părinții Sheilei Rogers locuiesc în Utah, așa-i?

— Idaho.

— Nu contează. Trebuie să îi contactăm.

— Am anunțat poliția locală să fie pregătită. Șeful de-acolo cunoaște familia personal.

Pistillo a dat aprobator din cap.

— OK, bine. Cum a fost ucisă? a întrebat el, scoțând pixul din gură.

— Decesul a fost provocat, probabil, de o hemoragie internă, în urma bătăii. Autopsia nu s-a încheiat încă.

— Doamne Sfinte!

— A fost torturată. Degetele i-au fost răsucite, într-o poziție nefirească, probabil cu vreun clește. Pe bust, are arsuri de țigară.

— Când a murit de fapt?

— Posibil noaptea trecută sau devreme azi-dimineață.

Pistillo se uita la Fisher. Își amintea cum, nu mai departe de ieri, Will Klein, iubitul moartei, șezuse exact pe același scaun.

— Ce rapid! a exclamat el.

— Poftim?

— Dacă, așa cum am dedus noi, Sheila Rogers a fugit, înseamnă că au găsit-o foarte rapid.

— Doar dacă nu s-a dus ea la ei, a remarcat Fisher.

Pistillo s-a rezemat de spătar.

— Ori nici n-a fugit, de fapt.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți.

— Presupunerea noastră a fost tot timpul că Sheila Rogers a fugit din cauza implicării ei în crimele de la Albuquerque, corect?

Fisher a clătinat din cap:

— Și da, și nu. Adică, de ce să fi venit înapoi la New York, doar ca să fugă pe urmă din nou?

— Poate că a vrut să meargă la înmormântarea mamei lui Klein, știu eu?! a zis el. În orice variantă, nici nu cred că mai contează, de fapt. Poate că nici nu știa că e urmărită de noi. Poate că – urmărește-mă cu atenție, Claudia – poate că a fost răpită.

— Cum așa?

Pistillo a pus pixul pe masă.

— Potrivit lui Will Klein, Sheila Rogers a părăsit apartamentul la… cât, șase dimineața, nu?

— Cinci.

— Perfect, la cinci. Bun, hai să coroborăm asta cu scenariul acceptat. Sheila Rogers iese din casă la ora cinci. Dispare, fiindcă vrea să se ascundă. Cineva o găsește, o torturează și o azvârle la marginea unui drum, în Nebraska. Sună corect, până aici?

— Cum spuneați, foarte rapid totul, a răspuns Fisher, mișcând încet din cap.

— Prea rapid?

— Poate.

— Ceea ce ne dă motive să credem că e mult mai probabil să fi fost răpită chiar atunci, la ieșirea din casă, a remarcat Pistillo.

— Și s-o fi transportat cu avionul în Nebraska?

— Sau să fi șofat nebunește.

— Sau…? a început Fisher.

— Sau?

Fisher se uita fix la șeful ei.

— Eu cred, a spus ea, că am ajuns amândoi la aceeași concluzie. Segmentul de timp este prea scurt. Probabil că Sheila Rogers a dispărut cu o noapte înainte.

— Ceea ce înseamnă?

— Ceea ce înseamnă că Will Klein minte.

— Exact, a rânjit Pistillo, satisfăcut.

Fisher raționa acum cu voce tare, vorbind foarte repede:

— OK, vasăzică, iată un scenariu mult mai plauzibil: Will Klein și Sheila Rogers se duc la

înmormântarea mamei lui Klein. Pe urmă, se întorc acasă la părinții lui. Potrivit lui Klein, seara pleacă amândoi cu mașina, la apartamentul în care locuiesc împreună. Așa că, poate – încerca să reducă debitul verbal, fără să prea reușească, însă – nici nu s-au dus acasă. Poate că el a predat-o unui complice, care o torturează și îi azvârle cadavrul la marginea drumului. Will, între timp, se întoarce cu mașina la apartament. Dimineața, se duce la serviciu. Când Wilcox și cu mine apărem la el, la birou, tipul născocește povestea asta, mințind că Sheila plecase de dimineață devreme.

— Interesantă teorie, a încuviințat Pistillo, clătinând din cap.

Agentul Fisher a luat poziție de drepți.

— Poți să-mi spui și un motiv? a întrebat el.

— Klein trebuia să-i închidă gura definitiv.

— De ce?

— Din cauza celor întâmplate la Albuquerque.

Au reflectat amândoi, în tăcere, la întreaga ipoteză.

— Nu m-ai convins, a spus Pistillo.

— Da, și eu am ceva dubii.

— Dar suntem de acord că Will Klein știe mai mult decât vrea să recunoască.

— Categoric.

Pistillo a răsuflat lung.

— Oricum ar fi, va trebui să-i dăm vestea proastă despre decesul domnișoarei Rogers.

— Da.

— Sună-l pe șeful poliției din Utah.

— Idaho.

— Nu contează. Pune-l să informeze familia. Pe urmă, să-i suie pe părinți în avion, pentru identificarea oficială.

— Cum rămâne cu Will Klein?

Pistillo se gândea la răspuns.

— O să iau legătura cu Squares. Poate îl rog pe el să-i comunice ce nenorocire s-a întâmplat.

18.

Ușa de la apartamentul meu era întredeschisă.

După ce au venit mătușa Selma și unchiul Murray, tata și cu mine ne-am evitat cu bună știință. Îl iubesc pe tata. Cred că nu încape nicio îndoială în această privință. Dar o părticică din mine îl blamează, poate irațional, pentru moartea mamei mele. Nu știu de ce simt așa, fiindu-mi greu să admit asta chiar față de mine însumi, dar din momentul în care mama s-a îmbolnăvit, atunci la început, l-am privit altfel pe tata. Ca și cum nu făcea destul pentru ea. Sau poate că îl învinuiam, în sinea mea, că nu o salvase pe mama, atunci, după uciderea lui Julie Miller. Tata nu fusese suficient de tare. Nu fusese un soț suficient de bun. Poate că dacă ar fi iubit-o cu adevărat, mama s-ar fi însănătoșit, iar rana din suflet i s-ar fi vindecat.

Cum spuneam, irațional.

Ușa era doar un pic crăpată, dar lucrul acesta m-a făcut să mă opresc în loc. De obicei, încui întotdeauna – mai ales că imobilul din Manhattan, în care locuiesc, nu are portar –, dar recunosc că în ultima vreme am fost cam distrat. Poate, în graba de a mă întâlni cu Katy Miller, uitasem pur și simplu să încui bine. O ipoteză destul de plauzibilă. În plus, și broasca se mai înțepenește uneori. Așa că poate nici n-am încuiat ușa, când am plecat de-acasă.

Hm, puțin probabil, totuși, mi-am zis eu, încruntat.

Am împins ușa cu mâna, ușor de tot. Mă așteptam să aud scârțâitul balamalelor. Nici vorbă. Dar am auzit totuși ceva. Un zgomot slab de tot, la început. Am vârât capul prin deschizătura ușii, iar în clipa aceea am simțit că îngheț tot pe dinăuntru.

Nimic din ce vedeam în casă nu era ieșit din comun. Luminile erau stinse. Jaluzelele erau trase până jos, așa că în apartament era destul de întuneric. Nu, nimic ieșit din comun – sau, nu știu, nimic, la prima vedere. Am rămas pe coridor, aplecându-mă mai mult spre înăuntru.

Dar se auzea muzică.

Sigur, nici asta nu era un motiv de alarmă. Nu am obiceiul de a pune muzică, intenționat, atunci când plec de-acasă, cum fac mulți newyorkezi obsedați de măsurile de siguranță, dar mărturisesc că de multe ori nu prea sunt atent la ceea ce fac. Era posibil să fi lăsat CD-player-ul în funcțiune. Dar atunci de ce să-mi înghețe sângele în vene doar din atât?

Ceea ce mă șocase, de fapt, era cântecul care se auzea din casă.

Asta m-a dat gata. Melodia – încercam să-mi amintesc când o ascultasem ultima oară – era „Don't Fear the Reaper". M-am cutremurat tot.

Cântecul preferat al lui Ken.

Interpretat de Blue Oyster Cult, o formație heavy metal, deși acest cântec, cel mai cunoscut din repertoriul lor, era mai cuminte, aproape eteric. Ken obișnuia să-și ia racheta de tenis, ținând-o ca pe o chitară, și să fredoneze melodia odată cu cântăreții. Știam perfect de bine că nu aveam pe niciun CD din casă această melodie. Exclus, categoric. Îmi răscolea prea multe amintiri.

Ce naiba se întâmpla acolo?

Am pășit în cameră. Cum am spus mai înainte, luminile erau stinse. Era întuneric. M-am oprit locului, conștient că mă purtam prostește. Hmm. De ce dracu' nu aprinzi lumina, flețule?!

Când întindeam mâna spre întrerupător, o altă voce interioară a zis: De ce naiba n-o iei la fugă, mai bine?! Asta-i ceea ce urlă toți spectatorii în sala de cinematograf. Ucigașul e ascuns în casă. Adolescentul naiv, după ce găsește cadavrul decapitat al celui mai bun prieten al lui, decide că

acum e momentul să bâjbâie prin întuneric în casă, în loc să fugă sau să urle ca o fiară turbată.

Așa și cu mine. Nu-mi lipsea, poate, decât costumația adecvată pentru scenă.

Melodia se termina cu un solo de chitară. Am așteptat să se facă liniște. N-a durat mult și cântecul a luat-o de la început. Același cântec.

Ce naiba se întâmpla acolo?

Fugi și țipă. Aceasta era rețeta. Chiar aș fi făcut așa, doar că eu nu mă împiedicasem de niciun cadavru fără cap. Deci, în cazul meu, care era soluția? Ce puteam face, în fond? Să sun la poliție? Parcă și vedeam secvența. Care e problema, domnule? Din casetofonul meu, se aude cântecul preferat al lui frate-meu, așa că mi-a venit s-o iau la fugă pe hol, țipând. Vreți, vă rog, să veniți imediat aici, cu armele scoase? Sigur, imediat, ne-am pus în mișcare.

Caraghios, nu?!

Și chiar dacă aș fi presupus că intrase cineva prin efracție în apartament, venind aici cu propriul casetofon… mda, cine ar putea fi această persoană, aveți idee?

Inima îmi bătea nebunește; începeam să mă obișnuiesc deja cu întunericul. M-am gândit că era preferabil să nu aprind lumina. Dacă exista acolo vreun intrus, de ce i-aș fi dat de știință că sunt acolo? De ce să fiu o țintă ușoară? Sau, invers, dacă aprindeam lumina *eu* îl băgăm pe el în sperieți?

Of, Doamne, nu sunt deloc bun la chestii din astea.

M-am decis să nu aprind lumina.

OK, perfect, hai să vedem mai departe. Întuneric. Bun, și acum?

Muzica. Du-te în direcția de unde vine muzica. Adică în dormitor. Ușa era închisă. Am pășit spre ea. Cu mare băgare de seamă. Nu voiam să mă comport ca un cretin. Am deschis complet ușa de

la intrare, lăsând-o așa – pentru eventualitatea în care ar fi urmat să țip și s-o iau la fugă.

Mă deplasam înainte, într-un fel de alunecare spastică, punând în față piciorul stâng, și ținând îndreptate degetele de la piciorul drept spre ieșire. Asta îmi amintea de unul dintre cursurile de yoga ale lui Squares. Desfaci larg picioarele și te apleci într-o parte, dar atât greutatea corpului, cât și „conștiența" ta se duc în direcția opusă. Trupul se mișcă într-o parte, mintea în cealaltă. Unii yoghini, din fericire nu și Squares, numesc exercițiul acesta „difuzarea conștienței".

Am alunecat așa vreun metru. Pe urmă, încă unul. Buck Dharma, de la Blue Oyster Cult – faptul că mi-am amintit nu numai numele lui de scenă, ci și că numele lui adevărat era Donald Roeser spune mult despre copilăria mea –, cânta despre cum putem fi și noi ca ei, ca Romeo și Julieta.

Într-un cuvânt: morți.

Am ajuns la ușa dormitorului. Am înghițit cu noduri și m-am proptit în panoul de lemn. Degeaba. Trebuia să apăs pe clanță. Degetele mi s-au încleștat pe metal. Am aruncat o privire peste umăr. Ușa de la intrare era tot larg deschisă. Piciorul meu drept era direcționat înspre ea, deși în privința „conștienței" nu mai eram chiar atât de sigur. Am apăsat încetișor pe clanță, nevrând să fac zgomot, dar sunetul care s-a auzit mi s-a părut ca o bubuitură de tun.

Am împins doar un pic în ușă, luând mâna de pe clanță. Muzica se auzea mai tare deja. Probabil că era vorba despre CD-player-ul Bose, primit de la Squares acum doi ani, de ziua mea.

Am vârât capul înăuntru, ca să arunc o privire rapidă. Și în momentul acela cineva m-a înhățat de păr. Eram tras de cap cu atâta forță, încât am simțit că mi se ridică picioarele de pe podea. Am zburat prin cameră, cu mâinile întinse în față, ca Superman, aterizând pe burtă, cu o bufnitură.

Aerul mi-a ieșit șuierând din plămâni. Am încercat să mă răsucesc pe spate, dar el – presupuneam că era un el – se suise deja pe mine. Stătea călare pe spinarea mea. Un braț îmi încolăcea gâtul. Am încercat să mă zbat, dar mă strângea îngrozitor de tare. A tras de capul meu spre spate și am simțit că mă sufoc.

Nu mă puteam mișca. Eram total la cheremul lui. Și-a apropiat capul de al meu. Îi simțeam răsuflarea în ureche. Nu știu ce a mai făcut cu celălalt braț, a căutat un unghi mai prielnic sau o contragreutate, după care a strâns. Îmi zdrobea traheea.

Simțeam că-mi ies ochii din cap. Am bâjbâit cu mâinile prin dreptul grumazului. Inutil. Am încercat să-l zgârii cu unghiile pe brațe, dar parcă erau de lemn. Simțeam o presiune tot mai mare în cap, aproape insuportabilă. Mișcăm mâinile dezordonat, prin aer. Agresorul nici nu se clintea. Credeam că o să-mi explodeze craniul. Când am auzit vocea:

— Hei, Willie băiete.

Vocea aceea.

Am recunoscut-o instantaneu. N-o mai auzisem – Doamne, încercam să-mi amintesc – de zece, cincisprezece ani, poate?! Oricum, sigur de la moartea lui Julie. Dar există anumite sunete, voci mai ales, care îți rămân înmagazinate într-o porțiune specială a cortexului, pe raftul supraviețuirii dacă vreți, și imediat ce le auzi, fiecare fibră din tine se încordează, simțind primejdia.

Și-a luat mâinile de pe gâtul meu – brusc și complet. M-am prăbușit, gâfâind, horcăind, de parcă mi-ar fi rămas ceva în gât. S-a dat la o parte de pe mine, râzând.

— Ești cam moale, Willie băiete.

M-am răsucit brusc pe spate, târându-mă înapoi. Ochii confirmau ceea ce urechile îmi spuseseră

deja. Nu-mi venea să cred. Se schimbase, dar nu exista niciun dubiu, era el.

— John? am zis eu. John Asselta?

Pe fața lui a apărut zâmbetul acela, care nu atingea nimic, parcă. Am simțit cum cad înapoi în timp. Frica – frica pe care nu o mai trăisem din adolescență – a ieșit la suprafață. Strigoiul – așa îi zicea toată lumea, deși nimeni n-avea curajul să-l strige așa în față – avusese întotdeauna acest efect asupra mea. Și nu cred că eram singurul în această situație. Îngrozea cam pe toată lumea, deși eu fusesem întotdeauna protejat. Eram frățiorul lui Ken Klein. Pentru Strigoi, asta era de ajuns.

Întotdeauna am fost un fricos. Toată viața m-am ferit de confruntări. Unii zic că asta e o dovadă de prudență și maturitate. Dar eu știu că nu e așa. Adevărul e că sunt laș. Mi-e groaznic de frică de violență. O fi poate o reacție normală – instinct de supraviețuire și așa mai departe –, dar mie tot mi-e rușine. Fratele meu, care era, în mod ciudat, cel mai bun prieten al Strigoiului, era capabil de acel gen de agresiune, demnă de invidie, prin care tipii tari cu adevărat se deosebesc de cei care ar putea fi și ei așa, dar nu sunt. Felul în care juca tenis, bunăoară, îți amintea de John McEnroe la tinerețe, prin acel spirit de competiție aproape exacerbat. Și când era copil, Ken încerca să iasă învingător tot timpul, nu se oprea, până nu te zdrobea pur și simplu. Eu n-am fost niciodată așa.

Cu mare greutate, am reușit să stau în picioare. Asselta s-a ridicat și el, ca un duh ieșind din mormânt. A desfăcut brațele larg:

— Nu vii să îmbrățișezi un vechi prieten, Willie băiete?

S-a apropiat și, până să apuc să mă feresc, m-a strâns în brațe. Era destul de scund, dar cu o constituție fizică bizară – bust prelung și brațe scurte. Îmi ajungea cu obrazul până la piept.

— Ce mult timp a trecut! a mai exclamat el.

Nu știam cum să reacționez, nici de unde să încep.

— Cum ai intrat aici?

— Ce? a făcut el, dându-mi drumul. Oh, ușa era deschisă. Îmi pare rău că m-am furișat așa în casa ta, dar…

A zâmbit un pic, ridicând din umeri, după care a reluat:

— Nu te-ai schimbat deloc, Willie băiete. Arăți bine.

— Nu trebuia totuși să…

A înclinat capul pe-o parte; mi-am amintit dintr-odată cât de violent putea riposta. John Asselta fusese coleg de clasă cu Ken, la liceu, fiind cu doi ani mai mare decât mine. Era căpitanul echipei, la lupte, iar doi ani la rând a fost campion la categoria ușoară, pe tot ținutul Essex. Probabil că ar fi ieșit campion pe țară, dar a fost descalificat pe motiv că dislocase intenționat umărul unui rival. Era la a treia încălcare a regulamentului. Și-acum mi-aduc aminte cum urla de durere adversarul lui. Mi-aduc aminte că multora dintre spectatori li s-a făcut rău, când au văzut cum atârna brațul omului, ca o cârpă. Mi-aduc aminte zâmbetul lui Asselta, când l-au luat cu targa pe adversarul lui.

Tata susținea că Strigoiul semăna la fire cu Napoleon. Mie explicația aceasta mi se părea prea simplistă. Nu știu exact cum era, dacă Strigoiul simțea mereu nevoia să se dea mare și tare, sau dacă era ceva genetic la el, ori dacă nu cumva pur și simplu era o jigodie de om.

Oricum, cert e că normal la cap nu putea fi.

Jubila când îi făcea pe alții să sufere, când le provoca dureri fizice. O aură distructivă îi însoțea fiecare acțiune. Până și cei din clasele mai mari se fereau de el. Bine era să nu te privească niciodată în ochi, să nu-i ieși niciodată în cale, fiindcă nu se știa niciodată ce-l putea apuca așa, din senin. Era în stare să te pocnească, fără nicio ezitare. Îți

spărgea nasul cu plăcere. Îți dădea un genunchi în testicule. Îți umfla ochii. Te lovea și pe la spate.

L-a snopit în bătaie pe Milt Saperstein, când eram eu în clasa a zecea. Saperstein, un boboc nătăfleț din a noua, făcuse greșeala de a se rezema de dulapul Strigoiului. Strigoiul i-a zâmbit și l-a iertat, bătându-l prietenește pe spate. Dar mai târziu, în aceeași zi, când Saperstein se plimba în recreație, bum, Strigoiul i-a sărit în spate și i-a tras una în cap lui Milt. Saperstein nici n-a știut ce i se întâmplă, fiindcă nu-l văzuse pe Strigoi când se năpustise spre el. A căzut grămadă pe jos, iar Strigoiul, râzând, l-a călcat pe țeastă. Milt a trebuit dus la secția de urgențe de la St. Barnabas.

Nimeni n-a văzut nimic.

Când avea paisprezece ani – dacă legenda era adevărată –, Strigoiul a omorât câinele unui vecin, vârându-i în rect niște petarde aprinse. Dar mai groaznic decât asta, mai groaznic decât aproape orice, era zvonul potrivit căruia Strigoiul, la frageda vârstă de zece ani, îl înjunghiase cu cuțitul de bucătărie pe un alt copil, pe nume Daniel Skinner. Se presupune că Skinner, care era cu vreo doi ani mai mare, obișnuia să se tot lege de Strigoi, până când acesta a reacționat înfigându-i cuțitul drept în inimă. Se mai zvonea, de asemenea, că Strigoiul fusese la școala de corecție, ba chiar și la psihiatru. Dar tot degeaba. Ken susținea că nu știa nimic despre toate astea. L-am întrebat pe tata odată, dar nici el n-a vrut să confirme sau să infirme aceste supoziții.

Am încercat să dau la o parte trecutul.

— Ce vrei de la mine, John?

N-am înțeles niciodată prietenia dintre fratele meu și el. Nici părinții mei nu erau prea încântați de asta, deși Strigoiul știa să fie fermecător cu oamenii mari. Tenul lui, aproape ca de albinos – de unde și porecla – se completa cu niște trăsături drăgălașe. Era chiar drăguț ca băiat, cu gene lungi și gropiță în bărbie. Auzisem că după terminarea

liceului, intrase în armată. Se presupunea că se înrolase într-un detașament clandestin, la operațiuni speciale sau beretele verzi, dar nimeni nu putea confirma cu certitudine nici acest lucru.

Strigoiul avu iarăși gestul de a lăsa capul pe-o parte.

— Unde-i Ken? a întrebat el cu glasul lui catifelat.

Nu i-am răspuns.

— Am fost plecat mult timp, Willie băiete. Peste mări și țări.

— Și ce-ai făcut pe-acolo?

Același zâmbet, cu dinții dezgoliți.

— Acum, m-am întors și m-am gândit să îl caut pe cel mai bun prieten al meu.

Chiar n-am știut ce să răspund. Dar, brusc, mi-am amintit de seara precedentă, când stăteam pe balcon. Bărbatul care se holba la mine din capătul străzii. Strigoiul, el fusese, precis.

— Zi, Willie băiete, unde pot da de el?

— Nu știu.

— Poftim? a făcut el, ducând mâna la ureche.

— Nu știu unde e.

— Dar cum se poate așa ceva? Doar ești fratele lui. Ținea așa de mult la tine.

— Ce vrei de fapt de la mine, John?

— Ia spune, a zis el, arătându-și iarăși dinții. Are legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu iubițica ta din școală, Julie Miller? De-asta v-ați certat?

Mă holbam uluit la el. Strigoiul continua să zâmbească. Voia să mă scotă din sărite, știam asta. El și Julie, în mod ciudat, fuseseră destul de apropiați. N-am înțeles niciodată chestia asta. Julie susținea că vedea niște calități, sub atitudinea lui violentă, de psihopat. Odată am și glumit pe tema asta, zicându-i că era zâna cea bună, care îi scosese un spin din labă. Nu știam cum să reacționez, acum. Mă gândeam chiar s-o rup la fugă, dar știam că n-aveam scăpare. Mai știam că n-aveam nicio șansă în fața lui.

Am încercat cumva să trag de timp.

— Ai fost plecat multă vreme?

— Ani, Willie băiete. Ani.

— Și, deci, când l-ai văzut ultima oară pe Ken?

A simulat că se gândește profund.

— Oh, știu eu, să fi fost acum doisprezece ani, poate? De-atunci, am fost plecat din țară tot timpul. N-am mai ținut legătura cu el.

— Îhî, da.

— Mi se pare mie, sau chiar pui la îndoială spusele mele?! a zis el, mijind ochii. Ți-e frică de mine? a mai făcut el, apropiindu-se de mine.

Am încercat să nu tresar și să par impasibil.

— Nu.

— Fratele mai mare nu-i aici ca să te apere, Willie, băiete.

— Da, dar nici nu mai suntem la liceu, John.

Se uita fix în ochii mei.

— Chiar crezi că lucrurile s-au schimbat așa de mult, față de-atunci?

Încercam să-mi păstrez cumpătul.

— Pari speriat, Willie băiete.

— Ieși afară de-aici.

Riposta lui a fost fulgerătoare. S-a lăsat jos, la podea, și mi-a secerat picioarele. Am căzut rău pe spate. Până să apuc să fac vreo mișcare, m-a și prins în menghina brațului lui. Și apăsa, strângea tare, gata să-mi rupă oasele. O durere cumplită îmi sfredelea brațul, din umăr în jos.

M-am zbătut, încercând să-l împing la o parte, orice, numai să scap de presiunea aceea groaznică asupra brațului.

În momentul acela, Strigoiul a spus pe cel mai calm ton cu putință:

— Să-i zici să nu se mai ascundă, Willie băiete. Să-i spui că s-ar putea să aibă de suferit alte persoane, dacă nu face așa. Cum ai fi tu, de pildă. Ori tăticul tău. Sau sora ta. Sau poate chiar vulpița aia de Miller, cu care te-ai întâlnit azi. Așa să-i spui.

Cu o iuțeală nefirească, mi-a lăsat brațul liber și mi-a tras un pumn în față. Am simțit că-mi explodează nasul. Am căzut lat pe podea; simțeam că se învârte camera cu mine. Aproape că mi-am pierdut cunoștința. Sau poate chiar am leșinat. Nici nu mai știu.

Când am ridicat din nou privirea, Strigoiul se evaporase.

19.

Squares mi-a dat o pungă cu gheață din congelator.

— Mda, dar ar trebui să-l văd și pe celălalt tip, așa-i?

— Da, am spus eu, lipindu-mi punga de nas, unde mă durea rău. Arată ca un idol de cinema.

Squares s-a așezat pe canapea, punându-și picioarele încălțate cu cizme, pe măsuța de cafea.

— Explică.

Și i-am explicat.

— Parcă ar fi prinț, tipul ăsta, a spus Squares.

— Ți-am zis că îi plăcea să chinuiască animalele?

— Îhî, exact.

— Și că avea o colecție de cranii în dormitor?

— Probabil că așa le impresiona pe dame.

— Nu prea înțeleg.

Am lăsat punga jos. Aveam senzația că parcă-mi băgase cineva niște monede pisate în nas.

— Dar de ce să vrea Strigoiul să dea de frate-meu?

— A naibii întrebare.

— Crezi că ar trebui să anunț poliția?

Squares a ridicat din umeri.

— Mai zi-mi o dată numele întreg.

— John Asselta.

— Presupun că n-ai o adresă actuală a tipului.

— Nu.

— Dar a crescut în Livingston?

— Da, zisei eu. Pe Woodland Terrace. La numărul 57.

— Mai ții minte și asta?

Acum, era rândul meu să ridic din umeri. Așa e când te-ai născut în Livingston. Ții minte tot felul de chestii din astea.

— Maică-sa, nu știu ce era de capul ei. Cert e că a fugit de-acasă sau așa ceva, când el era foarte mic. Taică-său era mare bețivan. Doi frați, ambii mai mari. Unul – parcă Sean, așa îl chema – era veteran din Vietnam. Avea plete și o barbă încâlcită; toată ziua umbla brambura prin oraș, vorbind de unul singur. Lumea zicea că-i nebun. Curtea lor arăta ca un maidan de gunoaie, cu bălării peste tot. Chestia asta nu era pe gustul comunității din Livingston. Polițaii le trânteau amenzi după amenzi.

— O să verific și eu, a spus Squares, care-și notase toate informațiile.

Mă durea capul. Încercam să mă concentrez.

— Ai avut și tu un personaj asemănător la școală? am întrebat eu. Vreun maniac din ăsta, care jubila când îi făcea pe alții să sufere?

— Mda, a spus Squares. Pe mine.

Aproape că nu-mi venea să cred. Știam, la modul teoretic, că Squares fusese un punkist de proporții biblice, dar ideea că fusese și el ca Strigoiul, că mi-ar fi fost frică să trec pe lângă el, că era în stare să spargă capul cuiva și să râdă auzind oasele trosnind… nu, așa ceva mi se părea de neconceput.

Mi-am pus iarăși gheață pe nas, tresărind de durere când am atins zona lovită.

— Of-of, ce copil, a făcut Squares, clătinând din cap.

— Păcat că nu te-ai făcut medic, să știi.

— Probabil că ai nasul rupt, a spus el.

— Mi-am imaginat și eu.

— Vrei să mergi la spital?

— Nuuu, sunt un tip tare.

— Oricum, nici n-ar avea ce să-ți facă, a mormăit el, rânjind ironic.

Pe urmă, s-a oprit, și-a mușcat obrazul pe dinăuntru și a spus:

— A intervenit ceva.

Nu-mi plăcea tonul lui.

— M-a sunat simpatia noastră, agentul federal Joe Pistillo.

Din nou, am lăsat jos punga cu gheață.

— Au găsit-o pe Sheila?

— Nu știu.

— Și de ce-a sunat?

— N-a vrut să spună. M-a rugat doar să te aduc acolo.

— Când?

— Acum. A zis că mi-a făcut o favoare, sunând.

— Favoare pentru ce?

— Să dea naiba, dacă știu.

•

— Mă numesc Clyde Smart, i s-a adresat bărbatul Ednei Rogers, pe un ton de o blândețe inimaginabilă. Sunt medicul legist din district.

Edna Rogers urmărea gesturile soțului ei. Neil dădu mâna cu doctorul. Ea se mulțumi doar să miște din cap, privindu-l. Era de față și femeia-șerif. La fel și unul dintre adjuncții ei. Ce figuri grave și solemne au toți, se gândi Edna Rogers. Bărbatul pe nume Clyde Smart încerca să rostească niște cuvinte de consolare. Edna Rogers nu voia să audă nimic.

În cele din urmă, Clyde Smart se îndreptă spre masă. Neil și Edna Rogers, căsătoriți de patruzeci și doi de ani, stăteau în picioare unul lângă celălalt, așteptând. Nu se atingeau. Nu încercau să se îmbărbăteze reciproc. Trecuseră mulți ani de când renunțaseră să se mai bizuie unul pe celălalt.

Medicul legist a tăcut, în sfârșit, și a tras la o parte cearșaful.

Când Neil Rogers a văzut chipul Sheilei, s-a tras înapoi ca un animal rănit. Cu ochii pironiți în sus, a urlat ca un lup înainte de furtună. Edna Rogers a înțeles din cumplita suferință a soțului ei, înainte chiar de a se uita și ea, că nu exista niciun miracol, nicio șansă ca adevărul să fie altul. Și-a lut inima în dinți și a privit spre fiica ei. A întins o mână –

dorința maternală de a mângâia, chiar și în moarte, nu poate fi învinsă –, dar și-a impus să se abțină.

Edna a continuat să se uite fix în jos până când vederea i s-a încețoșat, până când a început să i se pară că fața Sheilei se transformă, până când prima ei născută era din nou fetița ei dragă, care avea toată viața înainte, ca o a doua șansă, pentru ea, ca mamă, de a proceda așa cum trebuia.

Și apoi Edna Rogers a început să plângă.

20.

— Ce-ai pățit la nas? m-a întrebat Pistillo.

Eram din nou în biroul lui. Squares rămăsese în sala de așteptare. Eu ședeam pe fotoliul din fața biroului lui Pistillo. Scaunul lui, am remarcat de data asta, era ceva mai înalt decât fotoliul meu, probabil din rațiuni de intimidare. Claudia Fisher, agentul FBI care mă vizitase la Covenant House, stătea în picioare, în spatele meu, cu brațele încrucișate.

— Ar trebui să-l vezi și pe celălalt, am spus eu.

— Te-ai bătut?

— Am căzut, am zis eu.

Pistillo nu m-a crezut, dar nu conta. Și-a pus mâinile pe birou.

— Am vrea să ne povestești din nou totul.

— Totul, adică?

— Cum a dispărut Sheila Rogers.

— Ați găsit-o?

— Te rog să ai un pic de răbdare, a spus el, tușind cu mâna la gură. La ce oră a plecat Sheila Rogers din apartamentul dumitale?

— De ce?

— Te rog, domnule Klein, să ne ajuți.

— Cred că a plecat pe la cinci dimineața.

— Ești sigur?

— Dormeam. Mi s-a părut că am auzit-o plecând.

— La cinci?

— Da.

— Te-ai uitat la ceas?

— Glumești? Habar n-am.

— Atunci, cum ți-ai dat seama că era ora cinci?

— Nu știu, am simțul timpului. N-ai vrea să depășim faza asta?

A încuviințat din cap, foindu-se pe scaun.

— Domnișoara Rogers ți-a lăsat un bilet, corect?

— Da.

— Unde era biletul?

— Adică, unde în apartament?

— Da.

— Ce mai contează?

— Te rog, mi-a zâmbit el, condescendent.

— Pe bufetul din bucătărie, am spus eu. E melaminat, dacă informația asta ajută la ceva.

— Și ce scria, exact, în bilet?

— E ceva personal.

— Domnule Klein…

Am oftat. N-avea niciun rost să mă cert cu el.

— Îmi spunea că mă va iubi mereu.

— Și altceva?

— Asta era tot.

— Doar că te va iubi mereu?

— Da, exact.

— Mai ai biletul acesta?

— Da.

— Poți să ni-l arăți și nouă?

— Puteți să-mi spuneți și voi de ce m-ați adus aici?

Pistillo s-a rezemat de spătar.

— După ce ați plecat de la tatăl dumitale, v-ați dus amândoi, adică dumneata și domnișoara Rogers, direct înapoi la apartament?

Mă simțeam derutat de felul în care schimbase brusc vorba.

— La ce te referi?

— Ați fost împreună la înmormântarea mamei dumitale, corect?

— Da.

— Pe urmă, dumneata și Sheila Rogers v-ați întors la apartament. Așa ne-ai povestit, da?

— Așa v-am povestit, da.

— Și e adevărat?

— Da.

— V-ați oprit undeva în drum spre casă?

— Nu.

— Poate confirma cineva acest lucru?

— Să confirme că nu ne-am oprit?

— Să confirme că v-ați dus amândoi împreună la apartament și că n-ați mai ieșit deloc în seara aceea.

— Dar de ce e nevoie să confirme cineva așa ceva?

— Te rog, domnule Klein.

— Nu știu dacă există cineva care ar putea confirma sau nu acest lucru.

— N-ai vorbit cu nimeni?

— Nu.

— Nu v-a văzut niciun vecin?

— Habar n-am. Dar de ce nu faceți o anchetă prin cartier? m-am adresat eu Claudiei Fisher, întorcând capul spre ea. Nu la asta vă pricepeți voi cel mai bine?

— De ce s-a dus Sheila Rogers în New Mexico?

— N-am știut că a fost acolo, am răspuns eu, răsucindu-mă cu fața spre el.

— Nu ți-a pomenit că urma să plece?

— Nu știu nimic despre povestea asta.

— Dar dumneata, domnule Klein?

— În ce sens, eu?

— Dumneata cunoști pe cineva în New Mexico?

— Nici măcar n-am habar cum se ajunge la Santa Fe.

— San Jose, m-a corectat Pistillo, zâmbind de gluma naivă. Avem lista ultimelor apeluri telefonice pe care le-ai primit.

— Bravo vouă!

— Tehnologia modernă, a făcut el, ridicând din umeri.

— Și e legal? Să-mi țineți telefonul sub supraveghere?

— Avem mandat pentru asta.

— Nici nu mă îndoiam de așa ceva. Bun, deci ce vreți să știți?

Claudia Fisher a intervenit pentru prima oară. Mi-a dat o foaie de hârtie – după toate aparențele o fotocopie a unei facturi de telefon. Un singur număr – pe care nu-l cunoșteam – era subliniat cu galben.

— La numărul dumitale de-acasă, s-a primit un apel de la un telefon public din Paradise Hills, New Mexico, în seara de dinaintea înmormântării mamei dumitale. De la cine a fost acel telefon? a întrebat el, aplecându-se spre mine.

Am studiat numărul, din nou, simțindu-mă complet derutat. Apelul avusese loc la ora șase și cincisprezece minute, după-amiaza. Durase opt minute. Nu știam ce însemna chestia asta, dar nu-mi plăcea deloc tonul conversației. Am ridicat privirea.

— N-ar fi mai bine să chem un avocat?

Întrebarea l-a mai cumințit un pic pe Pistillo, care a schimbat o privire cu Claudia Fisher.

— Poți să îți chemi un avocat, a rostit el, cu o prudență excesivă.

— Vreau să vină Squares aici.

— El nu e avocat.

— Totuși. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar nu-mi plac deloc întrebările astea. Am fost de-acord să vin până aici, crezând că aveți niște informații pentru mine. În schimb, m-am trezit luat la interogatoriu.

— Interogatoriu?! a exclamat Pistillo, desfăcând palmele. Era doar o discuție, atâta.

Un telefon a început să țârâie în spatele meu. Claudia Fisher și-a scos celularul, l-a pus la ureche și a zis: „Fisher”. După ce a ascultat cam un minut, a închis, fără să-și ia la revedere. Pe urmă, a încuviințat din cap spre Pistillo.

— Ajunge, m-am săturat, am zis eu, ridicându-mă în picioare.

— Stai jos, domnule Klein.

— Mi s-a făcut lehamite de tâmpeniile dumitale, Pistillo. Am obosit să tot…

— Apelul acela telefonic, mi-a retezat el vorba.

— Ce-i cu el?

— Stai jos, Will.

Era prima oară când îmi spunea pe nume. Nu-mi plăcea deloc tonul lui. Am rămas în picioare, așteptând să continue.

— Așteptam doar o confirmare vizuală, a zis el.

— Apropo de ce?

Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Așa că i-am adus cu avionul pe părinții Sheilei Rogers, din Idaho. Prin certificarea lor, constatarea este acum oficială, deși, din analizarea amprentelor, noi eram deja edificați.

Fața lui se îmblânzise. Am simțit că mi se înmoaie genunchii, dar am izbutit să nu cad din picioare. Mă privea acum cu un aer foarte grav. Am început să scutur din cap, dar știam că nu exista nicio posibilitate de a evita cumplitul șoc.

— Îmi pare rău, Will, a spus Pistillo. Sheila Rogers a murit.

21.

Tăgăduirea este ceva uluitor.

Deși simțeam că mi se răsucește stomacul în mine și că se desprinde de la locul lui, deși o răceală de gheață îmi cotropise toată ființa, dinspre interior, deși noiane de lacrimi mi se îngrămădeau în ochi, am reușit cumva să mă detașez. Dădeam din cap, concentrându-mă la puținele detalii pe care Pistillo era dispus să mi le comunice. Sheila fusese aruncată pe marginea unui drum, în Nebraska, spunea el. Eu dădeam din cap. Fusese ucisă „în mod destul de brutal", cum se exprimase Pistillo. Eu iar dădeam din cap. Când fusese găsită, nu avea niciun act de identitate asupra ei, însă amprentele se potriviseră, iar apoi părinții Sheilei veniseră cu avionul și identificaseră cadavrul. Așa că acum era oficial. Iar dădeam din cap.

Nu voiam să mă așez. Nu plângeam. Stăteam în picioare, perfect nemișcat. În mine, ceva parcă se solidifica și creștea. Mă presa pe cutia toracică, fiindu-mi aproape imposibil să mai respir. Cuvintele lui ajungeau la urechile mele parcă de la foarte mare distanță, ca printr-un filtru sau ca de sub apă. În mintea mea, persista o imagine simplă: Sheila citind pe canapea, cu picioarele ghemuite sub ea, cu mânecile de la tricou prea lungi atârnând peste încheieturile mâinilor. Vedeam concentrarea de pe chipul ei, degetul pregătit să întoarcă pagina următoare, felul cum mijea ochii când citea anumite pasaje, cum ridica privirea și zâmbea, când realiza că o contemplam.

Sheila era moartă.

Eram cu gândul tot acolo, în apartamentul nostru, împreună cu Sheila, încercând să mă agăț de ceea ce începea să dispară ca un fum, când cuvintele lui Pistillo au destrămat vălul amintirilor.

— Era mai bine să fi cooperat cu noi, Will.

— Ce?!

Parcă ieșeam dintr-un somn de plumb.

— Dacă ne-ai fi spus adevărul, poate am fi putut s-o salvăm.

•

Nu-mi mai aduc aminte decât că, dintr-odată, ajunsesem afară, în microbuz.

Squares alterna între bătăi cu pumnul în volan și jurăminte de răzbunare. Nu-l mai văzusem niciodată așa de agitat. Reacția mea fusese exact la polul opus. Ca și cum cineva îmi scosese dopul, ca la o chiuvetă, și rămăsesem complet vlăguit. Mă holbam afară, pe geam. Tăgăduirea celor auzite continua să funcționeze în capul meu, dar realitatea îmi bubuia dur în țeastă. Mă întrebam cât aveam să mai opun rezistență.

— Punem noi mâna pe el, a spus Squares din nou.

Deocamdată, nici nu-mi prea păsa.

Microbuzul a oprit în fața blocului, paralel cu un alt vehicul staționat lângă trotuar. Squares a sărit jos.

— Nu-i nevoie, sunt bine, am spus eu.

— Oricum, vin sus cu tine. Vreau să-ți arăt ceva.

Am încuviințat, amorțit.

Când am intrat, Squares a băgat mâna în buzunar și a scos o armă de foc. A făcut turul apartamentului, cu arma în poziție de tragere. Nici țipenie. Pe urmă, mi-a dat mie revolverul.

— Încuie ușa. Dacă nemernicul ăla scârbos apare iarăși, zboară-i creierii.

— N-am nevoie de chestia asta.

— Ba nu, îi zbori creierii, a repetat el.

Mă uitam fix la armă.

— Vrei să rămân cu tine? a întrebat el.

— Cred că mi-ar fi mai bine singur.

— Mda, bine, dar dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe mobil.

— OK, mulțam.

A plecat fără să mai scoată un cuvânt. Am pus revolverul pe masă. Pe urmă, am început să mă uit în jur, prin apartament. Nimic care să-mi mai amintească de Sheila, aici. Parfumul ei dispăruse complet. Aerul părea cumva mai subțire, mai imaterial. Îmi venea să închid toate ferestrele și ușile, să le bat în cuie, ca să mai pot păstra, poate, ceva din ea.

Femeia pe care o iubesc fusese ucisă.

Același lucru mi se întâmpla deja a doua oară?

Nu. Când Julie fusese omorâtă, nu simțisem la fel. Nici pe departe. Tăgăduirea realității continua să-și facă efectul, dar un glas slab șoptea deja printre crăpături: Nimic nu va mai fi niciodată la fel. Știam și eu asta. Și mai știam că de data asta nu-mi voi mai reveni. Există nenorociri peste care reușești să treci până la urmă – ca tragedia cu Ken și Julie. Dar acum era altceva. O mulțime de sentimente ricoșau în sufletul meu. Dar cel mai persistent era disperarea.

Nu voi mai fi niciodată cu Sheila. Femeia pe care o iubesc fusese ucisă.

Mă concentram asupra ultimei părți a enunțului. Ucisă. Mă gândeam la trecutul Sheilei, la grozăviile prin care trecuse ea. Mă gândeam la curajul cu care învinsese toate obstacolele și mă mai gândeam cum cineva – probabil o persoană din trecutul ei – se furișase pe la spate și îi curmase viața.

Furia a început și ea să-și facă loc în mine.

M-am dus spre birou, m-am aplecat și am băgat mâna în sertarul de jos, în partea din spate. Am scos de-acolo cutiuța de catifea, am tras adânc aer în piept și am deschis-o.

Inelul cu diamant și platină. Îl cumpărasem de pe 47th Street, în urmă cu două săptămâni. I-l arătasem doar mamei, ca să știe și ea că voiam să mă însor. Dar mamei i-a fost tot mai rău după aceea. A trebuit să aștept. Oricum, eram împăcat că mama a putut afla că îmi găsisem și eu pe cineva,

o persoană pe care și ea o aprecia mult. Nu făcusem decât să amân până se ivea momentul potrivit, după înmormântarea mamei, ca să-i pot oferi Sheilei inelul.

Sheila și cu mine ne iubisem mult. Probabil că aș fi cerut-o de nevastă, în cine știe ce mod trăsnit și original, ei i s-ar fi împăienjenit ochii de emoție, după care ar fi spus da și și-ar fi încolăcit brațele de gâtul meu. Ne-am fi căsătorit și am fi rămas împreună până la capătul vieții. Ce frumos ar fi fost.

Dar cineva mă privase de toate astea.

Zidul tăgăduirii începea să se surpe. Tristețea a început să mă învăluie strâns, nelăsându-mă aproape nici să mai respir. M-am prăbușit pe un fotoliu, cu genunchii strâns adunați la piept. Mă legănam în față și în spate, plângând în hohote.

Nici nu știu cât am stat așa. Dar după un timp, mi-am impus să încetez. Atunci a fost momentul când am decis să lupt împotriva durerii sfâșietoare. Durerea paralizează. Dar nu și împotriva furiei din mine. Furia care pândea momentul să se reverse în afară. Și n-aveam de gând s-o opresc.

22.

Când Katy Miller îl auzi pe tatăl ei ridicând glasul, se opri în pragul ușii.

— Ce să cauți tu acolo? a zbierat el.

Mama și tatăl ei erau în birou. Încăperea aceasta, ca tot restul casei, de altfel, avea ceva impersonal, ca de lanț hotelier. Mobilierul era funcțional, strălucitor, masiv, dar lipsit de orice căldură. Tablourile în ulei, de pe pereți, înfățișau imagini banale cu vapoare pe apă și natură moartă. Nicio statuetă, niciun fel de suvenir, nicio colecție de obiecte dragi, nicio fotografie de familie.

— M-am dus să le transmit condoleanțe, a spus mama ei.

— Ce dracu' te-a apucat să faci așa ceva?

— M-am gândit că așa se cade.

— Așa se cade? Fiul ei a ucis-o pe fiica noastră.

— Fiul ei, a repetat Lucille Miller. Nu ea.

— Ia scutește-mă pe mine de rahaturi din astea. Ea l-a crescut.

— Ceea ce nu înseamnă că ea e vinovată.

— Până acum n-ai crezut așa.

Mama ei nu se lăsa intimidată.

— Am crezut așa de foarte mult timp, numai că n-am spus niciodată.

Warren Miller s-a întors cu spatele și a început să se foiască prin cameră.

— Și măgarul ăla te-a dat afară din casă?

— E prea marcat de suferință. A răbufnit și el, fără să-și dea seama.

— Să nu te prind că mai calci pe-acolo, a prevenit-o el, fără prea mult efect. S-a înțeles? În fond, nu uita că ea și-a ajutat fiul ucigaș să scape de închisoare.

— Ei, și?

Lui Katy i se tăie răsuflarea. Domnul Miller a întors brusc capul.

— Ce-ai zis?!

— Era mama lui. Crezi că noi am fi făcut altfel?

— Ce tot îndrugi acolo?

— Dacă situația ar fi fost exact invers. Dacă Julie l-ar fi omorât pe Ken și ar fi trebuit să se ascundă. Tu ce-ai fi făcut atunci?

— Termină cu prostiile.

— Nu, Warren, nu-s prostii deloc. Vreau să știu. Vreau să știu, dacă rolurile ar fi fost inversate, noi ce-am fi făcut? Am fi denunțat-o pe Julie la poliție? Sau, dimpotrivă, am fi încercat s-o salvăm?

Când tatăl ei i-a întors spatele maică-sii, o zărit-o pe Katy în pragul ușii. S-a uitat în ochii ei, dar, la fel cum se mai întâmplase de nenumărate ori înainte, a coborât privirea în fața fiicei lui. Fără să mai scoată vreun cuvânt, Warren Miller a ieșit valvârtej, năpustindu-se la etaj. A intrat în noua „cameră cu computer” și a închis ușa. „Camera cu computer” era fostul dormitor al lui Julie. Timp de nouă ani, rămăsese exact așa cum fusese în ziua morții ei. Pe urmă, într-o bună zi, fără nicio prevenire, tatăl ei intrase în cameră, împachetase toate lucrurile și le depozitase în altă parte. Văruise pereții în alb, cumpărase o masă pentru computer. Așa că acum era „camera cu computer”. Pentru unii, reacția lui echivalase cu renunțarea la lunga perioadă de doliu. Adevărul era, însă, exact invers. Întregul gest fusese forțat și fals, ca efortul unui muribund de a se da jos din pat, deși știe că după aceea îi va fi și mai rău. Katy nu intra niciodată acolo. Acum, când încăperea nu mai păstra nimic tangibil care să amintească nemijlocit de Julie, spiritul surorii ei părea totuși și mai pregnant acolo. Imaginația era mult mai bogată decât imaginea concretă a lucrurilor care existau aievea.

Lucille Miller s-a dus la bucătărie. Katy a urmat-o, în tăcere. Mama ei a început să spele vasele. Katy o privea, dorindu-și, ca de atâtea ori în trecut, să poată spune ceva care să nu o rănească și mai adânc. Părinții ei nu discutau niciodată cu Katy despre Julie. Niciodată. De-a lungul anilor, îi surprinsese discutând despre omor, poate de vreo șase ori, cel mult. Dar, de fiecare dată, conversația lor se sfârșise la fel: în tăcere și lacrimi.

— Mami?

— Nu-i nimic, iubito.

Katy a venit mai aproape. Maică-sa freca și mai cu foc. Katy a observat că mama ei avea mai multe fire albe decât ținea ea minte. Era ceva mai adusă de spate, iar la față părea mai pământie.

— Tu așa ai fi făcut? a întrebat Katy.

Mama ei nu spunea nimic.

— Tu ai fi ajutat-o pe Julie să fugă?

Lucille Miller continua să frece în chiuvetă. Pe urmă, a încărcat mașina de spălat vase. A turnat detergent și a apăsat pe butonul de pornire. Katy a mai așteptat câteva momente. Dar maică-sa nu voia să vorbească.

Katy a urcat treptele, pășind în vârful picioarelor. Din camera cu computer, se auzeau, înăbușit, hohotele de plâns ale tatălui ei, chiar dacă ușa era închisă. Katy s-a oprit și și-a lipit palma de lemn. Se gândea că așa va putea simți vibrațiile venite din interiorul încăperii. Tatăl ei, când plângea, se zguduia din tot corpul. Vocea lui, sugrumată de hohotele de plâns, implora obsesiv: „Te rog, gata, gata”, ca și cum s-ar fi rugat de vreun torționar nevăzut să îi descarce un glonț în cap. Katy a mai a rămas acolo un timp; zgomotele din cameră nu au încetat însă.

După un timp, a trebuit să plece. S-a dus mai departe spre camera ei. Pe urmă, și-a strâns niște haine și le-a vârât într-un rucsac, pregătindu-se să pună capăt acestei situații, o dată și pentru totdeauna.

•

Ședeam în continuare, pe întuneric, cu genunchii adunați la piept.

Se făcuse aproape miezul nopții. Urmăream pe afișajul telefonului toate apelurile intrate. În mod normal, aș fi deconectat aparatul, însă tendința de a tăgădui realitatea era încă extrem de puternică, făcându-mă să sper că poate Pistillo mă va suna și îmi va spune, până la urmă, că totul fusese o mare greșeală. Mintea omului e capabilă de asemenea amăgiri, în încercarea de a găsi totuși o rezolvare. Mintea omului se târguiește cu Dumnezeu. Face promisiuni. Caută să se autoconvingă că poate mai există o salvare, că poate totul e doar un vis, un coșmar lugubru, și că în cele din urmă vei mai putea regăsi calea înapoi.

Ridicasem receptorul doar o singură dată, când sunase Squares. Mi-a spus că puștii de la Covenant House voiau să organizeze, mâine, o slujbă de pomenire în amintirea Sheilei. Eram de-acord? I-am răspuns că Sheilei i-ar fi plăcut foarte mult așa ceva.

Priveam afară pe fereastră. Microbuzul trecea din nou prin dreptul blocului. Da, Squares. Mă proteja. Toată noaptea patrulase cu mașina pe strada mea. Spera, probabil, să se iște vreun incident, ca să aibă pretextul de a-și descărca arma în careva. Mă gândeam la ceea ce îmi spusese Squares, că nici el nu fusese mai breaz decât Strigoiul. Mă gândeam la forța trecutului, la toate dificultățile prin care trecuse Squares în viața lui, la câte necazuri avusese și Sheila, și mă minunam de tăria de care dăduseră dovadă amândoi, reușind să înoate contra curentului și să iasă la liman.

Iar suna telefonul.

M-am uitat în jos, spre berea din pahar. Nu eram genul de om care să-și înece amarul în băutură. Mi-aș fi dorit, cred, să fi fost așa. Voiam cumva să-mi amorțească toate simțurile, acum, dar de fapt efectul era exact opus. Aveam senzația că cineva

mă jupuise de viu și că simțeam tot. Mâinile și picioarele mi se făcuseră ca de plumb. Mă duceam la fund, mă scufundam, niște mâini invizibile mă trăgeau parcă în jos, și nu reușeam să mă eliberez.

Am așteptat până a intrat robotul telefonic. După trei apeluri, s-a auzit vocea mea, care îndemna pe apelant să lase un mesaj. Apoi, am auzit un glas care mi-era cunoscut.

— Domnul Klein?

Am tresărit, așezându-mă mai drept pe fotoliu. Femeia de la capătul firului încerca să-și înăbușe un hohot de plâns.

— Sunt Edna Rogers. Mama Sheilei.

Mâna mea s-a întins ca un resort, înșfăcând receptorul:

— Alo, da, sunt aici.

Drept răspuns, a continuat să plângă. Am început să plâng și eu.

— N-am crezut că voi suferi așa de mult, a spus ea, după o bucată de timp.

Singur, în apartamentul acesta care fusese „al nostru", am început să mă leagăn înainte și înapoi.

— N-am vrut să mai știu de ea, încă de multă vreme, a continuat doamna Rogers. Nu o mai consideram fiica mea. Aveam alți copii. Pentru mine, ea nici nu mai exista. Nu însemna că îmi dorisem asta. Dar, pur și simplu, așa a fost să fie. Chiar și când șeful poliției a venit la noi acasă, chiar și când mi-a zis că Sheila a murit, n-am avut nicio reacție. Am dat din cap și mi-am încordat umerii. Atât, înțelegi?

Nu înțelegeam. N-am spus nimic. Am preferat doar să ascult.

— Și pe urmă, m-au adus cu avionul aici. În Nebraska. Ziceau că verificaseră deja amprentele ei, dar că era nevoie totuși ca un membru al familiei să o identifice. Așadar, eu și Neil am plecat cu mașina la aeroportul din Boise, după care am luat avionul până aici. Ne-au dus la o secție mică de poliție. La televizor, întotdeauna lucrurile

astea se petrec în spatele unui panou de sticlă. Știi cum, nu? Oamenii stau afară, cadavrul este adus cu targa, pentru confruntare, dar la mijloc există un perete de sticlă. Nu și aici, însă. M-au dus într-o încăpere, unde am văzut… ceva protuberant și inform acoperit cu un cearșaf. Nici măcar nu era pe o targă, ci pe o masă. Și, pe urmă, bărbatul acela a tras la o parte cearșaful și am văzut-o. I-am văzut fața. Pentru prima oară, după paisprezece ani, am văzut fața Sheilei…

Nu mai era în stare să continue. Începuse să plângă. O bună bucată de timp n-a fost capabilă să mai rostească niciun cuvânt. Cu receptorul la ureche, așteptam să se mai liniștească.

— Domnule Klein, a reluat ea.

— Spuneți-mi, vă rog, Will.

— Ai iubit-o, Will, nu-i așa?

— Foarte mult.

— Și era fericită cu dumneata?

M-am gândit la inelul cu diamant.

— Așa sper.

— În noaptea asta, rămân în Lincoln. Vreau să vin cu avionul la New York, mâine-dimineață.

— Ce bine, am spus eu.

I-am povestit despre slujba de pomenire de a doua zi.

— Poți să-ți faci timp să stăm de vorbă, după aceea? a întrebat ea.

— Sigur că da.

— Vreau să aflu câteva lucruri. Și, de asemenea, sunt câteva lucruri – foarte dure – pe care trebuie să ți le spun.

— Nu cred că v-am înțeles prea bine.

— Ne vedem mâine, Will. Stăm de vorbă atunci.

•

Am avut un singur musafir în acea noapte.

La ora unu, a sunat cineva la ușă. M-am gândit că era Squares. Cumva, am reușit să mă ridic și să-mi târșâi picioarele până la intrare. Pe urmă, mi-

am amintit de Strigoi. Am aruncat o privire în spate. Revolverul era pe masă. M-am oprit.

Soneria zbârnâia iarăși.

Am scuturat din cap. Nu. Nu ajunsesem chiar în asemenea hal. Nu încă, oricum. M-am dus spre ușă și m-am uitat prin vizor. Dar afară nu era Squares, nu era nici Strigoiul.

Afară era tata.

Am deschis ușa. Ne-am privit, nemișcați, ca de la mare depărtare. Respira anevoios. Avea ochii roșii și umflați. Stăteam acolo, neclintit, simțind că parcă totul se năruise în mine. A dat din cap, a întins brațele și mi-a făcut semn să vin spre el. M-a îmbrățișat lung. Mi-am lipit obrazul de lâna aspră a puloverului lui. Mirosea a ud și a om bătrân. Am început să plâng în hohote. Mă mângâia pe păr și încerca să mă aline, strângându-mă și mai tare în brațe. Simțeam că mi se înmoaie picioarele. Dar m-a ținut tata să nu cad. M-a ținut așa multă vreme.

23.

Las Vegas

Morty Meyer a tăiat cărțile. I-a făcut semn dealerului să întoarcă ambele cărți de deasupra. Prima carte a ieșit un nouă, a doua – un as. Nouăsprezece de la prima mână. Și blackjack.

Era în formă bună. Opt mâini la rând îi mersese ca pe roate, douăsprezece din ultimele treisprezece – o sumă rotundă de unsprezece mii de dolari. Morty era pe cai mari. Mirajul specific celui care câștigă la cărți pusese stăpânire și pe el. Simțea furnicături plăcute în mâini și picioare. Nimic nu se compara cu asta. Voluptatea de a juca mereu cărți. Morty descoperise că aceasta era tentația supremă. Te ademenește, îi cazi pradă, te mustruluiește, te respinge, te face să te simți nefericit, iar apoi, când ești pe punctul de a renunța, îți surâde, te mângâie duios pe față, iar tu te simți așa de bine, așa de bine, fir-ar să fie…

Dealerul pierdea. Oh, da, încă un câștigător. Dealerul, de fapt un fel de gospodină cu păr excesiv de platinat și coafat, a adunat cărțile și i-a dat lui fisele. Morty câștiga. Și, da, degeaba își tot răcesc gura nătăfleții ăia de la Cartoforii Anonimi – la cazinou se poate câștiga, totuși. În fond, cineva tot trebuie să câștige, nu?! Nu se poate să bată mereu casa. Ce naiba, la zaruri poți efectiv să joci de partea casei. Și așa, desigur, unii chiar câștigă. Sunt oameni care pleacă acasă cu bani. Nu se poate altfel. A afirma că nimeni nu câștigă face parte din tâmpeniile promovate permanent de Cartoforii Anonimi, o organizație care s-a discreditat complet. Cum să mai dai crezare îndemnurilor lor, când îi vezi cum te mint de la bun început?!

Morty juca în Las Vegas – adevăratul Las Vegas, orașul propriu-zis, nu în diversele surogate copiate după modelul autentic și făcute să-i amăgească pe turiștii naivi, care iau cu asalt tot felul de imitații amintind de Statuia Libertății, Turnul Eiffel, Cirque du Soleil, parcuri de distracții, carnavaluri, costume de gladiatori ori vulcani falși. Aici era chiar Las Vegas. Locul unde bărbați ursuzi, aproape fără dinți în gură, plini de praf după ce au condus camionul sute de kilometri, vin să-și prăpădească simbriile de oameni săraci. Aici, jucătorii aveau ochii terni, erau obosiți, ridați la față, trecuți prin toate greutățile vieții. Un bărbat vine aici după ce muncește ca sclavul la o slujbă pe care o urăște, vine așadar aici fiindcă n-are chef să se ducă la casa lui, adică vreo rulotă sau ceva asemănător, unde îl așteaptă un televizor defect, niște țânci smiorcăiți, o nevastă îngălată, care cândva se iubea cu el în camion, iar acum îl privește cu o scârbă vizibilă. Vine aici animat de ceea ce s-ar putea numi speranță, cu iluzia amară că poate soarta îi va surâde și lui. Dar speranța nu dăinuie niciodată. Morty nici nu știa dacă exista un asemenea sentiment numit speranță. În sinea lor, jucătorii știau că n-aveau nicio șansă. Că viața lor nu se va schimba niciodată. Destinul lor însemna, până la capăt, deziluzia celor pentru care fericirea rămâne veșnic dincolo de vitrina prin care privesc cu nasul turtit de geam.

La masă, se schimba dealerul. Morty s-a rezemat de spătar. Privea fix spre ceea ce câștigase; i se părea că vechea umbră trece iarăși pe deasupra lui: îi era dor de Leah. I se întâmpla și acum să se trezească din somn și să se întoarcă spre ea, iar când își amintea, suferința sufletească îl măcina nemilos. Nu se mai simțea în stare să se dea jos din pat. Se uita acum la bărbații morocănoși din acest cazinou. În tinerețe, Morty ar fi zis despre ei că sunt niște ratați. Dar aveau o scuză pentru prezența lor acolo. Pe fruntea lor

scria „ratat” încă de la naștere. Părinții lui Morty, imigranți dintr-un târg evreiesc din Polonia, se sacrificaseră pentru el. Fugiseră din țară, înfruntaseră vitregiile unei sărăcii lucii, departe, peste mări și țări, de casă, luptaseră și se zbătuseră – totul pentru ca fiul lor să aibă o viață mai bună. Se zdrobiseră muncind și muriseră prematur, apucând măcar să-l vadă pe Morty absolvind Facultatea de Medicină și să înțeleagă că toată strădania lor nu fusese zadarnică, și că izbutiseră să le asigure urmașilor lor un trai pentru totdeauna mai bun. Muriseră împăcați.

Lui Morty i-a venit un șase, și un șapte, cu fața în jos. A plusat și i-a venit un decar. Nimic, rateu. A pierdut și la următoarea mână. La naiba. Avea nevoie de banii ăștia. Locani, un agent de pariuri, care nu se sfia să îți înmoaie oasele, dacă trebuia, își voia biștarii înapoi. Morty, prototipul ratatului, dacă te gândeai bine, îl ademenise, oferindu-i niște informații. Îi povestise lui Locani despre bărbatul mascat și femeia rănită. Inițial, Locani nu se arătase prea interesat, dar zvonul circulase, iar acum, subit, cineva cerea mai multe detalii.

Morty le spusese *aproape* tot.

Nu le spusese, nu voia să le spună despre pasagerul de pe bancheta din spate. N-avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla, de fapt, dar existau anumite lucruri la care nici măcar el nu accepta să se preteze. Oricât de mult decăzuse, Morty nu voia să le spună nimic despre acel aspect.

I-au venit doi ași. A separat cărțile. Lângă el, s-a așezat un bărbat. Morty mai mult l-a simțit, decât l-a văzut. L-a simțit parcă în oasele lui de om bătrân, ca și cum individul ar fi fost semnul înrăutățirii vremii de-afară. Nu a întors capul fiindcă, oricât de irațional poate părea, îi era frică și să se uite la el.

Dealerul a servit ambele mâini. Un popă și un valet. Morty nimerise blackjack, de două ori.

Bărbatul s-a aplecat spre el și a șoptit:

— Oprește-te, cât încă ești deasupra, Morty.

Morty s-a răsucit lent și a văzut un bărbat cu ochi cenușii, spălăciți și pielea aproape translucidă, încât zăreai parcă fiecare vinișoară de dedesubt. Bărbatul zâmbea.

— Mai bine adună-ți fisele, a continuat să-i șușotească omul.

Morty se străduia să nu se sperie.

— Cine ești? Ce vrei de la mine?

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus bărbatul.

— Despre ce?

— Despre un anumit pacient, care a apelat recent la neprețuitele tale îngrijiri medicale.

Morty a înghițit anevoios; i se pusese un nod în gât. Ce i-o fi trebuit să dea din gură de față cu Locani? Mai bine alegea alt personaj de la care să facă rost de bani.

— Le-am zis deja tot ce știu.

Bărbatul cu pielea albicioasă a înclinat capul pe-o parte.

— Zău, Morty?

— Da.

Ochii aceia spălăciți îl sfredeleau insistent. Tăceau acum amândoi. Morty a simțit că se înroșește la față. A încercat să își încordeze spatele, dar avea senzația că se chircește de tot sub uitătura insistentă a celuilalt.

— Eu nu cred că-i așa, Morty. Eu cred că ai tăinuit ceva.

Morty nu a spus nimic.

— Cine mai era în mașină, în noaptea aceea?

Se holba la fisele de pe masă, căznindu-se să nu tremure de frică.

— La ce te referi, nu înțeleg?

— Mai era cineva acolo, nu-i așa, Morty?

— Hei, ia lasă-mă în pace, auzi? Nu vezi că azi sunt în mână?!

Ridicându-se de pe scaun, Strigoiul a clătinat din cap.

— Nu, Morty, a spus el, atingându-l ușor pe mână. Eu n-aș zice că-i așa. Mai degrabă, șansa începe să te părăsească și să devină marele tău ghinion.

24.

Ceremonia comemorativă s-a desfășurat în amfiteatrul de la Covenant House.

Squares și Wanda ședeau în dreapta mea, tata – în stânga. Tăticul ținea brațul petrecut pe după spatele meu, iar din când în când mă mângâia, îmbărbătându-mă. Îmi plăcea. Sala era plină de lume, majoritatea copii. M-au îmbrățișat toți, au plâns, mi-au spus cât de mult le va lipsi lor prezența Sheilei. Slujba a durat aproape două ceasuri. Terrell, un puștan de paisprezece ani care obișnuia cândva să se vândă pentru o bomboană, a cântat o melodie la trompetă, pe care o compusese în amintirea ei. Nu cred că am auzit vreodată un cântec mai trist și mai duios. Lisa, care avea șaptesprezece ani și primise diagnosticul de bisexuală, a povestit cum Sheila fusese singura persoană cu care putuse să stea de vorbă, când aflase că era însărcinată. Sammy a povestit o întâmplare hazlie, despre cum încercase Sheila să-l învețe să danseze pe muzica aia „nasoală" care le place fetelor albe. Jim, de șaisprezece ani, a povestit asistenței îndoliate cum ajunsese el să se dea bătut în fața vieții, cum fusese la un pas de a se sinucide, dar că, atunci când Sheila îi zâmbise, realizase că pe lume existau și lucruri bune. Sheila l-a convins să mai amâne cumplita decizie. O zi. Pe urmă încă una.

Am încercat să las la o parte durerea pe care o simțeam în suflet și să ascult cu atenție, fiindcă acești copii o meritau din plin. Locul acesta însemna enorm pentru mine. Pentru noi. Iar, când ne îndoiam de reușita faptelor noastre, când nu mai eram siguri dacă într-adevăr gesturile noastre erau de folos, ne aminteam întotdeauna că făceam toate astea de dragul unor copii. Nu niște copii

drăgălași. Cei mai mulți nu erau deloc atrăgători și nu-ți prea venea să-i iubești. Cei mai mulți aveau o viață cumplită, ajungând până la urmă în închisori, vagabonzi, sau chiar își pierdeau viața. Dar pentru asta nu trebuia să te dai bătut. Dimpotrivă, chiar. Cu-atât mai mult erai dator să-i iubești. Necondiționat. Fără nicio ezitare. Sheila știuse acest lucru. Pentru ea, avusese sens.

Mama Sheilei – cel puțin, presupun că doamna Rogers era – a venit cam după douăzeci de minute de la începerea ceremoniei. Era o femeie înaltă. Avea fața uscată și pergamentoasă, de parcă stătuse prea mult la soare. Ne-am privit. În ochii ei am citit o întrebare, la care am răspuns afirmativ, dând din cap. Pe parcursul slujbei, m-am întors și m-am uitat la ea, de câteva ori. Ședea perfect nemișcată, ascultând cuvintele rostite despre fiica ei, cu o expresie ce se apropia de venerație.

La un moment dat, când toți cei prezenți ne-am ridicat în picioare, am văzut ceva ce m-a surprins. Priveam peste marea de chipuri familiare, când am zărit o tânără cu fața acoperită aproape complet de o eșarfă. Figura mi-era cunoscută.

Tanya.

Femeia cu fața scrijelită de cicatrici, care avea „grijă” de nemernicul acela de Louis Castman. Din nou, am presupus că era Tanya. Eram chiar destul de sigur. Același păr, aceeași înălțime și constituție fizică; și, chiar dacă fața abia i se vedea de sub eșarfă, ochii mi se păreau familiari. Nu mă mai gândisem până atunci la asta, dar firește că exista posibilitatea ca ea și Sheila să se fi cunoscut din perioada când făceau amândouă trotuarul.

Ne-am așezat la loc.

Squares a vorbit ultimul. A fost elocvent, amuzant și a reușit să reînvie memoria Sheilei, așa cum eu știam că n-aș fi putut niciodată. Le-a povestit copiilor cum Sheila fusese „una dintre voi”, o tânără fugită de-acasă, care s-a zbătut să răzbească în viață și să învingă demonii care îi

măcinau sufletul. Și-a amintit cum fusese în prima zi, când venise ea acolo. Și-a amintit de evoluția înfloritoare a Sheilei. Dar cel mai mult, a spus el, își aducea aminte de povestea de iubire dintre ea și mine.

Mă simțeam pustiu pe dinăuntru. Ca și cum cineva ar fi golit totul din mine, iar acum realizam cu stupoare că durerea aceasta va fi permanentă, că, oricât m-aș agita, oricât aș alerga, oricât aș investiga și aș scormoni în căutarea vreunui adevăr lăuntric, degeaba, în final nimic nu se va schimba pentru mine. Suferința sufletească va fi nelipsită, o tristă tovarășă de viață, care din păcate nu putea ține locul Sheilei.

Când s-a terminat ceremonia, lumea n-a prea știut cum să procedeze mai departe. Am rămas toți așezați, cumva stingheri, fără ca nimeni să se miște din loc, până când Terrell a început să cânte iarăși la trompetă. Oamenii s-au ridicat. Plângeau, mă îmbrățișau. Nu-mi dau seama cât am mai rămas acolo, până ce s-au retras toți, încetul cu încetul, dar în tot acest răstimp am resimțit acut lipsa Sheilei. Mi-era dor de ea. Senzația de amorțeală a pus stăpânire pe mine, exact ca înainte, acoperind rana sufletească atât de proaspătă. Fără această anestezie a simțurilor nici nu cred că aș fi rezistat în continuare.

M-am uitat după Tanya, dar plecase.

Cineva a anunțat că se serveau gustări la restaurant. Asistența îndoliată s-a îndreptat încet într-acolo. Am zărit-o pe mama Sheilei, în picioare într-un colț, cu mâinile încleștate pe o poșetă micuță. Părea stoarsă, de parcă toată vlaga s-ar fi scurs din ea, printr-o rană deschisă. M-am dus spre ea.

— Dumneata ești Will? a spus ea.

— Da.

— Eu sunt Edna Rogers.

Nu ne-am îmbrățișat, nu ne-am sărutat pe obraz. Nici măcar nu ne-am dat mâna.

— Unde putem sta de vorbă? a întrebat ea.

Am condus-o pe coridor, spre scări. Squares s-a prins că voiam să fim singuri și a avut grijă să îi devieze pe cei care s-ar fi gândit s-o ia în aceeași direcție cu noi. Am trecut pe lângă noul dispensar, pe lângă cabinetele de psihiatrie, saloanele de tratament contra drogurilor. Multe dintre minorele noastre sunt proaspete mămici sau gravide. Încercăm să le facem bine. Mulți alți tineri au grave probleme mentale. Și pe aceștia încercăm să-i ajutăm. Plus, desigur, un mare număr dintre ei au o sumedenie de probleme legate de droguri. Și aici facem tot ce putem.

Am găsit un dormitor gol și am intrat acolo. Am închis ușa. Acum, o vedeam pe doamna Rogers de la spate.

— A fost o ceremonie frumoasă, a spus ea.

Am încuviințat din cap.

— Așa cum devenise Sheila.

S-a oprit, scuturând din cap.

— N-am avut idee. Regret că nu am putut vedea asta. Îmi pare rău că nu m-a sunat să-mi povestească.

Nu știam ce să-i răspund la asta.

— Sheila nu mi-a dat niciun motiv de gândire când era în viață.

Edna Rogers a smuls o batistă din geantă, ca și cum ceva, înăuntru, s-ar fi ținut strâns de ea. S-a șters la nas, cu gesturi iuți, după care a vârât batista la loc.

— Știu că pare dur. Sheila a fost un copil frumos. Un copil minunat în școala elementară. Dar undeva pe parcurs, s-a schimbat, a spus ea, ridicând din umeri. A devenit urâcioasă. Veșnic nemulțumită. Veșnic nefericită. Îmi fura bani din geantă. Fugea mereu de-acasă. Nu avea prieteni. Băieții o plictiseau. Ura școala. Ura să trăiască în Mason. Până când, într-o bună zi s-a lăsat de școală și a fugit de-acasă. Doar că de data asta nu s-a mai întors niciodată.

Mă privea, așteptând parcă o reacție din partea mea.

— N-ați mai văzut-o niciodată de-atunci? am întrebat eu

— Niciodată.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat?

— Te referi la ceea ce a putut s-o determine până la urmă să fugă de-acasă?

— Da.

— Îți închipui că s-a petrecut ceva esențial, așa-i? a continuat ea, vorbind deja ceva mai tare și mai provocator. Că poate taică-său și-a bătut joc de ea. Sau că poate eu o băteam. Ceva care să explice totul, nu?! Cam așa se pune problema de obicei. Clar și frumos. Cauza și efectul. Numai că nu s-a întâmplat nimic de acest fel. Taică-său și cu mine nu suntem nicidecum perfecți. Departe de asta. Dar nici vina noastră n-a fost.

— Nici nu m-am gândit să insinuez că…

— Știu foarte bine ce insinuezi.

Ochii îi scăpărau. Cu buzele țuguiate, mă sfida din priviri. Voiam să schimbăm subiectul.

— Sheila v-a mai sunat vreodată? am spus eu.

— Da.

— De câte ori?

— Ultima oară, a fost acum trei ani.

A tăcut, așteptând să continui.

— Unde era când v-a sunat?

— N-a vrut să-mi spună.

— Dar ce v-a zis?

De data asta, i-a luat ceva mai mult timp până să răspundă. Edna Rogers s-a foit prin cameră, s-a uitat la paturi, la comode. A mai înfoiat o pernă, a mai îndreptat un colț de cearșaf.

— Cam o dată la șase luni, Sheila suna acasă. De obicei, era drogată sau beată, ori mai știu eu cum. Era foarte sentimentală la telefon. Plângea, plângeam și eu, după care îmi spunea tot felul de lucruri oribile.

— Ca de pildă?

A scuturat din cap.

— Adineaori, la parter. Ceea ce a spus tipul acela, cu tatuaj pe frunte. Despre cum v-ați cunoscut, dumneata și Sheila, și cum v-ați îndrăgostit unul de celălalt. E-adevărat?

— Da.

Și-a tras umerii spre spate, părând cumva mai înaltă. Cu ochii spre mine, și-a răsfrânt buzele în ceea ce se voia a fi un zâmbet.

— Vasăzică, a zis ea, pe un ton insinuant, Sheila se culca de fapt cu șeful ei.

Edna Rogers și-a răsfrânt buzele și mai mult, cu o expresie de parcă atunci m-ar fi văzut prima oară.

— Lucra la noi ca voluntară, am spus eu.

— Aha. Și cam ce anume făcea ca voluntară pentru tine, Will?

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Tot mai vrei să mă judeci pe mine? a întrebat ea.

— Cred că e mai bine să plecați de-aici.

— Nu suporți adevărul, așa-i?! Mă crezi un fel de monstru. Fiindcă m-am lepădat de propriul copil fără niciun motiv temeinic.

— Nu sunt eu în măsură să apreciez acest lucru.

— Sheila a fost un copil mizerabil. Mințea. Fura…

— Poate că încep totuși să înțeleg.

— Ce să înțelegi?

— De ce a fugit de-acasă.

A clipit des, privindu-mă apoi cu furie.

— Tu n-ai cunoscut-o. Nu știai ce-i poate pielea. Nu știi nici acum.

— N-ați auzit nimic din cele spuse jos, în sală?

— Ba am auzit, a recunoscut ea, pe un ton mai blând. Dar eu n-am cunoscut-o niciodată pe *acea* Sheila. Nu m-a lăsat niciodată s-o cunosc așa. Sheila pe care am cunoscut-o eu…

— Cu tot respectul cuvenit, vă spun că nu am deloc dispoziția necesară de a vă asculta cum

continuați s-o târâți pe Sheila în noroi și să-i întinați memoria.

Edna Rogers s-a oprit. A închis ochii și s-a așezat pe marginea unui pat. O liniște adâncă s-a așternut în cameră.

— Nu pentru asta am venit aici.

— Dar de ce ați venit?

— Voiam să aud lucruri frumoase, asta una la mână.

— Și ați avut parte de ce v-ați dorit, am spus eu.

— Așa e, a încuviințat ea.

— Ce altceva mai doriți?

Edna Rogers s-a ridicat în picioare. A pășit spre mine, iar eu m-am abținut să nu mă trag la o parte. Mă privea drept în ochi.

— Am venit aici în legătură cu Carly.

Tăceam. Așteptam să continue, dar până la urmă am zis:

— Ați mai pomenit numele acesta și la telefon.

— Da.

— Atunci, ca și acum, eu nu cunosc nicio Carly.

Din nou, același rânjet cu buzele răsfrânte.

— Sper că nu mă minți tocmai pe mine, Will, așa-i?

Un nou fior de gheață.

— Nu.

— Sheila n-a pomenit niciodată numele de Carly?

— Nu.

— Ești absolut sigur?

— Da. Cine e Carly?

— Carly este fiica Sheilei.

Rămăsesem cu gura căscată de uimire. Edna Rogers a sesizat reacția mea, părând chiar încântată.

— Drăguța dumitale voluntară nu ți-a pomenit niciodată de faptul că avea o fată, așa-i?

Tăceam.

— Carly are doisprezece ani acum. Și nu, nu știu cine e tatăl ei. Cred că nici Sheila nu știa.

— Nu mai înțeleg nimic, spusei eu.

A vârât mâna în poșetă și-a scos de-acolo o fotografie, pe care mi-a dat-o. Un nou-născut, așa cum se fac instantaneele la maternitate. Un bebeluș învelit într-o păturică, clipind des din ochișorii cu care nu vedea încă nimic.

Am întors poza pe cealaltă parte. Scria „Carly”, cu data nașterii indicată dedesubt.

Simțeam că se învârte toată camera cu mine.

— Ultima oară când m-a sunat Sheila, a fost de ziua lui Carly. Când împlinea nouă ani, a spus ea. Am vorbit și eu cu ea atunci. Cu Carly, vreau să zic.

— Și unde e acum?

— Nu știu, a spus Edna Rogers. De-asta am venit aici, Will. Vreau să îmi găsesc nepoata.

25.

Când am ajuns acasă, năucit de toată întâmplarea dinainte, am găsit-o pe Katy Miller așezată pe jos, lângă ușa apartamentului meu, cu rucsacul între picioare.

— Am sunat, dar…, a făcut ea, ridicându-se în picioare.

Am dat din cap, în semn că înțelesesem.

— Părinții mei, a spus Katy. Pur și simplu, nu mai pot sta acolo, cu ei în casă. Mă gândeam că poate mă lași să dorm la tine, pe canapea.

— N-ai nimerit prea bine, am zis eu.

— Oh!

Am vârât cheia în broască.

— Voiam doar să-ți spun că am încercat să pun informațiile cap la cap, știi, cum ziceam noi că trebuie făcut. Ca să ne dăm seama cine a putut s-o ucidă pe Julie. Și atunci am început să mă întreb cam ce știi tu, de fapt, despre viața lui Julie, după ce voi doi v-ați despărțit?

Am intrat amândoi în apartament.

— Nu știu dacă acum e momentul potrivit pentru asta.

În clipa aceea, mi-a văzut fața.

— Dar de ce? Ce-ai pățit?

— Mi-a murit o persoană foarte apropiată.

— Te referi la mama ta?

Am clătinat din cap.

— Altcineva, tot foarte apropiat de mine. A fost ucisă.

Lui Katy i s-a tăiat răsuflare. A scăpat rucsacul din mână.

— Cât de apropiată ți-era?

— Foarte-foarte.

— O prietenă?

— Da.

— O iubeai?

— Foarte mult.

Se uita la mine.

— Ce e? am spus eu.

— Nu știu, Will, dar parcă cineva face înadins ca să le omoare pe femeile iubite de tine.

Exact ideea la care refuzasem și eu să mă gândesc ceva mai devreme. Rostită cu glas tare, suna și mai ridicol.

— De Julie m-am despărțit cu mai mult de un an înainte de a fi ucisă.

— Vasăzică, între voi totul se terminase?

N-aveam niciun chef să reiau același fir din nou.

— Cum e, deci, cu viața lui Julie după ce m-am despărțit de ea?

Katy s-a lăsat jos pe canapea, cum fac adolescenții, care parcă n-ar avea oase deloc. Piciorul drept peste braț, capul lăsat spre ceafă, bărbia sus. Purta tot niște jeanși zdrențuiți și o bluziță atât de mulată, încât parcă și-ar fi pus sutienul pe dinafară. Avea părul strâns la spate, în coadă de cal. Câteva șuvițe rebele îi atârnau pe lângă obraji.

— Am început să mă gândesc, a spus ea. Dacă nu Ken a omorât-o, atunci cine, de fapt?

— Exact.

— Așa că am început să îmi reamintesc de viața ei din acea perioadă. Știi și tu, am sunat pe la foști prieteni, am încercat să-mi aduc aminte cum era ea, ce făcea, chestii din astea.

— Și ce-ai descoperit?

— Că avea destule încurcături.

Încercam să mă concentrez la ce-mi spunea ea.

— Cum așa?!

A trântit amândouă picioarele pe podea și s-a așezat în capul oaselor.

— Tu ce-ți aduci aminte?

— Că era studentă în ultimul an, la Haverton.

— Nu.

— Nu?

— Julie s-a lăsat de facultate.

Surpriză pentru mine.

— Ești sigură?

— Da, în ultimul an, a spus ea. Tu când ai văzut-o ultima oară, Will? a întrebat apoi.

A trebuit să mă gândesc bine. Trecuse destul timp. I-am spus și ei același lucru.

— Deci, atunci când v-ați despărțit?

— Nu, asta mi-a spus la telefon, că nu vrea să mai fie cu mine.

— Pe bune?

— Da.

— Tare, nimic de zis, a făcut Katy. Și tu ai acceptat așa, pur și simplu?

— Am încercat să mă văd cu ea. Dar n-a vrut să ne mai întâlnim.

Katy se uita la mine, de parcă tocmai scornisem cea mai penibilă scuză din istoria omenirii. Privind acum înapoi, presupun că avea dreptate. De ce nu mă dusesem după ea, la Haverton? De ce nu-i cerusem să ne vedem față-n față?

— Eu cred că Julie ajunsese să facă ceva foarte rău, a spus Katy.

— La ce te referi?

— Nu știu. Poate că exagerez un pic. Nu-mi aduc aminte prea bine, dar țin minte că părea fericită înainte să moară. N-o mai văzusem așa de fericită de foarte multă vreme. Cred că începea să-i meargă mai bine, nu știu ce să zic.

A sunat cineva la ușă. Umerii mi s-au lăsat spre piept, când am auzit soneria. Nu mai aveam chef și de alți musafiri. Katy, citindu-mi gândurile, a sărit în sus, spunând:

— Deschid eu.

Era un curier, cu un coș cu fructe. Katy a luat coșul și a venit cu el în cameră. L-a lăsat pe masă.

— Uite, are o carte de vizită, a mai spus ea.

— Deschide plicul.

A scos cartonașul dinăuntru.

— E un mesaj de condoleanțe din partea copiilor de la Covenant House.

Katy se holba mirată la cartea de vizită, pe care mai scria ceva.

— Ce s-a întâmplat?

Katy a mai citit o dată. Pe urmă, a ridicat privirea spre mine.

— Sheila Rogers?

— Da.

— Pe iubita ta o chema Sheila Rogers?

— Da, dar de ce?

Katy a scuturat din cap și a pus cartonașul pe masă.

— Ce e?

— Nimic, a zis ea.

— Nu mă lua pe mine așa. O cunoșteai?

— Nu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus Katy, pe un ton mai ferm, de data asta. Hai s-o lăsăm baltă și gata, bine?

Suna telefonul. Am așteptat să intre robotul. Squares spunea răspicat: „Ridică”.

Și-am ridicat receptorul.

Fără preambul, Squares a zis:

— O crezi pe maică-sa? Că Sheila avea o fată?

— Da.

— Și ce-ai de gând să faci apropo de asta?

Mă tot gândisem, de când aflasem acest lucru.

— Am o teorie, am spus eu.

— Te ascult.

— Poate că fuga Sheilei a avut legătură cu fiica ei.

— Cum?

— Poate că încerca să o găsească pe Carly sau s-o aducă înapoi cu ea. Poate că aflase că fata era în pericol. Nu știu. Dar ceva a fost.

— Pare aproape logic.

— Și dacă putem reface pașii Sheilei, poate că reușim să o găsim pe Carly.

— Da, și poate o să sfârșim și noi ca Sheila.

— E un risc, da, am recunoscut eu.

A urmat un moment de ezitare. M-am uitat spre Katy, care se zgâia în gol, trăgându-se de buza inferioară.

— Prin urmare, vrei să mergi mai departe, a spus Squares.

— Da, dar nu vreau să te pun în primejdie.

— Bun, deci suntem la partea în care vrei să-mi dai de înțeles că mă pot eschiva oricând, așa-i?

— Da. Și este, de asemenea, partea în care tu îmi spui că vei rămâne cu mine până la capăt.

— Ce bine ne potrivim noi doi. Bun, acum că am lămurit-o și pe-asta, află că tocmai m-a sunat Roscoe via Raquel. E posibil să fi dibuit niște informații importante despre cum a fugit Sheila. Te fac o plimbare la noapte, zi?

— Treci să mă iei.

26.

Philip McGuane l-a văzut pe vechiul lui dușman în monitorul camerei de supraveghere. Recepționera l-a sunat în birou.

— Domnule McGuane?

— Trimite-l înăuntru, a spus el.

— Da, domnule McGuane. E cu…

— Cu ea cu tot.

McGuane s-a ridicat în picioare. Biroul lui era plasat în colțul clădirii, cu vedere spre fluviul Hudson, în zona de sud-vest a Manhattanului. În lunile mai calde, noile megavase de croazieră, pline de lumini de neon și încăperi luxoase, plutesc pe sub ferestrele lui, unele atât de înalte, încât depășesc nivelul pervazului. Azi, nicio mișcare. McGuane era cu ochii pe monitorul camerei de supraveghere, urmărind mișcările rivalului său din FBI, Joe Pistillo, și ale subalternei care se ținea după el.

McGuane cheltuia enorm pe mijloacele de securitate. Dar merita s-o facă. Sistemul lui de supraveghere cuprindea optzeci și trei de camere video. Fiecare persoană care pătrundea în liftul lui personal era înregistrată digital din câteva unghiuri, însă cu adevărat remarcabil la această rețea era faptul că unghiurile camerelor erau astfel proiectate încât filmările să arate, la nevoie, că indivizii care intrau, de fapt ieșeau. Atât coridorul, cât și ascensorul erau zugrăvite în verde-mentă. La prima vedere, lucrul acesta pare insignifiant – efectul fiind, mai degrabă, hidos –, însă pentru cei care se pricepeau la efecte speciale și manipulare digitală, culoarea era cheia. O imagine pe un fundal verde poate fi decupată și plasată pe alt fundal.

Inamicii lui nu se simțeau intimidați venind aici. În fond, era doar biroul lui. Nimeni, presupuneau ei, nu poate fi așa de smintit încât să ucidă pe cineva pe propriul teritoriu. Aici, însă, se înșelau grav. Sminteala, despre care se pomenea, însuși faptul că autoritățile aveau același raționament – și faptul că el putea oferi dovezi că victima ieșise nevătămată din incintă – făceau din acest spațiu locul ideal de atac.

McGuane a scos o fotografie veche din sertarul de sus. Învățase mai demult că nu trebuie niciodată să subestimezi pe cineva sau vreo situație. Realiza, de asemenea, că, făcându-i pe oponenți să-l subestimeze, avantajul era de partea lui. Se uita acum la poza cu cei trei băieți de șaptesprezece ani – Ken Klein, John „Strigoiul" Asselta și McGuane. Crescuseră împreună în suburbia Livingston, New Jersey, deși, spre deosebire de Ken și Strigoi, McGuane locuise în cealaltă parte a orașului. Se împrieteniseră în liceu, fiind atrași unul de altul – ori poate asta însemna să le dai prea mult credit –, remarcând în priviri un fel de înrudire tacită.

Ken Klein era un mare jucător de tenis, John Asselta excela la lupte, McGuane câștiga cu vorba bună și era președintele asociației de elevi. Se uita acum la figurile din fotografie. Nimeni nu-și putea da seama. Oricine se uita la poză nu vedea decât trei liceeni foarte populari printre colegii lor. Nimic dincolo de această fațadă. Când exact acești puștani reușiseră să intre la Columbine, cu câțiva ani în urmă, McGuane urmărise reacția presei, cu fascinație. Lumea le era datoare cu scuze. Băieții nu făceau parte din sistem. Băieții erau tachinați și maltratați. Băieții aveau părinți care se dezinteresau de soarta lor și băieții jucau jocuri video. Dar McGuane știa că nimic din toate astea nu conta. Poate că și vremurile erau ușor altfel, dar poate că, mai ales, se întâmplase așa fiindcă fusese vorba despre ei – Ken, John și McGuane –, pentru că adevărul e că n-are importanță cât de bine o

duci financiar, cât de mult te iubesc părinții, dacă stai cuminte în banca ta sau dacă reușești să te menții plutind, indiferent de vicisitudini.

Sunt oameni care au mania asta.

Ușa de la birou s-a deschis. Joseph Pistillo și tânăra lui protejată au intrat în încăpere. McGuane a zâmbit și a pus deoparte fotografia.

— Ah, Javert, a făcut el când l-a văzut pe Pistillo. Încă umbli să mă prinzi, când tot ce-am făcut a fost să fur o pâine?

— Da, a zis Pistillo. Da, McGuane, iată-te pe tine, inocentul, vânat de copoi.

McGuane și-a îndreptat atenția spre colega lui Pistillo.

— Spune-mi și mie, Joe, cum se face că ai întotdeauna niște colaboratoare atât de drăguțe lângă tine?

— Ți-o prezint pe Claudia Fisher, agent special.

— Încântat, a spus McGuane. Vă rog să luați loc.

— Preferăm să rămânem în picioare.

McGuane a ridicat din umeri, semn că lui îi era totuna, și s-a așezat pe fotoliul lui.

— Ia să vedem, cu ce vă pot ajuta azi?

— Treci prin momente dure, McGuane.

— Zău?

— Exact.

— Și ați venit voi să mă ajutați! Ce frumos.

— Sunt pe urmele tale de multă vreme, a pufnit Pistillo.

— Da, știu, dar sunt vioi. O sugestie: trimite un buchet de trandafiri data viitoare. Ține-mi ușa deschisă, poftește-mă înăuntru. Bărbaților le place vrăjeala.

Pistillo s-a proptit cu pumnii pe birou.

— O parte din ființa mea și-ar dori să stea deoparte și să se uite cum vei fi mâncat de viu, a rostit el, înghițind nervos și abținându-se să nu spună mai mult. Dar o altă parte din mine, mult

mai mare, însă, vrea să te vadă putrezind la pârnaie pentru tot ce-ai făcut.

McGuane s-a întors spre Claudia Fisher.

— E foarte sexy când face pe durul, nu crezi?!

— Ghici tocmai pe cine am găsit, McGuane!

— Pe Hoffa? Era și timpul.

— Fred Tanner.

— Cine?

— Nu face pe nebunul cu mine, a rânjit Pistillo. Mare ticălos. Lucrează cu tine.

— Parcă e, într-adevăr, în departamentul de securitate, la mine.

— L-am găsit.

— Nu știam că se pierduse.

— Nostim.

— Credeam că e în vacanță, agent Pistillo.

— Vacanța permanentă. L-am găsit în râul Passaic.

— Cât de neigienic, s-a încruntat McGuane.

— Da, mai ales că avea două gloanțe în cap. L-am mai găsit și pe altul, pe nume Peter Appel. Strangulat. Fost trăgaci de elită în armată.

— Fie cum zici tu.

Doar unul strangulat, s-a gândit McGuane. Ce dezamăgit o fi fost Strigoiul când o fi văzut că pe celălalt fusese nevoit să-l împuște.

— Mda, bun, hai să vedem, a continuat Pistillo. Aveți acești doi morți. Plus cei doi tipi din New Mexico. Patru, în total.

— Extraordinar, și nici n-ai numărat pe degete. Pistillo dragă, ăștia nu te plătesc la justa ta valoare.

— Vrei să-mi spui și mie ce știi despre acest lucru?

— Totul, a zis McGuane. Recunosc. I-am omorât eu pe toți. Fericit?

Pistillo s-a aplecat peste birou, astfel încât între ochii lor mai rămăseseră doar câțiva centimetri.

— Ești în cădere liberă, McGuane.

— Și tu ai mâncat supă de ceapă, la prânz.

— Știi de asemenea, a spus Pistillo, fără să cedeze, că și Sheila Rogers e moartă?

— Cine?!

Pistillo s-a îndreptat de spate.

— Corect. Nici pe ea n-o cunoști. Nu lucrează pentru tine.

— Multe persoane lucrează pentru mine. Sunt om de afaceri.

Pistillo s-a uitat spre Fisher.

— Haidem, mergem, spuse el.

— Plecați așa de repede?

— Aștept de multă vreme clipa asta. Cum se spune, în situații de-astea? Răzbunarea e un fel de mâncare care se servește, de preferință, rece.

— Ca și sosul de salată.

— O zi plăcută în continuare, McGuane, a spus Pistillo, rânjind.

Și au plecat. McGuane a rămas nemișcat timp de zece minute, poate. Ce scop avusese vizita aceasta? Simplu. Să-l tulbure pe el. Din nou subestimare. A apăsat pe linia trei, telefonul pe care putea vorbi în siguranță. Ezita. A format numărul. Dădea dovadă de panică, totuși?

A cântărit argumentele pro și contra, hotărându-se să riște. Strigoiul a răspuns de la primul impuls, pe un ton rezervat:

— Alo?

— Unde ești?

— Tocmai am venit cu avionul din Vegas.

— Ai aflat ceva?

— Oh, da.

— Te-ascult.

— Mai era o a treia persoană în mașină cu ei, a spus Strigoiul.

McGuane s-a foit pe scaun.

— Cine?

— O fetiță, a zis Strigoiul. Nu mai mult de unsprezece sau doisprezece ani, poate.

27.

Eram cu Katy pe stradă, când Squares a oprit mașina lângă trotuar. Ea s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Squares s-a uitat spre mine, arcuind sprâncenele. M-am încruntat la el.

— Parcă ziceai că rămâi să dormi sus, pe canapea, i-am spus lui Katy.

De când apăruse incidentul cu coșul de fructe, Katy nu prea mai fusese în apele ei.

— Vin mâine înapoi.

— Tot nu vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Și-a vârât mâinile în buzunar, ridicând din umeri.

— Trebuie doar să mai fac o mică investigație.

— Despre?

A scuturat din cap, refuzând să-mi răspundă. N-am insistat nici eu. Mi-a mai zâmbit o dată, după care a plecat. Eu m-am suit în microbuz.

— Și ea e? a întrebat Squares.

I-am explicat, în timp ce ne îndreptam spre destinația noastră. În sacoșă, erau zeci de sandviciuri și pături, pe care Squares le-a împărțit copiilor. Sandviciurile și păturile, în același spirit ca povestea despre Angie care dispăruse, reprezentau niște excelente spărgătoare de gheață și, chiar dacă n-ar fi fost așa, cel puțin copiii se alegeau cu ceva bun de mâncare și ceva care să le țină cald. Îl văzusem pe Squares făcând minuni cu articolele astea. În prima noapte, cel mai probabil un copil refuză orice formă de cooperare. Poate chiar te înjură sau manifestă ostilitate. Squares nu se supăra însă. Convingerea lui era că perseverența era cheia pentru orice problemă. Arată-i copilului că vii mereu. Arată-i copilului că nu pleci. Arată-i copilului că gestul tău este necondiționat.

Peste câteva nopți, o să vezi cum copilul ia sandviciul. Pe urmă, o să vrea o pătură. Iar după un timp o să înceapă să se uite seara după microbuz și să te caute.

Am întins mâna în spate și am scos la vedere un sandvici.

— Lucrezi și în seara asta?

A coborât capul și m-a privit pe deasupra ochelarilor de soare.

— Nu, a spus el. Mi-e doar foame.

Și a continuat să șofeze.

— Cât timp ai de gând s-o mai eviți așa, Squares?

Squares pornise deja radioul. Carly Simon, cânta „You're So Vain". Squares fredona și el.

— Mai ții minte cântecul ăsta? a spus el după aceea.

Am dat afirmativ din cap.

— Zvonul acela că era o aluzie la Warren Beatty. Crezi că era adevărat?

— Habar n-am, am zis eu.

Și am mai înaintat o bucată de drum cu mașina.

— Hai să te întreb ceva, Will.

Privea fix în față, la carosabil. Eu așteptam.

— Cât de surprins ai fost când ai aflat că Sheila avea un copil?

— Foarte.

— Și, a continuat el, cât de surprins ai fi dacă ai afla că am și eu unul?

M-am uitat la el.

— Tu nu înțelegi situația, Will.

— Aș vrea s-o înțeleg, să știi.

— Hai să ne concentrăm la fiecare lucru pe rând.

Traficul era miraculos de lejer în acea seară. Carly Simon a terminat de cântat, iar apoi Chairman of the Board a început să se roage de muierea lui să-i acorde ceva mai mult timp, pentru ca dragostea lor să poată înflori mai bine. Câtă

disperare în implorarea asta. Ce-mi place mie cântecul ăsta.

Am traversat orașul, luând-o spre nord, pe Harlem River Drive. Când am trecut prin dreptul unui grup de copii zgribuliți sub o pasarelă, Squares a oprit microbuzul.

— Nu durează mult. Ne facem treaba și plecăm, a spus el.

— Vrei să te ajut?

Squares a scuturat din cap:

— Nu, termin repede.

— Folosești sandviciurile?

— Nooo. Am eu ceva mai bun.

— Ce?

— Cartele de telefon, a zis el, dându-mi și mie una. Am obținut o donație de o mie de bucăți, de la Tele-Reach. Copiii sunt înnebuniți după ele.

Și avea dreptate. De cum l-au văzut, puștanii au tăbărât pe el. Știe Squares ce vorbește, întotdeauna. Mă uitam la fețele copiilor, încercând să individualizez fiecare figură din masa aceea de dorințe, visuri, speranțe. Copiii nu rezistă prea mult timp afară, în asemenea condiții. Nu pomenim de incredibilele primejdii de ordin fizic. De acestea, reușesc adesea să scape. Dar e vorba despre sufletul lor, despre personalitatea fiecăruia; acestea sunt elementele care se erodează aici. Iar când eroziunea a avansat prea mult, dezastrul poate fi ireversibil.

Sheila fusese salvată înainte de a fi atins acest prag.

Pe urmă, cineva a ucis-o.

Am încercat să mă scutur de aceste gânduri. N-aveam timp pentru asta. Concentrează-te la ceea ce trebuie să faci imediat. Rămâi activ. În felul acesta, suferința stă deoparte. Las-o să te motiveze în ceea ce faci, nu să te încetinească în acțiuni.

Fă totul – oricât de bizar ar suna – pentru ea.

Squares s-a întors peste câteva minute.

— Hai s-o luăm din loc.

— Tot nu mi-ai spus unde mergem.

— La intersecția dintre 128th Street cu Second Avenue. Ne întâlnim cu Raquel acolo.

— Și ce-i acolo, de fapt?

— Un posibil indiciu, a rânjit el.

Am ieșit de pe autostradă și am trecut prin dreptul unor cartiere de locuințe în construcție. L-am remarcat pe Raquel, de la două străzi distanță. Nici nu era greu. Raquel avea dimensiunea unui mic principat și era îmbrăcat ca o explozie la Muzeul Liberace. Squares a încetinit microbuzul lângă el, încruntându-se.

— Ce e? a întrebat Raquel.

— Pantofi roz cu rochie verde?

— E coral cu turcoaz, a precizat Raquel. Plus gentuța magenta, care dă coeziune întregului.

Ridicând din umeri, Squares a parcat în fața unui magazin, cu o firmă pe care scria șters GOLDBERG PHARMACY. Când am coborât din microbuz, Raquel m-a îmbrățișat afectuos. Parcă mă învelise cineva cu o spumă moale de cauciuc. Puțea a Aqua Velva, ceea ce, judecând bine, însemna ceva ca bărbat.

— Îmi pare rău, a șoptit el.

— Mulțumesc.

Mi-a dat drumul, ceea ce mi-a oferit posibilitatea să respir din nou. Raquel plângea. Lacrimile au pus stăpânire pe rimelul de pe gene, șiroindu-i pe obraji. Culorile s-au amestecat, contopindu-se definitiv în barba lui deasă, astfel că în scurt timp fața începuse să-i semene cu o lumânare de pe un ambalaj pentru cadouri.

— Abe și Sadie sunt înăuntru, a spus Raquel. Vă așteaptă.

Dând aprobator din cap, Squares a pornit spre farmacie. Eu, după el. Un clinchet *ding-dong,* când am intrat, înăuntru mirosea ca un odorizant de mașină cu aromă de cireși. Rafturile erau înalte și pline de produse. Bandaje, deodorante, șampoane,

medicamente contra tusei, toate înșirate fără prea multă logică.

Ne-a întâmpinat un bătrân cu ochelari înguști, prinși cu un lănțișor. Purta o vestă de lână peste o cămașă albă. Avea păr mult, alb, des și bogat, ca o perucă pudrată de la Bailey's. Niște sprâncene excesiv de stufoase, care îl făceau să aibă mutră de bufniță.

— Ia te uită! Domnul Squares!

Cei doi bărbați s-au îmbrățișat, bătrânul bătându-l ușor pe spate pe Squares, de câteva ori.

— Ce bine arăți, a spus bătrânul.

— Și tu la fel, Abe.

— Sadie, a strigat el. Sadie, a venit domnul Squares.

— Cine?

— Tipul cu yoga. Cu tatuajul ăla.

— Tatuajul de pe frunte?

— Exact, el.

Am clătinat din cap și m-am aplecat spre Squares.

— Există vreun om pe lumea asta pe care tu să nu-l cunoști?!

— Am avut o viață privilegiată, a spus el, ridicând din umeri.

Sadie, o femeie mai în vârstă care n-ar fi putut părea înaltă nici cu cele mai înalte tocuri ale lui Raquel, a coborât din spatele rafturilor cu medicamente. Încruntându-se, i-a spus lui Squares:

— Ce slăbănog ești.

— Ia lasă-l în pace, a zis Abe.

— Sssât, gura. Mănânci destul?

— Sigur, a asigurat-o Squares.

— Ești numai oase. Oase goale.

— Sadie, ai de gând să lași omul în pace?!

— Sssât, gura, a făcut ea, zâmbind conspirativ. Am niște sufleu. Vrei un pic?

— Poate mai târziu, mersi.

— Îți pun la pachet.

— Ce bine, mulțumesc, a spus Squares, după care s-a întors spre mine. El e prietenul meu, Will Klein.

Cei doi bătrâni m-au privit cu niște ochi triști.

— El e băiatul?

— Da.

Mă inspectau cu atenție. Pe urmă, s-au uitat unul la celălalt și:

— Nu știu, spuse Abe.

— Puteți avea încredere în el, a zis Squares.

— Poate da, poate nu. Dar noi, aici, suntem ca niște preoți. Nu vorbim. Știi și tu asta. Iar ea, mai ales, e deosebit de strictă. Nu avem voie să spunem nimic, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Știu asta.

— Dacă dăm din gură, care mai e rostul nostru?

— Înțeleg.

— Dăm din gură, putem fi uciși.

— N-o să afle nimeni. Vă dau cuvântul meu.

Cei doi bătrânei s-au mai privit o dată.

— Raquel, a spus Abe. El e băiat de treabă. Sau fată, în fine, uneori mă mai încurc și eu.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, l-a întrerupt Squares.

Sadie l-a prins de mână pe soțul ei, cu un gest atât de intim, încât mi-a venit să întorc capul.

— Era o fată așa de frumoasă, Abe.

— Și așa de bună, a adăugat el.

Abe a oftat și s-a uitat la mine. Ușa s-a deschis, iar *ding-dong.* Un negru ciufulit a intrat și a spus:

— M-a trimis Tyrone.

— Mă ocup de tine aici, a zis Sadie, venind spre el.

El mă privea fix. Eu m-am uitat la Squares. Nu mai înțelegeam nimic din tot ce se întâmpla în jurul meu.

— Te rog, Abe, spuse Squares, scoțându-și ochelarii de soare. E important.

— OK, OK, a făcut Abe, ridicând mâna. Numai nu aici, vă rog. Haideți încoace, ne-a făcut el

semn.

Și ne-am dus în partea din spate a prăvăliei. A ridicat placa mobilă de la tejghea și am trecut pe dedesubt – pe lângă pilule, sticluțe, saci cu rețete completate, mojare și pistiluri. Pe urmă, Abe a deschis o ușă. Și am coborât în pivniță, unde Abe a aprins lumina.

— Aici e locul unde se întâmplă totul, a anunțat el.

Nu vedeam mare lucru. Un computer, o imprimantă și o cameră digitală. Cam asta era tot. M-am uitat la Abe și, apoi, la Squares.

— Are de gând careva să mă lămurească și pe mine ce e toată chestia asta?

— Metoda noastră de lucru e simplă, mi-a explicat Abe. Noi nu păstrăm niciun dosar. Dacă poliția vrea să confiște computerul ăsta, n-are decât, foarte bine. Nu vor afla nimic. Toate dosarele sunt localizate aici, făcu el, bătându-se pe frunte cu degetul arătător. Ei, și cum spuneam, multe dintre aceste date se pierd zilnic, n-am dreptate, Squares?!

Squares zâmbea, uitându-se la el.

Lui Abe nu-i scăpase starea mea de nedumerire.

— Tot nu te-ai prins?

— Da, tot nu m-am prins.

— Acte de identitate false, a spus Abe.

— Oh.

— Nu mă refer la cele de care se folosesc puștii minori ca să își ia de băut.

— Da, OK.

— Ce părere ai? a făcut el, coborând un pic vocea.

— Nu știu, nu prea am.

— Mă refer la actele de care oamenii au nevoie ca să dispară. Să fugă în lume. Să o poată lua de la capăt. Ai necazuri? Puf, și te fac să dispari. Ca un vrăjitor, ce zici? E nevoie să pleci departe, dar chiar să pleci departe de tot, nu te duci la o agenție de turism. Vii la mine, asta e.

— Am înțeles, am spus eu. Și sunt la mare căutare… serviciile dumitale? am întrebat, nefiind prea sigur dacă termenul era potrivit.

— O să te miri, dar sunt. Oh, nu e ceva prea spectaculos. De cele mai multe ori, sunt cazuri de nerespectare a interdicției de a părăsi locul. Sau persoane care eludează plata cauțiunii. Sau cineva urmărit de poliție. Servim, de asemenea, și o mulțime de imigranți ilegali. Vor să stea în țara asta, noi facem din ei cetățeni, a spus el, zâmbindu-mi. Și, mai rar, se întâmplă să ne vină și persoane mai drăguțe.

— Ca Sheila, am rostit eu.

— Exact. Vrei să știi cum funcționează toată treaba?

Până să apuc să răspund, Abe începuse iarăși să vorbească.

— Nu e ca la televizor, explica el. La televizor, prezintă lucrurile ca și cum ar fi foarte complicate, n-am dreptate? De exemplu, e căutat un copil care a murit și atunci îi vezi că se apucă să ceară certificatul lui de naștere sau așa ceva. Au un talent să născocească tot felul de falsuri complicate, când situația e de fapt cu totul alta.

— Nu așa se face, totuși?

— Nu, nu se face așa, a spus el, așezându-se la computer și începând să tasteze ceva. În primul rând, în felul cum procedează ei ar dura prea mult. În al doilea rând, de când există Internet și chestii din astea, morții mor de-a binele repede. Nu mai rămân în viață. Mori, păi, asta se întâmplă și cu codul tău numeric personal. Altminteri, mi-ar fi foarte simplu să mă folosesc de codurile numerice personale ale bătrânilor care decedează, corect? Sau ale oamenilor de vârstă mijlocie care mor prematur! înțelegi cum vine treaba?

— Așa cred. Și atunci cum poți crea o falsă identitate?

— Ah, păi cine zice că eu creez așa ceva, a spus Abe, zâmbind cu gura până la urechi. Eu folosesc

identitățile reale.

— Nu prea mai înțeleg.

— Parcă ziceai că s-a ocupat de viața de noapte, a spus Abe, încruntându-se spre Squares.

— Asta a fost ceva mai demult, l-a lămurit Squares.

— Mda, bine, hai să vedem, atunci, a zis Abe Goldberg, întorcându-se din nou cu fața spre mine. L-ai văzut pe tipul care a venit adineaori?

— Da.

— Pare șomer, nu? Poate chiar fără domiciliu.

— Asta n-am de unde să știu.

— Haide, lasă fasoanele cu mine. Avea moacă de vagabond, așa-i?

— Cred că da.

— Dar e și el om, pricepi?! Are un nume. A avut și el o mamă. S-a născut în țara asta. Și – zâmbi el, fluturând din mâini, teatral – are un cod numeric personal. S-ar putea chiar să aibă și carnet de șofer, chiar dacă e expirat. Nu contează. Atâta timp cât are un cod numeric personal înseamnă că există. Are o identitate. Mă urmărești?

— Da, da.

— Bun, hai să zicem că tipul are nevoie de niște bănuți. Pentru ce, asta nu mă interesează pe mine. Dar el are nevoie de bani, ăsta-i principalul. Ceea ce nu-i mai trebuie acum este o identitate. Trăiește pe străzi, așa că la ce bun să aibă o identitate? E limpede că unul ca el nu are nici rate, nici ipotecă la casă. Vasăzică, introducem numele lui aici, în computer, a zis el, bătând cu palma în monitor. Verificăm dacă există amenzi sau mandate de arestare împotriva lui. Dacă nu – și în majoritatea cazurilor așa stau lucrurile –, atunci cumpărăm identitatea lui. Să zicem că numele lui e John Smith. Și să zicem că dumneata, Will, ai nevoie să te poți duce la hoteluri, sau mai știu eu pe unde, sub alt nume decât cel al dumitale.

Începeam să înțeleg unde bătea.

— Și-atunci dumneata îmi vinzi mie codul lui numeric personal, iar eu devin John Smith.

— Bingo, a exclamat Abe, pocnind din degete.

— Dar dacă nu semănăm deloc la față?

— Nu există nicio descriere fizică asociată unui cod numeric personal. Odată ce deții așa ceva, poți suna la orice birou administrativ, care îți va pune la dispoziție orice documente soliciți. Dacă ești foarte grăbit, am eu aici dotările necesare pentru a-ți furniza un carnet de șofer, eliberat în Ohio. Numai că nu e un act foarte sigur, la o eventuală verificare mai strictă. Însă, în mod cert, identitatea rămâne valabilă.

— Să presupunem că acest John Smith e prins de poliție și are nevoie de un act de identitate.

— Poate să-l folosească pe-al lui, foarte bine. De fapt, cinci persoane pot folosi același cod numeric personal, simultan. Cum să se prindă cineva? Clar, nu-i așa?

— Clar, am recunoscut eu. Prin urmare, Sheila a apelat la dumneata?

— Da.

— Când?

— Păi, acum două, trei zile, poate. Cum am zis și mai înainte, nu era clienta noastră, în mod uzual. Dar ce fată bună. Și așa de frumoasă.

— Ți-a zis unde voia să se ducă?

— Ți se pare că afacerea asta presupune cumva multe întrebări?! a exclamat Abe, zâmbind. Clienții nu spun, iar eu n-am de ce să-i întreb. Înțelegi, nici nu discutăm. Niciun cuvânt. Eu și Sadie avem reputația de a ne ține gura, fiindcă, așa cum îți spuneam adineaori, dacă ciripim prea mult riscăm să fim omorâți. Pricepi?

— Da.

— De fapt, când Raquel și-a întins antenele, la început, am stat cuminți. Discreție totală. Fiindcă asta e garanția reușitei în meseria noastră. Noi ținem la Raquel. Dar tot n-am spus nimic. Fermoar, niciun cuvânt.

— Și atunci ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— Dar ce crezi dumneata despre noi, că suntem niște animale?! a pufnit Abe, jignit, uitându-se la Squares, după care din nou la mine. Crezi că noi n-avem sentimente?

— N-am vrut să…

— Crima, m-a întrerupt el. Am auzit ce i s-a întâmplat sărăcuței de ea. O fată adorabilă. Nu e drept așa ceva, a zis el, ridicând mâinile, enervat. Dar eu ce pot face? E limpede că n-am cum să mă duc la poliție. Realitatea e că am mare încredere în Raquel și în domnul Squares, aici de față. Sunt oameni cumsecade. Sălașul lor e întunericul, din care strălucesc amândoi. Ca mine și Sadie, înțelegi?

Sus s-a deschis o ușă, iar Sadie a venit jos.

— Am închis, a spus ea.

— Bine.

— Unde-ați ajuns? l-a întrebat.

— Îi explicam de ce am fi dispuși să vorbim.

— OK.

— Domnul Squares ne-a povestit că la mijloc e și o fetiță, a continuat Abe, în timp ce Sadie Goldberg cobora treptele, cu băgare de seamă.

— E fiica ei, am spus eu. Probabil că are vreo doisprezece ani.

— Țțț-țțț, a făcut Sadie, cu un aer trist. Și n-ai idee unde poate fi.

— Exact.

Abe a scuturat din cap. Sadie s-a apropiat și s-a lipit de el. Se potriveau de minune. Mă întrebam de câți ani erau oare căsătoriți, dacă aveau copii, de unde erau originari, cum de nimeriseră pe aceste meleaguri, cum de ajunseseră să se ocupe de asemenea lucruri.

— Vrei să-ți spun ceva? mi s-a adresat Sadie.

Am încuviințat din cap.

— Sheila, iubita dumitale, avea ceva cu totul special, a explicat ea, gesticulând cu pumnii strânși, în aer. Un spirit deosebit. Era frumoasă,

desigur, dar mai exista ceva în plus la ea. Faptul că s-a prăpădit… ne marchează enorm. A intrat aici, atât de speriată. Poate că identitatea pe care i-am dat-o noi n-a ținut. Poate că de-asta a și murit.

— În concluzie, a spus Abe, vrem să fim de folos.

A scris ceva pe o bucată de hârtie pe care mi-a înmânat-o mie.

— Numele pe care i l-am dat noi era Donna White. Acesta e codul numeric personal. Nu știu dacă te poate ajuta sau nu.

— Și adevărata Donna White?

— E o vagaboandă, care se droghează permanent.

M-am uitat lung la bucățica aceea de hârtie. Sadie a venit spre mine și m-a mângâiat pe obraz.

— Pari un om drăguț.

Am ridicat privirea spre ea.

— Găsește-o pe fetiță, a spus ea.

Am încuviințat iarăși din cap. Iar pe urmă i-am promis că așa voi face.

28.

Katy tremura încă și când a ajuns acasă.

Așa ceva e imposibil, își spunea ea. E o greșeală. Am înțeles eu greșit numele.

— Katy? a strigat-o mama ei.

— Da.

— Sunt la bucătărie.

— Vin și eu imediat, mami.

Katy s-a dus spre ușa de la subsol. Când a atins clanța cu mâna, s-a oprit.

Subsolul. Cât ura ea să se ducă acolo.

Te-ai fi așteptat ca, după atâția ani, să fi devenit imună la canapeaua cu tapițeria roasă, covorul pătat de apă și televizorul atât de vechi, încât nu i se putea pune nici cablu TV măcar. Ei bine, lucrurile nu stăteau așa în ceea ce o privea. Și asta fiindcă toate simțurile îi spuneau că trupul surorii ei era încă acolo, jos, puhav și descompus, putoarea morții fiind atât de puternică, încât abia mai puteai respira.

Părinții ei o înțelegeau. Katy nu trebuise niciodată să spele rufe la mașină. Tatăl ei nu o rugase niciodată să-i aducă de jos lada de scule sau vreun bec nou din magazie. Dacă vreo activitate casnică presupunea cumva coborârea în acel infern, mama și tatăl ei își asumau ei sarcina respectivă.

Dar nu și de data asta. De data asta, Katy era pe cont propriu, cum s-ar spune.

Sus, în capul scărilor, apăsă pe întrerupătorul de lumină. Un bec chior – lampa propriu-zisă se spărsese în timpul crimei – s-a aprins dedesubt. Cu inima cât un purice, Katy a început să coboare. Încerca să privească drept înainte, evitând să dea ochii cu canapeaua, covorul sau televizorul din subsol.

Cum de mai suportau ai ei să locuiască aici?

Ei i se părea ceva absurd. Când JonBénet fusese ucisă, familia Ramsey se mutase în cealaltă parte a țării. Dar, în fine, în cazul lor toată lumea gândea că părinții ei o omorâseră. Probabil că soții Ramsey vruseseră să scape de privirile acuzatoare ale vecinilor, la fel ca și de amintirile obsedante legate de decesul fiicei lor. Situația, în ceea ce-i privea pe ei, aici, era cu totul alta.

Totuși, orașul acesta avea ceva aparte. Părinții ei rămăseseră aici. La fel și familia Klein. Nimeni nu vrusese să cedeze și să plece în altă parte.

Ce însemna oare toată chestia asta?

A găsit geamantanul lui Julie într-un colț. Tatăl ei pusese un fel de ladă din lemn dedesubt, pentru eventualitatea în care s-ar fi produs vreo inundație. Lui Katy i-a venit în minte o imagine din trecut: sora ei făcându-și bagajul, înainte de a pleca la facultate. Și-a amintit cum ea se furișase în geamantan, în timp ce Julie își împacheta lucrurile; se juca, pretinzând întâi că geamantanul era un fort în care își găsise adăpost, iar apoi că, ascunzându-se acolo, înăuntru, putea fi sigură că Julie o va „împacheta” și pe ea împreună cu celelalte lucruri și că, astfel, vor putea pleca amândouă la facultate.

Deasupra, erau stivuite niște cutii. Katy le-a dat la o parte și le-a pus într-un colț. A cercetat cu atenție încuietoarea geamantanului. Nu avea cheia, dar știa că putea deschide capacul cu o lamă de cuțit. Zis și făcut. A găsit un cuțit printre tacâmurile de argint depozitate acolo, a vârât marginea acestuia în sistemul de închidere și a răsucit, descuind. A deblocat apoi cele două clapete de siguranță și, încet, ca Van Helsing când deschisese sicriul lui Dracula, a ridicat și ea capacul de la geamantan.

— Ce faci acolo?

Katy a tresărit speriată, auzind vocea mamei ei.

Lucille Miller a venit mai aproape.

— Ăsta nu-i geamantanul lui Julie?

— Doamne Sfinte, mami, ce m-ai putut speria!

Maică-sa s-a apropiat și mai mult.

— Ce te-a apucat să umbli la geamantanul lui Julie?

— Păi… voiam doar să mă uit și eu.

— La ce?

— Era sora mea, a spus Katy, îndreptându-și spatele.

— Știu, iubito, știu.

— N-am dreptul și eu să-i simt lipsa?

Maică-sa s-a uitat lung la ea.

— Și de-asta ai venit aici, jos?

Katy a dat afirmativ din cap.

— În rest, totul e bine? a întrebat maică-sa.

— Sigur.

— Nu s-a mai întâmplat să ai nostalgia trecutului, Katy.

— Fiindcă nu m-ați lăsat niciodată, spuse ea.

— Probabil că așa e, a recunoscut maică-sa.

— Mami?

— Da?

— De ce-ați rămas aici?

Pe moment, s-ar fi zis că maică-sa, ca de obicei, era gata s-o refuze brutal pe Katy, spunându-i că nu vrea să discute despre acest subiect. Dar – după ce avusese surpriza de a-l vedea pe Will în fața casei lor, urmată de inițiativa ei de a se duce la familia Klein, pentru a le transmite condoleanțe – săptămâna aceasta fusese destul de bizară pentru Lucille Miller. Mama lui Katy s-a așezat pe una dintre cutii, netezindu-și fusta cu palmele.

— Când te lovește o tragedie, a început ea, vreau să zic, atunci, pe moment, când te lovește, ți se pare că e sfârșitul lumii. E ca și cum te-a aruncat cineva în largul mării, pe o furtună cumplită. Valurile te lovesc, te răstoarnă, iar tu te zbați din răsputeri să rămâi la suprafață, fiindcă oricum altceva nu poți face. Deși o parte din tine ar prefera să renunți la orice efort și să rămâi cu capul în apă. Să te duci la fund. Dar nu poți. Nu te

lasă instinctul de supraviețuire – sau poate, în cazul meu, a fost faptul că mai aveam un copil de crescut. Nu știu. Dar, indiferent cum ar fi, până la urmă te menții la suprafață. Plutești.

Maică-sa s-a șters cu degetul în colțul ochiului. Și-a îndreptat un pic umerii și a încercat să zâmbească.

— Analogia mea nu e concludentă, a spus ea.

— Ba mie mi se pare că da, a zis Katy, luând-o de mână pe mama ei.

— Poate, s-a învoit doamna Miller, dar, vezi tu, după o vreme, furtuna se oprește. Și abia atunci începe să-ți fie mai greu. Te-ai trezit azvârlit pe mal, ca o epavă. Fiindcă toată zbaterea și lupta cu valurile ți-au lăsat urme grave, de nevindecat. Ai niște dureri cumplite. Și nenorocirile încă nu s-au terminat. Pentru că acum te afli în fața unei alternative groaznice.

Katy aștepta, continuând s-o țină de mână pe mama ei.

— Poți încerca să depășești durerea. Poți încerca să uiți și să îți vezi de viață mai departe. Însă, pentru tatăl tău și pentru mine – Lucille Miller închise ochii și scutură energic din cap – a uita ar fi fost ceva prea obscen. Era ca și cum am fi trădat-o pe sora ta. Durerea era enormă, da, dar cum am fi putut trăi în continuare, dacă ne lepădăm de Julie? Julie exista. Julie era reală, pentru noi. Știu că ți se pare absurd.

Poate că nu, totuși, se gândea Katy. Poate că nu e absurd.

Tăceau, acum. În cele din urmă, Lucille Miller și-a retras mâna, s-a bătut cu palmele pe coapse și s-a ridicat în picioare.

— Te las singură. Gata, am plecat.

Katy ședea nemișcată, ascultând zgomotul pașilor ei. Pe urmă, s-a întors spre geamantan. A început să scotocească printre lucrurile dinăuntru. I-a luat cam o jumătate de oră, dar a găsit ce căuta.

Or, asta schimba complet totul.

29.

Când ne-am întors înapoi, în microbuz, l-am întrebat pe Squares cum era mai bine să procedăm în continuare.

— Am o sursă, a spus el, evaziv, deși știam că, de fapt, afirmația lui presupunea ceva mult mai mult decât atât. Vom introduce numele de „Donna White” în rețeaua de computere a liniilor aeriene, ca să vedem dacă putem afla când s-a suit în avion sau unde s-a dus, chestii din astea.

Am tăcut amândoi.

— Cineva tot trebuie s-o spună, a început Squares.

Priveam fix în jos, spre mâini.

— Dă-i drumul, spune.

— De fapt, noi ce vrem acum, Will?

— S-o găsim pe Carly, am spus eu, cam prea repede.

— Și pe urmă? Ce faci, o înfiezi?

— Nu știu.

— Realizezi, desigur, că folosești subterfugiul acesta pentru a bloca altceva.

— Și tu faci la fel.

Mă uitam afară, pe geam. Zona era plină de dărâmături și moloz. Treceam prin dreptul unor șantiere amplasate pe suprafața unor foste locuințe de mizerie. Încercam să găsesc ceva bun și frumos. Degeaba, nu vedeam nimic.

— Urma s-o cer de soție, am spus eu.

Squares continua să șofeze, dar ceva din atitudinea lui mi-a demonstrat că era impresionat.

— I-am cumpărat un inel. I l-am arătat și mamei. Așteptam doar să mai treacă un timp. Mă refer la perioada de după înmormântarea mamei, doliu și așa mai departe.

Ne-am oprit la lumina roșie a unui semafor. Squares se încăpățâna să nu se uite la mine.

— Trebuie să continui căutările, am spus eu, fiindcă nu știu ce s-ar putea întâmpla cu mine dacă n-aș face-o. Nu am apucături de sinucigaș sau chestii de-astea, dar dacă m-aș opri locului, dacă n-aș mai alerga așa – am făcut o pauză, aici, încercând să găsesc cuvântul potrivit, formula cea mai simplă – simt că m-ar prinde totul din urmă.

— Oricum o să te prindă din urmă, indiferent ce-ai face.

— Știu. Dar poate că până atunci o să reușesc să fac ceva bun. Poate că voi putea să o salvez pe fiica ei, măcar. Și astfel, chiar și dincolo de moarte, înseamnă că i-am fost de ajutor.

— Ori, mă contrazise Squares, s-ar putea să descoperi că nu era nicidecum femeia pe care ți-o imaginai tu. Că ne-a amăgit pe toți, ca să nu folosesc alt termen mai urât.

— Poate să fie și-așa, nu știu. O să mă obișnuiesc și cu asta. Mai faci echipă cu mine?

— Până la capăt, Kemosabi.

— Bun, fiindcă am impresia că mi-a venit o idee.

Pielea tăbăcită de pe obrajii lui s-a boțit într-un zâmbet:

— Înainte, omule! Las' pe mine!

— Cred că ne-a scăpat ceva, până acum.

— Ce?

— Treaba cu New Mexico. Amprentele Sheilei au fost prelevate în New Mexico, la locul crimei.

— Crezi că omorurile acelea au vreo legătură cu Carly? a întrebat el, aprobând raționamentul meu.

— Tot ce se poate.

— Dar nici nu se știe măcar cine erau persoanele care au fost ucise în New Mexico. La naiba, nu știm nici măcar locul unde au fost găsite victimele.

— Vezi, exact aici intră în funcțiune planul meu. Pe mine, să mă lași acasă. Cred că trebuie să

navighez un pic pe Internet.

•

Da, aveam un plan.

Era absolut evident că nu FBI descoperise cadavrele, ci probabil că vreun polițai local. Sau poate vreun vecin. Sau vreo rudă. Și, întrucât aceste omoruri avuseseră loc într-o localitate care nu ajunsese încă imună la asemenea acte de violență, era mai mult decât probabil ca incidentul să fi fost relatat în presa locală.

Am intrat pe refdesk.com și am dat clic pe „ziare naționale”. Apăreau treizeci și trei de publicații pentru New Mexico. Am încercat la cele din zona Albuquerque. M-am rezemat de spătar, așteptând să se încarce pagina. Răspunsul – un ziar. OK, bun. Am dat clic pe „arhivă” și am început căutarea. Am tastat „omor”. Prea multe răspunsuri. Am tastat „dublu omor”. Nici așa n-a mers. Am încercat cu alt ziar. Pe urmă, cu altul.

Mi-a luat aproape o oră, dar până la urmă mi-a reușit:

DOI BĂRBAȚI AU FOST UCIȘI
Comunitatea locală în stare de șoc
de Yvonne Sterno

Târziu, aseară, cartierul Stonepointe din Albuquerque a fost zguduit la aflarea veștii că doi bărbați au fost împușcați, ambii în cap, probabil în plină zi, fiind transportați ulterior într-o casă, unde au și fost găsiți. „N-am

auzit nimic”, *spune Fred Davison, un vecin.* „*Pur și simplu, nu-mi vine să cred că așa ceva s-a putut întâmpla în comunitatea noastră*.” *Cei doi bărbați rămân neidentificați. Poliția nu a făcut niciun comentariu, menționând doar că investigațiile sunt în derulare.* „*Avem mai multe piste*”, *ni s-a mai spus. Proprietarul casei este înregistrat cu numele de Owen Enfield. Autopsia este programată pentru această dimineață.*

Atâta tot. Am căutat în ziarul de a doua zi. Nimic. Din nou, în ziarul următor. Tot nimic. Am căutat toate articolele scrise de Yvonne Sterno. Existau materiale despre nunți locale și festivități filantropice.

Nimic, niciun alt cuvânt despre omoruri.

M-am rezemat de spătar.

Mai era o modalitate de a putea afla. Am luat telefonul și am format numărul de la *New Mexico Star-Beacon.* Poate aveam noroc și o găseam chiar pe Yvonne Sterno. Și poate că ea îmi va spune mai multe.

La capătul firului, un automat mi-a cerut să identific pe litere numele de familie al persoanei pe care o căutam. Tocmai formasem S-T-E-R, când

automatul m-a întrerupt și m-a instruit să apăs pe tasta „pound”, dacă voiam să iau legătura cu Yvonne Sterno. Am procedat întocmai. Suna. O dată, de două ori, din nou un robot: „Sunt Yvonne Sterno de la *Star-Beacon.* Ori vorbesc la telefon, ori nu sunt la birou”.

Am închis. Eram încă online, așa că am intrat pe switchboard.com. Am introdus numele lui Sterno, pentru zona Albuquerque. Bingo. O „Y and M Sterno” era înregistrată ca locuind pe Canterbury Drive nr. 25 în Albuquerque. Am format numărul. Mi-a răspuns o femeie.

— Alo?

După care a strigat:

— Hei, faceți liniște, mami vorbește la telefon.

Chirăituri de copii mici se auzeau în fundal.

— Yvonne Sterno?

— Vrei să-mi vinzi ceva?

— Nu.

— Atunci da, eu sunt.

— Numele meu este Will Klein…

— După cum sună, precis vrei să-mi vinzi ceva.

— Nu, nu vreau, am spus eu. Dumneata ești acea Yvonne Sterno care scrie la *Star-Beacon*?

— Cum ziceai că te cheamă?

Până să apuc să răspund, însă: „Hei, v-am zis să vă potoliți odată. Tomy, dă-i lui Game Boy. Nu, acum!”

— Alo? reveni ea.

— Numele meu este Will Klein. Voiam să discut cu dumneata în legătură cu dublul omor despre care ai scris recent.

— Îhî. Și de ce te interesează cazul?

— Am doar câteva întrebări.

— Nu sunt serviciu de documentare, domnule Klein.

— Te rog, spune-mi Will. Și fii bună și ascultă-mă un pic. Se comit des omoruri în cartiere ca Stonepointe?

— Nu, rar.

— Dar asasinate duble, în care victimele sunt găsite astfel?

— Cred că e primul caz de acest fel de care să fi auzit vreodată.

— Și-atunci, am insistat eu, de ce nu s-au publicat relatări mai ample?

Copiii se dezlănțuiseră iarăși. La fel și Yvonne Sterno: „Gata, ajunge! Tommy, treci sus în camera ta. Bine, bine, spune-i judecătorului, dar acum, mișcă, am zis! Și tu, ia dă-mi mie Game Boy. Dă-l încoace imediat, dacă nu vrei să-l bag direct la gunoi.” Pe urmă, a luat din nou receptorul.

— Și iar repet întrebarea: de ce te interesează cazul?

Aveam suficiente cunoștințe în rândul ziariștilor ca să știu că drumul sigur spre inima lor e, de fapt, „pe ocolite”:

— S-ar putea să dețin niște informații pertinente.

— Pertinente, a repetat ea. Bun cuvântul, Will. Bun.

— Cred că ți se va părea interesant ceea ce-ți voi spune.

— Apropo, de unde suni?

— New York City.

O pauză.

— Cam departe de locul crimei.

— Da.

— Bun, ascult. Rogu-te, ce crezi dumneata că mi se va părea mie pertinent și interesant?

— Mai întâi, e nevoie să aflu câteva lucruri esențiale.

— Nu, nu, Will, nu merge așa.

— Am verificat ce alte articole ai mai scris, doamnă Sterno.

— Domnișoară. Și dacă tot ne batem pe burtă, spune-mi Yvonne.

— Perfect. Yvonne, în general am văzut că te ocupi de mondenități. Nunți, dineuri festive.

— Sigur, fiindcă se mănâncă fabulos, Will, iar eu arăt fantastic de bine în rochie neagră. Zi, de fapt, unde bați?

— Un subiect ca ăsta nu-ți cade în poală prea des.

— OK, gata, ard de nerăbdare, deja. Zi, care-i treaba?

— Treaba e că îți propun să riști. Răspunde doar la câteva întrebări. De ce nu, în fond?

Văzând că nu-mi răspunde, am plusat:

— Ai norocul să pui mâna pe un subiect senzațional, ca acesta, cu două crime, dar din articol lipsesc lista victimelor, posibilii suspecți, niciun fel de detaliu.

— Asta fiindcă nu dețin informațiile respective, a recunoscut ea. Știrea ne-a parvenit seara târziu. Abia am mai avut timp să prindem ediția de dimineață.

— Și atunci de ce n-au mai urmat alte articole? În fond, evenimentul e uriaș pentru un orășel de provincie. De ce s-a publicat doar un singur material?

Tăcere.

— Alo?

— Stai un pic. Ăștia mici iar fac tărăboi.

Doar că de data asta nu se auzea niciun zgomot.

— Mi s-a închis gura, a rostit ea încetișor.

— Adică?

— Adică am avut noroc că am putut publica măcar atât, articolul acela scurt. A doua zi dimineață, ne-am trezit cu FBI-ul pe cap. De fapt… cu șeful FBI din zonă. L-a pus pe șeful meu să oprească relatările pe acest subiect. Am încercat ceva investigații, pe cont propriu, dar m-am ales doar cu mutenie din partea tuturor.

— Și nu e ciudat?

— Nu știu, Will. Nu m-am mai ocupat de crime până acum. Dar, da, ce să zic, pare cam ciudat.

— Tu ce crezi că poate însemna toată atitudinea lor?

— Te referi la reacția șefului meu? a întrebat Yvonne, inspirând adânc. Răspunsul ar fi că miza e mare. Foarte mare. Mult mai mare decât un dublu omor. Bun, rândul tău, acum, Will.

Mă întrebam cât de mult puteam risca să-i spun.

— Ai aflat că s-ar fi găsit niște amprente la locul faptei?

— Nu.

— S-au găsit niște amprente aparținând unei femei.

— Continuă.

— Femeia aceea a fost găsită moartă, ieri.

— Ucisă?

— Da.

— Unde?

— Într-un orășel din Nebraska.

— Numele ei?

— Spune-mi ceva despre proprietarul casei, Owen Enfield, am schimbat eu vorba.

— Oh, m-am prins. Una tu, una eu.

— Cam așa ceva. Cumva Enfield era una dintre victime?

— Nu știu.

— Dar ce știi despre el?

— Locuiește acolo de trei luni.

— Singur?

— Potrivit vecinilor, când s-a mutat acolo, era singur. Dar în ultimele săptămâni, au tot venit pe la el o femeie cu un copil.

Copil.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Câți ani avea copilul? am întrebat eu.

— Nu știu, de vârstă școlară.

— Adică, poate, vreo doisprezece ani.

— Da, poate.

— Băiat sau fată?

— Fată.

Am simțit că îngheț.

— Will, mai ești pe fir?

— Știi vreun nume al fetei?

— Nu. Nimeni nu știa aproape nimic despre ele.

— Dar acum s-a aflat pe unde ar putea fi amândouă?

— Nu, habar n-am.

— Dar cum se poate așa ceva?

— Uite că se poate. Unul dintre marile mistere ale vieții, presupun. N-am fost în stare să dau de urma lor. Dar cum spuneam, nu mă mai ocup de caz. Așa că nu mi-am dat silința prea mult să aflu informații noi.

— Poți afla unde sunt femeia și fata?

— Pot încerca.

— Mai ai alte date? Ai auzit numele vreunui suspect sau al vreuneia dintre victime, ceva, orice?

— Cum îți spuneam, tăcere totală. Eu lucrez la ziar doar cu jumătate de normă. Cum ai putut deduce și singur, probabil, sunt mamă cu normă întreagă. Am prins subiectul respectiv doar fiindcă s-a nimerit să fiu singura persoană prezentă în redacție, când a venit știrea. Dar am câteva surse bune.

— Trebuie să-l găsim pe Enfield. Sau măcar pe femeie și pe fată.

— Mda, mi se pare un bun punct de pornire, a recunoscut ea. Dar vrei să-mi spui și mie de ce te interesează așa de mult subiectul ăsta?

Mă gândeam cum să-i răspund.

— Yvonne, ești capabilă să răstorni văi și munți?

— Da, Will, da, sunt.

— Dar ești bună pe felia ta?

— Vrei o demonstrație?

— Sigur.

— Zici tu că mă suni din New York City. Bun, tot ce se poate, dar de origine ești din New Jersey. De fapt – deși e posibil să existe mai mulți Will Klein pe-acolo pun pariu că ești fratele unui faimos asasin.

— Un presupus asasin, am corectat-o eu. Dar cum de ți-ai dat seama?

— Am Lexis-Nexis pe computer. Am băgat numele tău și a ieșit chestia asta. Într-unul dintre articole, scrie că acum locuiești în Manhattan.

— Fratele meu nu a avut nimic de-a face cu chestia asta.

— Sigur, și mai e și nevinovat, așa-i? Adică nu el a ucis-o pe vecina voastră, nu?

— Nu asta am vrut să spun. Ziceam că dublul omor de-acolo, de la voi, n-are nicio legătură cu el.

— Și atunci care-i conexiunea?

— O altă persoană, care mi-a fost foarte apropiată.

— Cine?

— Iubita mea. Ale ei erau amprentele găsite la locul crimei.

Am auzit din nou copiii, care făceau gălăgie în cameră. Alergau, urlând ca sirenele. De data asta, Yvonne Sterno nu s-a mai întrerupt ca să zbiere la ei.

— Vasăzică, iubita ta e persoana găsită moartă în Nebraska, nu?

— Exact, ea e.

— Și de-asta te interesează povestea de-aici?

— Parțial.

Nu eram dispus încă să-i povestesc și de Carly.

— Găsește-l pe Enfield, i-am spus eu.

— Will, dar cum o chema? Pe iubita ta.

— Te rog, găsește-l.

— Hei, vrei să colaborăm? Atunci, nu-mi ascunde nimic, clar?! Oricum, pot afla în cinci secunde, căutând pe Internet. Dar spune-mi tu, mai bine.

— Rogers. Numele ei era Sheila Rogers.

Am auzit cum tasta din nou ceva.

— Voi face tot ce pot, Will, a zis ea. Fii pe fază, te sun curând.

30.

Am avut un soi de vis ciudat.

Zic „un soi de vis”, fiindcă de fapt nu dormeam de-a binelea. Pluteam în starea aceea confuză dintre somn și trezie, când simți uneori că te prăbușești în gol și ai reflexul să te prinzi cu mâinile de pat. Ședeam lungit, în întuneric, cu mâinile la ceafă și cu ochii închiși.

Am pomenit mai devreme faptul că Sheilei îi plăcea enorm să danseze. M-a convins chiar să mă înscriu la un club de dans de la Jewish Community Center, în West Orange, New Jersey. Sediul JCC era aproape atât de spitalul unde era internată mama, cât și de casa din Livingston. În fiecare miercuri, ne duceam s-o vizităm pe mama, iar apoi, la șase și jumătate seara, ne prezentam la lecția de dans.

Eram cea mai tânără pereche din tot clubul, dar, incredibil, să-i fi văzut pe babalâci cum se mișcau. Încercam să țin ritmul cu ei, dar pur și simplu mi-era imposibil. Mi-era rușine să dansez de față cu ei. Sheila, în schimb, n-avea nicio inhibiție. Uneori, în mijlocul unui dans, se desprindea de mine și începea să danseze singură. Cu ochii închiși. Pe fața ei se vedea o strălucire fantastică – bucuria de a dansa.

Mă gândesc acum la un anumit cuplu de-acolo, tot niște oameni mai în vârstă, soții Segal, care erau parteneri de dans încă din anii patruzeci. O pereche frumoasă, plină de grație. Domnul Segal purta întotdeauna lavalieră albă. Doamna Segal se îmbrăca în albastru, cu o eșarfă argintie. Pe ringul de dans, se mișcau dumnezeiește. Ca doi veșnic îndrăgostiți. Ca una și aceeași ființă. În pauze, erau prietenoși cu noi, ceilalți. Dar, când cânta muzica, n-aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Anul acesta, în februarie, într-o seară cu ninsoare – noi credeam că va fi închis la club, dar n-a fost așa – domnul Segal a venit singur. Tot cu lavaliera albă la gât. Cu același costum impecabil. Dar era suficient să vezi încordarea de pe fața lui ca să-ți dai seama imediat. Sheila și-a încleștat degetele pe mâna mea. O lacrimă i se prelingea pe obraz. Când muzica a început, domnul Segal s-a ridicat, a pășit fără șovăire pe ringul de dans și a început să danseze de unul singur. A întins brațele în față și s-a mișcat tot timpul, ca și cum soția lui ar fi dansat acolo, cu el. O conducea frumos pe planșeu, ocrotindu-i umbra fictivă cu atâta duioșie, încât nimeni nu a îndrăznit să-l tulbure în acele momente.

Săptămâna următoare, domnul Segal n-a mai venit deloc. Am aflat de la niște cunoscuți că doamna Segal suferea de cancer, de mult timp. Dar că a dansat până la capăt. În momentul acela, a început muzica. Toți ne-am luat partenerii și am ieșit pe ringul de dans. Și, ținând-o strâns pe Sheila lângă mine, am realizat că, oricât de tristă părea acum povestea soților Segal, iubirea lor fusese nespus de frumoasă. Or, asta era tot ceea ce conta pe lume.

Aici a fost momentul în care a început așa-zisul meu vis, deși de la bun început am știut că e doar o iluzie. Se făcea că eram la clubul de dans de la JCC. Domnul Segal era și el acolo. La fel ca și câteva alte persoane pe care nu le mai văzusem până atunci, toți acești inși fiind fără partener. Când a răsunat muzica, am început fiecare să dansăm separat. M-am uitat în jur. Era și tata acolo, încercând să danseze un fel de foxtrot stângaci. Mi-a făcut semn cu capul.

Mă uitam la ceilalți cum dansează. Fiecare se comporta ca și cum partenerul lipsă ar fi fost acolo. Priveau cu dragoste în ochii imaginari ai persoanei iubite dispărute. Am încercat să le urmez exemplul, dar ceva n-a mers. Eu nu vedeam nimic.

Eu dansam tot singur. Sheila nu voia să mi se arate.

Undeva departe, parcă, suna telefonul. Vocea profundă de pe robot mi-a pătruns în vis: „Sunt locotenent Daniels, de la Poliția din Livingston. Vreau să iau legătura cu Will Klein."

Undeva în fundal, dincolo de glasul locotenentului Daniels, am auzit o tânără care râdea pe înfundate. Brusc, am deschis ochii. Clubul de dans s-a făcut nevăzut. Când am pus mâna pe receptor, am auzit același râs de femeie. Parcă era Katy Miller.

— Poate ar fi mai bine să-i sun pe părinții tăi, îi spunea locotenentul Daniels fetei care râdea.

— Ba nu.

Era Katy.

— Am optsprezece ani. Nu mă pot forța să…

— Alo, am zis eu, ridicând receptorul. Sunt Will Klein.

— Bună, Will, a spus locotenentul Daniels. Sunt Tim Daniels. Am fost colegi de școală, mai ții minte?

Tim Daniels. Lucra pe-atunci la benzinăria Hess, din zona noastră. Venea mereu la școală cu o salopetă pătată de ulei. Parcă-l văd și acum, cu numele brodat pe marginea buzunarului de la piept. Probabil că tot îi mai plac salopetele și în ziua de azi.

— Sigur, am spus eu, total confuz deja. Ce mai faci?

— Bine, mulțam.

— Ești în poliție, acum?

Mie nu-mi scapă nimic.

— Exact. Și stau tot în oraș. M-am însurat cu Betty Jo Stetson. Avem două fete.

Am încercat să-mi aduc aminte cum arăta Betty Jo, dar degeaba. Nu-mi venea în minte nicio figură.

— Extraordinar, felicitări!

— Mulțam, Will. Hm, a continuat el, luându-și un ton grav, am citit despre mama ta în *Tribune.* Sincere condoleanțe.

— Mulțumesc, apreciez mult gestul tău.

Katy Miller râdea iar.

— Uite, te-am sunat de fapt pentru altceva. O cunoști pe Katy Miller, nu?

— Sigur.

A urmat un moment de tăcere. Probabil că-și amintise cum fusesem eu iubitul surorii ei, care avusese soarta tragică pe care o avusese, și așa mai departe.

— M-a rugat să te sun.

— Care-i problema?

— Am găsit-o pe Katy pe terenul de joc de la Mount Pleasant, cu o sticlă de Absolut pe jumătate goală. E beată criță. Voiam să-i sun pe părinți…

— Să nu care cumva să faci asta! a țipat Katy iarăși. Am optsprezece ani, clar?!

— Bun, în fine. M-a rugat să te sun pe tine, în schimb. Hei, țin minte când eram și noi puștani. N-am fost nici noi ușă de biserică, așa-i?

— Normal.

În momentul acela, Katy a urlat ceva. M-am crispat tot. Speram să nu fi auzit bine. Însă cuvintele ei, rostite pe tonul acela zeflemitor, erau ca o gheară rece încleștată pe ceafa mea.

— Idaho! zbiera ea. Am dreptate, Will? Idaho!

Mi-am încleștat mâna pe receptor, convins că nu auzisem bine.

— Ce tot spune?

— Nu știu. Țipă tot timpul ceva despre Idaho, dar ți-am zis că e pilită rău.

Katy continua:

— Idaho, ce naiba! Am nimerit! Idaho! N-am dreptate, zi?!

Mi se tăiase respirația.

— Will, e târziu, știu, dar n-ai vrea tu să vii încoace și s-o iei de-aici?

— M-am pus în mișcare.

Asta a fost tot ce-am reușit să îngaim.

31.

Squares a preferat să urce scările, decât să riște s-o trezească pe Wanda cu zgomotul de la ascensor.

Clădirea aparținea firmei Yoga Squared Corporation. El și Wanda locuiau la cele două etaje de deasupra amfiteatrului de yoga. Era ora trei noaptea. Squares a deschis ușa încetișor. Lumina era stinsă. A pășit în cameră. De la felinarele de pe stradă intrau pe geam fâșii crude de raze luminoase.

Wanda ședea pe canapea, în întuneric. Cu brațele încrucișate la piept, picior peste picior.

— Hei, a șoptit el, de parcă s-ar fi ferit să nu trezească pe cineva, deși în afară de ei doi nu mai era nimeni în clădire.

— Vrei să scap de el? a spus ea.

Lui Squares îi părea rău că nu rămăsese cu ochelarii de soare pe nas.

— Wanda, zău, sunt foarte obosit. Lasă-mă să fur câteva ore de somn.

— Nu.

— Și ce-ai vrea să-ți răspund la o asemenea întrebare?

— Sarcina nu are încă trei luni. Ar fi simplu – înghit o pastilă, și gata. Dar vreau să știu opinia ta. Vrei să scap de sarcină?

— Bun, vasăzică, brusc, totul depinde de opinia mea, nu?!

— Aștept.

— Parcă tu erai marea feministă, Wanda. Cum rămâne cu dreptul femeii de a alege?

— Nu mă lua pe mine cu prostii din astea.

Squares și-a vârât mâinile în buzunare.

— Tu ce vrei să faci?

Wanda a întors capul, lateral. O vedea din profil – gâtul lung, alura mândră. O iubea pe Wanda. Nu iubise pe nimeni până la ea. Și nici nimeni nu-l iubise pe el vreodată. Când era micuț de tot, maică-sa avea plăcerea să-l ardă cu fierul de ondulat părul. A încetat practica asta când el avea deja doi ani, exact în ziua – ce coincidență! – când tatăl lui a omorât-o în bătaie, după care s-a spânzurat în debara.

— Îți porți trecutul pe frunte, a spus Wanda. Nu ne permitem toți acest lux.

— Nu înțeleg la ce te referi.

Niciunul dintre ei nu se gândise să aprindă lumina. Începeau să se învețe cu întunericul, dar totul părea voalat și tulbure, ceea ce în fond era preferabil, poate, pentru o discuție ca a lor.

— Eu am absolvit liceul pe primul loc în seria mea.

— Știu.

— Uite ce e, vreau să-ți spun un lucru, OK? a făcut ea, închizând ochii.

Squares a încuviințat din cap, făcându-i semn să continue.

Am crescut într-un cartier de oameni bogați. Nu erau acolo decât foarte puține familii de negri. Iar eu am fost singura negresă din toată promoția liceului, de trei sute de elevi. Dar am ieșit pe primul loc. Puteam alege orice facultate. Am optat pentru Princeton.

Știa și el deja toate astea, dar prefera să tacă.

— Când am ajuns acolo, am început să am senzația că parcă nu pot face față. Nu voi intra într-o analiză laborioasă, apropo de lipsa mea de valoare și toate astea. Dar am început să nu mai mănânc. Am slăbit mult. Am devenit anorexică. Nu mâncam nimic din ceea ce știam că nu puteam voma după aceea. Făceam toată ziua gimnastică, abdomene etc. Dădusem jos multe kilograme, dar, când mă uitam în oglindă, tot mi se părea că sunt grăsuță.

Squares s-a apropiat de ea. Îi venea s-o ia de mână. Dar, idiot cum era, nu se simțea capabil.

— M-am înfometat în așa hal, încât a trebuit să fiu internată în spital. Mi-am distrus organele interne. Ficat, inimă, doctorii nu pot spune nici acum cât de amplu e dezastrul. N-am intrat în stop cardiac niciodată, dar cred că nici mult n-a lipsit, într-o anumită perioadă. Până la urmă, mi-am revenit – nu intru nici aici în mai multe detalii –, dar medicii mi-au spus că e posibil să nu pot rămâne niciodată însărcinată. Și, chiar dacă aș rămâne gravidă, oricum n-aș putea duce sarcina până la capăt.

— Și ce spune doctorul acum? a întrebat Squares, care rămăsese tot în picioare.

— Nu se poate pronunța. În viața mea n-am fost așa de speriată ca acum.

Squares simțea că i se rupe inima văzând-o pe Wanda cum se frământă. Îi venea să se așeze lângă ea și s-o îmbrățișeze strâns. Dar, din nou, simțea că îl reține ceva. Și se detesta pentru această reacție.

— Dacă a păstra sarcina înseamnă să-ți pui în primejdie sănătatea…, a început el.

— E riscul meu.

— Marea feministă reintră în acțiune, a încercat el să glumească.

— Când am zis că sunt speriată, nu m-am referit doar la sănătate.

Știa asta și el.

— Squares?

— Da.

— Nu mă da la o parte, bine?! s-a rugat ea de el.

Squares nu știa ce să spună, așa că a optat pentru lucrul cel mai evident.

— E un pas mare.

— Știu.

— Nu cred că sunt făcut pentru așa ceva, a zis el, rar și apăsat.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Ești cel mai puternic bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Squares a clătinat din cap. Un beţivan cânta pe stradă, zbierând că dragostea e acolo unde se afla Rosemary a lui, dar că numai el știe asta. Wanda și-a luat mâinile de la piept, așteptând.

— Poate că, a început Squares, n-ar fi bine să mergem pe calea asta. Mă gândesc în primul rând la sănătatea ta.

Wanda l-a văzul păşind în spate și dispărând. Până să apuce să-i răspundă, el plecase deja.

•

Am închiriat o mașină de la un garaj non-stop de pe 37th Street și am pornit spre secția de poliție din Livingston. Nu mai călcasem pe-acolo din primul an de școală, când am fost în excursie cu clasa. În dimineața aceea însorită, nu ni se dăduse voie să vizităm celula de detenție – unde am găsit-o acum pe Katy –, fiindcă, la fel ca în seara asta, era cineva înăuntru. Ideea că un mare criminal, poate, se afla închis la numai câțiva metri de noi ne-a încins imaginația febrilă de puștani dornici de aventuri.

Detectivul Tim Daniels m-a întâmpinat cu o strângere de mână un pic cam prea fermă. Am remarcat că tot timpul își aranja centura de la pantaloni. Zornăia – nu știu din ce, chei, butoni la cămașă, habar n-am – la fiecare pas. Era mai masiv decât îl țineam eu minte din școală, dar la față rămăsese tot neted, cu un ten curat.

Am completat niște formulare, iar Katy a fost eliberată și predată în custodia mea. Îi mai trecuse pileala în ora cât îmi luase mie să ajung cu mașina până acolo. Nu-i mai ardea de râs acum. Ținea capul în jos. Pe fața ei, apăruse tipica ursuzenie adolescentină.

I-am mulțumit din nou lui Tim. Katy nici nu s-a sinchisit să schițeze vreun zâmbet sau să fluture din mână. Am pornit amândoi spre mașină, dar când am ajuns afară, m-a prins de braț.

— Hai să ne plimbăm un pic pe jos.

— E patru dimineața, sunt obosit.

— Vomit, dacă mă așez în mașină.

M-am oprit.

— Ce te apucase să tot zbieri „Idaho” în telefon?

Dar Katy traversa deja pe Livingston Avenue. Am pornit după ea. A luat viteză când a ajuns la rondul din mijloc. Dar am prins-o din urmă.

— Părinții tăi sunt îngrijorați, probabil.

— Le-am zis că dorm la o prietenă. E OK.

— Vrei să-mi spui și mie ce te-a apucat să te îmbeți de una singură?

Katy continua să meargă repede. Începuse aproape să gâfâie de la efort.

— Mi-era sete.

— Aha, sete. Și de ce zbierai mereu „Idaho”?

Mi-a aruncat o privire, fără să se oprească însă.

— Cred că știi și tu de ce.

— Ce joc mai e și ăsta, mă rog?! am exclamat eu, înșfăcând-o de braț.

— Nu mie îmi arde de joacă, Will.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Idaho, Will. Sheila Rogers a ta era din Idaho, așa-i?

Din nou, am avut senzația că vorbele ei mă loveau ca o palmă.

— De unde ai aflat asta?

— Am citit undeva.

— În ziar?

— Chiar nu știi?! a zis ea, hlizindu-se.

Am prins-o zdravăn de umeri:

— Ce vrei să spui?

— Unde a făcut facultatea Sheila ta?

— Nu știu.

— Parcă ziceai că vă iubeați la nebunie.

— E ceva mai complicat.

— Ha! Mie-mi spui?!

— Katy, tot nu înțeleg.

— Sheila Rogers a fost studentă la Haverton, Will. Colegă cu Julie. Erau în aceeași grupă.

Am rămas complet siderat.

— Nu se poate așa ceva.

— Nu-mi vine să cred că n-ai știut. Sheila nu ți-a spus nimic?

Am clătinat din cap.

— Ești sigură?

— Sheila Rogers din Mason, Idaho. Licențiată în comunicații. Scrie totul clar, în catalogul grupei lor. L-am găsit azi, în geamantanul de la subsol.

— Nu mă dumiresc, pe bune. Mai ții minte numele ei, după atâția ani?

— Da, sigur.

— Cum e posibil, totuși? Asta înseamnă că ții minte cum le chema pe toate colegele de grupă ale lui Julie?

— Nu.

— Și-atunci, cum ți-aduci aminte de Sheila Rogers?

— Fiindcă, a spus Katy, Sheila și Julie au fost colege de cameră.

32.

Squares a venit la mine, la apartament, cu clătite și diverse umpluturi aferente, de la un local botezat inspirat „Clătita", de pe 15th și First. Era ora zece dimineața, iar Katy dormea pe canapea. Squares și-a aprins o țigară. Am remarcat că purta aceleași haine ca în seara precedentă. Nu era un lucru ușor de observat – fiindcă, să fie clar, Squares nu era o figură remarcabilă în comunitatea celor care se îmbracă doar de la marile case de modă –, însă îți atrăgea atenția faptul că în dimineața asta era mai ciufulit decât de obicei. Ne-am așezat pe niște taburete, în bucătărie.

— Hei, am început eu. Știu că îți place să te confuzi cu vagabonzii de pe stradă, dar…

Squares a scos o farfurie din bufet.

— Ai de gând să faci mult pe moralistul cu mine?! Ia, zi mai bine ce s-a întâmplat?

— E vreun motiv pentru care n-aș putea face și una, și alta?

A lăsat bărbia în piept, uitându-se la mine peste ochelarii de soare.

— E-așa de nasol?!

— Mai nasol decât ai putea crede, am răspuns eu.

Katy se foia pe canapea. Am auzit-o gemând ușor. Aveam la îndemână, special, niște Tylenol extraforte. I-am dat să ia două cu un pahar de apă. Le-a înghițit, după care s-a dus împleticit spre duș. Eu am revenit pe taburet.

— Te mai doare nasul? a întrebat Squares.

— Am senzația că mi s-a mutat inima în el și încearcă să răzbească afară.

A dat din cap, mușcând dintr-o clătită. Mesteca încet. Umerii îi erau aduși spre piept. Știam că nu dormise acasă în noaptea aceea. Mi-am dat seama

că se întâmplase ceva între el și Wanda. Dar, mai ales, eram conștient că nu voia să-i pun întrebări pe tema asta.

— Ziceai că e mai nasol decât se poate crede, m-a îmboldit el.

— Sheila m-a mințit.

— Asta știam și noi, oricum.

— Nu, mai e ceva.

Continua să mestece.

— Sheila o cunoștea pe Julie Miller. Au fost în aceeași grupă la facultate. Ba chiar colege de cameră.

Nu mai mesteca. Se oprise.

— Poți să mai spui o dată?

I-am povestit ce aflasem. Apa la duș a continuat să curgă tot timpul. Știam că pe Katy o va durea capul destul de rău, după consumul de alcool din seara anterioară. Dar, mai știi?! Tinerii își revin mai repede decât noi, adulții.

Când am terminat să-i dau toate lămuririle, Squares s-a rezemat de spătar și și-a încrucișat brațele la piept, rânjind.

— Marfă, a zis el.

— Da, exact asta-i expresia care îți vine în minte, când auzi așa ceva.

— Eu nu mai pricep nimic. Zău, pe bune, a întărit el, pregătindu-și altă clătită. Vasăzică, iubita ta de pe timpuri, care a fost ucisă acum unsprezece ani, a fost colegă de cameră, în studenție, cu ultima ta iubită, care a fost și ea ucisă.

— Exact.

— Și fratele tău a fost acuzat pentru primul omor.

— Exact, din nou.

— OK, bine, a dat din cap Squares, cu multă convingere. Dar eu tot nu pricep, să știi!

— Probabil că a fost o înscenare.

— Ce să fie o înscenare?

— Treaba dintre Sheila și mine. O fi fost o chestie pusă la cale intenționat. O minciună, am

spus eu, încercând să fac pe indiferentul.

Squares a făcut un gest din cap, care putea fi și da, și nu, simultan. Pletele i se revărsaseră peste față, din cauza mișcării. Și le-a dat la o parte.

— În ce scop?

— Nu știu.

— Gândește-te.

— M-am gândit. Toată noaptea.

— OK, bun, să presupunem că ai dreptate. Să presupunem că Sheila te-a mințit sau, nu știu, că ți-a înscenat ceva. Mă urmărești?

— Sigur, zi.

— În ce scop? a repetat el, ridicând ambele palme.

— Din nou, nu știu.

— Atunci, hai să analizăm toate posibilitățile. Unu, a făcut el, ridicând un deget. S-ar putea să fie doar o mare coincidență.

M-am mulțumit doar să mă uit la el.

— Stai așa. Tu ai fost cu Julie Miller, acum cât timp, mai mult de doisprezece ani în urmă, nu?

— Da.

— E posibil deci ca Sheila nici să nu mai fi ținut minte. Adică, tu ții minte, bunăoară, cum le chema pe toate fostele prietenului tău? Poate că Julie nici nu vorbea despre tine. Sau poate că Sheila a uitat pur și simplu numele tău. Și apoi, peste mulți ani, voi doi vă cunoașteți…

Mă uitam în continuare la el, fără să spun nimic.

— Mda, OK, e destul de dubios, de-acord, a recunoscut el. Hai s-o lăsăm baltă pe-asta. A doua posibilitate, a continuat Squares, ridicând alt deget. Să dea dracu', omule, dacă știu ce să zic aici.

— Așa-i, corect.

Mâncam amândoi. El încerca să raționeze mai departe:

— OK, hai să presupunem că Sheila a știut de la bun început cine ești.

— Bine, hai.

— Eu tot nu pricep. Ce ne rămâne să deducem în cazul ăsta?

— Nu știu, să dea naiba, am ripostat eu. E marfă, omule, cum ziceai adineaori.

Apa la duș se oprise. Am luat o clătită cu mac. Semințele mi s-au lipit de degete.

— M-am gândit la asta toată noaptea, am spus eu.

— Și?

— Și tot revin, de fiecare dată, la cele întâmplate în New Mexico.

— Cum așa?

— FBI voia s-o interogheze pe Sheila în legătură cu un dublu omor neelucidat, din Albuquerque.

— Și?

— Cu ani în urmă, și Julie Miller a fost omorâtă.

— Caz tot neelucidat. Deși l-au suspectat pe fratele tău.

— Da.

— Tu vezi o conexiune între cele două.

— Trebuie să fie, pricepi?

Squares a încuviințat din cap:

— OK, văd punctul A și văd punctul B. Dar nu văd cum ajungi de la unul la celălalt.

— Nici eu, am recunoscut.

Am tăcut amândoi. Katy a băgat capul pe ușă. Avea paloarea tipică de după beție.

— Iar am vărsat, a spus ea.

— Mulțumesc că mă ții la curent, i-am replicat.

— Unde-mi sunt hainele?

— Dulapul din dormitor.

A schițat un gest anemic, în semn de mulțumesc, și a închis ușa.

Am privit spre partea dreaptă a canapelei, locul unde Sheilei îi plăcea să citească. Cum, a fost posibil așa ceva? Mi-a venit în minte o veche zicală: „Mai bine să iubești și să-ți pară rău, decât să nu iubești deloc”. Mă gândeam dacă avea sens. Dar, mai mult decât asta, mă întrebam ce era mai

rău – să pierzi dragostea de-o viață sau să realizezi că poate ea nu te-a iubit deloc?

Totuna.

Suna telefonul. De data asta, n-am mai așteptat să intre robotul. Am ridicat receptorul și am răspuns.

— Will?

— Da?

— Sunt Yvonne Sterno. Ziarista din Albuquerque e la datorie.

— Ce-ai aflat?

— Am stat toată noaptea ca să lucrez la problema asta.

— Și?

— Și totul devine din ce în ce mai ciudat.

— Te-ascult.

— OK, am pus persoana mea de contact să verifice impozite și chestii de-astea. Trebuie să reții că persoana mea de contact lucrează la guvern și că eu i-am cerut să facă toate astea în afara orelor de program. De-obicei, e mai simplu să faci vin din apă sau să-l convingi pe unchiul…

— Yvonne? am întrerupt-o eu.

— Da?

— Consideră că sunt deja deosebit de impresionat de relațiile tale. Dar spune-mi ce-ai aflat.

— Da, OK, ai dreptate, a zis ea, foșnind niște hârtii. Casa în care se află locul crimei a fost închiriată de către o corporație numită Cripco.

— Care ce face?

— Nu se știe. Nu reiese nimic clar. S-ar zice că firma nu face nimic.

Încercam să mă gândesc ce putea însemna toată chestia asta.

— Owen Enfield avea și mașină. O Honda Accord. Gri. Luată în leasing de băieții de la Cripco.

— Poate că lucra la ei.

— Poate. Încerc să verific asta acum.

— Unde-i mașina în prezent?

— Ăsta e alt lucru interesant, a spus Yvonne. Poliția a găsit vehiculul abandonat într-un mall în Lacida. Asta e la vreo trei sute de kilometri est, de aici.

— Bun, și unde e Owen Enfield?

— Vrei părerea mea? E mort. Din câte putem deduce, el ar fi una dintre victime.

— Și femeia cu fetița? Unde sunt?

— Nici cea mai mică idee. Ce naiba, nici măcar nu știu cine sunt.

— Ai vorbit cu vecinii?

— Da. Cum ți-am zis și înainte: nimeni nu știe mai nimic despre ele.

— Dar vreo descriere fizică?

— Ah.

— Ah, ce?

— Exact despre asta voiam să discut cu tine.

Squares continua să mănânce, dar simțeam că urmărea cu atenție convorbirea. Katy era tot în camera mea, ori îmbrăcându-se, ori făcând o nouă ofrandă zeilor de porțelan.

— Descrierile au fost destul de vagi, a continuat Yvonne. Femeia avea vreo treizeci și ceva de ani, atrăgătoare, brunetă. Mai mult de-atât, n-am putut scoate de la vecini. Nimeni nu știe cum o chema pe fetiță. Avea vreo unsprezece-doisprezece ani, cu păr șaten-deschis. Un vecin a zis că era foc de frumușică, dar care fetiță nu e așa la vârsta asta? Domnul Enfield a fost descris ca un tip foarte înalt, cărunt, tuns perie și cu cioc. Patruzeci de ani, cam așa ceva.

— Înseamnă că nu putea fi el una dintre victime, zisei eu.

— De unde știi?

— Am văzut o fotografie de la locul crimei.

— Când?

— Când am fost interogat de FBI, în legătură cu iubita mea.

— Și ai putut vedea victimele?

— Nu clar, dar suficient cât să știu că niciunul dintre morți nu avea tunsoare perie.

— Hmm. Atunci înseamnă că toată familia s-a evaporat pur și simplu.

— Da.

— Mai e ceva, Will.

— Ce anume?

— Stonepointe este un cartier nou. Totul e foarte restrictiv acolo.

— Asta însemnând?

— Ai fost vreodată la un QuickGo, lanțul de magazine cu bunuri de consum?

— Sigur. Avem diverse QuickGo și pe-aici.

Squares și-a scos ochelarii de soare și m-a întrebat ceva din priviri. Am ridicat din umeri, dar el a venit spre mine.

— Ei bine, la marginea cartierului e un QuickGo mare, a continuat Yvonne. Aproape toți locuitorii cumpără de-acolo.

— Și?

— Una dintre vecine a jurat că l-a văzut acolo pe Owen Enfield, la trei după-amiază, în ziua omorurilor.

— Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi, Yvonne.

— Păi, important e că la toate magazinele QuickGo există camere video de supraveghere, a spus ea, după care făcu o pauză. Acum te-ai prins?

— Da, presupun.

— Eu am verificat deja. Păstrează casetele cam o lună, după care le șterg și le refolosesc.

— Deci, dacă am putea obține înregistrarea, am început eu, am putea să-l vedem la față pe domnul Enfield.

— Un mare „dacă”, totuși. Directorul magazinului a fost ferm. Sub nicio formă nu e de acord să-mi predea mie vreo înregistrare.

— Trebuie să existe totuși o modalitate.

— Sunt deschisă la orice idee, Will.

Squares pusese mâna pe umărul meu.

— Ce? făcu el.

Am acoperit microfonul cu palma și i-am explicat succint situația:

— Știi pe cineva cu relații la QuickGo?

— Oricât de incredibil poate părea, dar răspunsul e nu.

La naiba. Ne-am tot stors creierii să găsim o soluție, Yvonne a început să fredoneze melodia de reclamă de la QuickGo, genul acela de cântecel care ți se insinuează în urechi, după care constată că-i este atât de bine la tine, în creier, încât nu vrea să mai iasă niciodată de-acolo. Mi-am adus aminte de noul videoclip de reclamă, unde, ca să pară și mai convingător totul, adăugaseră o chitară electrică, un sintetizator și niște basi, vocea fiind asigurată de o vedetă pop, cunoscută simplu sub numele de Sonay.

Stai așa. Sonay.

Squares se uita la mine. „Ce?” spuneau ochii lui.

— Cred că până la urmă poți să ne fii de folos, i-am zis eu.

33.

Sheila și Julie fuseseră membre ale clubului studențesc de fete Chi Gamma. Aveam încă mașina pe care o închiriasem în seara precedentă, când fusesem la Livingston, așa că am decis, împreună cu Katy, să ne ducem până la Haverton College – un drum de două ore –, în Connecticut, ca să vedem ce puteam afla.

Ceva mai devreme, în ziua aceea, telefonasem la secretariatul de la Haverton, pentru o verificare sumară a datelor. Aflasem că, pe vremea când fuseseră ele studente acolo, șefa clubului era o persoană pe nume Rose Baker. Doamna sau domnișoara Baker, nu reieșea clar, ieșise la pensie în urmă cu trei ani și se mutase într-o casă din campus, exact vizavi. Ea urma să fie ținta principală a pseudoinvestigației puse la cale de noi.

Am oprit mașina în fața sediului Chi Gamma. Mi-aduceam aminte cum arăta, fiindcă mai fusesem de câteva ori pe-acolo, când eram student la Amherst College. Îți dădeai seama imediat că era un club de fete. Avea niște coloane cu aspect clasic, greco-roman, toate albe și ușor vălurite pe margini, ceea ce conferea o alură feminină întregului edificiu. Ceva în tot ansamblul acesta mă ducea cu gândul la un tort de nuntă.

Locuința lui Rose Baker, ca să vorbesc ceva mai blând, părea mai modestă. Cândva tencuită în roșu, acum avea o nuanță mohorâtă de lut uscat. Clădirea vădea semne de paragină, dar rezista încă bine.

În niște împrejurări normale, aș fi sunat înainte, ca să fixez o întâlnire. La televizor, vezi că nu se procedează niciodată așa. Detectivul vine și persoana e întotdeauna acasă. Mi se pare

neverosimil și nepoliticos, dar acum parcă începea să-mi placă metoda. Când telefonasem la secretariat, o persoană extrem de guralivă mă informase că Rose Baker nu pleacă de-acasă aproape niciodată, iar dacă totuși se întâmplă să mai iasă, nu merge decât în împrejurimi. Apoi, mi-am mai zis eu, găsindu-mi scuze pentru procedeu, dacă aș fi sunat-o pe Rose Baker și ea m-ar fi întrebat de ce voiam să ne vedem, eu ce i-aș fi spus? Bună, hai să vorbim despre crime! Nu, mai bine să-mi fac apariția direct, împreună cu Katy. Vedeam noi, pe urmă, ce va ieși de-aici. Dacă nu era acasă, aveam și varianta de a cerceta arhivele de la bibliotecă sau de a ne duce să vizităm clubul de fete. Habar n-aveam ce-am fi putut descoperi astfel, dar asta era situația: văzând și făcând, cum se spune.

În timp ce ne apropiam de ușa lui Rose Baker, nu m-am putut abține să nu fiu invidios pe toți studenții care se foiau pe alei, cu rucsacuri în spate. Îmi plăcuse mult la facultate. Din toate punctele de vedere. Îmi plăcea să tândălesc și să trag chiulul cu colegii; îmi plăcea să stau în camera mea de la cămin, să nu spăl rufe decât foarte rar, să mănânc pizza cu ardei iute, în toiul nopții. Îmi plăcea să stau la taclale cu profesorii care aveau alură de hipioți. Îmi plăcea să discut despre lucruri elevate, despre realitățile dure ale vieții, care niciodată, absolut niciodată, nu ne priveau pe noi, în campusul acela privilegiat.

Când am ajuns la prețul din fața ușii – un covoraș excesiv de vesel ca aspect – am auzit un cântec cunoscut care venea dinăuntru, din casă. M-am strâmbat, încercând să ciulesc urechile mai bine. Sunetele erau cumva înăbușite, dar melodia aducea a Elton John, mai precis cântecul „Candle in the Wind”, de pe dublul album *Goodbye Yellow Brick Road.* Am ciocănit la ușă.

— Imediat, s-a auzit un glas de femeie.

Peste câteva secunde, ușa s-a deschis. Rose Baker, probabil la vreo șaptezeci și ceva de ani, era îmbrăcată ca pentru înmormântare. Complet în negru – pălărie cu boruri largi, voal asortat, pantofi fini. Negru din cap până-n picioare. Rujul părea aplicat cu spray-ul, formând pe buze un „O" perfect, iar ochii erau ca două farfurioare roșii, ca și cum toată fața ei ar fi încremenit imediat în forma aceasta, după uimirea prin care trecuse o fracțiune de secundă înainte.

— Doamna Baker? am spus eu.

— Da? a făcut ea, ridicându-și voalul.

— Numele meu este Will Klein. Ea este Katy Miller.

Ochii-farfurioare s-au rotit spre Katy, rămânând imobilizați așa.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? am întrebat.

Părea surprinsă de întrebare.

— Nu, deloc.

— Am vrea să stăm de vorbă cu dumneavoastră, dacă se poate.

— Katy Miller, a repetat ea, fixând-o în continuare cu privirea.

— Da, doamnă, am spus eu.

— Sora lui Julie.

Nu fusese o întrebare, dar Katy a încuviințat din cap, oricum. Rose Baker a deschis ușa complet.

— Poftiți înăuntru, vă rog.

Am intrat după ea, în salonaș. Katy și cu mine ne-am oprit brusc, consternați de ceea ce vedeam.

Prințesa Di.

O vedeai peste tot. Toată încăperea era înțesată de obiecte și lucruri care aminteau de Prințesa Di. Fotografii, firește, dar și servicii de ceai, plăcuțe comemorative, perne brodate, lămpi, figurine, degetare, pahare de țuică (cât respect), o periuță de dinți (uuăghh!), o veioză, ochelari de soare, borcănele sare-și-piper, orice, claie peste grămadă, acolo. Mi-am dat seama că melodia pe care o

auzisem nu era varianta originală clasică – Elton John cu Bernie Taupin, ci varianta mai recentă închinată Prințesei Di, versurile conținând acum cuvinte de rămas-bun către „trandafirul nostru englezesc”. Citisem undeva că varianta cântată ca omagiu în amintirea Prințesei Di fusese cel mai bine vândut single din istorie. Sigur, asta spunea ceva, deși nu știu dacă voiam să aflu ce, totuși.

— Mai țineți minte când a murit Prințesa Diana? a întrebat Rose Baker.

M-am uitat la Katy. Ea s-a uitat la mine. Am încuviințat amândoi, dând din cap.

— Mai țineți minte cum toată lumea a fost în doliu?

Iar ne-a privit. Noi iar am dat din cap.

— Pentru cei mai mulți oameni, suferința sufletească, doliul interior a fost doar o impostură. I-a ținut câteva zile, poate o săptămână sau două. Și pe urmă – la faza asta, a pocnit din degete, ca un scamator, cu ochii-farfurioare mai mari decât oricând –, s-a terminat pentru ei. Ca și cum ea nici n-ar fi existat vreodată.

Ne privea cu subînțeles, așteptând parcă aplauze, în semn de solidaritate cu ea. Mă căzneam să nu mă strâmb.

— Dar pentru unii dintre noi, Diana, Prințesă de Wales, a fost cu adevărat un înger. Prea bună pentru lumea aceasta. Noi n-o vom uita niciodată. Noi ținem făclia aprinsă.

Și s-a șters la ochi. Îmi venise pe buze o replică sarcastică, dar noroc că am izbutit să mă abțin.

— Vă rog, a spus ea. Luați loc. Vreți niște ceai?

Am refuzat amândoi, politicos.

— Niște biscuiți, atunci?

Și a scos la iveală un platou cu niște fursecuri, da, exact, care la formă semănau cu profilul Prințesei Diana. Cu coroniță cu tot. Ne-am scuzat, refuzând, fiindcă n-aveam chef niciunul să ciugulim niște Di, moartă acum. M-am decis să intru direct în subiect:

— Doamnă Baker, vă mai amintiți de sora lui Katy, Julie?

— Sigur că da, a zis ea, punând pe masă farfuria cu fursecuri. Mi-amintesc perfect de toate fetele. Soțul meu, Frank – a predat engleza aici –, a murit în 1969. Noi n-am avut copii. Toată familia mea s-a prăpădit. Clubul acesta de fete, timp de douăzeci și șase de ani, a fost toată viața mea.

— Înțeleg, am zis eu.

— Iar Julie, da, noaptea târziu, când stau întinsă în pat, pe întuneric, revăd adesea figura ei. Nu numai fiindcă era un copil deosebit – oh, puteți fi siguri că așa era –, dar și din cauza nenorocirii de care a avut parte, sărăcuța.

— Vă referiți la faptul că a fost omorâtă?

Era o întrebare tâmpită, dar chiar nu-mi venise în minte ce altceva să spun. Voiam doar s-o fac să vorbească în continuare.

— Da, a zis Rose Baker, mângâind-o pe Katy pe mână. Ce tragedie. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Vă mulțumesc, a îngăimat Katy.

Oricât de nemilos ar părea, dar mintea mea nu se putea abține să nu gândească: Tragedie, da, dar unde era imaginea lui Julie – ori imaginea soțului lui Rose Baker, ori imaginea rudelor ei – în harababura asta de doliu regal?

— Doamnă Baker, vă mai amintiți de încă o studentă, și ea membră a clubului de fete, pe nume Sheila Rogers? am întrebat eu.

Pe fața ei, s-a văzut o tresărire:

— Da, a replicat, tăios. Da, mi-amintesc de ea.

Din reacția ei, era limpede că nu auzise de omor. M-am decis nici să nu-i spun deocamdată. Era vizibil că avea o problemă cu Sheila, or eu voiam să aflu de ce. Era nevoie de sinceritate aici. Dacă eu i-aș fi spus acum că Sheila a fost ucisă, poate că s-ar fi simțit obligată să-și mai îndulcească tonul. N-am apucat însă să mai spun ceva, fiindcă doamna Baker mi-a luat-o înainte:

— Pot să-ți pun și eu o întrebare?

— Desigur.

— De ce mă întrebi toate aceste lucruri acum? A trecut atâta timp de-atunci, a adăugat ea, uitându-se la Katy.

Katy a mușcat din momeală.

— Încerc să aflu adevărul.

— Adevărul despre ce?

— Sora mea s-a schimbat mult, cât a fost studentă aici.

Rose Baker a închis ochii:

— N-ar fi bine să auzi lucrurile astea, copilă.

— Ba da, a zis Katy, cu disperare în glas. Vă rog. Trebuie să știm.

Rose Baker a mai rămas cu ochii închiși câteva clipe, după care a ridicat pleoapele, a dat din cap ca pentru sine, și-a împreunat mâinile și și le-a pus în poală.

— Tu câți ani ai?

— Optsprezece.

— Cam aceeași vârstă ca Julie, când a venit prima oară aici, a zâmbit Rose Baker. Semeni cu ea, să știi.

— Da, mi s-a mai spus.

— E un compliment. Când Julie intra undeva, toată camera se lumina parcă. Din multe puncte de vedere, mi-amintește de Diana. Amândouă erau atât de frumoase. Amândouă atât de deosebite – aproape divine, a adăugat ea, surâzând iar, și mișcând dojenitor din degete. Ah, și amândouă așa de frenetice. Extraordinar de încăpățânate. Julie era un om bun. Blândă, foc de deșteaptă. O studentă eminentă.

— Totuși, s-a lăsat de facultate, am intervenit eu.

— Da.

— De ce?

— Prințesa Di încerca să fie fermă, a zis ea, întorcându-se spre mine. Dar nimeni nu poate controla capriciile sorții, care face ce vrea din tine.

— Nu prea vă înțeleg, a rostit Katy.

Un orologiu „Prințesa Di” bătea ora, cu un sunet ce imita celebrul Big Ben. Rose Baker a așteptat să se facă liniște, după care a spus:

— Oamenii se schimbă în timpul studenției. E prima oară când ești plecat de-acasă, prima oară când rămâi pe cont propriu…

Și a lăsat fraza neterminată. Am crezut că trebuie s-o provoc iarăși să continue, dar n-a fost nevoie.

— Nu, altfel trebuie să explic, a reluat ea. Julie s-a simțit minunat la început, dar pe urmă, nu știu, a devenit mai retrasă. Se ferea de noi toți. Nu mai venea la cursuri. S-a certat cu iubitul de-acasă. Sigur, nu e nimic ciudat, poate, în toate astea. Aproape toate fetele fac la fel în primul an. Dar, în cazul ei, asta s-a întâmplat mult mai târziu. În anul doi, cred. Am crezut că îl iubește cu adevărat.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât, dar am continuat să tac.

— Ceva mai devreme, a spus ea, m-ați întrebat de Sheila Rogers.

— Da, a zis Katy.

— Ea a avut o influență proastă.

— Cum așa?

— Când Sheila a venit la noi în același an – și Rose puse un deget pe bărbie, înclinând un pic capul, ca și cum tocmai îi venise o idee –, mda, poate că ea a fost mâna destinului. Ca și paparazzii, în cazul Dianei. Când șoferul ăla oribil, Henri Paul, a început să gonească nebunește cu limuzina. Știați că tipul avea alcoolemia de trei ori mai mare decât limita legală?

— Deci, Sheila și Julie s-au împrietenit? am încercat eu.

— Da.

— Erau colege de cameră, nu?

— Da, au fost o vreme colege de cameră. Nu vreau să par melodramatică, a spus ea, cu ochii înlăcrimați, dar Sheila Rogers a adus ceva rău în

Chi Gamma. Trebuia s-o fi dat afară din club. Știu asta, acum. Dar nu aveam nicio dovadă împotriva ei.

— Dar ce făcea, de fapt?

Femeia a clătinat din cap, iarăși.

M-am gândit și eu un pic, la perioada aceea. Anul doi de facultate. Julie a venit în vizită la mine, la Amherst. Insistase să nu mă duc eu la Haverton, ceea ce era puțin ciudat. Am încercat să-mi aduc aminte de acele zile în care am fost împreună cu Julie, pentru ultima oară. Rezervase o cameră, la o pensiune liniștită, în Mystic, preferând ca de data asta să nu locuim în campus. Pe vremea aceea, mi s-a părut romantic. Acum, însă, mi-am schimbat opinia.

Trei săptămâni după aceea, Julie mi-a dat telefon și mi-a spus că nu mai vrea să fie cu mine. Însă, privind înapoi, acum, mi-amintesc că mi s-a părut cam letargică și ciudată atunci când ne-am văzut ultima oară. Ne dusesem la Mystic doar pentru o noapte, dar și când am făcut dragoste am simțit-o cumva departe, detașată. Ea a dat vina pe faptul că era obosită din pricina cursurilor, fiindcă avusese prea mult de învățat. Am acceptat explicația, probabil fiindcă voiam neapărat s-o cred.

Punând acum cap la cap toate informațiile, răspunsul părea destul de evident. Sheila venise la facultate imediat după abuzurile suferite în compania lui Louis Castman, după perioada aceea când se drogase și făcuse trotuarul. Nu-i așa ușor să te dezbari pe loc de un asemenea mod de viață. Presupunerea mea era că adusese cu ea ceva din stilul destrăbălat pe care îl adoptase înainte. Sunt suficiente câteva picături de otravă pentru a contamina un puț întreg. Clar: Sheila a apărut când Julie trecea în anul doi de facultate, iar imediat după aceea Julie a început să o ia razna.

Părea logic.

Am încercat o altă pistă:

— Dar Sheila Rogers a apucat să termine facultatea?

— Nu, s-a retras și ea.

— În același timp cu Julie?

— Nici măcar nu-mi mai amintesc dacă s-au retras oficial. La un moment dat, știu că Julie a început să nu mai vină la cursuri. Asta, cam spre sfârșitul anului. Stătea mult în cameră. Dormea până la prânz. Când am luat-o la întrebări, a plecat de tot, a spus ea, cu glasul frânt.

— Unde a plecat?

— S-a mutat din campus. Într-un apartament din afară. Tot acolo locuia și Sheila.

— Atunci, când, exact, s-a lăsat Sheila de facultate?

Rose Baker s-a prefăcut că se gândește la întrebarea mea. Spun „s-a prefăcut”, fiindcă se vedea limpede că știa răspunsul, de la bun început, dar că juca tot teatrul acela ca să ne impresioneze pe noi.

— Cred că Sheila a abandonat facultatea după ce a murit Julie.

— La cât timp după aceea? am întrebat.

— Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată după deces, a precizat ea, fără să-și ridice ochii din pământ.

M-am uitat la Katy. Și ea privea fix în podea. Rose Baker își dusese mâna la gură, tremurând.

— Știți încotro s-a dus Sheila atunci? am continuat.

— Nu. A plecat. Asta era tot ce conta.

Parcă nu mai voia să se uite la noi. Atitudinea ei mă tulbura.

— Doamnă Baker?

Tot nu voia să mă privească în față.

— Doamnă Baker, ce altceva s-a mai întâmplat?

— De ce-ați venit aici?

— V-am spus deja. Voiam să aflăm…

— Da, dar de ce acum?

Katy și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Ea a încuviințat din cap. Eu m-am întors spre Rose Baker și am spus:

— Ieri, Sheila Rogers a fost găsită moartă. A fost ucisă.

Am crezut că, poate, n-a auzit ce-am spus. Rose Baker privea fix la o Diana îmbrăcată în catifea neagră, o reproducere grotescă și înspăimântătoare. În poză, Diana avea dinți albaștri; pielea arăta ca în reclamele proaste pentru loțiuni de bronzat. Așadar, în timp ce Rose se holba la imaginea aceasta, eu am început să mă gândesc din nou la faptul că în cameră nu existau fotografii cu soțul sau cu rudele ei, nici măcar cu fetele de la club – ci doar cu această străină de peste ocean. Și atunci mi-am dat seama că, poate, nici atitudinea mea nu era prea departe de ceea ce făcea ea, prin toată această adulație ostentativă; și eu vânam umbrele trecutului, ca să evit suferința din prezent, ca să nu mă gândesc la durerea care îmi zdrobea sufletul.

— Doamnă Baker?

— A fost sugrumată și ea, ca toate celelalte?

— Nu, am spus eu.

După care m-am blocat. M-am întors spre Katy. Da, și ea auzise la fel.

— Ați spus „celelalte”?

— Da.

— Julie a fost strangulată, a zis ea.

— Corect.

Umerii i se prăbușiseră, într-o atitudine de neputință. Ridurile de pe față i se accentuaseră parcă, săpate adânc în piele. Vizita noastră dezgropase un trecut urât, pe care se căznise, probabil, să-l ascundă prin cutii dosite sau sub obiectele care o venerau pe Diana.

— Nu știți nimic de Laura Emerson, așa-i?

— Nu, am spus eu, după ce am schimbat o privire cu Katy.

Rose Baker a început din nou să-și plimbe privirile pe pereți:

— Sigur nu vreți niște ceai?

— Vă rog, doamnă Baker. Cine e Laura Emerson?

În momentul acela, s-a ridicat în picioare și s-a dus spre polița de deasupra căminului, unde a început să mângâie ușor un bust de ceramică înfățișând-o pe Di.

— O altă membră a clubului de fete. Laura era cu un an mai mică decât Julie.

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

Găsise niște murdărie lipită de bustul de ceramică și o scrijelea cu unghia.

— Laura a fost găsită moartă, lângă locuința ei, în North Dakota, cu opt luni înainte de Julie. Tot sugrumată și ea.

Simțeam că niște mâini de gheață mă trag parcă de picioare, jos, tot mai jos. Katy era lividă la față. Ridicând din umeri, mi-a dat de înțeles că nici ea nu știa nimic despre toate astea.

— L-au prins pe criminal, până la urmă? am întrebat.

— Nu, a spus Rose Baker. Niciodată.

Încercam să-mi pun ordine în idei, să sortez cumva toate aceste noi informații, ca să mă pot dumiri ce se întâmplase de fapt.

— Doamnă Baker, poliția a venit să vă pună întrebări, după asasinarea lui Julie?

— Nu, poliția nu.

— Dar cine, atunci?

— Doi bărbați de la FBI.

— Vă mai amintiți numele lor?

— Nu.

— V-au întrebat și despre Laura Emerson?

— Nu. Dar, oricum, le-am spus eu.

— Și ei ce-au zis?

— Le-am reamintit că și o altă fată de la noi murise la fel, strangulată.

— Și care a fost reacția lor?

— Mi-au zis că e preferabil să păstrez informația asta doar pentru mine. Că orice comentariu poate compromite investigațiile.

Prea repede, mă gândeam eu. Totul se întâmplă prea repede pentru mine. Nu reușeam să mai prelucrez toate informațiile. Trei tinere fuseseră ucise. Trei tinere din același club studențesc. Imposibil să nu vezi că exista un tipar, în toată povestea asta. Or, dacă exista un tipar, însemna că Julie nu fusese omorâtă „la întâmplare", printr-un act de violență impulsiv, așa cum se străduise FBI-ul să ne convingă pe noi. Așa cum dăduse de înțeles FBI-ul întregii opinii publice.

Și, lucrul cel mai grav, FBI știa toate astea. În toți acești ani, ne mințiseră cu bună știință. Întrebarea se punea acum: de ce?

34.

Simțeam că plesnesc de furie. Îmi venea să dau buzna în biroul lui Pistillo. Să mă reped la el și să-l înșfac de revere, cerându-i socoteală. Cerându-i răspunsurile. Dar în viața reală lucrurile nu merg ca-n filme. Carosabilul pe Route 95 era înțesat de blocaje, din cauza lucrărilor de amenajare. Pe Cross Bronx Expressway, am dat de un trafic îngrozitor. Pe Harlem River Drive te târâi pur și simplu. Stăteam mai mult cu mâna pe claxon, valsând de pe o bandă pe alta, însă degeaba. În New York, nu poți circula cu viteză, orice ai face.

Katy a vorbit la celular cu prietenul ei, Ronnie, care, zicea ea, se pricepea la computere. Ronnie a căutat pe Internet „Laura Emerson", confirmând aproape toate informațiile pe care le dețineam și noi deja. Da, fata fusese strangulată, cu opt luni înainte ca Julie să fie și ea omorâtă. Cadavrul ei fusese găsit la Court Manor Motor Lodge, în Fessenden, North Dakota. Timp de două săptămâni, crima a fost subiect de presă, în ziarele locale, fără să fie publicate, totuși, prea multe detalii. Apoi, totul a intrat într-un con de umbră. Nu s-a menționat nimic despre vreo agresiune sexuală.

Am reușit să ies de pe autostradă, virând brusc, am trecut pe roșu la un semafor, ajungând în fine în parcarea de lângă Federal Plaza, unde am oprit. Am pornit cu pași iuți spre clădire. Mergeam țanțoș și sigur pe mine, dar, din păcate, a trebuit să trecem printr-un post de verificare. Adică, un detector pentru metale. Aveam cheile la mine. A trebuit să-mi golesc buzunarele. Pe urmă, a fost cureaua de la pantaloni. Paznicul a plimbat pe mine, la foarte mică distanță, un dispozitiv care

arăta ca un vibrator. OK, eram în regulă. Am trecut.

Când am ajuns la biroul lui Pistillo, mi-am luat un ton foarte ferm, cerând imperativ să fiu primit. Secretara nu părea deloc impresionată. Ne-a tras un zâmbet de soție de politician și, cu dulceață în glas, ne-a poftim să luăm loc. Katy s-a uitat la mine, ridicând din umeri. N-am vrut să mă așez. Mă foiam de colo-colo ca un leu în cușcă, dar simțeam că furia începea să se mai domolească.

Peste cincisprezece minute, secretara ne-a spus că directorul executiv adjunct – dar chiar așa ne-a zis, folosind titulatura completă – ne primea acum. Ea a deschis ușa. Eu am dat buzna în birou.

Pistillo era deja în picioare, așteptându-mă.

— Ea cine e? a gesticulat el spre Katy.

— Katy Miller.

Părea siderat.

— Ce treabă ai să umbli cu el? i s-a adresat Pistillo.

Dar nu mai ținea la mine cu tertipuri din astea, așa că i-am, zis direct:

— De ce n-ai pomenit niciodată nimic de Laura Emerson?

— Cine? a făcut el, întorcându-se spre mine.

— Pistillo, să nu mă crezi prost.

După o scurtă tăcere, Pistillo a zis:

— Ce-ar fi să ne așezăm cu toții?

— Răspunde-mi la întrebare.

S-a așezat pe fotoliul lui, fără să-și ia privirea de pe fața mea. Biroul lui părea lucios și lipicios. În aer mirosea a spray de lămâie.

— Nu ai niciun drept să formulezi asemenea pretenții, a spus el.

— Laura Emerson a fost omorâtă prin strangulare, cu opt luni înainte ca Julie să aibă aceeași soartă.

— Și?

— Amândouă făceau parte din același club de fete, la facultate.

Lipindu-și tacticos vârful degetelor de la mâini, Pistillo a jucat cartea răbdării și a câștigat.

— Ai de gând să-mi spui că n-ai știut despre cazul ăsta? am continuat eu.

— Oh, ba nu, am știut.

— Și n-ai văzut nicio conexiune?

— Exact.

Privirea nu-i șovăia deloc, dar, ce-i drept, fusese școlit pentru asemenea situații.

— Nu cred că vorbești serios, am spus eu.

De data asta, ochii lui au trecut în revistă pereții încăperii. Nu avea mare lucru de văzut acolo: o fotografie cu președintele Bush, un steag american, câteva diplome. Cam atât.

— Desigur, la vremea respectivă am făcut cercetările necesare. Parcă și presa locală a găsit niște similitudini. Nici nu mai țin minte bine. Dar, până la urmă, nimeni nu a putut identifica o conexiune reală.

— Te ții de glume, așa zic eu.

— Laura Emerson a fost sugrumată în alt stat, în altă perioadă de timp. Nu a existat niciun semn de viol sau agresiune sexuală. A fost găsită într-un motel. Julie – a zis el, întorcându-se spre Katy –, sora ta, a fost găsită moartă acasă, în locuința părinților.

— Dar faptul că făceau parte amândouă din același club studențesc?

— O coincidență.

— Minți, am spus eu.

Nu-i plăcuse acuzația mea, fiindcă s-a făcut roșu la față.

— Măsoară-ți cuvintele, m-a amenințat el, arătând spre mine cu un deget cârnățos. Nu-ți permit o asemenea atitudine.

— Vrei să spui că n-ai văzut nicio legătură între cele două omoruri?

— Exact.

— Dar acum, Pistillo?

— Ce-i acum?

Mă apuca iarăși turbarea.

— Sheila Rogers era și ea membră a aceluiași club de fete, la facultate. Asta e tot o coincidență?

Cu chestia asta, îl prinsesem nepregătit. S-a rezemat de spătar, încercând parcă să-și ia o oarecare distanță. Să fi fost oare fiindcă nu știa nimic despre asta ori fiindcă nu credea că aflasem și eu?

— Nu pot discuta despre o anchetă în curs de desfășurare.

— Știai, deci, am rostit, rar și apăsat. Și știai că fratele meu e nevinovat.

Scuturând din cap, a spus:

— Nu știam – corectez: nu știu nimic de acest fel.

Dar nu l-am crezut. Mințise de la bun început. Eram sigur de asta, acum. S-a încordat, ca și cum voia să fie pregătit pentru următoarea mea izbucnire. Dar, spre surprinderea mea, vocea mi s-a îmblânzit subit:

— Realizezi ce-ai făcut? am șoptit. Răul pe care l-ai făcut familiei mele. Tatălui meu, mamei mele…

— Asta nu te implică pe tine, Will.

— Ba, pe naiba! Cum să nu mă implice?

— Vă rog. Vă rog pe amândoi. Nu vă băgați în chestia asta.

— Ba nu! am spus eu, privindu-l fix.

— E spre binele vostru. Chiar dacă nu mă credeți, dar eu încerc să vă protejez.

— Față de ce?

Nu a răspuns.

— Față de ce? am repetat.

A bătut cu palmele pe brațele fotoliului și s-a ridicat în picioare:

— Întrevederea a luat sfârșit.

— Ce ai de fapt cu fratele meu, Pistillo?

— Nu voi face niciun alt comentariu referitor la o anchetă aflată în curs de desfășurare, a repetat el, ducându-se spre ușă.

Am încercat să-i blochez calea, dar s-a uitat crunt la mine și m-a ocolit.

— Nu te mai amesteca în anchetă, fiindcă altminteri vei fi arestat pentru obstrucționarea activității organelor de stat.

— De ce ții neapărat să-l bagi la închisoare?

Pistillo s-a oprit și s-a întors spre mine. Ceva îl determinase să-și schimbe brusc atitudinea – spatele mai drept dintr-odată, o vagă licărire în priviri.

— Ții cu orice preț să trecem la momentul adevărului, Will?

Nu-mi plăcea schimbarea asta de ton și, brusc, nu mai eram așa de sigur pe răspunsul meu.

— Da.

— Bun, atunci să începem cu tine, a zis el, rostind rar fiecare cuvânt.

— Ce-i cu mine?

— Ai fost întotdeauna convins că fratele tău e nevinovat, a continuat el, cu un aer mai agresiv deja. De ce?

— Fiindcă îl cunosc.

— Zău? Și cât de apropiați erați voi, tu și Ken, atunci, înainte de incident?

— Întotdeauna am fost apropiați.

— Vă vedeați des, cumva?

— Nu-i nevoie să te vezi des cu cineva ca să simți că sunteți foarte apropiați, am zis, cam încurcat, târșâind un pic tălpile.

— Așa să fie oare? Atunci, spune-ne și nouă, Will: tu cine crezi că a omorât-o pe Julie Miller?

— Nu știu.

— Bine, hai atunci să analizăm ceea ce crezi tu că s-a întâmplat atunci, da? a făcut Pistillo, pășind spre mine.

Undeva, pe parcursul acestui schimb de replici, îmi pierdusem aplombul. Parcă scotea flăcări acum, dar habar n-aveam de ce.

— Dragul tău frate, omul de care erai atât de apropiat, a întreținut raporturi sexuale cu fosta ta

iubită, în seara crimei. Nu-i asta teoria ta, Will?

— Da, s-a auzit răspunsul meu scremut.

— Fosta ta iubită și fratele tău făceau prostioare împreună. Țțț-țțț. Cred că te-ai înfuriat oribil, așa-i?

— Ce tot îndrugi acolo?

— Adevărul, Will. Am zis că suntem la momentul adevărului, da? Bun, hai atunci să dăm cărțile pe față, a zis el, sfredelindu-mă cu o privire tăioasă și rece. Fratele tău vine acasă după o absență de, cât? Doi ani. Și ce găsește el cel mai bun să facă? Se duce frumușel în vecini și face dragoste cu fata pe care o iubeai tu.

— Ne despărțisem, am spus eu, dar tonul meu scâncit nu făcea decât să demonstreze cât de neputincios eram.

Pistillo rânjea satisfăcut.

— Sigur, după așa ceva, oricum totul se termină, nu? Liber la vânătoare, în ceea ce o privea – mai ales pentru un frățior preaiubit, a continuat Pistillo zeflemitor. Susții că ai văzut pe cineva în seara aceea. Cineva care dădea târcoale, misterios, pe lângă casa familiei Miller.

— Întocmai.

— Dar cum se face că ai putut vedea pe cineva acolo?

— Cum adică?

Dar știam la ce se referea.

— Ziceai că ai văzut pe cineva lângă casa familiei Miller, corect?

— Da.

— Păi, vezi! a exclamat Pistillo, zâmbind și desfăcând brațele demonstrativ. Dar nu ne-ai spus niciodată ce căutai tu acolo în seara aceea, Will! a continuat, pe un ton săltăreț. Tu, Will. Afară, lângă casa familiei Miller. Singur. Noaptea, târziu. Când fratele tău și fosta ta iubită erau singuri înăuntru…

Katy se uita la mine.

— Ieșisem la plimbare, am spus repede.

— Aha, a ripostat Pistillo, profitând că avantajul era deja de partea lui. Sigur, OK, la plimbare. Bun, ia să vedem noi acum dacă am înțeles bine. Fratele tău face sex cu fata pe care tu o mai iubești încă. Pur și simplu din întâmplare, tocmai atunci tu te plimbi pe lângă casa respectivă. Fata e omorâtă. Găsim urme de sânge de la fratele tău, la locul crimei. Dar tu, Will, tu *știi* că fratele tău nu e criminalul! a conchis el, rânjind iarăși. Vasăzică, dacă tu ai fi ofițerul însărcinat cu investigarea cazului, pe cine ai bănui?

Parcă o stâncă uriașă îmi zdrobea pieptul. Nu mai eram în stare nici să vorbesc.

— Dacă sugerezi…

— Sugerez să te duci acasă, a spus Pistillo. Atâta tot. Duceți-vă acasă, amândoi, și nu vă mai băgați naibii în toată treaba asta.

35.

Pistillo s-a oferit să o trimită pe Katy acasă cu mașina. Ea a refuzat, zicând că voia să rămână cu mine. Lui Pistillo nu i-a convenit, dar, oricum, tot n-ar fi avut ce face.

Tot drumul până la apartament, în mașină a domnit tăcerea. Când am ajuns la mine, i-am arătat impresionanta mea colecție de meniuri la comandă. A comandat mâncare chinezească. Am dat o fugă până jos și am preluat pachetele. Am întins cutiile albe pe masă. Eu m-am așezat la locul meu obișnuit. Katy s-a așezat pe locul Sheilei. Mi-am adus aminte când stăteam la fel cu Sheila, savurând diverse mâncăruri chinezești – ea cu părul strâns la spate, proaspăt ieșită de sub duș și mirosind a dulce, în halatul acela din prosop, cu pistruii pe piept…

Câte ciudățenii poate ține omul minte.

Suferința sufletească m-a cuprins iarăși cu violență, paralizându-mi aproape orice gest. Ori de câte ori mă opream din agitație, ori de câte ori renunțam să mă mai mișc în permanență, tristețea și amărăciunea puneau din nou stăpânire pe mine. Tristețea te uzează. Dacă nu ai grijă, cu timpul ajungi să nu-ți mai pese de tine, să nu-ți mai pese de nimic, de fapt.

Mi-am pus niște orez prăjit pe farfurie, adăugând un pic de sos de homar.

— Sigur vrei să mai rămâi și în seara asta?

Katy a încuviințat din cap.

— Îți cedez dormitorul.

— Prefer să dorm pe canapea.

— Sigur?

— Absolut.

Ne prefăceam că mâncăm.

— N-am omorât-o eu pe Julie, am spus.

— Știu.

Iar ne-am mai prefăcut un pic că mâncăm.

— De ce erai acolo în seara aceea? m-a întrebat ea până la urmă.

— Nu ți se pare plauzibilă afirmația că ieșisem la plimbare, așa-i? am zis eu, cu un zâmbet chinuit.

— Nu.

Am pus pe masă bețigașele, ca și cum mi-ar fi fost teamă că or să-mi tremure în mână. Mă întrebam cum să explic asta, aici, în apartamentul meu, discutând cu sora femeii pe care am iubit-o cândva și care ședea acum pe scaunul femeii cu care am vrut să mă însor. Amândouă iubitele mele fiind omorâte. Ambele legate de mine la un moment dat în viață.

— Probabil fiindcă, de fapt, mai țineam încă la Julie, am rostit, într-un final, ridicând privirea.

— Voiai să te vezi cu ea?

— Da.

— Și?

— Am sunat la ușă. Dar nu mi-a deschis nimeni.

Katy se gândea la ce-i spusesem eu. Privea în jos, spre farfurie, încercând să nu arate cât era de marcată.

— Ciudat moment îți alesesești!

Tăceam, făcându-mi iarăși de lucru cu bețigașele.

— Will?

Nu am ridicat capul.

— Știai că fratele tău e înăuntru?

Plimbam mâncarea prin farfurie. Ea a ridicat capul, urmărindu-mă cu atenție. Vecinul a închis și apoi a deschis ușa. Cineva claxona afară. Altcineva striga ceva pe stradă, parcă pe rusește.

— Știai, a conchis Katy. Știai că Ken era la noi. Cu Julie.

— N-am omorât-o eu pe sora ta.

— Ce s-a întâmplat, Will?

Mi-am încrucișat brațele la piept. M-am rezemat de speteaza scaunului, am închis ochii, cu capul

împins mult spre spate. Nu voiam să retrăiesc în gând acele clipe, dar cum să evit asta acum? Katy voia să afle. Avea dreptul să afle.

— A fost un weekend tare ciudat, am început eu. Mă despărțisem de Julie de peste un an de zile. N-o mai văzusem deloc în tot acest răstimp. Încercasem să dau de ea, în vacanțe, dar nu știu cum se face că n-o găsisem niciodată acasă.

— N-a mai venit deloc, o vreme, a spus Katy.

— La fel și cu Ken. De-asta părea totul așa de bizar. Ca apoi, subit, toți trei să ajungem înapoi în Livingston, simultan. Nici nu țineam minte dacă se mai nimerise vreodată să fim toți trei acasă în același timp. Ken se comporta și el ciudat. Tot timpul se uita afară, pe fereastră. Nu voia să iasă din casă. Parcă punea ceva la cale. Nu-mi dau seama ce. Oricum, m-a întrebat dacă mai țineam încă la Julie. I-am spus că nu. Că relația noastră era de domeniul trecutului.

— Minteai.

— Era ca și cum…

Nu știam cum să-i explic.

— Fratele meu era ca un zeu pentru mine, am reluat eu. Era puternic, curajos și…

Din nou, m-am oprit, scuturând din cap. Nu, tot nu spuneam bine.

— Când aveam șaisprezece ani, am încercat eu din nou, am fost cu părinții într-o excursie în Spania. Toată familia. La Costa del Sol. Întreaga stațiune era într-o veșnică distracție. Pentru europeni, este cam cum e Florida pentru noi. Tot timpul, eram cu Ken la o discotecă de lângă hotel. În a patra seară acolo, un tip s-a ciocnit de mine pe ringul de dans. M-am uitat urât la el. Tipul mi-a râs în nas. Mi-am văzut de dans mai departe. Dar pe urmă s-a mai ciocnit altul de mine. Am încercat să-l ignor și pe ăsta. După care primul a venit glonț spre mine și m-a trântit pe jos.

M-am oprit. Clipeam des, încercând să alung amintirea aceea, ca și cum ar fi fost un fir de nisip

care-mi intrase în ochi.

— Știi ce-am făcut atunci? am întrebat-o.

Katy scutură din cap.

— Am țipat după Ken. N-am sărit în picioare. Nu m-am dat la tipul ăla, nu l-am împins. Am țipat după frate-meu și am luat-o la fugă.

— Erai speriat.

— Ca întotdeauna.

— Dar e o reacție normală.

Nu eram de aceeași părere.

— Bun, și Ken a venit? a întrebat ea.

— Sigur că da.

— Și?

— S-a lăsat cu cafteală. Tipii făceau parte dintr-un grup mai mare, niște scandinavi, probabil. Ken l-a snopit în bătaie pe tip.

— Și tu?

— Eu n-am tras nici măcar un pumn. Am stat deoparte și am încercat să-i potolesc cu vorba, să-i conving să se oprească.

Și-acum mi se înroșiseră obrajii de rușine, doar amintindu-mi. Fratele meu, care se bătuse la viața lui, nu glumă, avea o vorbă: Când iei bătaie, te doare un timp. Dar de rușinea că te-ai purtat ca un laș nu scapi niciodată.

— Ken și-a rupt brațul în încăierarea aia. Brațul drept. El, care era un tenismen desăvârșit. Campion național. Stanford voia să-l ia acolo. După accident, n-a mai putut servi mingea niciodată la fel de bine. Până la urmă, nici n-a mai urmat vreo facultate.

— Dar n-a fost vina ta.

Ce mult se înșela.

— Adevărul este că Ken mi-a luat apărarea întotdeauna. Sigur, ne mai certam și noi, ca frații. Mă tachina nemilos. Dar era în stare să se arunce și în fața trenului, numai să mă ocrotească pe mine. Iar eu, eu n-am avut niciodată curajul să îl apăr.

Katy căzuse pe gânduri.

— Ce e? am întrebat.

— Mi se pare ciudat, atâta tot.

— Ce anume?

— Că fratele tău a putut fi așa de insensibil încât să se culce cu Julie.

— Nu a fost vina lui. M-a întrebat dacă mai țineam la ea. Și eu i-am răspuns că nu, nu mai țineam la ea.

— I-ai dat verde, cum s-ar spune.

— Da.

— Dar pe urmă tot l-ai urmărit.

— Nu, n-ai înțeles, spusei eu.

— Ba da. Am înțeles, fiindcă așa suntem noi, oamenii, făcuți. Toți ne purtăm la fel.

36.

Am adormit atât de adânc, încât nici nu l-am auzit când s-a furișat până la pat și a sărit pe mine.

Găsisem niște așternuturi curate pentru Katy, m-am asigurat că era instalată confortabil pe canapea, am făcut un duș, am încercat să citesc. Cuvintele mi se amestecau încețoșat prin fața ochilor. Trebuia mereu să mă întorc la ceea ce citisem, după care iar uitam despre ce fusese vorba în paragraful pe care oricum îl reciteam a nu știu câta oară. Am intrat pe Internet și am navigat la întâmplare. Am făcut câteva exerciții – ridicări, abdomene, întinderi yoga, cum mă învățase Squares. Nu-mi venea să mă întind în pat. Nu voiam să mă opresc, fiindcă știam că durerea sufletească va pune iarăși gheara pe mine.

În ciuda tuturor acestor eforturi, până la urmă tot m-a doborât somnul. Mi s-a rupt filmul, și m-am prăbușit într-un hău fără vise. La un moment dat, cineva m-a tras de mână și am auzit un păcănit. Tot adormit, am încercat să-mi aduc mâna în poziția de dinainte, dar mi-a fost imposibil s-o mai mișc.

Ceva metalic îmi intra adânc în încheietura mâinii.

Am deschis ochii, clipind des, iar în clipa aceea tipul a sărit pe mine. Mi s-a trântit cu toată greutatea pe piept, scoțându-mi tot aerul din plămâni. Cineva se așezase călare pe toracele meu, imobilizându-mi umerii cu genunchii. Până să apuc să opun vreo rezistență, agresorul m-a smucit de cealaltă mână, lipind-o de pat, deasupra capului meu. De data asta, n-am mai auzit niciun păcănit, dar am simțit pe piele răceala unei suprafețe metalice.

Aveam ambele mâini prinse în cătușe de pat.

Îmi înghețase sângele în vene. Câteva clipe, am devenit inert, m-am închis în mine însumi, așa cum fac întotdeauna la o confruntare fizică violentă. Am deschis gura, pregătindu-mă să urlu sau măcar să spun ceva. Agresorul m-a prins zdravăn de ceafă și m-a tras în față. Fără nicio ezitare, a rupt o bucată de bandă adezivă și mi-a acoperit gura cu ea. Pe urmă, ca să fie sigur, mi-a mai lipit o bandă adezivă în jurul capului, de la gură până la ceafă și înapoi, suprapunând poate vreo zece straturi, ca și cum mi-ar fi făcut un mare bandaj la țeastă.

Nu mai puteam vorbi, nu mai puteam țipa. Să respir era un calvar – trebuia să trag aerul pe nas. Or nasul îl aveam rupt, așa că… Mă durea îngrozitor. Mă dureau umerii de la cătușe și de la greutatea corpului lui. Mă zbăteam cum puteam, dar era complet zadarnic. Am încercat să-l dau la o parte de pe mine. Imposibil. Doream să-l întreb ce voia de la mine, ce-avea de gând să-mi facă acum, când eram complet neputincios.

Și în momentul acela mi-am adus aminte de Katy, care era singură în cealaltă cameră.

În dormitor era întuneric. Îl vedeam pe agresor doar ca o umbră. Parcă purta mască sau ceva negru pe cap, dar nu-mi puteam da seama, din cauza beznei din jur. Aproape că nici nu mai puteam respira. Pufneam pe nas și aveam niște dureri cumplite.

În fine, tipul isprăvise cu banda adezivă. Aveam gura complet astupată. După o scurtă ezitare, s-a dat jos de pe mine. După care, sub privirile mele îngrozite, a ieșit din dormitor și s-a dus în cealaltă cameră, unde dormea Katy.

Îmi ieșiseră ochii din cap, de disperare și efort. Am încercat să țip, dar, din cauza benzii de pe gură, nu scoteam decât niște sunete guturale, înăbușite. Dădeam din picioare, smuceam din mâini. Degeaba.

Pe urmă, m-am oprit, ciulind urechile. Nimic. Liniște.

Și apoi Katy a tras un urlet.

Oh, Doamne. Din nou m-am încordat puternic. Urletul fusese scurt, întrerupt parcă de o forță exterioară, ca și cum cineva ar fi apăsat pe întrerupător și ar fi oprit-o. Panica mă copleșise complet. Panică oribilă, alarmă roșie. Smuceam violent de cătușe. Suceam capul de pe o parte pe alta. Nimic.

Katy a țipat iar.

Un sunet mai anemic, de data asta – ca de animal răpus. Exclus să audă cineva și, chiar dacă auzea, puțin probabil să reacționeze. Nu aici, în New York. Și nu la această oră din noapte. Și, presupunând totuși că ar fi reacționat cineva și că ar fi chemat poliția, ar fi fost oricum prea târziu deja.

M-au apucat pandaliile.

Simțeam că-mi pierd mințile, că înnebunesc de-a binelea. Mă zbăteam, mă foiam, nasul mă durea groaznic, îmi intraseră bucăți de bandă adezivă în gură, le simțeam pe limbă, în gât.

Degeaba. Niciun progres.

Oh, Dumnezeule. OK, calmează-te. Fii lucid. Gândește o secundă.

Am întors capul spre cătușa de la mâna dreaptă. Mi se părea ceva mai largă. Parcă avea un joc. OK, poate dacă făceam mișcări mai scurte, mai mici, reușeam până la urmă să-mi trag mâna de-acolo. Da, asta era. Calm. Încearcă să-ți îngustezi mâna, s-o strecori prin cătușă.

Și am încercat. Am încercat să comand mâinii mele să se facă mică de tot. Am rotunjit cumva dosul palmei, sforțându-mă să lipesc baza degetului mare de baza degetului mic. Pe urmă, am tras în jos, întâi încet, pe urmă cu mai multă forță. Aiurea, nimic. Pielea s-a revărsat peste inelul de metal, după care a început să se jupoaie. Nu-mi păsa. Am tras în continuare.

Nu mergea.

În cealaltă cameră se făcuse liniște.

Mi-am încordat auzul. Nu, niciun zgomot. Nimic. M-am forțat să mă arcuiesc în față, cu tot corpul, sperând că poate reușesc să mă ridic cu pat cu tot. Într-adevăr, patul s-a urnit cu câțiva centimetri, dar tot degeaba. Situația rămânea neschimbată.

Nu puteam face nimic.

Katy a țipat din nou. Și cu o voce îngrozită, panicată, a strigat „John!”

Pe urmă iar i-a astupat gura.

John, mă gândeam eu. Katy spusese „John”.

Asselta?

Strigoiul…

Oh, nu, te rog, Doamne, nu. Se auzeau niște sunete înfundate. Glasuri. Un geamăt. Ca atunci când pui perna pe capul cuiva. Inima îmi bătea nebunește. Frica îmi pătrunsese în tot corpul. Suceam capul dintr-o parte în cealaltă, cu disperare, căutând ceva, orice, o soluție.

Telefonul.

Puteam oare…? Aveam picioarele libere. Poate reușeam să apuc cu picioarele telefonul, astfel încât receptorul să-mi cadă în mână. Din poziția aceea, poate reușeam – nu știu, poate – să formez 911 sau 0. Începusem deja să ridic picioarele. Mi-am contractat mușchii abdomenului, am săltat picioarele, balansându-le spre dreapta. Dar eram încă marcat de isteria de dinainte. Din cauza greutății, picioarele mi-au căzut într-o parte. Le-am ridicat iar, încercând să le țin în echilibru, după care, cu băgare de seamă, am reușit să ating telefonul cu degetele.

Receptorul a căzut pe podea, troncănind.

La naiba.

Și acum? Am simțit că mintea mi-o ia complet razna. Mă gândeam la diverse animale prinse în capcană, care, de disperare, ajung să-și roadă câte un membru, sperând că așa se vor putea strecura afară și că vor scăpa. Eram sleit din pricina

efortului de a mă zbate dezordonat și inutil, când, brusc, mi-am adus aminte ce mă învățase Squares.

Plonjeul invers.

Așa se numește. În hindi: *halasana.* De obicei, se face din poziția stând pe umeri. Te lungești pe spate și îți azvârli picioarele în sus, până peste cap, ridicând bine bazinul. Trebuie să ajungi să atingi, cu degetele de la picioare, podeaua, în spatele capului. Nu știam dacă eram în stare să fac chiar așa, dar nu conta. Mi-am supt burta și mi-am aruncat picioarele în sus și spre spate, cât am putut eu de mult. Până undeva în spate, când am lovit peretele cu partea moale de sub degetele de la picioare. Aveam pieptul lipit de bărbie, ceea ce îmi îngreuna și mai mult respirația.

Am împins în perete cu picioarele. Adrenalina a intrat în funcțiune. Patul a alunecat de la perete. Am împins mai mult, făcând loc suficient. OK, bun. Acum, partea cea mai grea. Dacă totuși cătușele erau prea strânse, ceea ce însemna să nu pot roti încheieturile mâinilor prin inelele de metal, or nu-mi reușea figura, ori îmi dislocam amândoi umerii. Nu mai conta.

În cealaltă cameră, liniște, o liniște de moarte.

Am lăsat picioarele să-mi alunece spre podea. De fapt, făceam o tumbă inversă, cu pat cu tot. Profitând de greutatea picioarelor – și de un pic de noroc, desigur –, am putut roti mâinile în interiorul cătușelor. Am aterizat cu picioarele pe podea. Corpul a urmat direcția picioarelor, chiar dacă m-am zgâriat pe burtă și coapse de la marginea patului.

Când am terminat, stăteam în picioare în spatele patului.

Mâinile le aveam tot prinse în cătușe. Gura – tot astupată de banda adezivă. Am simțit un nou val de adrenalină.

OK, și acum?

Repede, am îndoit genunchii, am proptit marginea de la cap a patului pe umăr, coborându-l

un pic, și am pornit cu patul spre ușă, ținându-l în față ca pe un scut. Picioarele mi se mișcau ca niște pistoane. N-am avut nicio ezitare. Nimic nu mă mai putea opri.

Patul s-a lovit cu un trosnet de ușă. Impactul a fost oribil. Am simțit niște dureri cumplite în umăr, în brațe, în șira spinării. Ceva parcă a pârâit, după care au urmat niște junghiuri groaznice în încheieturi. Ignorând durerea, m-am tras înapoi și m-am aruncat iar în ușă, folosind patul pe post de berbec. Și încă o dată. Din cauza benzii de pe gură, numai eu auzeam urletele pe care le scoteam. A treia oară, am tras și mai puternic de ambele cătușe, exact în momentul în care patul intra în contact cu peretele.

Barele de fier de la marginea patului au cedat.

Eram liber.

Am dat patul la o parte din dreptul ușii. Am încercat să-mi scot banda de pe gură, dar ar fi durat prea mult. Am apucat clanța, smulgând de ușă, după care m-am aruncat în întunericul de dincolo.

Katy era pe podea.

Avea ochii închiși, trupul inert. Bărbatul stătea călare pe toracele ei și o strângea de gât.

O sugruma.

Fără nicio ezitare, m-am aruncat spre el, ca o rachetă. Nu știu de ce saltul mi s-a părut infinit de lung, de parcă treceam printr-o melasă groasă. Tipul m-a văzut venind – avea tot timpul să se pregătească –, dar asta ar fi însemnat să-și ia mâinile de pe gâtul ei. A întors capul, uitându-se la mine. Tot nu puteam deslușI decât un profil întunecat. Tipul m-a înșfăcat de umeri, s-a proptit cu piciorul în burta mea și, profitând de faptul că și eu eram în mișcare, pur și simplu s-a rostogolit pe spate.

Eu am zburat în cealaltă parte a camerei, mișcând cu brațele prin aer, ca o moară de vânt. Dar am avut norocul să scap. Sau așa am crezut.

Am aterizat pe fotoliul moale. Am rămas confuz câteva secunde, apoi am dat cu capul de măsuța laterală, după care am căzut jos.

Scuturând din cap ca să scap de amețeală, mă căzneam să mă ridic în genunchi. Când am început să mă ridic, pregătindu-mă de un nou atac, am văzut ceva îngrozitor.

Agresorul îmbrăcat în negru era și el în picioare. Cu un cuțit în mână. Și se ducea spre Katy.

Totul a început să se deruleze cu încetinitorul. Ceea ce s-a întâmplat în continuare nu a durat, probabil, mai mult de două secunde. Însă, în mintea mea, timpul căpătase alte dimensiuni. Asta fiindcă timpul este o noțiune relativă. Niște momente pot „zbura” sau, la fel de bine, pot „îngheța” nemilos.

Eram prea departe ca să-l pot prinde din urmă. Știam asta. Chiar și așa cum eram buimac de amețeală, de la lovitura cu capul în masă…

Masa.

Locul unde Squares pusese revolverul.

Aveam oare timp să ajung la armă și să trag? Eram cu ochii în continuare la Katy și la agresor. Nu. Nu aveam timpul suficient pentru asta. Mi-am dat seama imediat.

Omul s-a aplecat și a înșfăcat-o pe Katy de păr.

În timp ce mă duceam să iau revolverul, încercam să-mi smulg cu degetele banda de pe gură. Am reușit s-o deplasez suficient, cât să se audă ce-am zbierat: „Pe loc sau trag!”

Tipul a întors capul. Eu mă lăsasem deja pe podea, târându-mă pe burtă, ca în atacurile de gherilă. Tipul a văzut că nu sunt înarmat și s-a întors spre victima lui, ca să termine ceea ce începuse. Cu mâna, am găsit revolverul. N-aveam timp să ochesc. Am apăsat pe trăgaci.

Tipul s-a speriat de zgomot.

În felul ăsta, am mai câștigat puțin timp. M-am răsucit complet cu arma în mână, apăsând deja din nou pe trăgaci. Tipul s-a rostogolit pe spate, ca un

gimnast. Abia îi deslușeam silueta, pe întuneric. Era ca o umbră. Am început să apropii revolverul de masa aceea corporală, continuând să trag. Oare câte gloanțe încap într-o chestie din asta? Și câte trăsesem deja?

S-a smucit înapoi, dar a continuat să se miște. Oare îl nimerisem?

Tipul a sărit spre ușă. Am zbierat să se oprească. Nu s-a oprit. M-am gândit dacă să-l împușc pe la spate, dar nu știu ce urmă de omenie m-a împiedicat s-o fac. Era deja la ușă. Iar eu aveam griji cu mult mai mari.

Am privit în jos spre Katy. Nu mai mișca.

37.

Alt ofițer – al cincilea, după numărătoarea mea – a venit să asculte povestea mea.

— Vreau să știu mai întâi cum se simte ea, am spus.

Medicul încetase să se mai ocupe de mine. În filme, medicul își apără întotdeauna pacienții. Le spune polițailor că n-au voie deocamdată să-i pună întrebări pacientului, care încă are nevoie de odihnă. Doctorul meu, un internist de la urgențe, originar, cred, din Pakistan, n-avea asemenea griji. Mi-a pus umărul la loc, în timp ce ei mă bombardau deja cu întrebări. Mi-a turnat iod direct pe rănile de la încheieturile mâinilor. S-a jucat în fel și chip cu nasul meu. A scos un fierăstrău – de ce dracu' să existe fierăstrău la spital, habar n-am – și mi-a tăiat cătușele de la mâini, asta tot în timp ce mă bombardau cu întrebări. Eram îmbrăcat în continuare cu șortul și bluza de la pijama. Ăia de la spital mi-au acoperit picioarele goale cu niște sandale de hârtie.

— Doar încă o întrebare, spuse polițaiul.

Chestia asta dura deja de două ceasuri. Adrenalina se scursese de tot, iar o durere surdă mă chinuia prin tot corpul. Mă săturasem pur și simplu.

— Da, da, OK, ai înțeles perfect, am spus eu. Întâi, mi-am pus singur cătușele la mâini. Pe urmă, m-am apucat să sparg niște mobilă, am tras niște gloanțe în perete, am strâns-o pe fată de gât, gata s-o omor prin strangulare, după care am chemat poliția, satisfăcut. Te-ai prins, bravo.

— Putea să fi fost și așa, a zis ofițerul.

Era un bărbat voinic, cu o mustață stufoasă, ca-n filme. Îmi spusese cum îl cheamă, dar deja de la al

treilea polițai nu mă mai sinchisisem să rețin niciun nume.

— Poftim?

— Da, poate a fost o stratagemă.

— Stratagemă?! Să-mi disloc umărul de unul singur, să mă tai la mâini și să-mi fac patul praf, numai ca să abat atenția poliției de la niște așa-zise adevărate intenții, ha?!

Gestul tipic al polițistului, care ridică din umeri, ca și cum el nu știe nimic.

— Hei, apropo, fii atent. Am avut odată un caz cu un tip care și-a tăiat singur puța, ca să nu bănuim că el o omorâse pe iubita lui. Zicea că i-a atacat o gașcă de negrotei. Chestia e că tipul a vrut să și-o taie doar un pic, dar din greșeală și-a retezat-o complet.

— Excelentă poanta!

— De ce n-ar fi la fel și în cazul de față?

— Penisul meu e la locul lui, mulțam de întrebare.

— Zici că ți-a intrat nu știu ce tip în apartament. Vecinii au auzit împușcături?

— Da.

Mă privea foarte sceptic.

— Cum se face atunci că niciunul dintre vecini nu l-a văzut pe tip când a fugit?!

— Fiindcă – și asta e doar o presupunere – era două noaptea, clar?

Ședeam în continuare pe masa de consultații. Cu picioarele spânzurând spre podea. Deja începuseră să-mi amorțească de la gleznă în jos. Am sărit pe pardoseală.

— Hei, n-ai voie să pleci de-aici, a zis polițaiul.

— Vreau să văd ce face Katy.

— Nu prea cred că are rost, a spus el, răsucindu-și mustața. E cu părinții, acum.

Mă studia cu atenție, ca să-mi vadă reacția. Am încercat să rămân impasibil și să nu-i dau satisfacție.

— Taică-său n-are o părere prea bună despre tine, a continuat mustăciosul.

— Nici nu m-așteptam la altceva.

— Crede că tu i-ai făcut asta.

— În ce scop?

— Vrei să zici pentru ce motiv?

— Nu, vreau să zic „scop”, „intenție”. Crezi că am vrut s-o omor?

— Mda, mi se pare o variantă rezonabilă, a spus el, încrucișându-și brațele la piept și ridicând din umeri.

— Și-atunci de ce am sunat la poliție, cât ea mai era încă în viață? am întrebat. Am înscenat toată stratagema aia, bun, să zicem! Dar atunci de ce să n-o fi omorât de tot?

— Nu-i așa de simplu să ucizi pe cineva prin sugrumare. Poate că ai crezut că era moartă.

— Nu pot să cred că nu-ți dai seama ce tâmpenie ai putut debita.

Ușa s-a deschis în spatele lui, iar înăuntru a intrat Pistillo. Mi-a aruncat o privire să mă bage-n pământ, nu alta. Am închis ochii, masându-mi nasul cu degetul mare și arătătorul. Pistillo era însoțit de unul dintre polițaii care mă chestionaseră mai devreme.

Polițaiul îi făcu semn colegului său, mustăciosul. Acesta a părut deranjat de întrerupere, dar, fără tragere de inimă, a ieșit și el din cameră.

Acum, eram singur cu Pistillo.

La început, n-a zis nimic. S-a învârtit prin cameră, studiind borcănașul de sticlă cu rotocoale de vată înăuntru, instrumentul pentru presat limba, coșul de gunoi. În mod normal, în saloanele de spital miroase a antiseptic, dar aici puțea a colonie ieftină. Nu-mi dădeam seama dacă era de la vreun doctor sau de la vreunul dintre polițai, dar l-am văzut și pe Pistillo strâmbând din nas, scârbit. Eu mă obișnuisem deja.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat, a spus el.

— Nu te-au informat amicii dumitale de la NYPD?

— Le-am zis că vreau să aud totul direct de la dumneata. Înainte să te bage la pârnaie.

— Vreau să știu cum se simte Katy.

A reflectat câteva secunde la solicitarea mea, după care a zis:

— O să aibă dureri la gât și la coardele vocale, dar în rest n-o să pățească nimic.

Am închis ochii, răsuflând ușurat.

— Dă-i drumul, vorbește, m-a îndemnat Pistillo.

Și i-am povestit tot ce se întâmplase. A stat liniștit, până am ajuns la partea în care ea strigase numele „John”.

— Ai vreo idee cine e John? a întrebat el.

— Poate.

— Ascult.

— Un tip pe care îl știu din copilărie. Îl cheamă John Asselta.

Lui Pistillo i-a căzut fața.

— Îl cunoști? l-am întrebat.

S-a făcut că n-aude.

— Ce te face să crezi că se referea la Asselta?

— El e cel care mi-a spart nasul.

L-am pus la curent cu vizita Strigoiului, care pătrunsese prin efracție în apartamentul meu și mă luase la bătaie. Pistillo nu părea deloc fericit.

— Asselta îl căuta pe fratele tău?

— Așa mi-a zis.

— Și de ce mama naibii nu mi-ai spus până acum nimic? a exclamat el, înroșindu-se de furie.

— Da, ia te uită ce ciudat, am zis, ironic. Să nu-ți spun eu așa ceva tocmai ție, prietenul meu de nădejde! Urât din partea mea.

Tot furios era.

— Ce știi despre John Asselta?

— Am copilărit în același oraș. Noi îl poreclisem Strigoiul.

— E unul dintre cei mai periculoși nemernici din câți există. Nu, nu se poate să fi fost el, a

întărit Pistillo, scuturând din cap.

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că ați scăpat amândoi cu viață.

Tăcere.

— E un ucigaș cu sânge rece.

— Și atunci de ce nu e la închisoare?

— Nu fi naiv. Se pricepe la ce face.

— Adică la omorât oameni?

— Da. Trăiește peste ocean, nimeni nu știe exact unde. A lucrat în brigăzile morții, plătit de guvern, în America Centrală. I-a ajutat pe despoții din Africa, a povestit Pistillo, clătinând din cap. Nu, dacă Asselta ar fi vrut s-o omoare, acum o băgam deja la morgă.

— Atunci, poate că s-a referit la alt John, am spus. Sau poate n-am auzit eu bine.

— Poate, a admis și el, căzând un pic pe gânduri. Mai e un lucru pe care nu-l înțeleg. Dacă Strigoiul sau oricine altcineva voia s-o omoare pe Katy Miller, de ce n-a făcut-o, în fond, și gata? Ce nevoie a mai fost să te lege pe tine de pat cu cătușe?

Nedumerirea aceasta mă frământase și pe mine, dar găsisem totuși o posibilitate.

— Poate că a fost o înscenare.

— De unde ți-a venit ideea asta? a zis el, încruntându-se.

— Ucigașul mă prinde pe mine cu cătușele de pat. O sugrumă pe Katy și o omoară. Înseamnă – și în clipa aceea am simțit furnicături pe creștetul capului – că a vrut să se creadă că am omorât-o eu.

— Sper că n-o să adaugi „cum a pățit și fratele meu”?!

— Ba da, tocmai la asta mă gândeam. Exact cum a pățit și el.

— Rahat, nu se poate.

— Gândește-te un pic, Pistillo. Există un lucru pe care voi, polițaii, nu l-ați putut explica niciodată: de ce s-au găsit urme de sânge de la fratele meu la locul crimei?

— Fiindcă Julie Miller s-a zbătut să se apere.

— Haide, zău așa, știi și tu că nu se poate. Era prea mult sânge ca să se poate trage o asemenea concluzie. Lui Ken i s-a înscenat o crimă acum unsprezece ani, iar poate că în seara asta cineva voia să repete istoria.

— Nu mai fi melodramatic, m-a pus el la punct. Și hai să-ți spun și eu ceva. Poliția nu înghite poanta asta à la Houdini, cu cătușele și patul. Polițaii sunt de părere că ai încercat să o omori.

— Și tu ce crezi?

— Tatăl lui Katy e aici. E turbat de furie.

— Nici nu mă miră.

— Dar te face să te întrebi, totuși.

— Știi bine că nu eu am făcut asta, Pistillo. Și, cu tot teatrul pe care l-ai jucat ieri, știi tot la fel de bine că nu eu am omorât-o pe Julie.

— Te-am prevenit să nu te mai bagi.

— Și eu am ales să nu-ți ascult sfatul.

— Exact, căposule, a spus Pistillo, suflând aerul pe nări. Bun, iată cum o să procedăm.

În clipa, aceea, s-a tras mai aproape de mine, încercând să mă intimideze cu privirea. Eu nici n-am clipit.

— O să intri la închisoare, a zis el.

— Și eu care credeam că mi-am epuizat deja rația de amenințări pe ziua de azi, am oftat eu.

— Nu e nicio amenințare, Will. Vei fi băgat la închisoare încă din seara asta.

— Minunat. Vreau un avocat.

— Prea târziu, la ora asta, a zis el, uitându-se la ceas. O să stai noaptea asta în arest. Mâine, vei fi chemat în fața instanței. Vei fi acuzat de tentativă de omor și atac la persoană. Procurorul va susține că ești o persoană periculoasă, având în vedere antecedentele fratelui tău, așa că va cere judecătorului să respingă cererea de eliberare pe cauțiune. Intuiția mea este că judecătorul va accepta solicitarea.

Am încercat să spun ceva, dar a ridicat mâna, continuând:

— Nu te mai obosi să mă contrazici – și sunt sigur că n-o să-ți convină nici ce-o să auzi acum –, fiindcă pentru mine nu contează dacă tu ești criminalul sau nu. Eu voi găsi oricum suficiente probe ca să te condamn. Și, dacă n-o să le pot găsi, le voi inventa. Haide, dă-i drumul, povestește-i avocatului despre discuția asta. Simplu, eu o să neg. Tu ești suspect de crimă, tu l-ai ajutat pe fratele tău să se ascundă timp de unsprezece ani. Iar eu sunt unul dintre cei mai respectați agenți federali din țară. Pe cine dracu' crezi că or să creadă, atunci, ia zi?!

Mă uitam la el nedumerit.

— De ce faci toate astea?

— Ți-am zis să nu te mai bagi.

— Dar tu ce-ai fi făcut dacă erai în locul meu? Dacă ar fi fost viața fratelui tău la mijloc?

— Nu asta e problema. N-ai vrut să mă asculți. Rezultatul? Iubita ta e moartă, iar Katy a scăpat cu viață ca printr-o minune.

— Nu i-am făcut niciun rău nici uneia, nici celeilalte.

— Ba da, cum să nu! Tu ai provocat totul. Dacă m-ai fi ascultat, crezi că s-ar mai fi întâmplat toate nenorocirile astea cu ele?

Începeam să înțeleg ce voia să spună, dar tot nu îmi venea să mă dau bătut.

— Dar cum rămâne cu procedeul tău, Pistillo? Cu faptul că ai îngropat legătura dintre Laura Emerson…

— Hei, n-am venit aici să mă joc de-a punct-și-contra-punct cu tine. În seara asta, mergi la închisoare. Și nu-ți face iluzii, voi obține condamnarea ta.

Pornise deja spre ușă.

— Pistillo? De fapt ce urmărești prin toată chestia asta? Unde vrei să ajungi?

S-a oprit și s-a aplecat spre mine, lipindu-și aproape buzele de urechea mea și șoptind:

— Întreabă-l pe frate-tău. După care a ieșit.

38.

Am petrecut noaptea în arestul poliției, pe West 35th Street, în Midtown South. În celulă, puțea a urină, vomă și duhoarea aceea de votcă acră care caracterizează sudoarea beților înrăiți. Dar tot mi se părea ceva mai bine decât cu mirosul de colonie ieftină de la spital. Aveam doi colegi de celulă. Unul era o cocotă masculină în travesti, care se smiorcăia tot timpul, iar când trebuia să folosească toaleta de metal îi venea greu să se decidă dacă era mai bine să se așeze sau să facă din picioare. Celălalt coleg de celulă era un negru care a dormit tot timpul. Nu am ce povesti despre detenția mea la închisoare, mai ales că n-am fost bătut, nici tâlhărit, nici violat. Noaptea a trecut fără niciun incident.

Persoana care a fost de serviciu în seara aceea a ascultat non-stop unul și același CD cu Bruce Springsteen – „Born to Run”. Vă dați seama că m-a uns drept la inimă. Ca orice tânăr din Jersey, știam și eu pe de rost toate versurile cântecelor. Poate o să vi se pară straniu, dar întotdeauna mă gândeam la Ken când ascultam baladele eroice ale lui Boss. Nu proveneam dintr-o familie de funcționari amărâți, nu o duceam greu, dar nici nu ne dădeam cu mașini de lux, la fel cum nu pierdeam vremea pe mal (în Jersey, se zice întotdeauna „mal”, nu „plajă”) – dar totodată, judecând după ceea ce văzusem la niște concerte recente cu E Street Bând, probabil că toate astea erau valabile pentru toți fanii lui –, însă simțeai ceva special în legendele lui cu lupte: spiritul omului în lanțuri care încearcă să se elibereze, imboldul de a-ți dori mai mult decât ai și de a-ți găsi curajul de a fugi în lume, or, toate astea, nu numai că erau pe gustul meu, dar mă făceau în

același timp să mă gândesc la fratele meu, și asta chiar înainte de omor.

În seara asta, însă, când Bruce cânta că ea era atât de frumoasă, încât el s-a rătăcit printre stele, m-am gândit la Sheila. Și am suferit iarăși cumplit.

Unicul telefon pe care îl dădusem fusese la Squares. L-am trezit din somn. Când i-am povestit ce se întâmplase, a zis: „Oribil”. Pe urmă, mi-a promis că o să-mi găsească un avocat și că o să încerce să afle cum se mai simțea Katy.

— OK, înregistrările de la camerele de supraveghere, la magazinul ăla QuickGo, a spus Squares.

— Ce-i cu ele?

— Ai avut o idee bună. O să le putem vedea mâine.

— Dacă-mi dau drumul ăștia de-aici.

— Mda, probabil, a zis Squares, după care a adăugat: Dacă nu-ți acceptă cauțiunea, te-ai ras, omule.

Dimineața, polițaii m-au dus la secția centrală, pe Centre Street nr. 100. De-aici, treaba era preluată de procuratură. Am fost închis într-o celulă, la subsol. Dacă se întâmplă să vă închipuiți că America nu mai e un imens creuzet, vă recomand să veniți aici și să stați o bucată de timp cu acest mișmaș de (ne) oameni care populează mini-Națiunile Unite din această clădire. Am auzit cel puțin zece limbi diferite. Am văzut nenumărate nuanțe de piele, cum niciun pictor n-a visat vreodată să redea pe pânză. Caschete de baseball, turbane, meșe, ba chiar și un fes. Toți vorbeau în același timp. Și, când reușeam să înțeleg ce spun – hei, ba și când nu reușeam – toți susțineau că sunt nevinovați.

Squares era acolo când am fost adus în fața judecătorului. La fel și avocata mea, o tipă pe nume Hester Crimstein. Știam că pledase în câteva cazuri celebre, dar n-aș fi putut indica exact care anume. A venit să se prezinte, după care nu s-a mai

uitat deloc în direcția mea. S-a întors și s-a holbat tot timpul la procuror, un tip tinerel, ca și cum el ar fi fost un bou înjunghiat, iar ea o panteră gigantică.

— Cerem ca domnul Klein să fie reținut în arest, fără cauțiune, a spus procurorul tinerel. Considerăm că nu prezintă niciun fel de garanții pentru a fi judecat în libertate.

— Dar de ce? s-a interesat judecătorul, care, de plictiseală, transpira abundent.

— Fratele lui, suspect de omor, este dat dispărut de unsprezece ani. Și nu numai atât, onorată instanță, dar victima fratelui lui era sora acestei victime.

Cu asta, a reușit să capteze atenția judecătorului.

— Se poate ceva mai clar?

— Pârâtul, domnul Klein, este acuzat că a încercat să o ucidă pe Katherine Miller. Fratele domnului Klein, Kenneth, este asasinul prezumtiv al lui Julie Miller, sora mai mare a victimei, ucisă acum unsprezece ani.

Judecătorul, care se frecase cu mâna pe față, s-a oprit brusc:

— Oh, da, acum mi-aduc aminte de caz.

Procurorul tinerel zâmbea satisfăcut, de parcă luase marele premiu.

— Doamnă Crimstein, a zis judecătorul, întorcându-se spre avocata mea.

— Domnule judecător, noi avem convingerea că toate învinuirile aduse domnului Klein trebuie retrase imediat, a spus ea.

Judecătorul se freca iarăși pe față.

— Consideră că sunt șocat, doamnă Crimstein.

— Mai mult chiar, noi avem convingerea că domnul Klein trebuie eliberat pe proprie răspundere. Domnul Klein nu are cazier judiciar. Domnul Klein lucrează la o fundație care se ocupă de săracii din acest oraș. Are rădăcini solide în comunitate. Cât despre ridicola comparație cu fratele său, notați că acest lucru este un flagrant exemplu negativ de învinovățire prin asociere.

— Doamnă Crimstein, nu considerați, așadar, că acuzarea are temeri întemeiate?

— Absolut deloc, domnule judecător. Am auzit că sora domnului Klein și-a făcut permanent, de curând. Să înțelegem de-aici că, obligatoriu, și el va face la fel?

Râsete.

Procurorul tinerel dădea din colț în colț.

— Domnule judecător, cu toată deferența cuvenită față de analogia stupidă a colegei mele…

— Ce găsești dumneata așa de stupid, mă rog? s-a rățoit Crimstein.

— Argumentul nostru este că domnul Klein are resursele de a fugi din fața legii.

— Dar e absurd. Nu are mai multe mijloace de a face asta decât oricare altul dintre noi. Motivul pentru care acuzarea invocă acest pretext pornește de la ideea că fratele lui ar fi fugit – dar nimeni nu poate demonstra de fapt nici acest lucru. Fratele domnului Klein poate fi, la fel de bine, mort. Dar, indiferent de situație, domnule judecător, acuzarea aici de față omite un element crucial, a afirmat zâmbind Hester Crimstein, întorcându-se spre procurorul tinerel.

— Domnule Thomson? a zis judecătorul.

Thomson, tinerelul cu pricina, ținea capul în jos.

După câteva clipe, Hester Crimstein a reluat, cu efect teatral:

— Victima acestei crime sinistre, numita Katherine Miller, a declarat în această dimineață că domnul Klein este nevinovat.

Judecătorului deja nu-i mai plăcea ce se întâmpla:

— Domnule Thomson?

— Nu este întrutotul adevărat, domnule judecător.

— Cum adică?

— Domnișoara Miller a spus că nu l-a văzut pe agresor. Era întuneric. Omul purta mască.

— Și, a continuat Hester Crimstein în locul lui, a mai spus că nu a fost clientul meu.

— A spus că *nu crede* că a fost domnul Klein, a contrat-o Thomson. Dar, domnule judecător, victima este rănită și confuză încă. Nu l-a văzut pe atacator, așa că nu are cum, de fapt, să excludă posibilitatea să fi fost totuși chiar el…

— Scopul, acum, nu este de a judeca acest caz, domnule procuror, l-a întrerupt judecătorul. Dar solicitarea dumitale de a nu se accepta eliberarea pe cauțiune este respinsă. Cauțiunea este fixată la treizeci de mii de dolari.

Judecătorul a lovit cu ciocănelul în masă. Eram liber.

39.

Voiam să mă duc direct la spital ca s-o văd pe Katy. Squares a clătinat din cap, spunându-mi că nu era deloc o idee bună. Tatăl ei era acolo. Refuza să plece de lângă ea. Angajase un paznic înarmat, care stătea postat la ușa salonului, pe culoar. Chiar îl înțelegeam. Domnul Miller greșise o dată, când nu fusese în stare să își apere fiica mai mare. Nu-și ierta acest lucru, așa că acum era decis să facă totul pentru fiica lui cea mică.

Am sunat la spital de pe celularul lui Squares, dar operatoarea mi-a spus că nu se acceptă nicio convorbire. Am sunat la o florărie din zonă și am comandat un buchet, care să-i fie trimis la spital, cu urări de însănătoșire. Mi se părea simplist și stupid – vasăzică, la mine în apartament, Katy e la un pas de a fi ucisă prin sugrumare, iar eu m-apuc să-i trimit un coș cu flori, un ursuleț de pluș și o acadea pe băț –, dar, în fine, asta era singura modalitate de a-i da de știre că mă gândeam la ea.

Squares venise cu mașina lui personală, un Coupe de Viile albastru-venețian, fabricat în 1968. Altfel spus, un vehicul care, la fel ca amicul nostru travestit, Raquel/Rascoe, n-avea cum să nu-ți sară în ochi, când te întâlneai cu el prin Lincoln Tunnel, să zicem. Complicat traficul prin tunel, ca de obicei. De fapt, lumea susținea că se circula din ce în ce mai greu, în ultima vreme. Când eram mic, plecam cu toată familia în automobilul nostru combi, la fiecare două duminici, și țin minte că abia ne târâm prin tunel. Darămite acum! Mi-aduc aminte cât de oribil mi se părea când treceam pe-acolo – beznă, lumini galbene de avertizare spânzurate ca liliecii de tavanul tunelului, de parcă ar mai fi fost nevoie să ne îndemne cineva să mergem cu viteză redusă, cabina aceea micuță de

sticlă, cu muncitorul în ea, petele de ulei și benzină de pe asfaltul tunelului, care semănau cu urme de urină, noi toți cu ochii ațintiți în față, așteptând cu înfiorare să vedem mai repede lumina zilei și, în fine, momentul când începeam să urcăm în lumea realității alternative, realitatea noastră de zi cu zi, de parcă până atunci am fi călătorit pe alte tărâmuri. După aceea, ne duceam la circul Ringling Bros. and Barnum & Bailey, ne cumpăram tot felul de jucării de la bâlci; ba poate mergem chiar la Radio City Music Hall la vreun spectacol, unde eram fascinați timp de zece minute, ca apoi să ne plictisim groaznic, sau ne uitam la cărți în librăria aia mare – Barnes & Noble (parcă nu exista decât una singură pe atunci), sau vizitam Museum of Natural History, ori vreun târg stradal – mamei îi plăcea cel mai mult în septembrie, la „New York is Book Country", pe Fifth Avenue.

Tata bombănea întotdeauna, nemulțumit de trafic, de condițiile de parcare, de „gunoaiele" de tot felul, dar mamei îi plăcea enorm la New York. Tânjea să meargă la teatru, la expoziții de artă, să simtă pulsul frenetic al metropolei. Chiar dacă Sunny reușise să se comprime ca persoană astfel încât să poată încăpea în micimea tipică zonei suburbane a unui mare oraș, totuși visele ei, toate acele idealuri înăbușite cu bună știință, existau în continuare, foarte aproape de suprafață, gata să țâșnească din nou deasupra. Sunny ne iubea, știu bine asta, dar uneori, când ședeam în spatele ei în automobilul nostru combi și mă uitam la ea cum privea afară pe geam, mă întrebam dacă n-ar fi fost poate mai fericită fără noi.

— Genial raționament, a spus Squares.

— Care?

— Firul logic care te-a făcut să-ți amintești că Sonay e o practicantă asiduă de yoga.

— Apropo, cum a funcționat treaba?

— Am sunat-o pe Sonay și i-am povestit problema noastră. Mi-a spus că lanțul de magazine QuickGo e condus de doi frați, Ian și Noah Muller. I-a sunat ea, le-a spus ce vrea și…

Drept încheiere, Squares a ridicat din umeri.

— Ești fantastic, omule, am spus.

— Da, exact, sunt.

Sediul administrativ al companiei QuickGo se afla într-un depozit pe Route 3, în inima zonei mlăștinoase din New Jersey, mai la nord. În general, lumea face bășcălie de New Jersey, în special deoarece cele mai circulate drumuri de-aici trec prin niște regiuni oribile, în așa-numitul Garden State. Eu sunt unul dintre cei care își apără cu înverșunare ținutul natal. Cea mai mare parte din statul New Jersey este surprinzător de frumoasă, dar cei care ne critică au câștig de cauză pe două fronturi. Unu, orașele noastre sunt într-o stare mai mult decât jalnică. Trenton, Newark, Atlantic City, alegeți pe oricare. Nu merită și nu se bucură de prea mult respect niciunul dintre ele. Să luăm, de exemplu, cazul orașului Newark. Am prieteni care au copilărit în Quincy, Massachusetts. Îi auzi întotdeauna spunând că ei sunt din Boston. Am prieteni care au copilărit în Bryn Mawr. Îi auzi întotdeauna spunând că ei sunt din Philadelphia. Eu am copilărit la nici douăzeci de kilometri de inima Newarkului. N-am auzit niciodată pe nimeni dintre cunoscuții și vecinii mei să spună că e din Newark.

Doi – și nu-mi pasă deloc ce zic alții –, există un fel de miasmă specifică în mlaștinile din partea de nord a statului New Jersey. De cele mai multe ori, e ceva difuz, dar oricum inconfundabil. Deloc plăcut. Fiindcă nu miroase a natură. Miroase a fum, chimicale și scurgeri din fose septice. Exact mirosul acesta ne-a întâmpinat acum, când am coborât din mașină la depozitul QuickGo.

— Nu cumva ai făcut ceva? a întrebat Squares.

M-am uitat urât la el.

— Hei, nu te șifona! Am glumit și eu un pic.

Am intrat amândoi în depozit. Frații Muller, fiecare cu o avere de aproape o sută de milioane de dolari, aveau un birou în comun, în mijlocul unei încăperi ca un hangar. Birourile lor, care arătau de parcă ar fi fost cumpărate de la un talcioc de mobilă, erau plasate față în față, lipite unul de celălalt. Scaunele erau din lemn, cu vagi forme ergonomice. Nu aveau computer, fax sau fotocopiator, doar cele două birouri, fișete metalice înalte și două telefoane. Toți cei patru pereți erau de sticlă. Fraților le plăcea să privească afară, la cutiile cu mărfuri și la motostivuitoare. Nu se prea sinchiseau dacă se uita cineva la ei, de-afară.

Frații semănau leit și erau îmbrăcați la fel. Purtau pantaloni lejeri, „antracit”, cum zicea tata, cămașă albă cu năsturei la guler, iar dedesubt maiou. Cămășile erau descheiate cam până la mijlocul toracelui, lăsând să se vadă părul cărunt de pe piept, care arăta ca niște sârmă tare de oțel. Frații s-au ridicat în picioare, zâmbind larg spre Squares.

— Dumneata ești guru domnișoarei Sonay, nu-i așa? a spus unul dintre ei. Yogi Squares.

Squares a răspuns printr-o mișcare din cap, însoțită de o expresie de mare seninătate și înțelepciune.

Amândoi frații s-au repezit să dea mâna cu el. Nu m-ar fi mirat să îi pupe și picioarele.

— Le-am primit azi-noapte. Mă refer la casetele video, a spus fratele mai înalt, așteptând vizibil să primească laude.

Squares a catadicsit să mai miște o dată din cap, în semn de aprobare.

Cei doi frați au luat-o înaintea noastră, ca să ne arate drumul. De-afară se auzea piuitul de marșarier al mai multor vehicule. Diverse camioane erau încărcate cu marfa. Frații salutau fiecare muncitor. Muncitorii îi salutau și ei.

Am intrat într-o cameră fără ferestre; pe tejghea, era o cafetieră. Pe un fel de cărucior metalic, cum nu mai văzusem de când eram la grădiniță și ni se aducea gustarea în pauză, se afla un televizor cu o antenă gen umeraș de haine, plus un videorecorder.

Fratele mai înalt a pornit televizorul. Pe ecran, niciun semnal. Pe urmă, a băgat o casetă în video.

— Banda aceasta acoperă douăsprezece ore, a spus el. Mi-ai zis că tipul a fost la magazin cam pe la ora trei, da?

— Așa ni s-a spus, a confirmat Squares.

— O s-o fixez la două și patruzeci și cinci de minute. Banda se mișcă destul de repede, având în vedere că nu captează o imagine decât la fiecare trei secunde. Oh, da, era să uit: butonul de „repede înainte” e defect. N-avem nici telecomandă, din păcate, așa că va trebui să apăsați pe „play”, aici, atunci când vreți să-i dați drumul. Ne-am gândit că poate vreți să fiți singuri, așa că noi o să ne retragem. Nu vă grăbiți, avem tot timpul.

— S-ar putea să fie nevoie să păstrăm banda, a spus Squares.

— Nicio problemă. Putem face o copie.

— Mulțumim.

Unul dintre frați a dat mâna iarăși cu Squares. Celălalt – și să știți că nu fabulez deloc – a făcut o plecăciune. După care, am fost lăsați singuri. M-am apropiat de videocasetofon și am apăsat „play”. Imaginea goală de pe ecran a dispărut, la fel și sunetul cârâit dinainte. Am mișcat butonul de volum de la televizor, dar, desigur, banda era fără sonor.

Imaginile erau alb-negru. În partea de jos a ecranului, era afișat un ceas. Camera de luat vederi, plasată undeva sus, era îndreptată spre casa de marcaj, unde lucra o tânără blondă, cu părul lung. Simțeam că amețesc, urmărind mișcările ei sacadate, înregistrate la fiecare trei secunde.

— Cum o să-l recunoaștem pe acest Owen Enfield? a întrebat Squares.

— Păi, știm că tipul are vreo patruzeci de ani și că e tuns perie.

Privind acum imaginile, mi-am dat seama că, de fapt, va fi mai ușor decât crezusem. Clienții erau toți oameni mai vârstnici, îmbrăcați în ținută de golf. Mă întrebam dacă în Stonepointe locuiau cu precădere pensionari. Mi-am propus să nu uit s-o întreb pe Yvonne Sterno.

La ora 3:08:15, l-am zărit. De la spate, oricum. Purta șort și o cămașă cu mâneci scurte. Nu i se vedea fața, dar avea tunsoare perie. A trecut pe lângă casa de marcaj, intrând pe ultimul culoar. Așteptam. La 3:09:24, prezumtivul nostru Owen Enfield a apărut de după colț, revenind spre blonda cu părul lung, de la casa de marcaj. Avea în mână o sticlă cu ceva care semăna a lapte și o franzelă. Am pus mâna în dreptul butonului de pauză, ca să pot opri banda, să ne uităm mai bine.

Dar nu mai era nevoie.

Barba „Vandyke” te putea deruta. La fel, de altfel, și tunsoarea foarte scurtă, părul cărunt. Dacă s-ar fi nimerit să văd din întâmplare înregistrarea aceasta sau dacă aș fi trecut pe stradă, pe lângă el, e posibil să nu mă fi prins. Însă acum eram foarte concentrat. Așa că mi-am dat seama. Am apăsat oricum pe butonul „pauză”, la 3:09:51.

Orice îndoieli dispăruseră complet. Stăteam în picioare, acolo, nemișcat. Nu știam dacă să mă bucur sau să plâng. M-am întors spre Squares, care se uita fix la mine. Nu la ecran. Am dat din cap spre el, confirmându-i ceea ce bănuia și el deja.

Owen Enfield era fratele meu, Ken.

40.

Interfonul a început să bâzâie.

— Domnul McGuane? a zis recepționerul, care făcea parte din forțele de securitate.

— Da.

— Au venit Joshua Ford și Raymond Cromwell.

Joshua Ford era acționar principal la Standford, Cummings and Ford, o firmă la care lucrau peste trei sute de avocați și juriști. Probabil că Raymond Cromwell era subalternul, care avea rolul de a lua notițe pentru șeful lui, câștigând astfel un ban în plus pentru ore suplimentare. Philip i-a studiat pe amândoi, pe monitor. Ford era un tip masiv, cu o reputație de om dur, agresiv, rău chiar, ceea ce se vedea și acum pe fața lui: trăsături încordate, de parcă ar fi scrâșnit din dinți tot timpul. Spre deosebire de el, Cromwell era tânăr, blajin, cu manichiură îngrijită și piele netedă ca de bebeluș.

McGuane a aruncat o privire spre Strigoi. Strigoiul a zâmbit, iar McGuane a simțit din nou același suflu glacial. Și iarăși a început să se întrebe dacă nu greșise, totuși, implicându-l pe Asselta în toată povestea asta. În fine, poate că avea să fie bine până la urmă. Strigoiul avea și el o miză în treaba asta.

În plus, Strigoiul era specialist în astfel de situații.

Cu ochii, în continuare, la zâmbetul acela sinistru, McGuane a spus:

— Să intre doar domnul Ford singur, te rog. Și ai grijă ca domnul Cromwell să se simtă confortabil în sala de așteptare.

— Da, domnule McGuane.

McGuane se gândise mult cum să joace această carte. Nu era adeptul violenței de dragul violenței, dar nici nu se ferea înadins să recurgă la ea.

Violența reprezenta un mijloc pentru a atinge un scop. Strigoiul avea dreptate cu tâmpeniile lui de ateist-în-tranșee. Adevărul e că, în fond, suntem toți niște animale, niște organisme chiar, cu puțin mai complexe doar decât elementarul parameci. Când mori, ai murit de tot. E pură megalomanie să-ți închipui că noi, oamenii, am fi cumva deasupra morții, că noi, spre deosebire de orice altă creatură, avem capacitatea de a transcende moartea. În timpul vieții, desigur, suntem ceva special, dominăm, fiindcă suntem cei mai puternici și cei mai necruțători. Noi conducem. Dar odată morți, a crede că am fi cumva ceva special în ochii lui Dumnezeu, că am avea abilitatea de a ne insinua lingușitor în grațiile lui, pupându-l în fund, în fine, să avem pardon; iar, fără a face pe comunistul, trebuie spus că un asemenea raționament nu se deosebește cu nimic de lozincile folosite de bogătași pentru a-i ține în ignoranță pe sărăntoci, de când omul a învățat să-l supună pe om.

Strigoiul s-a dus spre ușă.

Fiecare om profită cum poate de un avantaj. McGuane alegea adesea opțiuni care, pentru alții, erau tabu. Bunăoară, o regulă tacită spunea că nu trebuie să ucizi niciodată un agent federal ori un procuror sau un polițai. McGuane omorâse persoane din toate cele trei categorii. De asemenea, nu trebuia niciodată să ataci indivizi influenți, care ar putea face scandal și ar putea atrage atenția opiniei publice.

Pentru McGuane, nici regula aceasta nu însemna nimic.

Când Joshua Ford a deschis ușa, Strigoiul stătea la pândă, ținând în mână un drug de fier cam de lungimea unei crose de baseball, cu un resort puternic, care propulsa bucata de metal cu forța unei bâte solide. Dacă îi dădeai cuiva în cap cu așa ceva, îi spărgeai țeasta, ca pe o coajă de ou.

Joshua Ford a intrat cu aplombul dezinvolt al omului bogat.

— Domnule McGuane, a zâmbit el, afabil.

— Domnule Ford, a zâmbit și McGuane.

Sesizând prezența altei persoane în dreapta lui, Ford s-a întors spre Strigoi, pregătindu-se să dea mâna și să se prezinte, culant ca de obicei. Strigoiul privea în altă parte. Drugul de fier din mâna lui lovi puternic în gamba avocatului. Ford a scos un țipăt și a căzut pe jos, ca o marionetă căreia i se tăiaseră brusc sforile. Strigoiul l-a pocnit din nou, de data asta în umărul drept. Ford nu-și mai simțea brațul, de durere. Strigoiul l-a trosnit cu drugul în cutia toracică. S-a auzit un pârâit, de oase rupte. Ford a încercat să se facă ghemotoc.

Din cealaltă parte a camerei, McGuane a întrebat:

— Unde e?

Joshua Ford a înghițit anevoios și a cârâit:

— Cine?

Mare greșeală. Strigoiul și-a îndreptat arma cu putere spre glezna omului. Ford a urlat groaznic. McGuane a privit în spate, spre monitorul camerei de supraveghere. Cromwell era instalat confortabil în sala de așteptare. N-avea cum să audă ceva. Nimeni nu putea auzi nimic.

Strigoiul l-a lovit din nou pe avocat, alegând intenționat același loc de la gleznă. S-a auzit un fel de scrâșnitură, ca atunci când treci cu roata peste o sticlă de bere. Ford a ridicat mâna, cerând îndurare.

De-a lungul anilor, McGuane învățase că e cel mai bine să lovești persoana, înainte de a o interoga. Cei mai mulți oameni, de groaza durerii, sunt dispuși să vorbească, numai să scape mai ușor. Lucrul acesta este cu atât mai valabil în cazul oamenilor obișnuiți să dea din gură. Fiindcă aceștia vor căuta întotdeauna o portiță de a se eschiva, umblând cu jumătăți de adevăruri,

minciuni credibile. Se presupune că sunt niște indivizi raționali, ceea ce înseamnă că și adversarii lor trebuie să fie la fel. Cuvintele pot fi folosite pentru a detensiona o situație.

E nevoie, de aceea, să îi privezi de această iluzie.

Durerea și spaima care însoțesc o agresiune fizică subită sunt devastatoare pentru psihic. Capacitatea de a raționa, inteligența, dacă vreți, tot ceea ce face din om o făptură superioară, dispar, se șterg. Te trezești aidoma omului de Neanderthal, primitivul neevoluat care știa doar că trebuie să scape de suferința fizică.

Strigoiul s-a uitat la McGuane. McGuane a încuviințat din cap. Strigoiul a pășit în spate și l-a lăsat pe McGuane să se apropie.

— S-a oprit în Las Vegas, a explicat McGuane. Asta a fost marea lui greșeală. S-a dus la un doctor acolo. Am verificat telefoanele publice din apropiere, în ceea ce privește convorbirile interurbane efectuate cu o oră înainte și o oră după ce s-a dus la medicul acela. Nu am găsit decât o singură convorbire demnă de interes. Convorbirea cu dumneata, domnule Ford. Te-a sunat pe dumneata. Și, ca să fiu absolut sigur, am pus un om să supravegheze biroul dumitale. Ieri, te-au vizitat agenții federali. După cum vezi, așadar, totul se leagă. Ken trebuia să aibă un avocat. Era logic. Cum la fel de logic era să aleagă pe cineva dur și independent, care să nu aibă niciun fel de legătură cu mine. Dumneata întruneai toate condițiile.

— Dar…, a încercat să îngaime Joshua Ford.

McGuane a ridicat mâna, ca să-l oprească. Ford s-a supus și a închis gura. McGuane a făcut un pas în spate, s-a uitat la Strigoi și a spus:

— John.

Strigoiul a venit mai în față și, fără ezitare, l-a pocnit pe Ford pe antebraț, deasupra cotului. Cotul a virat brusc spre interior, invers decât deschiderea

firească a articulației. Lui Ford i-a pierit orice urmă de culoare din obraji.

— Dacă negi în continuare sau te prefaci că nu știi despre ce vorbesc, a spus McGuane, prietenul meu aici de față va renunța la aceste mângâieri drăgăstoase și se va apuca să te chinuie metodic.

Lui Ford i-a luat câteva secunde. Când, în cele din urmă, a ridicat privirea, McGuane a rămas surprins de fermitatea din ochii avocatului. Ford s-a uitat la Strigoi, după care la McGuane.

— Du-te dracu', s-a stropșit Ford.

Strigoiul s-a uitat la McGuane. A arcuit o sprânceană, a zâmbit și a zis:

— Are curaj.

— John…

Dar Strigoiul l-a ignorat. Drugul de fier s-a abătut ca un bici peste fața lui Ford. Capul avocatului a zvâcnit brusc lateral, cu o plesnitură cleioasă. Sângele a țâșnit în jur. Ford a căzut pe spate și nu s-a mai mișcat. Strigoiul se pregătea să-i mai tragă una în genunchi.

— Mai e conștient? a întrebat McGuane.

Remarca îl determină pe Strigoi să facă o pauză.

— Da, e conștient, a raportat Strigoiul, aplecându-se spre avocat. Dar respiră sporadic. Încă o lovitură și s-ar putea ca domnul Ford să facă nani de-a binelea, a spus el, ridicându-se.

McGuane s-a gândit la posibilitatea aceasta.

— Domnule Ford?

Ford a ridicat privirea.

— Unde e? întrebă din nou McGuane.

De data aceasta, Ford a scuturat din cap.

McGuane s-a dus până la monitor. L-a rotit, astfel încât Joshua Ford să poată vedea ecranul. Cromwell ședea picior peste picior, bând cafea.

Strigoiul a arătat spre monitor.

— Are pantofi drăguți. Sunt de la Allen-Edmonds? Ford a încercat să se ridice în capul oaselor. Și-a vârât mâinile sub corp, s-a căznit să se împingă în sus, dar a căzut la loc pe spate.

— Câți ani are băiatul? a întrebat McGuane.

Ford nu a răspuns.

Strigoiul a ridicat drugul de fier.

— Te-a întrebat…

— Douăzeci și nouă.

— Însurat?

Ford a confirmat, dând din cap.

— Copilași?

— Doi băieți.

McGuane a mai studiat un pic monitorul.

— Ai dreptate, John. Ce pantofi drăguți.

S-a făcut o pauză, după care s-a întors spre Ford:

— Dacă vrei să nu moară, spune-mi unde e Ken.

Strigoiul a pus jos drugul de fier, cu multă băgare de seamă. A băgat mâna în buzunar, de unde a scos o funie de strangulare, tip thuggee. Partea folosită ca mâner era din mahon, lungă de douăzeci de centimetri și groasă de cinci centimetri. Suprafața mânerului era octogonală, cu niște șanțuri groase săpate adânc, ca să fie mai ușor de ținut în mână. De o parte și de cealaltă a mânerului, era prins capătul unei sfori împletite. Sfoara era din păr de cal.

— El n-are niciun amestec în toată treaba asta, a spus Ford.

— Ascultă bine ce-ți spun, i-a zis McGuane. Fiindcă n-o să spun asta decât o dată.

Ford aștepta.

— Noi nu blufăm niciodată, a spus McGuane.

Strigoiul zâmbea. McGuane a mai așteptat un pic, cu ochii la Ford. După aceea, a apăsat pe butonul interfonului. Recepționerul din corpul de securitate a răspuns imediat.

— Da, domnule McGuane.

— Adu-l aici pe domnul Cromwell.

— Da, domnule.

Au văzut amândoi pe monitor cum un agent de pază, mare cât un bivol, a venit la ușă și a făcut semn cu mâna spre Cromwell. Cromwell a

renunțat la poziția picior peste picior, a pus cafeaua pe masă, s-a ridicat și și-a aranjat sacoul. Pe urmă, a ieșit pe ușă în urmă agentului de pază. Ford s-a întors spre McGuane. Cei doi se priveau fix, ochi în ochi.

— Ești un cretin, a spus McGuane.

Strigoiul a prins mai bine în palmă mânerul de lemn, așteptând.

Agentul din forțele de securitate a deschis ușa. Raymond Cromwell a intrat cu zâmbetul pe buze și cu aerul acela de „prezent la datorie”. Când a văzut sângele împroșcat peste tot și pe șeful lui prăbușit grămadă pe jos, i-a căzut fața, la propriu, de parcă cineva i-ar fi electrocutat mușchii, subit.

— Ce se…?

Strigoiul a trecut în spatele lui Cromwell și l-a lovit la picioare, în dreptul rotulelor. Cromwell a tras un țipăt și a căzut în genunchi. Mișcările Strigoiului erau experimentate, grațioase, fără pic de efort, ca un balet grotesc.

Funia a alunecat peste capul tânărului. Când a ajuns să-i încercuiască gâtul complet, Strigoiul a smucit violent în spate, în timp ce simultan se proptea cu piciorul de șira spinării a lui Cromwell. Funia s-a strâns zdravăn, intrând adânc în pielea netedă a lui Cromwell. Strigoiul a răsucit mânerul, mișcarea provocând întreruperea alimentării cu sânge a creierului. Lui Cromwell îi ieșeau ochii din cap. Cu mâinile, bâjbâia zadarnic în dreptul funiei. Strigoiul menținea strânsoarea.

— Încetează! a strigat Ford. O să vă spun!

Dar nu s-a auzit niciun răspuns.

Strigoiul continua să își privească victima. Cromwell se făcuse vânăt ia față.

— Am zis…

Și Ford s-a întors spre McGuane. Acesta avea o poziție dezinvoltă, cu brațele încrucișate la piept. Ochii celor doi bărbați s-au întâlnit. Zgomotele înăbușite, horcăiturile oribile venite dinspre

Cromwell se auzeau pregnant în liniștea din cameră.

— Te rog, a șoptit Ford.

Dar McGuane a scuturat din cap și a repetat ceea ce declarase mai devreme:

— Noi nu blufăm niciodată.

Strigoiul a mai răsucit o dată mânerul, menținând strânsoarea.

41.

Trebuia să-i spun tatei despre caseta video de la sistemul de supraveghere.

Squares m-a lăsat la o stație de autobuz, în apropiere de Meadowlands. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să procedez mai departe, ținând seama de ceea ce tocmai mi se confirmase, vizionând banda. Undeva pe New Jersey Turnpike, în timp ce priveam pe geam la fabricile industriale acum dărăpănate, mintea mea a intrat pe pilot automat. Era singura modalitate de a putea funcționa în continuare.

Vasăzică, într-adevăr Ken era în viață.

Văzusem dovada. Mai știam, de asemenea, că locuise în New Mexico și folosise numele de Owen Enfield. O parte din ființa mea era în extaz. Exista o șansă de compensare, o șansă de a putea fi din nou împreună cu fratele meu, o șansă – să îndrăznesc să mă gândesc la asta? – ca totul să fie bine, până la urmă.

Dar pe urmă m-am gândit la Sheila.

Amprentele ei fuseseră găsite în casa fratelui meu, unde se aflau și cele două cadavre. Ce rol avea Sheila în toată chestia asta? Habar n-aveam – sau poate că refuzam doar să privesc realitatea în față. Sheila mă trădase – când mintea se întâmpla să lucreze, singurele scenarii pe care le puteam accepta implicau o formă sau alta de trădare –, or, dacă insistam prea mult pe acest aspect, dacă mă lăsam prins de mrejele amintirilor – felul cum Sheila obișnuia să se așeze cu picioarele ghemuite sub ea, când stăteam amândoi de vorbă pe canapea, felul cum își dădea părul spre spate, de parcă ar fi stat sub o cascadă, felul cum mirosea îmbrăcată în halatul de baie, când ieșea de sub duș, cum arăta când își punea câte un tricou de-al meu,

care atârna lălâu pe ea, cum îmi fredona la ureche când dansam amândoi, cum mă umplea de încântare când se uita la mine din cealaltă parte a camerei –, începeam să realizez că totul fusese doar o minciună abilă…

Pilot automat. Mintea pe pilot automat.

Și așa am continuat să mă las dus înainte, cu un singur gând în minte: gata, s-a terminat. Fratele și iubita mea mă părăsiseră amândoi, fără să mă prevină, dispărând fără să-și ia rămas-bun. Știam că nu mă voi putea împăca niciodată cu aceste dezamăgiri, dacă nu voi afla adevărul. Squares mă avertizase în această privință de la bun început, spunându-mi că nu neapărat s-ar putea să-mi convină ce voi descoperi, dar că, poate, în fond, lucrul acesta era absolut necesar. Poate că acum, în fine, era rândul meu să fiu curajos. Poate că acum eu îl voi salva pe Ken, și nu invers.

Prin urmare, trebuia să mă concentrez asupra acestui lucru: Ken e în viață. Ken e nevinovat – dacă, în subconștient, mai avusesem cumva ceva îndoieli înainte, Pistillo mi le spulberase complet. Puteam să-l văd pe Ken, puteam să fiu cu el. Puteam – nu știu – să răzbun trecutul, să o las pe mama să se odihnească în pace, să schimb totul.

Azi, în ultima zi de doliu ritual, tata nu era acasă. Mătușa Selma era în bucătărie. Mi-a zis că tata ieșise să se plimbe. Mătușa Selma își pusese un șorț. M-am întrebat unde-l găsise. Știam sigur că noi nu aveam niciunul. Oare Selma venise cu el de-acasă? Femeia asta îți lasă impresia că poartă veșnic șorț, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mă uitam la ea cum spală chiuveta. Selma, sora lui Sunny, era o persoană tăcută, liniștită. Întotdeauna mi s-a părut că e normal să facă tot ce face. Că treaba ei era să fie așa cum e. Cred că toată lumea avea aceeași senzație. Știai că Selma e… acolo. Și gata. Era genul de persoană care trăiește sub limita legală de viteză, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o prindă radarul destinului. Ea și unchiul Murray nu

aveau copii. Nu știam de ce, deși îi auzisem parcă pe ai mei pomenind, la un moment dat, de un făt născut mort. Stăteam acolo în picioare și mă uitam la ea, de parcă o vedeam pentru prima oară, simțind acum că e și ea tot o ființă umană, ca noi toți, un om care se zbate zilnic să facă bine, să facă totul așa cum trebuie.

— Mulțumesc, i-am spus.

Selma a dat din cap, binevoitoare.

Îmi venea să-i spun cât de mult o iubeam și o apreciam, cât de mult îmi doream, mai ales de când n-o mai aveam pe mama, să fim mai apropiați, fiindcă știam că și mama ar fi vrut asta. Dar nu eram în stare. Am preferat s-o strâng în brațe. Selma s-a crispat, la început, șocată de aberanta mea demonstrație de afecțiune, dar pe urmă s-a relaxat.

— O să fie bine, mi-a spus ea.

Știam traseul pe care îi plăcea tatei să se plimbe. Am traversat pe Coddington Terrace, evitând cu bună știință casa familiei Miller. Știam că și tata proceda la fel. Își schimbase ruta cu ani în urmă. Am scurtat prin curtea familiei Jarat, apoi prin cea a familiei Arnay, iar pe urmă am luat-o pe aleea care străbate Meadowbrook, spre terenurile de sport. Acum, era pustiu, aici sezonul fiind încheiat, așa că tata ședea singur în tribună, pe rândul cel mai de sus. Mi-am amintit ce mult îi plăcea să fie antrenor și ce bine îi stătea în ținuta de sport, cu tricoul trei-sferturi cu mâneci verzi, care avea scris pe piept *Senators,* cascheta verde cu același „S” simbolic, purtată mereu pe vârful capului. Obișnuia să stea cu piciorul drept proptit pe treapta de lemn din față și cu stângul pe ciment, ca apoi, într-o mișcare lină, aproape fluidă, să-și scoată cascheta de pe cap, să se șteargă cu brațul pe frunte, iar pe urmă să-și pună cascheta la loc. Îi lucea fața de mulțumire în serile acelea de sfârșit de primăvară, mai ales când juca Ken. Antrena împreună cu domnul Bertillo și domnul Horowitz,

cei doi buni prieteni ai lui, tovarășii lui la băut bere, amândoi morți din cauza unui atac de cord, înainte de a fi împlinit șaizeci de ani. Și am știut acum, când m-am așezat lângă el, că în urechi îi răsunau încă aplauzele de odinioară și că în nări simțea mirosul dulceag de echipament sportiv încins de febra competiției.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Mai ții minte anul când mama ta a arbitrat?

— Da, puțin. Cât aveam pe-atunci, patru ani?

— Cam așa ceva, a zis el, scuturând din cap, cu gândul la trecut. Asta s-a întâmplat pe vremea când mama ta era o feministă militantă. Purta tricouri cu lozinci de genul LOCUL FEMEII E ÎN PARLAMENT, chestii din astea. Și ține seama că asta se petrecea cu câțiva ani înainte ca fetele să fie primite pe terenul de joc, da? Așadar, maică-ta a aflat ea cumva că nu există femei arbitri. A verificat repede regulamentul și a constatat că nu există nicio prevedere care să interzică acest lucru.

— Și ce-a făcut? S-a înscris să fie arbitru?

— Exact.

— Și pe urmă?

— Păi, oficialii mai în vârstă au făcut o criză, dar regulamentul e regulament, trebuie respectat. Au apărut totuși niște probleme.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă faptul că nu era bună deloc de arbitru, a zis tata, zâmbind din nou.

Un zâmbet cum nu mai văzusem de mult, un zâmbet înrădăcinat în trecut. Mă durea sufletul văzându-l.

— Mama ta habar n-avea de regulile de arbitraj. De asemenea, cum știi și tu, nici nu vedea prea bine. Era ceva catastrofal. Dădea din mâini, gesticula tot timpul, de nimeni nu mai pricepea nimic.

Râdeam amândoi, înduioșați de aceste frumoase aduceri-aminte. Tata retrăia cu intensitate momentele de odinioară, cu emoția și jena de

atunci, când o urmărea pe mama cum arbitra pe teren.

— Și pe antrenori nu-i apucau pandaliile?

— Ba bine că nu. Dar știi ce-a făcut până la urmă liga?

Am clătinat din cap. Nu. Nu știam.

— A pus-o să facă echipă cu Harvey Newhouse. Îl mai ții mine?

— Am fost coleg de clasă cu băiatul lui. Juca fotbal la profesioniști, așa-i?

— Exact, la Rams. Atacant. Harvey era masiv ca un tanc. Bun, uite cum făceau. Harvey se posta la marginea terenului, iar maică-ta la centru, așa că, ori de câte ori vreunul dintre antrenori avea ceva de cârtit, Harvey se zborșea urât la el, iar tipul se așeza jos, cuminte.

Am râs iar, amuzați de amintirile acestea, dar pe urmă am tăcut brusc amândoi, întrebându-ne în gând, fiecare, cum a fost posibil ca un spirit năvalnic ca al ei să fie înăbușit și anihilat așa, chiar înainte de instalarea bolii. În cele din urmă, tata s-a întors spre mine, privindu-mă. A căscat ochii mari, văzând vânătăile.

— Ce naiba ai pățit la față?

— Nu-i nimic.

— Te-ai luat la bătaie cu careva?

— Lasă, tată, e bine, mi-a trecut. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Tata tăcea. Nu știam cum să abordez subiectul, dar tata m-a scos și din acest impas.

— Arată-mi.

M-am uitat la el.

— M-a sunat sora ta azi de dimineață. Mi-a povestit de fotografie.

O aveam la mine. Am scos-o. Tata a luat poza în palmă, ca și cum s-ar fi temut să n-o strivească. S-a uitat în jos și a zis:

— Dumnezeule.

Ochii îi sclipeau.

— N-ai știut?

— Nu, a zis el, uitându-se din nou la fotografie. Mama ta nu mi-a spus nimic până… știi tu.

Am văzut o umbră trecând pe chipul lui. Soția, partenera lui de viață îi ascunsese acest lucru, or asta durea.

— Mai e ceva, am spus eu.

S-a întors spre mine.

— Ken a locuit până la un moment dat în New Mexico.

Și i-am făcut o relatare succintă despre ceea ce aflasem. Tata a asimilat informațiile în tăcere, cu fermitate, de parcă tocmai începea să învețe cum să păşească pe puntea vasului legănat de valuri.

Când am terminat, a zis:

— Cât timp a locuit acolo?

— Doar câteva luni. Dar de ce?

— Mama ta zicea că frate-tău se va întoarce. Zicea că se va întoarce când își va dovedi nevinovăția.

Tăceam amândoi. Mintea mea rătăcea aiurea. Dacă, să presupunem, îmi ziceam eu, lucrurile ar sta așa: acum unsprezece ani, lui Ken i se face o înscenare. El fuge și trăiește în altă țară – ascunzându-se sau mai știu eu sub ce formă, exact cum se spunea la știri. Anii trec. Vine înapoi acasă.

De ce?

Ca să-și dovedească nevinovăția, cum spusese mama? Părea logic, desigur, dar de ce acum? Habar n-aveam, însă, indiferent de motiv, Ken a revenit într-adevăr – iar lucrul acesta s-a întors împotriva lui. Cineva a aflat.

Cine?

Răspunsul părea evident: persoana care a omorât-o pe Julie. Persoana aceea, fie un el, fie o ea, trebuia să îi închidă gura lui Ken. Și pe urmă? Nici cea mai mică idee. Lipseau încă multe piese din mozaic.

— Tati?

— Da.

— Tu ai bănuit vreodată că Ken trăiește?

— Mi-a fost mai simplu să mă gândesc că a murit, a zis el, după câteva clipe.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ken te iubea așa de mult, Will, a spus tata, după o altă pauză, în care privirile i-au rătăcit prin jur.

Am tăcut, reflectând la cuvintele lui.

— Dar nu avea numai părți bune.

— Știu și eu asta, am spus.

— Când Julie a fost omorâtă, Ken avea deja probleme.

— Cum adică?

— Păi, atunci, venise acasă special ca să se ascundă.

— Din ce cauză?

— Nu știu.

Mă gândeam acum la acest aspect. Mi-am amintit din nou că fratele meu nu mai fusese acasă de cel puțin doi ani și că, atunci când venise, mi se păruse tensionat, chiar și când mă întrebase despre Julie. Deja nu mai înțelegeam nimic.

— Îl mai ții minte pe Phil McGuane?

Am confirmat, dând din cap. Prietenul lui Ken din liceu, „șeful clasei", despre care se zvonea acum că era „în rețea".

— Am auzit că s-a mutat în casa unde locuia familia Bonanno, pe timpuri.

— Da.

În copilăria mea, clanul Bonanno, mafioți din tată-n fiu, avusese cea mai mare proprietate din Livingston, cu o poartă imensă de fier și o alee străjuită la capăt de doi lei de piatră. Existau zvonuri – așa cum puteți deduce, probabil, lumea, la periferie, bârfește cu poftă – că pe domeniul lor se aflau îngropate niște cadavre, că dacă te atingeai de gard te electrocutai pe loc și că dacă vreun pușți, să zicem, îndrăznea să se furișeze spre vila lor, venind prin pădure, risca să fie împușcat în cap, fără nicio ezitare. Mă îndoiesc să fi fost ceva adevărat în toate poveștile astea, dar în cele din

urmă poliția l-a arestat pe bătrânul Bonanno, la vârsta de nouăzeci și unu de ani.

— Bun, și ce-i cu el? am întrebat.

— Ken era combinat în niște chestii cu McGuane.

— Cum?

— Mai mult nu știu nici eu.

Mi-a venit în minte Strigoiul.

— Era amestecat cumva și John Asselta?

Tata s-a crispat. Vedeam în ochii lui cât îi era de frică.

— Ce te-a apucat să mă întrebi asta?

— Erau toți trei prieteni, în liceu, am început – dar pe urmă m-am decis să-i spun totul. L-am văzut de curând.

— Pe Asselta?

— Da.

— S-a întors? a șoptit tata.

Am confirmat, dând din cap.

Tata a închis ochii.

— Ce mai e?

— Tipul e periculos, a spus el.

— Știu.

— De la el ai astea? a întrebat tata, arătând spre fața mea.

Bună întrebare, mi-am zis eu.

— Parțial, cel puțin.

— Parțial?

— Tată, e o poveste mai lungă.

A închis ochii. Pe urmă, i-a deschis iar, și-a pus palmele pe coapse și s-a ridicat în picioare.

— Hai să mergem acasă, a spus el.

Voiam să-i mai pun și alte întrebări, dar mi-am dat seama că nu era momentul. Am pornit după el. Tatei i-a fost destul de greu să coboare pe treptele șubrede. M-am oferit să-l ajut, dar m-a refuzat. Când am ajuns jos, pe pietriș, am luat-o amândoi spre alee. Și acolo, zâmbind răbdător cu mâinile în buzunare, stătea postat Strigoiul.

Timp de o clipă, am crezut că mi se păruse mie, că imaginația îmi juca feste, ca și cum discutând adineaori despre el provocasem acest miraj oribil. Dar am auzit respirația sacadă a tatei. Și pe urmă am auzit glasul lui.

— Ah, ce înduioșător, a spus Strigoiul.

Tata a pășit în fața mea, ca și cum ar fi încercat să mă protejeze.

— Ce dorești? a zbierat el.

Dar Strigoiul râdea.

— „Ohoho, băiete, păi eu când lovesc o dată", zise el, imitând batjocoritor, „nicio sută de veste de salvare nu te mai scapă, să știi!"

Rămăsesem amândoi încremeniți. Strigoiul a ridicat privirea spre cer, a închis ochii, a inspirat adânc:

— Ah, partidele de pe timpuri. Little League. Mai ții minte, domnule Klein, când taică-meu a venit și el pe teren?

Tata își încleștase maxilarul.

— A fost un moment extraordinar, Will. Efectiv. Ceva memorabil. Bietul taică-meu era așa de prăpădit, încât era să intre în bufetul de-alături. Îți dai seama? Credeam că doamna Transmore o să facă o criză, pe cuvânt, a zis el, râzând cu poftă, ca după aceea să adauge: Ah, ce vremuri frumoase, așa-i?!

— Ce vrei de fapt? a întrebat tata, din nou.

Dar Strigoiul se pornise deja și nimic nu-l mai putea opri.

— Ia ziceți, domnule Klein, mai țineți minte când ați antrenat echipa aia tare, în finale?

— Da.

— Ken și cu mine eram în a patra, parcă, nu?

De data asta, tata n-a mai spus nimic.

— Oh, stai, s-a răstit Strigoiul.

Îi pierise zâmbetul de pe față.

— Era să uit, a continuat el. Eu, în anul acela, am lipsit, așa-i? La fel și în anul următor. Am fost la închisoare, dacă nu știați.

— Tu n-ai fost niciodată la închisoare, a spus tata.

— Adevărat, adevărat, aveți absolută dreptate, domnule Klein. Am fost – și Strigoiul arătă niște ghilimele, mișcând din degete – spitalizat. Știi tu ce înseamnă asta, Willie băiețaș? Te închid pe tine, un biet copil, cu cei mai depravați ticăloși cu care a fost blestemată vreodată planeta asta, chipurile ca să facă om din tine. Primul meu coleg de cameră, Timmy îl chema, era piroman. La frageda vârstă de treisprezece ani, Timmy a dat foc casei și și-a omorât părinții. Într-o noapte, a furat o cutie de chibrituri de la un infirmier beat și a dat foc patului în care dormeam eu. A trebuit să stau la spital trei săptămâni după aceea. Eram în stare să-mi dau foc singur, numai să nu mă mai trimită înapoi acolo, cu el.

Pe Meadowbrook Road, trecea o mașină. Pe bancheta din spate, stătea un băiețel, bine ancorat pe scăunelul lui special. Nu bătea vântul deloc. Copacii erau prea nemișcați, parcă.

— Asta s-a întâmplat demult de tot, a spus tata, încetișor.

Strigoiul mijise ochii, ca și cum l-ar fi impresionat foarte mult cuvintele tatei.

— Da, da, așa e, a spus el, în cele din urmă. Aveți dreptate și în această privință, domnule Klein. Și, ce să zic, nici acasă n-o dusesem prea bine. Vreau să zic, de fapt, ce șanse aveam? Aproape că ai putea zice: noroc că s-a întâmplat așa, fiindcă acolo se ocupau de mine, pe când acasă n-aș fi avut parte decât de bătăi de la tata.

Mi-am dat seama atunci că se referea la faptul că îl omorâse pe Daniel Skinner, matahala care fusese înjunghiată cu cuțitul de bucătărie. Dar ceea ce m-a frapat în momentul acela, ceea ce m-a pus pe gânduri, a fost asemănarea izbitoare dintre povestea lui și viața copiilor pe care îi ajutăm noi la Covenant House – minori maltratați în familie, infractori precoce, diverse forme de psihoză. Am

încercat să-l privesc pe Strigoi așa, ca și cum ar fi fost și el unul dintre copiii de la centrul nostru. Dar imaginea nu se potrivea. El nu mai era copil. Nu știu la ce vârstă se produce trecerea ireversibilă de la faza de copil, care are nevoie de ajutor, la aceea de degenerat, care merită să fie închis și izolat de restul societății.

— Hei, Willie băiețaș!

Strigoiul încerca să mă privească în ochi, însă tata se interpusese între noi, așa că nu putea. L-am atins ușor pe tata, pe umăr, ca și cum aș fi vrut să-i dau de înțeles că mă puteam descurca și singur.

— Ce e?

— Tu știi, nu-i așa, că am mai fost – din nou ghilimele, din degete – spitalizat încă o dată, nu-i așa?

— Da, am spus eu.

— Eram major. În ultima clasă.

— Țin minte.

— N-am avut decât o singură vizită, cât am stat acolo. Știi cine?

Am dat din cap, în semn afirmativ. Răspunsul era: Julie.

— Ce ironie, nu crezi?

— Tu ai omorât-o? l-am întrebat.

— Doar unul dintre noi, cei de-aici, poartă vina.

Tata păși iarăși între noi.

— Ajunge, gata, a spus el.

— Cum adică? am întrebat, trăgându-mă într-o parte.

— Da, tu, Willie băiețaș. La tine mă refer.

— Ce? am exclamat eu, deja confuz.

— Ajunge, gata, a repetat tata.

— Da, fiindcă tu ar fi trebuit să te lupți pentru ea, a continuat Strigoiul. Tu ar fi trebuit s-o ocrotești.

Cuvintele acestea, chiar rostite de descreieratul ăsta, mi-au sfredelit inima, nemilos.

— De ce-ai venit aici? a întrebat tata.

— Adevărul, domnule Klein? Nu prea știu exact.

— Să-mi lași familia în pace, auzi? Vrei să te legi de cineva, leagă-te de mine.

— Nu, domnule, n-am nimic cu dumneavoastră, a zis el, uitându-se la tata cu o privire care mi-a dat bătăi de inimă. Cred că vă prefer așa cum sunteți acum.

Strigoiul a fluturat din mână, în semn de la revedere, și a dispărut în pădure.

Ne-am uitat în urma lui, până când, exact cum îi era și porecla, a dispărut fără urmă. Am mai rămas acolo vreun minut, două. Tata respira greoi, ca după un mare efort.

— Tati?

Dar pornise deja spre alee.

— Haidem acasă, Will.

42.

Tata nu voia să stea de vorbă cu mine.

Când am ajuns înapoi acasă, s-a dus direct în dormitor – camera pe care o împărțise cu mama timp de aproape patruzeci de ani – și a închis ușa. Mă asaltau atâtea gânduri acum. Încercam să le ordonez cumva, dar mi-era imposibil. Simțeam că îmi exploda mintea. Și, de fapt, tot nu știam suficient. Oricum, nu deocamdată. Trebuia să aflu mai multe.

Sheila.

Mai exista încă o persoană care ar fi putut să clarifice cumva enigma aceasta despre iubirea vieții mele. Așadar, m-am scuzat, mi-am luat la revedere de la toți și am plecat înapoi, în oraș. M-am suit într-un metrou și m-am dus direct în Bronx. Cerul începuse să se cam întunece și nici cartierul nu avea o reputație prea bună, dar de data asta știam că nimic nu mă mai putea speria.

Nici n-am apucat să ciocănesc la ușă, că Tanya mi-a și deschis. Ținea ușa întredeschisă, cu lanțul pus.

— Doarme.

— Cu tine vreau să stau de vorbă, i-am zis eu.

— N-am nimic de spus.

— Te-am văzut la ceremonia comemorativă.

— Pleacă.

— Te rog. E important, am insistat.

Tanya a oftat și a scos lanțul. M-am strecurat înăuntru. Lampa difuză era aprinsă în fundul încăperii, abia luminând-o. Uitându-mă acum în jur, prin camera aceasta atât de deprimantă, m-am întrebat dacă nu cumva și Tanya era prizoniera locului, în aceeași măsură ca Louis Castman. Am privit-o în față. S-a ferit, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o mutilez și mai rău.

— Cât timp intenționezi să îl ții aici? am întrebat.

— Nu m-am gândit, a replicat ea.

Tanya nu m-a poftit să iau loc. Stăteam amândoi în picioare, față în față. Ea, cu brațele încrucișate la piept, așteptând.

— De ce ai venit la ceremonia comemorativă? m-am interesat.

— Fiindcă am vrut să-i aduc un omagiu.

— Ai cunoscut-o pe Sheila?

— Da.

— Ați fost prietene?

Poate că a zâmbit; oricum, nu puteam fi sigur, având în vedere cât era de pocită la față, cu cicatrici care îi brăzdau pielea chiar în continuarea buzelor, ceea ce te făcea să nu mai știi dacă râde sau plânge.

— Nu, nu eram nici măcar apropiate.

— Și atunci, de ce ai venit?

— Vrei să auzi ceva straniu? a întrebat ea, înclinând capul pe o parte.

Neștiind exact cum să răspund, am preferat să dau din cap, în semn afirmativ.

— Atunci a fost prima oară, după un an și patru luni, când am ieșit din casă.

Din nou, nu știam ce să zic, așa că am îngăimat un fel de „Mă bucur că ai venit”.

Tanya mi-a aruncat o privire sceptică. În cameră era liniște; nu se auzea decât respirația ei. Nu știu ce afecțiune fizică avea, dacă era cumva consecința maltratărilor la care fusese supusă, dar fiecare răsuflare suna la ea ca și cum ar fi avut traheea îngustă cât un pai, în care mai rămăseseră înțepenite și câteva picături de lichid.

— Te rog eu, spune-mi de ce-ai venit.

— Dar ți-am spus deja. În semn de respect pentru ea. Și mă gândeam că pot fi de ajutor, a mai adăugat Tanya, după o scurtă pauză.

— Să fii de ajutor?

S-a uitat repede la ușa care dădea în dormitorul lui Louis Castman, după care a reluat:

— Mi-a povestit el de ce ai venit aici. M-am gândit că poate aș reuși să mai completez tabloul cu câteva informații.

— Dar el ce ți-a zis?

— Că ai iubit-o pe Sheila, a spus Tanya, apropiindu-se de lampă.

Era imposibil să nu vrei să întorci capul. În cele din urmă, Tanya s-a așezat, făcându-mi semn să stau jos și eu.

— E adevărat? a întrebat ea.

— Da.

— Tu ai omorât-o? a mai întrebat Tanya.

— Nu, am răspuns eu, surprins de întrebare.

Nu părea deloc convinsă.

— Nu mai înțeleg nimic, am spus. Ziceai că ai venit ca să fii de ajutor?

— Da.

— Și atunci de ce ai plecat așa de repede?

— Chiar nu ți-ai dat seama?

Am clătinat din cap.

Ședea pe fotoliul acela, aproape prăbușită. Mâinile îi căzuseră moi în poală; dintr-odată, începu să se legene în față și în spate.

— Tanya?

— Am auzit numele tău.

— Poftim?

— M-ai întrebat de ce am plecat așa de repede, a spus, oprindu-se din legănat. Am plecat fiindcă am auzit cum te cheamă.

— Tot nu înțeleg.

— Louis nu știa cine ești, a explicat ea, fugindu-i privirea spre ușă. Nici eu – până nu am auzit menționat numele tău, la slujba de pomenire, când Squares i-a adus un elogiu Sheilei. Ești Will Klein.

— Da.

— Și – vocea ei abia se mai auzea acum, ca o șoaptă stinsă – ești fratele lui Ken.

Tăcere.

— L-ai cunoscut pe fratele meu?

— Ne-am întâlnit, de mult de tot.

— Cum?

— Prin Sheila, a zis Tanya, îndreptându-și spatele și uitându-se la mine.

Ce ciudat era totul. Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. Mare prostie! Ochii Tanyei erau normali. Nu vedeam nicio cicatrice în ei, nicio urmă de hidoșenie, nimic care să amintească de trecutul ei sau de chinurile îndurate.

— Louis ți-a pomenit de un gangster mare, care s-a combinat la un moment dat cu Sheila.

— Da.

— Despre fratele tău era vorba.

Am clătinat din cap. Mă pregăteam să obiectez, dar m-am abținut când am constatat că nu terminase ce avea de spus.

— Sheila nu s-a adaptat niciodată la acest mod de viață. Era prea ambițioasă. Întâlnirea ei cu Ken a fost providențială pentru amândoi. El a ajutat-o să intre la o facultate bună din Connecticut, dar asta mai mult ca să poată vinde droguri, decât pentru altceva. Aici, în mediul nostru, te poți trezi cu beregata tăiată, dacă alții râvnesc la colțul tău de trotuar. Dar la o școală de copii bogați, dacă reușești să te infiltrezi și să controlezi comunitatea de-acolo, poți da lovitura ușor.

— Și spui, deci, că fratele meu a pus la cale toată treaba asta?

Începuse să se legene iarăși.

— Chiar vorbești serios când spui că habar n-ai avut de nimic?

— Da.

— Credeam…

S-a oprit.

— Ce?

— Nu, nu știu ce credeam, s-a contrazis ea, scuturând din cap.

— Te rog.

— Nu știu, doar că e așa bizar totul. În primul rând, Sheila cu fratele tău. Acum, apare iar, dar cu tine. Și tu te porți ca și cum nu știi absolut nimic din toate astea.

Nici de data asta nu știam cum să reacționez.

— Bun, dar ce s-a întâmplat cu Sheila?

— Ar trebui să știi mai bine decât mine.

— Nu, mă refeream la ce s-a petrecut atunci, în trecut. Când era acolo, la facultate.

— N-am mai văzut-o niciodată, după ce a părăsit mediul. M-a sunat de vreo două ori, atâta tot. Dar pe urmă am pierdut complet legătura cu ea. Să știi însă că nu era de bine, cu Ken. Tu și Squares păreți niște oameni drăguți. Poate că asta a văzut și ea la tine. Dar pe urmă, când am auzit cum te cheamă…

Ridică din umeri, ca și cum voia să se scuture de un gând rău.

— Numele de Carly îți spune ceva? am întrebat-o.

— Nu. Ar trebui?

— Știai că Sheila avea o fetiță?

Din nou, Tanya a început să se legene.

— Oh, Doamne, a rostit ea, cu durere în glas.

— Știai?

— Nu, a negat ea, scuturând tare din cap.

— Cunoști pe un tip Philip McGuane? am continuat imediat.

— Nu, a scuturat ea iarăși din cap.

— Dar pe John Asselta? Sau Julie Miller?

— Nu, a spus ea repede. Nu cunosc pe niciuna dintre aceste persoane.

S-a ridicat în picioare, îndepărtându-se brusc de mine.

— Sperasem să fi reușit să scape, măcar ea, a spus Tanya.

— Da, a reușit, pentru o vreme.

Umerii i se prăbușiseră a neputință, respirația devenise mai anevoioasă:

— Merita să fi avut o soartă mai bună.

În momentul acela, Tanya a pornit spre ușă. Nu m-am dus după ea. Am întors capul spre camera lui Louis Castman. Din nou, mi-am zis că în casa aceasta sunt de fapt doi prizonieri. Tanya s-a oprit. Simțeam că mă privește; m-am întors spre ea.

— Se pot face operații chirurgicale. Squares are relații în lumea medicilor. Putem să te ajutăm.

— Nu, mulțumesc.

— Nu poți trăi din răzbunare, pentru totdeauna.

— Tu asta crezi că e ceea ce fac eu acum?! a exclamat ea, cu un simulacru de zâmbet, arătând spre fața ei sluțită. Crezi că îl țin închis aici din cauza asta?

Eram derutat, din nou.

— Ți-a zis că el a recrutat-o pe Sheila, așa-i?

Am confirmat, dând din cap.

— Îi place să se laude. Se fălește cu ținuta lui elegantă, cu aerul lui de om cumsecade. Dar află că mai toate fetele, chiar și naivele proaspăt sosite la oraș, se feresc să plece cu un tip, așa, din prima. Așa că, vezi tu, cu adevărat special la metoda lui Louis era faptul că avea o parteneră la racolat. O femeie, da? Ca să le ademenească pe fete și să le dea senzația că vor fi în siguranță.

Tăcuse, așteptând. Nicio urmă de lacrimi în ochi. Un tremur s-a declanșat adânc, în ființa mea, răspândindu-se apoi în afară. Tanya s-a dus spre ușă. A deschis-o. Am ieșit și niciodată nu m-am mai întors acolo.

43.

Am găsit două mesaje pe robotul telefonic. Primul era de la mama Sheilei, Edna Rogers. Tonul ei era crispat și impersonal. Înmormântarea avea loc peste două zile, spunea ea, la o capelă din Mason, în Idaho. De asemenea, doamna Rogers îmi dădea detalii privind ora, diverse adrese și explicații despre cum se putea ajunge din Boise la locul indicat. Am salvat mesajul.

Al doilea era de la Yvonne Sterno. Zicea că e urgent și că să o sun imediat. Tonul ei vădea multă excitare. Cumva, mă simțeam vinovat față de ea. Mă întrebam dacă aflase și ea adevărata identitate a lui Owen Enfield, iar dacă da, care era de fapt reacția ei?

Yvonne a răspuns aproape imediat ce a sunat telefonul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Will, am descoperit ceva senzațional, aici.

— Te-ascult.

— Nu știu cum nu ne-am dat seama amândoi, mai din timp.

— Despre ce e vorba?

— Încearcă să corelezi diferitele informații. Un tip cu un pseudonim. Cei de la FBI, care se arată foarte interesați. Toată secretomania asta. O comunitate mică într-o zonă liniștită. Începi să te prinzi?

— Nu chiar.

— Cripco era cheia, a continuat ea. Cum ți-am spus, este o corporație fantomă. Așa că am făcut câteva verificări, la niște surse de-ale mele. Adevărul e că tipii nici nu fac mari eforturi să-i ascundă. Conform procedurii lor, dacă tipul e reperat, află și ei sau invers, nu află nimic. Nu se

fac verificări de anvergură, în legătură cu antecedente și așa mai departe.

— Yvonne? am spus eu.

— Ce?

— N-am nici cea mai mică idee ce tot îndrugi acolo!

— Cripco, firma care a luat în leasing casa și mașina, are legături cu Ministerul de Interne al SUA.

Din nou simțeam că mă ia cu amețeală și că se învârte totul cu mine. Totuși, o licărire de speranță începea să iasă din negura aceea confuză.

— Stai un pic, am zis eu. Vrei să zici că Owen Enfield este un agent sub acoperire?

— Nu, nu cred că e așa. Fiindcă, dacă te gândești, ce să investigheze în Stonepointe – pe vreunul care trișează la pietre, sau ce?

— Și-atunci, cum?

— În SUA, Ministerul de Interne, nu FBI, practică metoda de protejare a martorilor.

Confuzia sporea.

— Vasăzică, spui că Owen Enfield…?

— Că guvernul îl pusese să se ascundă aici, da. Ei i-au dat noua identitate. Cheia, cum spuneam mai devreme, e că la ei nu contează prea mult trecutul persoanei pe care o angajează să lucreze pentru minister. Multă lume nu știe lucrul acesta. Uneori, se fac chiar prostii, ce naiba! Sursa mea de la ziar mi-a povestit de un negru, traficant de droguri din Baltimore, pe care cei de la guvern l-au plantat într-un cartier select, plin numai de albi, undeva la marginea orașului Chicago. Rateu total. Aici, n-a fost cazul, dar e foarte posibil ca trecutul persoanei folosite ca agent sub acoperire, bunăoară, să nu fi contat prea mult nici de data asta. Înțelegi ce vreau să spun?

— Așa cred.

— Prin urmare, uite cam cum văd eu lucrurile. Acest Owen Enfield era soi rău. Ca mai toți tipii cărora li se aplică metode de protecție ca martori.

Vasăzică, tipul e inclus în program, dar din nu se știe ce motiv îi omoară pe cei doi indivizi, după care fuge. FBI nu dorește ca treaba asta să răsufle în opinia publică. Îți dai seama ce jenant ar fi – guvernul face un târg cu un tip pe care brusc îl apucă pasiunea crimelor? Așa ceva dă prost din toate punctele de vedere, dacă înțelegi la ce mă refer, da?

N-am mai spus nimic.

— Will?

— Da.

— Iar îmi ascunzi ceva, așa-i? a întrebat ea, după o scurtă tăcere.

Nu știam ce să fac.

— Haide, Will. Una eu, una tu, ții minte?

Nu știam ce aș mai fi putut să spun – dacă i-aș fi mărturisit că fratele meu și Owen Enfield erau una și aceeași persoană, dacă aș fi conchis că era mai bine să fac public acest lucru decât să-l trec sub tăcere dar n-a mai fost nevoie să iau eu decizia. Am auzit un clic și legătura telefonică s-a întrerupt.

Cineva bătea puternic la ușă.

— Ofițeri federali. Deschide imediat.

Am recunoscut vocea. Era a Claudiei Fisher. Am pus mâna pe clanță, am apăsat și puțin a lipsit să nu fiu trântit la pământ. Fisher a dat buzna înăuntru, cu revolverul scos. Mi-a zis să ridic mâinile deasupra capului. Partenerul ei, Darryl Wilcox, venise cu ea. Amândoi păreau palizi, osteniți, poate chiar speriați.

— Ce naiba mai e și asta? am întrebat eu.

— Mâinile sus, acum!

M-am conformat. Agenta federală a scos cătușele, dar pe urmă, parcă s-a răzgândit, fiindcă s-a oprit.

— Așa-i că vii fără să faci tărăboi? a zis ea, pe un ton mai blând.

Am încuviințat din cap.

— Atunci, haidem, să mergem.

44.

Nu am opus niciun fel de rezistență. Nu i-am acuzat că fac abuz de funcție, n-am cerut să dau un telefon, nu, nimic de genul ăsta. Nici măcar n-am întrebat unde mă duceau. Știam că asemenea obiecții, în astfel de circumstanțe delicate, sunt ori inutile, ori dăunătoare.

Pistillo mă avertizase să nu mă mai bag. Mersese până într-acolo încât aranjase să fiu arestat pentru o infracțiune pe care nu o săvârșisem. Promisese că ar fi în stare chiar să-mi pună la cale o înscenare, dacă era nevoie. Dar eu tot nu mă potolisem. Mă întrebam de unde îmi venise toată această bravură, care era ceva atât de nou în cazul meu, dar am realizat că totul se explica, în fond, prin faptul că acum nu mai aveam nimic de pierdut. Poate că așa se întâmplă în toate cazurile când cineva dă dovadă de curaj – există certitudinea că mai rău decât îți e nu se poate. Sheila și mama erau moarte. Frate-meu era ca și pierdut pentru mine. Cum să te mai miri atunci că, dacă încolțești omul, fie el și cel mai laș până atunci, vezi că iese la iveală fiara din el?!

Mașina a oprit în dreptul unui șir de case, pe Fair Lawn, New Jersey. Oriunde mă uitam, vedeam același lucru: peluze îngrijite, straturi de flori frumoase, mobilier de grădină ruginit, cândva însă alb, furtunuri șerpuite prin iarbă și legate la niște guri de alimentare cu apă. Ne îndreptam spre o casă care nu se deosebea prin nimic de celelalte. Fisher a încercat clanța. Nu era încuiat. M-au dus printr-o încăpere cu o canapea roz și o consolă pentru televizor. Pe consolă, erau înșirate fotografii cu doi băieți. Fotografiile erau puse în ordinea vârstei, pornind de la doi bebeluși. În ultimul cadru, băieții, amândoi adolescenți acum, erau

îmbrăcați protocolar, fiecare pupând obrazul unei femei, care era probabil mama lor.

La bucătărie, era o ușă batantă. Pistillo ședea la o masă melaminată, cu un ceai rece în față. Femeia din fotografie, presupusa mamă, stătea în picioare lângă chiuvetă. Fisher și Wilcox s-au făcut nevăzuți. Eu am rămas în picioare.

— Mi-ai pus telefonul sub urmărire, am zis eu.

Pistillo a scuturat din cap.

— Nu „sub urmărire”, fiindcă asta presupune să aflăm doar când începe o convorbire telefonică. În cazul tău, am folosit aparatură de interceptare a convorbirilor telefonice. Și ca să fie clar de la bun început, aceasta a fost hotărârea instanței.

— Ce mai vrei acum de la mine? l-am întrebat.

— Același lucru pe care îl vreau încă de acum unsprezece ani, a spus el. Pe frate-tău.

Femeia dăduse drumul la robinet. Clătea un pahar. Alte fotografii, unele cu femeia, altele cu Pistillo și alți copilandri, dar din nou majoritatea cu aceiași doi băieți, fuseseră lipite de ușa frigiderului cu niște magneți. Pozele de-aici erau mai recente și, în general, nestudiate – la plajă, în curte, locuri din astea.

— Maria? a zis Pistillo.

Femeia a oprit apa și s-a întors spre el.

— Maria, el e Will Klein. Will, ea e Maria.

Femeia – am presupus că era soția lui Pistillo – s-a șters pe mâini, folosind un șervet. Pe urmă, îmi strânse mâna cu fermitate.

— Încântată de cunoștință, a zis ea, un pic cam prea formal.

Am mormăit și eu ceva, dând din cap, iar când Pistillo mi-a făcut semn, m-am așezat pe un scaun de metal, cu partea pentru șezut tapițată cu vinilin.

— Vrei să bei ceva, domnule Klein? m-a întrebat Maria.

— Nu, mulțumesc.

— Dinamită, asta am eu aici, a făcut Pistillo, ridicând paharul cu ceai de la gheață. Ți-ar prinde

bine și ție un pic.

Maria continua să se foiască pe lângă noi. Până la urmă, am acceptat niște ceai cu gheață, doar ca să putem depăși momentul. Maria nu s-a grăbit deloc, a turnat tacticos lichidul, iar apoi mi-a pus paharul în față. I-am mulțumit, încercând să schițez un zâmbet. S-a căznit să-mi răspundă la fel, dar ei surâsul i-a ieșit și mai strâmb.

— Eu o să aștept în cealaltă cameră, Joe, a spus ea.

— Mulțumesc, Maria.

Și femeia a ieșit pe ușa batantă.

— Maria e sora mea, a spus el, privind în continuare spre ușa de la bucătărie, pe unde trecuse ea. Acolo, sunt cei doi băieți ai ei, a arătat el spre pozele de pe frigider. Vic are optsprezece ani acum. Jack, șaisprezece.

— Îhî, bun, am făcut eu, împreunând palmele și rezemându-le pe masă. Vasăzică mi-ai ascultat toate convorbirile telefonice.

— Da.

— Știi, prin urmare, că n-am nici cea mai mică idee pe unde poate fi fratele meu.

— Da, asta știu, a spus el, sorbind din ceaiul rece ca gheața. Nu ți se pare că lipsește ceva din pozele astea? a întrebat, arătând din cap spre frigider.

— Pistillo, să știi că nu-mi prea arde de glume.

— Da, nici mie. Dar uită-te mai bine. Ce lipsește?

Nu m-am mai obosit să mă uit, fiindcă știam oricum.

— Tatăl.

— Bravo! Ai nimerit din prima, a zis el, pocnind din degete, teatral. Impresionant.

— Ce dracu' mai înseamnă și asta?

— Sora mea a rămas văduvă acum doisprezece ani. Băieții, în fine, poți să faci și tu un calcul. Unul avea șase ani, celălalt patru. Maria i-a crescut singură pe amândoi. Am intervenit și eu cum am

putut, dar un unchi nu poate ține loc de tată, știi și tu, nu?!

N-am spus nimic.

— Pe soțul ei îl chema Victor Dober. Îți spune ceva numele ăsta?

— Nu.

— Vic a fost omorât. Împușcat în cap de două ori, ca la execuțiile premeditate. A fost și fratele tău acolo, a încheiat el, sorbind din ceai.

Inima mi-a sărit în piept. Pistillo s-a ridicat, fără să aștepte reacția mea.

— Știu că vezica mea va regreta asta, dar eu tot mai îmi iau un pahar, Will. Vrei și tu ceva, dacă tot sunt în picioare?

— Cum adică, fratele meu a fost acolo? Ce vrei să spui cu asta? am întrebat, de-a dreptul șocat.

Dar Pistillo nu se grăbea de data asta. A deschis frigiderul, a scos o tăviță cu gheață. A spart cuburile în chiuvetă. A pescuit câteva cu mâna și le-a pus în pahar.

— Înainte de a începe, vreau să-mi promiți ceva.

— Ce anume?

— Are legătură cu Katy Miller.

— Ce-i cu ea?

— E doar un copil.

— Știu asta.

— E vorba despre o situație periculoasă. Nu e nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama și tu. Nu vreau ca fata asta să mai pățească din nou ceva. Clar?!

— Sigur, nici eu nu vreau.

— Bun, aici suntem deci de acord, spuse el. Promite-mi, Will. Promite-mi că pe ea n-o s-o mai amesteci niciodată în toată povestea asta.

M-am uitat la el cu atenție și am realizat că în această privință nu încăpea niciun fel de târguială.

— OK, am zis eu. N-o s-o mai amestec în nimic.

M-a scrutat cu băgare de seamă, încercând să deslușească vreo urmă de minciună pe chipul meu,

însă sub acest aspect Pistillo avea dreptate. Katy plătise deja un preț prea mare. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă ar fi fost nevoită să treacă prin noi nenorociri.

— Povestește-mi despre fratele meu, am zis eu.

A terminat de turnat ceaiul rece și s-a așezat la loc, pe scaun. S-a uitat spre masă, după care a ridicat ochii.

— Citești și tu în ziare despre marile lovituri, a început Pistillo. Despre cum s-a făcut curățenie la Fulton Fish Market, bunăoară. Vezi cum la știri apare o pleiadă întreagă de boșorogi, care sunt băgați la răcoare, și îți închipui că acum lucrurile s-au schimbat. Că nu mai există lume interlopă. Că mafia a dispărut. Că au învins polițaii.

Brusc, am simțit că mi se uscase gâtul, de parcă îmi turnase cineva nisip înăuntru. Am luat o sorbitură lungă din pahar. Ceaiul era prea dulce.

— Ce știi despre Darwin? a întrebat el.

Am crezut că era o întrebare retorică, dar el chiar aștepta un răspuns de la mine.

— Că, supraviețuiesc cei mai puternici, chestii din astea, cu specia.

— Nu cei mai puternici. Asta e interpretarea modernă. Complet eronată. Cheia pentru Darwin era nu că supraviețuiesc cei mai puternici, ci cei mai adaptabili. Sesizezi diferența?

Am confirmat, dând din cap.

— Bun, deci, tipii răi, care au fost mai deștepți, s-au adaptat și ei. Și-au mutat afacerile din Manhattan. Bunăoară, au început să vândă droguri în locuri unde concurența era mai mică. Dacă nu ți-e prea clar, au ajuns, mai precis, să alimenteze orașele din Jersey. Camden, bunăoară. Trei dintre ultimii cinci primari au fost condamnați pentru infracțiuni. Atlantic City, zău așa, păi se știe că acolo nu treci strada fără să dai mită. Pe urmă, Newark și toată tâmpenia aia cu revitalizarea. Revitalizare înseamnă bani. Bani înseamnă șperțuri și mită.

— Expunerea asta are vreun rost, Pistillo? am întrebat, foindu-mă pe scaun.

— Da, fraierule, sigur că are un rost, s-a răstit el, înroșindu-se.

Făcea eforturi să nu arate că își pierduse deja calmul.

— Cumnatul meu – tatăl acelor băieți – a încercat să curețe orașul de aceste scursori. Lucra sub acoperire. Cineva l-a depistat. Iar el și partenerul lui au fost omorâți.

— Și crezi că fratele meu a avut un amestec în toată chestia asta?

— Da, da, cred.

— Ai vreo dovadă?

— Mai mult decât o dovadă, a rânjit Pistillo. Fratele tău și-a recunoscut fapta.

M-am rezemat de spătar, de parcă m-aș fi ferit să nu-mi tragă o palmă. Clătinam din cap. Îmi repetam să fiu calm. Omul ăsta e capabil să spună și să facă orice, nu uita asta. N-a spus chiar el, aseară, că nimic nu-l va opri să îmi însceneze un flagrant, la nevoie?

— Dar anticipăm prea mult, Will. N-aș vrea să-ți formezi o părere greșită. Noi nu considerăm că fratele tău ar fi ucis pe cineva.

Altă lovitură.

— Dar tocmai ai spus…

— Nu vrei mai bine să mă asculți până la capăt?! a zis el, ridicând mâna.

Pistillo trăgea de timp. Se vedea limpede. Dacă judecai după fața lui, ai fi zis că nu e deloc implicat, ba că pare chiar senin, însă, cunoscându-l, înțelegeai că era doar o aparență, fiindcă omul acesta avea o extraordinară capacitate de autocontrol. Mă întrebam dacă, totuși, nu va răbufni la un moment dat. Mă mai întrebam, de asemenea, de câte ori nu i se întâmplase, probabil, ca, văzând-o pe sora lui și știind prin câte greutăți trecuse ea ca văduvă, să simtă că turbează de furie.

— Fratele tău lucra pentru Philip McGuane, Presupun că știi cine e.

Nu voiam să-i divulg nimic.

— Continuă, am zis eu.

— McGuane e mai periculos decât amicul tău, Asselta, în primul rând fiindcă e mai deștept. Cei care se ocupă de combaterea și prevenirea crimei organizate îl consideră unul dintre cei mai tari de pe Coasta de Est. Încă de la o vârstă fragedă, McGuane s-a prins ce scrie pe zid. Apropo de adaptare, tipul ăsta e cel mai tare la supraviețuire. Nu voi intra în detalii cu privire la starea actuală a crimei organizate – rușii, în noul regim, „triada", adică italienii europeni și chinezii. McGuane a fost mereu cu doi pași înaintea competiției de pe piață. Era mare mahăr încă de la douăzeci și trei de ani. Se ocupă de toate ramurile clasice – droguri, prostituție, cămătărie și hărțuire –, dar specialitatea lui sunt șperțurile grase și rețeaua de trafic de droguri în regiuni unde concurența e slabă, adică departe de marile orașe.

Mă gândeam la ce-mi spusese Tanya, cum vindea Sheila droguri când era studentă la Haverton College.

— McGuane l-a ucis pe cumnatul meu și pe partenerul lui, un tip pe nume Curtis Angler. A fost implicat și fratele tău. L-am arestat, dar pentru niște învinuiri mai mici.

— Când?

— Cu șase luni înainte ca Julie Miller să fie omorâtă.

— Cum se face că eu n-am auzit nimic despre asta?

— Fiindcă n-a vrut Ken să-ți spună. Și fiindcă nu l-am lăsat noi. Voiam să punem mâna pe McGuane. Așa că l-am creditat.

— L-ați creditat? Cum adică?

— I-am acordat imunitate lui Ken, în schimbul angajamentului de a coopera cu noi.

— Voiați să-l puneți să depună mărturie împotriva lui McGuane?

— Mai mult decât atât. McGuane era extrem de prudent. Nu aveam suficiente dovezi pentru a-l încadra la omor cu premeditare. Ne trebuia un informator. Așa că l-am „montat” pe el și l-am trimis înapoi.

— Vrei să spui că Ken a lucrat sub acoperire, pentru voi?

Ceva a scăpărat puternic în ochii lui Pistillo.

— Nu-l ridica în slăvi acum, s-a rățoit el. Frățiorul tău n-a fost ofițer în slujba legii. Era și el un ticălos, care încerca să-și salveze pielea în felul ăsta.

Am dat din cap, în semn că înțelesesem, dar mi-am spus în sinea mea, din nou, că totul era probabil doar o minciună.

— Continuă, i-am spus.

Pistillo a întins mâna în spate și a luat o prăjiturică de pe bufet. A mestecat încet. După ce a terminat, a mai băut niște ceai cu gheață.

— Nu se știe ce s-a întâmplat exact. Pot să-ți expun doar teoria noastră de lucru.

— OK.

— McGuane s-a prins. Trebuie să înțelegi un lucru. McGuane este o lepădătură de om. O brută. A omorî pe cineva este întotdeauna una dintre variantele luate în calcul de el. O chestiune de comoditate, de cele mai multe ori. El nu simte nimic.

Înțelegeam acum unde voia să ajungă cu asta.

— Prin urmare, dacă McGuane a aflat că Ken devenise informator…

— Da, fratele tău era ca și mort, a încheiat Pistillo, în locul meu. Dar fratele tău a înțeles lucrul ăsta. Îl țineam sub urmărire, dar într-o seară a reușit să ne scape. A fugit.

— Fiindcă aflase McGuane?

— Da, asta e ce credem noi. A fugit acasă. La voi. Nu se știe de ce. Teoria noastră este că i se

părea o ascunzătoare mai bună, în special fiindcă McGuane nu s-ar fi putut gândi niciodată că fratele tău ar risca să pună în primejdie viața familiei lui.

— Și atunci?

— Dar cred că ai ghicit deja că și Asselta lucra pentru McGuane.

— Dacă zici tu.

S-a făcut că nu observă remarca mea ironică.

— Și Asselta avea enorm de pierdut aici. Ai pomenit de Laura Emerson, cealaltă membră a clubului de fete care a fost omorâtă. Fratele tău ne-a spus că Asselta a ucis-o. A fost sugrumată, aceasta fiind metoda preferată de execuție practicată de Asselta. Potrivit spuselor lui Ken, Laura Emerson aflase despre traficul de droguri de la Haverton și se pregătea să informeze conducerea facultății.

— Și au omorât-o pentru atâta lucru?

— Da, au omorât-o pentru atâta lucru. Ce te-ai fi așteptat să-i facă, să-i cumpere o înghețată și să-i zică bravo? Ăștia sunt niște monștri, Will. Bagă-ți asta în capul ăla sec și prost!

Mi-aduc aminte de Phil McGuane, cât de bun era la învățătură. Întotdeauna ieșea primul la orice competiție în care trebuia să-și folosească mintea. Un tip liniștit și ascultător, genul de copil apropo de care, poftim, poți spune că proverbul cu apele liniștite este perfect valabil. Era șeful clasei, parcă. Oricum, eu eram impresionat de el. Strigoiul, da, era psihopat de mic. Îl vedeai în stare de orice, la o adică. Dar McGuane?

— Cumva tipii au aflat unde se ascundea fratele tău. Poate că Strigoiul a urmărit-o pe Julie, când a venit acasă de la facultate. Nu știm exact. Oricum, cert e că Strigoiul dă de frate-tău acasă la familia Miller. Teoria noastră este că a încercat să-i omoare pe amândoi. Tu ai zis că ai văzut pe cineva în seara aceea. Noi te credem. Mai credem, de asemenea, că tipul pe care l-ai văzut era probabil Asselta. La locul faptei au fost găsite amprentele

lui. Ken a fost rănit în timpul atacului, ceea ce explică prezența sângelui – dar cumva a reușit să fugă. Strigoiul s-a trezit singur cu cadavrul lui Julie Miller. Ce era cel mai natural să facă într-o asemenea situație? Să însceneze totul ca și cum Ken ar fi omorât-o. Nu-i așa?! Fiindcă nici că se putea găsi o metodă mai eficientă de a-l discredita sau chiar de a-l băga în sperieți și a-l pune pe fugă definitiv!

S-a oprit și a început să ciugulească din altă prăjitură. Parcă nu voia să se uite la mine. Știam că nu era exclus să fi mințit, dar cumva cuvintele lui păreau verosimile. Am încercat să mă calmez și să asimilez cele spuse de el. Continuam să îl privesc fix. El se încăpățâna să se uite la prăjitură. Acum, era rândul meu să-mi înfrânez toată furia care clocotea în mine.

— Prin urmare, în tot acest lung răstimp – m-am oprit, fiindcă mi se pusese un nod în gât, după care am încercat din nou, luând-o de la capăt –, prin urmare, în tot acest lung răstimp, voi ați știut că nu Ken a ucis-o pe Julie.

— Nu, nicidecum. N-a fost deloc așa.

— Bine, dar tocmai ai zis…

— E o teorie, Will. Doar o teorie. Dar la fel de posibil e și ca el s-o fi ucis.

— Nu crezi nici tu asta.

— Nu-mi spune mie ce să cred, clar?!

— Ce motiv să fi avut Ken ca s-o omoare pe Julie?

— Fratele tău era un tip rău. Corupt. Nu trebuie să uiți asta.

— Da, dar nu poate fi ăsta motivul, am scuturat eu din cap. De ce? Dacă știați că, probabil, nu Ken a ucis-o, de ce ați susținut tot timpul că el e asasinul?

A optat să nu răspundă.

Dar poate că nici nu mai era nevoie. Răspunsul mi s-a părut subit foarte evident. M-am uitat la fotografiile de pe frigider, care explicau mult.

— Da, știu, pentru că țineai cu orice preț ca fratele meu să vină înapoi, am spus eu, răspunzându-mi singur la întrebare. Ken era singura persoană care avea dovezi că McGuane era vinovat de omorârea cumnatului tău. Dacă Ken, din postura de martor ocular, ar fi continuat să stea ascuns, lumii nici nu i-ar fi păsat de situația lui. Presa nu ar fi dat niciun fel de atenție subiectului. Nu ar fi exista nicio vânătoare de oameni, nicio urmărire. Dar, dacă se spunea că, posibil, Ken a ucis o tânără în subsolul casei ei – povestea tipică a cartierului liniștit zguduit de o crimă –, atenția presei ar fi fost uriașă. Iar, cu toate titlurile acelea de-o șchioapă, lui Ken i-ar fi venit din ce în ce mai greu să se poată ascunde de poliție.

Pistillo își studia mâinile.

— Am dreptate, nu-i așa?

— Fratele tău a făcut un târg cu noi, a spus Pistillo, rar și apăsat. Când a fugit, a încălcat convenția, a adăugat el, cu răceală.

— Aha, și atunci vi s-a părut normal să mințiți, nu?

— Nu, ni s-a părut normal să folosim orice mijloace pentru a-l prinde.

— Sigur, și să-i ia dracu' pe toți ai lui, nu? am răbufnit eu, tremurând deja.

— Nu pune asta în cârca mea.

— Ai idee măcar ce ne-ai făcut nouă?

— Știi ceva, Will? Puțin îmi pasă. Crezi că voi ați suferit? Uită-te atunci în ochii surorii mele. Uită-te la fiii ei.

— Degeaba, tot nu a fost drept…

— Să nu-mi spui tu mie ce e drept și ce nu! a bătut el cu pumnul în masă. Sora mea a fost o victimă nevinovată.

— Ca și mama mea.

— Nu! a zbierat el, pocnind iarăși în masă și arătând cu degetul spre mine. E o mare diferență între ele, să-ți fie clar! Vic a fost ucis în exercițiul funcțiunii, ca polițist. Altfel spus, nu el a vrut să

fie așa. Nu el a vrut ca familia lui să sufere. Pe când fratele tău a fugit intenționat. Cu bună știință. Fiindcă asta a fost decizia lui. Dacă familia voastră a suferit din cauza asta, vina îi aparține lui.

— Dar voi l-ați împins să fugă. Cineva a încercat să-l ucidă – iar pe deasupra mai afirmați și voi că vreți să-l arestați sub acuzația de omor. Voi i-ați forțat mâna. Voi l-ați determinat să se ascundă toată viața.

— Nu-i adevărat, asta a fost opera lui, nu a mea.

— Ai vrut să-ți ajuți familia, dar în felul ăsta ai făcut rău familiei mele.

În momentul acela, Pistillo nu s-a mai putut stăpâni. A luat paharul și a aruncat cu el peste masă, împroșcându-mă cu ceai. Paharul a căzut pe jos și s-a spart. Pistillo s-a ridicat în picioare, privind spre mine.

— Cum îndrăznești să compari ceea ce a pățit familia ta cu nenorocirea prin care a trecut sora mea?

Mă uitam în ochii lui. N-avea niciun rost să mă mai contrazic cu el – dar asta nu însemna că știam exact, nici acum măcar, dacă spunea adevărul sau îl denatura așa cum îi convenea lui. În ambele variante, voiam să aflu mai mult. Certându-mă cu el nu realizam nimic. Știam că mai avea încă să-mi spună și alte informații. Rămăseseră multe întrebări fără răspuns.

Ușa s-a deschis. Auzind de-afară scandal, Claudia Fisher voia să se convingă că totul era în regulă. Pistillo a ridicat mâna, asigurând-o că nu se întâmplase nimic. Pe urmă, s-a așezat la loc pe scaun. Fisher a așteptat puțin, după care s-a retras.

Pistillo gâfâia încă.

— Și, deci, ce s-a întâmplat mai departe? am întrebat eu.

— Cum, n-ai ghicit?

— Nu.

— Am avut o baftă chioară. Unul dintre agenții noștri era în vacanță la Stockholm. A fost un fleac.

— Nu înțeleg ce spui.

— Agentul nostru. L-a văzut pe fratele tău, pe stradă.

— Stai un pic, am zis eu, clipind nedumerit. Asta când a fost?

— Acum patru luni, a spus Pistillo, după un calcul rapid în minte.

— Și Ken a scăpat? m-am mirat eu, complet derutat.

— Ba pe naiba. Agentul nu a riscat nimic. L-a prins pe loc. L-am prins, a repetat Pistillo, încrucișând brațele la piept și aplecându-se spre mine. L-am prins pe fratele tău și l-am adus înapoi.

45.

Philip McGuane a turnat niște coniac.

Cadavrul tânărului avocat Cromwell dispăruse, acum. Joshua Ford zăcea pe jos ca o blană de urs pe post de covor. Trăia, ba chiar era conștient, dar nu se mișca deloc.

McGuane i-a dat Strigoiului un pahar-balon cu gura îngustă. Cei doi bărbați s-au așezat în același timp. McGuane a sorbit lung din băutură. Strigoiul își ținea paharul între palme și zâmbea.

— Ce e? a întrebat McGuane.

— Coniac fin.

— Da.

Strigoiul se holba la lichidul din pahar.

— Tocmai mi-a venit în minte cum umblam noi prin păduri, pe la Riker Hill, și beam cea mai ieftină bere care se găsea. Mai ți-aduci aminte, Philip?

— Schlitz și Old Milwaukee, a spus McGuane.

— Aha, exact.

— Ken îl avea pe prietenul ăla la Economy Wine and Liquor. Nu ne-a zis niciodată cum îl cheamă.

— Ce vremuri frumoase erau pe-atunci, a spus Strigoiul.

— Da, acesta, a spus McGuane, ridicând paharul, e mai bun.

— Zău? a făcut Strigoiul, luând o înghițitură și savurând gustul coniacului. Ai auzit de reflecția aceea care spune că ori de câte ori faci o alegere lumea se desparte în universuri alternative?

— Da, am auzit.

— Mă întreb adesea dacă în unele universuri arătăm altfel – ori, invers, destinul nostru a fost să fim aici, orice s-ar fi întâmplat.

— Sper să nu devii sentimental cu mine, John, da? l-a zeflemisit McGuane.

— Nu, exclus. Dar în momente din astea de mare candoare, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă n-a fost cumva să fie așa.

— Ție îți place să faci rău oamenilor, John.

— Da, îmi place.

— Ți-a plăcut asta întotdeauna.

— Nu, nu întotdeauna, a răspuns Strigoiul, după câteva clipe de reflecție. Dar, firește, întrebarea se pune. De ce?

— De ce îți place să faci rău oamenilor?

— Nu neapărat să le fac rău, în sensul de a le provoca suferință fizică. Îmi place mai ales să îi omor în chinuri. Prefer strangularea, fiindcă e un mod groaznic de a muri. Nu-i rapid, ca glonțul. Nu e subit, ca înjunghierea cu cuțitul. Când sugrumi pe cineva, îl vezi cum horcăie și se chinuie să respire, până își dă duhul. Simți că oxigenul dătător de viață nu-i mai poate pătrunde în organism. Și, de fiecare dată, mă uit cu plăcere la zbaterea aceea finală, fatală, când aerul nu mai intră în plămâni.

— Măi, măi, a făcut McGuane, punând paharul pe masă. Cred că-i o delectare să te aibă omul la o petrecere, după câte poți povesti!

— Oho, sigur, a convenit el. Dar de ce, Philip, a continuat, redevenind grav, de ce am eu satisfacția asta? Ce s-a întâmplat cu mine, ce s-a întâmplat cu valorile mele morale, dacă am ajuns să simt că trăiesc doar când iau viața altuia?

— Sper că n-ai de gând să dai vina pe taică-tău, John!

— Nu, ar fi prea patetic, a zis el, punând paharul pe masă și întorcându-se spre McGuane. M-ai fi omorât atunci, Philip? Dacă nu i-aș fi lichidat pe-ăia doi, atunci, la cimitir?

McGuane a optat pentru adevăr.

— Nu știu. Probabil.

— Și ești cel mai bun prieten al meu.

— Cum probabil ești și tu pentru mine.

— Noi doi am fost cineva, nu-i așa, Philip? a zâmbit Strigoiul.

McGuane nu a răspuns.

— L-am cunoscut pe Ken, când aveam patru ani, a continuat Strigoiul. Toții copiii din cartier știau că nu au voie să se apropie de casa noastră. Familia Asselta avea o influență proastă – așa li se spunea. Știi cum era, așa-i?

— Da, știu.

— Dar pentru Ken, interdicția avea efect invers. Ce-i mai plăcea lui să vină să exploreze casa noastră. Mi-aduc aminte când am găsit noi pușca tatei. Șase ani aveam pe-atunci, cred. Țin minte cum a fost să țin arma aceea în mână. Senzația de putere pe care am avut-o. Eram fascinați amândoi. Luam arma și îl speriam cu ea pe Richard Werner – nu cred că l-ai apucat, s-a mutat în clasa a treia. Odată, l-am răpit și l-am legat fedeleș. Ce-a mai plâns, ba a făcut și pipi pe el.

— Și vouă v-a plăcut.

— Poate, a recunoscut Strigoiul, dând încet din cap.

— Am și eu o întrebare, a zis McGuane.

— Te-ascult.

— Dacă taică-tău avea o pușcă, de ce ai folosit cuțitul, atunci, cu Daniel Skinner?

Strigoiul a scuturat din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— N-ai vrut niciodată.

— Exact.

— De ce?

Nu a răspuns direct la întrebare.

— Tata ne-a prins când ne jucam odată cu pușca, a spus el. M-a bătut rău de tot.

— Te bătea mai tot timpul.

— Da.

— Ai vrut vreodată să te răzbuni pe el?

— Pe cine, pe tata? Nu. Era atât de jalnic, încât nici nu merita să-l detești. Nu i-a trecut niciodată

supărarea că mama ne-a părăsit. Spera mereu că se va întoarce. Obișnuia să se pregătească pentru asta. Când se punea pe băut, ședea singur pe canapea și vorbea cu maică-mea, ca și cum ar fi fost acolo, râdea cu ea, ca pe urmă să plângă în hohote. Mama i-a frânt inima. Am făcut rău multor bărbați, Philip. Am văzut bărbați implorându-mă să nu-i omor. Dar nu cred că am auzit pe cineva mai vrednic de milă, ca taică-meu, când plângea după mama.

De pe podea, Joshua Ford a scos un geamăt gros. Nu i-au dat nicio atenție.

— Unde e tatăl tău acum? a întrebat McGuane.

— În Cheyenne, Wyoming. S-a lăsat de băutură. A găsit o femeie bună. A dat în damblaua religiei. Cum s-ar zice, a lăsat patima alcoolului pentru habotnicie.

— Mai vorbești cu el, uneori?

— Nu, a spus Strigoiul aproape șoptit.

Au băut amândoi din pahare, în tăcere.

— Dar cu tine cum a fost, Philip? Voi nu erați săraci. Pe tine nu te băteau părinții.

— Da, bine zis, doar părinții nu mă băteau.

— Știu că unchiul tău era cu mafia. El te-a băgat în pâine. Dar, altminteri, puteai să ajungi un om de treabă. De ce n-a fost așa?

McGuane a chicotit amuzat.

— Ce e?

— Noi doi suntem mai diferiți decât credem.

— Cum așa?

— Tu regreți că ai ajuns așa. Te pricepi la ce faci, îți place la nebunie, dar știi că e ceva rău. Dumnezeule! a exclamat McGuane, așezându-se mai drept pe fotoliu.

— Ce e?

— Ești mai periculos decât credeam, John.

— Cum așa?

— De fapt, nu te-ai întors din cauza lui Ken, a spus McGuane, după care a coborât vocea. Tu ai venit pentru fetița aia, așa-i?

Strigoiul a sorbit lung din pahar, preferând să nu răspundă.

— Chestia aia cu alegerile și universurile alternative, despre care pomeneai adineaori, a continuat McGuane. Te gândești că dacă Ken ar fi murit în seara aia, totul ar fi fost altfel.

— Ar fi fost, într-adevăr, un univers alternativ, a spus Strigoiul.

— Dar poate că nu unul mai bun, l-a contrazis McGuane. Ei, și acum?

— Avem nevoie de cooperarea lui Will. El e singurul care îl poate scoate pe Ken din ascunzătoare.

— N-o să accepte.

— Tu știi cel mai bine, de fapt, a spus Strigoiul, încruntându-se.

— Taică-său? a întrebat McGuane.

— Nu.

— Soră-sa?

— Ea e prea departe, spuse Strigoiul.

— Ai tu vreo idee?

— Gândește-te, a zis Strigoiul.

Și McGuane s-a gândit. Iar când a găsit răspunsul, fața i s-a destins într-un zâmbet larg:

— Katy Miller.

46.

Pistillo nu mă slăbea din ochi, pândindu-mi reacția la bomba pe care mi-o trântise. Dar mi-am revenit repede. Poate că, în fond, abia acum totul începea să aibă sens.

— L-ați prins pe fratele meu?

— Da.

— Și a fost extrădat, în Statele Unite?

— Da.

— Și cum se face că n-a apărut nimic în ziare?

— Am ținut totul secret.

— Fiindcă ți-era teamă să nu afle McGuane?

— Da, și asta.

— Și ce altceva?

A scuturat din cap.

— Tot mai vrei să-l prinzi pe McGuane, așa-i?

— Da.

— Iar fratele meu ți l-ar putea aduce pe tavă.

— Ar putea fi de ajutor.

— Așa că ai mai făcut un târg cu el.

— S-ar putea spune că, în mare, l-am reactualizat pe cel vechi.

Vedeam un luminiș în toată negura aceasta confuză.

— Și l-ai băgat în programul de protecție a martorilor?

Pistillo a confirmat, cu o mișcare din cap.

— Inițial, l-am ținut într-un hotel, sub pază și protecție. Dar deja cam toate informațiile deținute de fratele tău erau vechi. Depășite. Putea fi încă un martor-cheie – poate cel mai important dintre toți pe care îi avem –, dar aveam nevoie de mai mult timp. Nu-l puteam ține o veșnicie într-un hotel, mai ales că nici el nu voia să mai stea. Ken și-a angajat un avocat puternic, după care am făcut un târg cu el. I-am găsit o locuință în New Mexico.

Zilnic, trebuia să dea raportul unuia dintre agenții noștri. Urma să îl chemăm să depună mărturie, la momentul oportun. Orice încălcare a prevederilor acestei convenții presupunea ca toate acuzațiile, inclusiv învinuirea de a o fi ucis pe Julie Miller, să fie reactivate.

— Și atunci ce n-a mers, de fapt?

— McGuane s-a prins de schemă.

— Cum?

— Nu știm. O scurgere, poate. În fine, McGuane a trimis doi mardeiași să-l omoare pe fratele tău.

— Cei doi morți din casă.

— Da.

— Și cine i-a omorât?

— Noi credem că fratele tău. Tipii l-au subestimat. I-a ucis și a fugit.

— Și acum vreți să-l prindeți din nou pe Ken.

Privirea i s-a întors din nou spre fotografiile de pe frigider.

— Da.

— Dar eu nu știu unde e.

— Știu asta. Uite, nu-mi dau seama, poate că aici am scrântit-o și noi. Dar Ken trebuie să vină înapoi. Îl vom proteja, măsuri de supraveghere non-stop, un domiciliu sigur, orice vrea el. Asta e partea frumoasă a lucrurilor. Partea urâtă e că anularea sentinței de condamnare la închisoare atârnă de cooperarea lui.

— Bun, deci, ce vreți de la mine?

— Până la urmă, tot va lua legătura cu tine.

— Ce te face așa de sigur?

A oftat, uitându-se fix la pahar.

— Ce te face așa de sigur? am insistat eu.

— Faptul că Ken te-a sunat deja, a spus Pistillo.

Am simțit în piept ca un bloc de plumb.

— De la o cabină publică de lângă locuința fratelui tău, din Albuquerque, s-au dat două telefoane la tine acasă, la apartament, a continuat

el. Unul, cam cu o săptămână înainte ca mardeiașii ăia doi să fie omorâți. Celălalt, imediat după aceea.

Ar fi trebuit să fiu șocat, dar nu eram. Poate că, în sfârșit, se lămurea totul, doar că nu-mi plăcea cum.

— N-ai știut de cele două telefoane, așa-i, Will?

Am înghițit anevoios, fiindcă mi se pusese un nod în gât, și m-am întrebat cine, în afară de mine, ar fi putut răspunde la telefon, dacă într-adevăr Ken sunase.

Sheila.

— Nu, am spus eu. N-am știut de aceste telefoane.

— Când te-am abordat prima oară, nu credeam că nu știi. Era firesc să ne închipuim că tu ai răspuns la telefon.

— Ce rol a avut Sheila Rogers în toată povestea asta? am întrebat eu.

— Amprentele ei au fost găsite la locul crimei.

— Știu asta.

— Atunci, hai să te întreb eu ceva, Will. Noi știam că fratele tău te-a sunat. Știam că iubita ta fusese acasă la Ken, în New Mexico. Dacă ai fi fost în locul nostru, tu ce concluzie ai fi tras?

— Că eram și eu cumva implicat.

— Exact. Ne-am imaginat că Sheila e mesagerul tău, sau așa ceva, că tu de fapt îl ajutai de mult pe fratele tău. Iar, când Ken a fugit, ne-am gândit că voi doi trebuie să știți unde e.

— Dar acum te-ai lămurit că n-a fost așa.

— Corect.

— Prin urmare, acum ce bănuială ai?

— Am aceeași bănuială ca și tine, Will, a zis el, pe un ton blând și – la naiba – aproape compătimitor. Bănuiala că Sheila Rogers s-a folosit de tine. Că lucra pentru McGuane. Că ea e cea care l-a informat despre fratele tău. Și că, atunci când treaba a ieșit prost, McGuane a pus să fie ucisă.

Sheila. Trădarea ei mă durea ca o rană de cuțit înfipt până la os. A-i lua apărarea acum, a-mi închipui că am fost mai mult decât fraierul ei ar fi însemnat să fiu orb și să ignor tot ce putea fi mai rău. Cum să nu vezi adevărul care era atât de flagrant și să te amăgești că poate n-a fost tocmai așa? Exclus.

— Îți spun toate astea, Will, fiindcă mi-a fost teamă să nu faci o prostie.

— Cum ar fi să stau de vorbă cu presa, nu?

— Da, exact. Dar, pe de altă parte, vreau să înțelegi. Fratele tău are două opțiuni. Ori îl găsesc McGuane și Strigoiul, ceea ce însemna pentru el moartea, ori îl găsesc eu și îl ocrotesc.

— Corect. Dar până acum nu v-a ieșit nici vouă treaba.

— Da, dar tot rămâne varianta lui cea mai bună, m-a contrazis el. Și să nu crezi că McGuane se va opri la fratele tău. Crezi cumva că atacul acela împotriva lui Katy Miller a fost doar o coincidență? Spre binele tuturor alor tăi, avem nevoie de cooperarea ta.

N-am spus nimic. Nu puteam avea încredere în el. Știam asta. Nu puteam avea încredere în nimeni. Asta e tot ceea ce învățasem aici. Dar Pistillo, în mod special, era foarte periculos. De unsprezece ani, își hrănea ura privind suferința de pe chipul surorii lui. Așa ceva te pocește la suflet. Am auzit despre cazuri din astea, când ajungi să vrei atât de mult ceva, încât te schimbi complet. Pistillo îmi spusese clar că nimic nu îl va opri să pună mâna pe McGuane. Era în stare să îl sacrifice pe fratele meu, pentru asta. Mă băgase pe mine la închisoare. Și, mai mult decât toate, îmi distrusese sufletește familia. Mi-am adus aminte cum a fugit sora mea la Seattle, numai să scape de suferința de-acasă. Mă gândeam la mămica mea, la zâmbetul lui Sunny, și am realizat că omul care ședea aici în fața mea, omul acesta care pretindea că e salvarea fratelui meu fusese cel care o

întunecase la față pentru totdeauna. Zâmbetul lui Sunny pierise complet. El o omorâse pe mama, omul acesta – fiindcă nimeni nu mă putea convinge că boala ei de cancer nu avea strânsă legătură cu necazul abătut asupra noastră, că sistemul ei imunitar nu fusese și el victima acelei nopți oribile. Iar acum omul acesta îmi cerea să-l ajut.

Nu știam cât din tot ce-mi spusese era minciună. Dar am decis să-i răspund tot printr-o minciună.

— Da, o să te ajut.

— Bun, a zis el. Voi lua măsuri ca acuzațiile împotriva ta să fie anulate imediat.

Nu i-am mulțumit.

— Te ducem noi cu mașina înapoi, dacă vrei.

Îmi venea să refuz, dar nu voiam să-l bag la idei. Voia să mă păcălească, foarte bine, puteam face și eu la fel. Așa că i-am zis că ar fi perfect! Când m-am ridicat, a zis:

— Înțeleg că înmormântarea Sheilei va fi în curând.

— Da.

— Acum, când nu mai există nicio acuzație împotriva ta, ești liber să călătorești.

N-am zis nimic.

— O să te duci la înmormântare? a întrebat el.

— Nu știu.

De data asta, nu mințeam.

47.

Nu puteam sta degeaba acasă, așteptând nici eu nu știu ce, așa că dimineață m-am dus la serviciu. A fost ceva ciudat. Mă așteptam nici să nu fie nevoie de mine acolo, dar situația era complet alta. Am intrat în clădirea Covenant House – nu pot compara ce-am simțit atunci, decât făcând referire la ce este probabil în sufletul unui acrobat când pășește vioi în arenă. Copiii aceștia, mi-am zis eu atunci, merită tot ce e mai bun în mine. Clișee, desigur, dar efectul a fost cel scontat, așa că m-am cufundat cu plăcere în activitățile de zi cu zi, uitând de propria-mi persoană.

Sigur, veneau oameni la mine și îmi spuneau condoleanțe. Și, da, simțeam spiritul Sheilei peste tot. Puține locuri în clădirea asta nu păstrau amprenta prezenței ei. Dar am reușit să depășesc toate momentele dificile. Asta nu înseamnă că mi-am scos din minte complet tot ceea ce mă frământa sau că nu mai voiam să aflu unde era fratele meu sau cine a omorât-o pe Sheila, ori ce se întâmplase cu fetița ei, Carly. Nu, toate gândurile acestea rămâneau în mine. Însă, astăzi, tot nu puteam face mare lucru. Sunasem la spital, unde era internată Katy, dar blocada era încă în vigoare. Squares angajase o agenție de detectivi particulari să verifice pseudonimul Sheilei – Donna White – la toate liniile aeriene, dar până acum nu se găsise nimic. Așa că așteptam și eu.

M-am oferit să lucrez în noaptea aceea pe microbuz. Squares a vrut să vină cu mine – deja îl pusesem la curent cu absolut tot –, așa că împreună am dispărut în noapte. Copiii străzii păreau luminoși în strălucirea albăstruie a felinarelor cu neon. Aveau fețe inexpresive, amorfe. Când vezi un vagabond adult, vreo cerșetoare, un tip

împingând un cărucior, pe cineva zăcând într-o cutie, pe altul milogindu-se să-i dai un ban de-o pâine, realizezi imediat că toate aceste persoane nu au adăpost. Nu au casă. Însă problema în cazul adolescenților de cincisprezece-șaisprezece ani, care au fugit ca să scape de abuzurile din familie, care ajung să se drogheze, să se prostitueze sau să-și piardă mințile este că ei intră mai bine în peisajul străzii. Când e vorba de adolescenți în situații din astea, nu poți ști cu certitudine dacă sunt persoane fără adăpost sau au ieșit doar la plimbare.

În ciuda celor afirmate adesea, nu e chiar așa de ușor să ignori suferința adulților ajunși pe drumuri. E ceva prea flagrant. Îți sare în ochi. Poți întoarce capul, trecând mai departe și spunându-ți că, dacă cedezi, dacă le arunci un dolar sau câteva monede, se vor duce imediat să-și cumpere băutură sau droguri sau eu știu ce-ți mai trece ție prin cap că le-ar plăcea unora ca ei, însă ceea ce ai făcut, realitatea că ai trecut nepăsător pe lângă o ființă umană la ananghie, te obsedează, te sâcâie. Copiii noștri, totuși, sunt efectiv invizibili. Parcă ar face corp comun cu pânza neagră a nopții. Îi poți neglija, fără remușcări prea mari.

De undeva, se auzea tare o muzică, ceva cu ritmuri latine. Squares mi-a dat un teanc de cartele telefonice, pe care să le împart afară. Am ajuns într-un loc faimos pentru traficul cu heroină, pe Avenue A, și am intrat în acțiune. Vorbeam frumos cu cei de pe stradă, îi măguleam, ascultam doleanțele lor. Am văzut ochi disperați. Am văzut gesturile lor de a se scărpina frenetic, din cauza gângăniilor imaginare de sub piele. Am văzut urme de ace de seringă, vene îngroșate de la prea multe înțepături.

La ora patru dimineața, ne-am întors amândoi în microbuz. Nu prea vorbisem unul cu celălalt în ultimele ceasuri. El se uita afară pe geam. Copiii

erau tot acolo. Pe stradă. Parcă tot se înmulțeau, ieșind mereu dintre zidurile urâte.

— Ar trebui să ne ducem la înmormântare, a spus Squares.

Mi-era frică să nu mă dea de gol glasul.

— Ai văzut-o vreodată cu ei? a întrebat el. Ai văzut expresia de pe fața ei când lucra cu copiii ăștia?

Da, văzusem. Și știam la ce se referea Squares.

— Așa ceva nu se poate simula, Will.

— Aș vrea să cred ce spui.

— Cum te făcea Sheila să te simți când erai cu ea?

— Aveam senzația că sunt cel mai norocos bărbat din lume.

— Ei bine, nici așa ceva nu se poate simula, a continuat el.

— Și atunci cum îți explici toate astea?

— Nu-mi explic, a spus Squares, băgând în viteză și demarând. Dar punem prea mult preț pe rațiune. Poate n-ar strica să ne întrebăm și inimile.

— Și asta sună bine, Squares, dar cred că e cam absurd, am zis eu, încruntându-mă.

— Bun, ce zici de asta atunci: ne ducem să îi aducem un omagiu Sheilei pe care am cunoscut-o noi.

— Chiar dacă a fost totul o minciună?

— Chiar dacă. Dar poate ne ducem și ca să aflăm. Să înțelegem ce s-a întâmplat.

— Nu tu ai spus la un moment dat că s-ar putea să nu ne placă deloc ceea ce vom descoperi?

— Ba da, exact, a zis Squares, arcuindu-și sprâncenele. La naiba, ce mă mai pricep.

Zâmbeam.

— Avem această datorie față de ea. Trebuie să facem asta în amintirea ei.

Avea dreptate. În felul acesta, puteam pune punct, după aceea. Iar eu aveam nevoie de răspunsuri. Poate cineva de la înmormântare va fi capabil să mi le dea – și poate chiar

înmormântarea propriu-zisă, faptul de a o îngropa pe iubita mea prefăcută, mă va ajuta să mă vindec sufletește mai repede. Pentru asta, eram dispus să încerc orice.

— Să nu uităm de Carly, a spus Squares, arătând pe geam spre copiii de-afară. Datoria noastră e să-i salvăm pe cei mici, n-am dreptate?

— Ba da, am zis, întorcându-mă spre el. Dar, apropo de copii, am continuat eu.

Și am așteptat. Nu-i puteam vedea ochii, din cauza nelipsiților ochelari de soare, dar am sesizat cum i s-au încleștat mâinile pe volan.

— Squares?

— Acum discutăm despre tine și Sheila, a rostit el, pe un ton sacadat.

— Asta e de domeniul trecutului. Indiferent ce vom afla, lucrurile nu se vor mai schimba.

— Hai să ne concentrăm la câte un singur lucru o dată, OK?

— Ba nu, nu-i OK. Într-o prietenie, totul e reciproc.

A clătinat din cap, neîncrezător.

Tăceam amândoi. Eu cu ochii la fața lui ciupită de vărsat, nebărbierită de câteva zile. Tatuajul se mai închisese la culoare, parcă. Squares își mușca buza de jos.

— Nu i-am spus niciodată Wandei, a zis el după un timp.

— Că ai un copil?

— Un băiat, a spus Squares, aproape șoptit.

— Unde e acum?

A luat o mână de pe volan și s-a scărpinat pe față. Mâna aceea îi tremura un pic.

— Era la doi metri sub pământ, înainte să fi împlinit patru ani.

Am închis ochii.

— Îl chema Michael. Nici n-am vrut să știu de el. L-am văzut doar de două ori. L-am părăsit, pe el și pe maică-sa, o drogată de numai șaptesprezece ani, cu care n-ai fi avut încredere să

lași niciun câine măcar. Darămite un copilaș. Când băiețelul avea trei ani, ea s-a drogat oribil și a intrat cu mașina drept într-un camion. Au murit amândoi. Nici acum nu știu dacă a fost suicid sau nu.

— Îmi pare nespus de rău, am îngăimat eu.

— Michael ar fi avut douăzeci și unu de ani acum.

Căutam cu disperare să găsesc ceva să-i spun.

— Dar asta s-a întâmplat demult de tot, am spus în cele din urmă. Erai și tu tot un copil.

— Nu mă lua pe mine cu raționamente din astea, Will.

— Nu. Vreau doar să spun – habar n-aveam cum să formulez ideea – că dacă eu aș avea un copil, te-aș ruga pe tine să-i fii naș. Te-aș face pe tine tutorele lui, în eventualitatea în care mi s-ar întâmpla ceva. Și asta nu din prietenie sau lealitate. Aș face asta fiindcă sunt egoist. De dragul copilului meu.

Continua să șofeze, fără să spună nimic.

— Sunt lucruri pe care nu ți le poți ierta niciodată.

— Dar nu tu l-ai omorât, Squares.

— Sigur, normal, ce vrei să zici, mă rog, că n-am nicio vină?

Ajunsesem la semafor. Roșu. A încercat să dea drumul la radio. Un post unde se vorbea. O reclamă despre un medicament miraculos pentru slăbit. A închis nervos radioul. S-a aplecat în față, cu brațele rezemate pe volan.

— Văd copiii ăștia pe străzi. Încerc să-i salvez. Mă tot gândesc că, în fond, cu cât voi salva mai mulți, cu atât va fi mai bine pentru Michael, acolo. Poate, cumva, îl voi putea salva și pe el. Însă ceea ce știu sigur, a continuat el, pe un ton mai grav, după ce și-a scos ochelarii de soare, este că indiferent ce aș face, eu ca om nu merit să fiu salvat.

Clătinam din cap. Încercam să născocesc ceva care să-l poată alina, să-l poată scoate din starea aceasta, însă nu găseam nimic potrivit. Orice frază îmi venea în minte mi se părea falsă și convențională. Ca majoritatea tragediilor, totul era foarte clar, fără să știi însă mare lucru despre ceea ce se petrecea efectiv în sufletul acelui om.

Până la urmă, tot ce i-am zis a fost:

— Greșești.

Și-a pus la loc pe nas ochelarii de soare, privind drept înainte, la drum. Simțeam că se va închide iarăși în sine. M-am gândit că trebuie să forțez nota.

— Spuneai că trebuie să mergem la înmormântare, fiindcă suntem datori cu asta față de Sheila. Dar cu Wanda cum rămâne?

— Will?

— Da.

— Cred că n-am chef să mai discut despre asta.

48.

Zborul cu avionul până la Boise a decurs fără incidente. Am decolat dimineața devreme din LaGuardia, care ar putea fi un aeroport și mai nasol, dacă nu s-ar bucura de o grație divină. M-am așezat, ca de obicei, la clasa economic, de data asta în spatele unei bătrânele, care ținea morțiș să-și rezeme spătarul scaunului exact pe genunchii mei. Pe toată durata călătoriei, am avut astfel prilejul să-i studiez firele de păr cărunte și pielea palidă de pe țeastă – practic, stătea cu capul în poala mea ceea ce m-a ajutat să nu mă mai gândesc numai la problemele mele.

Squares ședea în dreapta mea. Citea un articol despre el în *Yoga Journal.* Din când în când, mișca aprobator din cap apropo de ceea ce scria acolo despre el și zicea: „Exact, formidabil, ce bine m-a prins”. Făcea asta intenționat ca să mă agaseze pe mine. Nu degeaba e el cel mai bun prieten al meu.

Am reușit să țin steagul sus până am văzut indicatorul cu BUN VENIT LA MASON, YDAHO. Squares închiriase un Buick Skylark. Ne-am rătăcit de două ori pe drum. Chiar și aici, în zona asta de provincie uitată de lume, lanțurile de magazine erau la ele acasă. Găseai toate numele celebre: Chef Central, Home Depot, Old Navy – o țară unită prin monotonie.

Capela era mică, albă și total nespectaculoasă. Am zărit-o pe Edna Rogers. Stătea în picioare, afară, singură, și fuma o țigară. Squares a oprit mașina. Am simțit un ghem în stomac. Am coborât din mașină. Iarba era pârjolită de arșiță. Edna Rogers privea spre noi. Cu ochii încă la mine, a scos un fum lung pe nas.

Am pornit spre ea. Squares era lângă mine. Mă simțeam gol parcă pe dinăuntru, rupt de realitatea momentului. Înmormântarea Sheilei. Venisem amândoi aici ca s-o îngropăm pe Sheila. Gândul acesta mi se învârtea în cap ca imaginea dereglată care se mișcă neîncetat pe ecranul unui televizor vechi.

Edna Rogers continua să pufăie din țigară, cu ochii uscați, cu privirea dură.

— Chiar mă întrebam dacă vei reuși să ajungi, totuși, mi-a spus ea.

— Da, am venit.

— Ai mai aflat ceva despre Carly?

— Nu, am zis eu, ceea ce nu era perfect adevărat. Dar dumneata?

A negat din cap.

— Poliția nu-și dă prea multă osteneală cu căutările. Mi-au zis că nu există nicio înregistrare oficială care să ateste că Sheila ar fi avut un copil. Probabil că, în mintea lor, copilul nici măcar nu există.

Mai departe, totul s-a derulat parcă pe repede-înainte, imaginile perindându-se confuz și începețoșat. Squares ne-a întrerupt și i-a prezentat condoleanțe. Au venit pe urmă alte persoane, să-și exprime compasiunea pentru pierderea suferită. Cei mai mulți erau bărbați în costume formale. Ascultând ce se discuta, am dedus că era vorba despre colegi de-ai tatălui Sheilei, care lucrau la o fabrică producătoare de sisteme de deschidere pentru ușile de garaj. Lucrul acesta mi s-a părut ciudat, dar la momentul respectiv nu mi-am dat seama de ce. Am mai dat mâna și cu alți oameni, uitând numele fiecăruia, imediat ce-l auzeam. Tatăl Sheilei era un bărbat înalt și chipeș. M-a întâmpinat cu o îmbrățișare de urs, după care s-a dus spre colegii lui. Sheila avea un frate și o soră, amândoi mai tineri, amândoi posaci și distrați.

Stăteam toți afară, aproape ca și cum ne-ar fi fost teamă să începem ceremonia. Lumea se

împărțise deja în grupuri-grupuri. Tinerii stăteau cu fratele și sora Sheilei. Tatăl Sheilei se plantase într-un semicerc de bărbați în costum, toți dând din cap, înțelegători, toți cu cravate late și cu mâinile în buzunare. Femeile se adunaseră ciorchine înspre ușă.

Squares atrăgea privirile, dar era obișnuit cu așa ceva. Purta aceiași jeanși prăfuiți, dar își pusese un blazer albastru și cravată gri. Ar fi trebuit să se pună la costum, a zis el la un moment dat, zâmbind, dar dacă, îmbrăcat festiv, Sheila nu l-ar fi recunoscut acum?!

În cele din urmă, asistența îndoliată a început să intre în capela micuță. Eram surprins de participarea unui număr așa de mare de persoane, dar, de fapt, lumea venise acolo pentru familie, nu pentru Sheila. Ea părăsise de mult orășelul natal. Edna Rogers s-a strecurat lângă mine și m-a luat de braț. S-a uitat în sus, cu un zâmbet forțat. Nici acum, tot nu știam ce să cred despre ea.

Noi am intrat ultimii în capelă. Se auzeau șoapte gen „ce bine arată Sheila", „parcă e vie", în fine, comentarii care mie, personal, mi se par de-a dreptul sinistre, de fiecare dată când le aud. Nu sunt religios din fire, însă îmi place felul cum noi, cei de credință mozaică, ne comportăm în fața morții – adică, noi ne îngropăm morții repede. Nu stăm să jelim lângă coșciugul deschis.

Mie nu-mi plac coșciugele deschise.

Nu-mi plac din niște motive foarte evidente. Când te uiți la un mort, adică un om care a încetat să mai respire, în trupul căruia nu mai circulă sângele și fluidele vieții, și îl vezi întins acolo, îmbrăcat gigea, zugrăvit bine la față, de parcă ar fi un exponat de la muzeul de ceară sau mai rău chiar, adică „parcă viu", te aștepți să-l vezi imediat că respiră sau că, brusc, se ridică… Păi, atunci, cum să nu te umpli de groază?! Dar mai mult decât asta, de ce să vrei să rămâi în minte tocmai cu imaginea aceasta inertă a persoanei dragi? Cum să-

mi doresc eu ca ultima amintire despre Sheila să fie cu ea zăcând cu ochii închiși pe pernele – de ce se pun perne în sicriu? – unei lăzi de mahon fin, care va fi închisă ermetic?! Când m-am așezat în capul șirului de oameni, împreună cu Edna Rogers – chiar a trebuit să stăm la rând ca să vedem acest recipient gol – gândurile astea au început să mă apese, să mă copleșească.

Dar nu exista nicio cale de eschivare. Edna mă ținea de braț, un pic cam prea strâns. Când ne-am mai apropiat, au lăsat-o picioarele. Am ținut-o eu, ca să nu cadă în genunchi. Mi-a zâmbit din nou, iar de data asta mi s-a părut că avusese o duioșie sinceră.

— Ce mult am iubit-o, a șoptit ea. O mamă nu încetează niciodată să-și iubească propriul copil.

Am dat din cap, cu un aer înțelegător, fiindu-mi prea teamă să vorbesc. Am mai făcut un pas amândoi, toată acțiunea semănând destul de bine cu îmbarcarea în mizeria aia de avion. Nu m-ar fi mirat să aud un glas anunțând: „Persoanele din rândurile douăzeci și cinci și mai sus pot vedea acum cadavrul”. Ce idee tâmpită, dar mai bine să-mi las mintea să fabuleze așa. Orice, numai să nu mă mai gândesc la asta.

Squares era imediat după noi, ultimul din rând. Încercam să nu mă uit, dar, pe măsură ce înaintam, din nou speranța aceea irațională a început să-mi încolțească în suflet. Nu cred că e o reacție neobișnuită. Mi s-a întâmplat chiar și la înmormântarea mamei – gândul că poate era totuși o eroare, o gafa imensă, că voi putea privi în jos, la sicriu, unde nu voi vedea pe nimeni, sau oricum nu pe Sheila. Poate acesta era și motivul pentru care unii oameni preferă coșciugele deschise. Finalitatea. Ai văzut cu ochii tăi, ai înțeles. Ai acceptat. Eram cu mama când a murit. Am fost de față când și-a dat ultima suflare. Dar tot am fost tentat să mai verific o dată sicriul în ziua aceea,

doar ca să mă conving că poate Dumnezeu nu se răzgândise cumva.

Mulți oameni îndoliați, care au pierdut pe cineva foarte drag, trec prin stări din acestea. Refuzul, tăgăduirea fac parte din proces. Continui să speri, deși nu mai există speranță. Asta făceam și eu acum. Mă târguiam cu o entitate în care nici măcar nu cred, rugându-mă să se întâmple o minune – mă rugam ca povestea cu amprentele, tot ceea ce ziceau cei de la FBI, identificarea făcută de domnul și doamna Rogers, de toți prietenii lor de-aici, de membrii familiei, în fine, ceva să fie greșit, mă rugam ca ei să se fi înșelat, ca Sheila să fie în viață, ca știrea că fusese ucisă și aruncată la marginea drumului să se infirme.

Dar, firește, nu s-a întâmplat așa.

Nu întocmai, oricum.

Când am ajuns la sicriu, împreună cu Edna Rogers, mi-am impus să privesc în jos. Iar, când am făcut asta, mi-a fugit pământul de sub picioare. Am început să tremur.

— Ce frumos au aranjat-o, nu-i așa? a șoptit doamna Rogers.

Își încleștase degetele pe brațul meu și plângea. Însă asta se întâmpla în altă parte, undeva departe de tot. Nu eram acolo, cu ea. Priveam în jos. Iar în momentul acela, adevărul mi-a luminat mintea.

Da, Sheila Rogers era moartă într-adevăr. Nu încăpea nicio îndoială în această privință.

Dar femeia pe care o iubeam eu, femeia cu care am trăit, pe care am ținut-o în brațe și cu care voiam să mă însor, femeia aceea nu era Sheila Rogers.

49

N-am leșinat, dar nici mult n-a lipsit.

Sala se învârtea cu mine. Văzul meu s-a comportat ca un obiectiv de cameră video, apropiind și depărtând planul în mod succesiv. M-am dus împleticit spre sicriul cu Sheila Rogers – o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată, dar pe care o cunoșteam așa de intim. O mână s-a întins spre mine și m-a înșfăcat zdravăn de braț. Squares. M-am uitat la el. Avea fața împietrită. Îi pierise toată culoare din obraji. Ochii ni s-au întâlnit și am sesizat la el o ușoară mișcare din cap. Ca o confirmare.

Nu fusese imaginația mea. Nu fusese un miraj. Văzuse și Squares același lucru.

Am rămas la înmormântare. Ce altceva am fi putut face? Ședeam acolo, incapabil să-mi iau ochii de la cadavrul necunoscutei, incapabil să scot o vorbă. Eram copleșit, tremuram din tot corpul, dar nimănui nu i se părea ceva suspect. În fond, eram la înmormântare, nu-i așa?!

După ce sicriul a fost coborât în pământ, Edna Rogers a vrut să ne ducem înapoi acasă. Am rugat-o să nu se supere și să ne scuze, invocând faptul că trebuia să prindem avionul. Ne-am suit în mașina închiriată. Squares a pornit motorul. Am așteptat până am ieșit din raza lor vizuală. După care Squares a tras pe dreapta și m-a lăsat să-mi dau drumul.

•

— Hai să vedem dacă suntem amândoi pe aceeași lungime de undă, a spus Squares.

Am încuviințat din cap. Îmi mai revenisem. Din nou trebuia să mă autocontrolez, de data aceasta înfrânând posibila euforie. Nu voiam să mă gândesc la imensitatea revelației, ci mă concentram la detalii, la lucrurile mărunte. Mă

uitam la copacul *acela,* fiindcă oricum nu puteam cuprinde cu privirea întreaga pădure.

— Toate chestiile alea pe care le-am aflat noi despre Sheila, a zis el, că a fugit de-acasă, că a făcut trotuarul ani de zile, că a vândut droguri, că a fost colegă de cameră cu fosta ta iubită, că amprentele ei au fost descoperite în locuința fratelui tău – deci toate astea…

— Se referă la necunoscuta aceea pe care tocmai am înmormântat-o, am terminat eu fraza, în locul lui.

— Prin urmare, Sheila noastră, adică doamna despre care credeam amândoi că e Sheila…

— Nu a făcut nimic din aceste lucruri. Și nu a fost niciodată protagonista acelor fapte.

— Marfă, omule, a spus Squares, încântat.

— Absolut, am izbutit și eu să zâmbesc.

•

În avion, Squares a spus:

— Dacă Sheila noastră nu e moartă, înseamnă că e vie.

M-am uitat la el.

— Hei, a zis Squares, unii dau bani grei ca să audă filosofii din astea.

— Și când te gândești că eu am parte de ele pe gratis!

— Ia zi, ce facem acum?

Mi-am pus brațele cruciș la piept, rostind:

— Donna White.

— Pseudonimul pe care și l-a cumpărat de la soții Goldberg?

— Exact. Detectivii ăia ai tăi au verificat doar la liniile aeriene?

A confirmat, dând din cap.

— Da, din moment ce noi ne gândeam că asta era modalitatea prin care ajunsese în vestul țării.

— Poți să-i pui pe cei de la agenție să lărgească acum aria de căutare?

— Sigur, de ce nu?

Stewardesa ne-a adus o gustare. Mintea îmi vâjâia în continuare. Zborul acesta îmi făcea bine, de fapt. Îmi dădea posibilitatea și răgazul să reflectez. Din păcate, îmi dădea și ocazia de a privi realitatea în față, de a vedea repercusiunile. Am încercat să nu mă gândesc la partea asta. Nu voiam ca speranța să-mi întunece raționamentele. Nu încă. Nu acum, când știam încă prea puțin. Dar, totuși.

— Așa se explică multe, am spus eu.

— Ca de pildă?

— Secretomania ei. Faptul că nu mă lăsa s-o fotografiez. Faptul că avea așa de puține lucruri personale. Faptul că nu voia să vorbească despre trecut.

Squares a dat din cap, cu un aer aprobator.

— Odată, Sheila – dar m-am oprit fiindcă nu acesta era numele ei, probabil – s-a scăpat și a pomenit că ea copilărise la o fermă. Însă tatăl adevăratei Sheila Rogers lucrează la o firmă care face sisteme de deschidere pentru uși de garaj. De asemenea, era absolut îngrozită la ideea de a-și suna părinții – fiindcă, simplu, aceia nu erau părinții ei. Și eu care am interpretat totul ca fiind vorba de un trecut plin de abuzuri și maltratări.

— Dar era foarte posibil să fi fost vorba de cineva care se ascundea.

— Corect.

— Prin urmare, adevărata Sheila Rogers, a continuat Squares, ridicând privirea, adică persoana pe care tocmai am îngropat-o, se iubea cu fratele tău?

— Așa se pare.

— Și amprentele ei au fost găsite la locul crimei.

— Exact.

— Și Sheila ta?

Am ridicat din umeri.

— OK, a spus Squares. Prin urmare, se presupune că femeia care era cu Ken în New

Mexico, cea pe care au văzut-o vecinii, era moarta, adică Sheila Rogers?

— Da.

— Și aveau o fetiță cu ei.

Tăcere.

Squares s-a uitat la mine:

— Te gândești și tu la același lucru la care mă gândesc eu?

Am confirmat, dând din cap.

— Că fetița aceea era Carly. Și că frate-tău, Ken, ar putea fi tatăl ei.

— Da.

M-am rezemat pe spate, închizând ochii. Squares a desfăcut pachetul cu gustarea oferită de stewardesă, s-a uitat înăuntru și a tras o înjurătură.

— Will?

— Da.

— Femeia pe care o iubeai tu. Ai vreo idee cine e?

— Nicio idee, am spus eu, tot cu ochii închiși.

50.

Squares s-a dus acasă. Mi-a promis să mă sune, în momentul în care afla ceva despre pseudonimul Donna White. Eu m-am dus acasă, stors de epuizare. Când am ajuns în fața ușii, am băgat cheia în broască, dar în momentul acela am simțit o mână pe umăr. Am sărit ca ars.

— E OK, a spus ea.

Katy Miller.

Avea vocea răgușită. Purta o proteză la gât. Era umflată la față. Avea ochii injectați. Imediat deasupra protezei, începând de la bărbie pielea era toată vânătă.

— Cum te simți, ești bine? am întrebat-o.

A dat din cap, în semn că da.

Am îmbrățișat-o cu grijă, poate cu prea multă grijă chiar, folosind doar brațele și evitând să mă apropii, de teamă să n-o lovesc și să n-o doară cumva.

— Nu mă sparg, să știi, a spus ea.

— Când ți-au dat drumul?

— Acum câteva ceasuri. Nu pot sta mult. Dacă ar ști tata că sunt aici…

— Nu-i nevoie să spui mai mult, am zis eu, ridicând mâna.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru amândoi. Se strâmba de durere la fiecare mișcare. Ne-am dus spre canapea. Am întrebat-o dacă vrea să bea ceva sau să mănânce. Mi-a spus că nu.

— Sigur e bine că ți-au dat drumul din spital?

— Așa au zis doctorii, dar am nevoie de odihnă.

— Cum ai reușit să scapi de vigilența lui taică-tău?

— Sunt căpoasă, a spus ea, încercând să zâmbească.

— Văd și eu.

— Și am mințit.

— Nici nu mă îndoiesc.

A întors privirea, dar doar răsucind ochii – nu putea să miște capul. Îi dăduseră lacrimile.

— Îți mulțumesc, Will.

— Nu mă poți convinge că n-a fost totul din vina mea, am spus, clătinând din cap.

— Asta-i o tâmpenie, m-a contrazis ea.

— În timp ce erai atacată, ai strigat numele John. Cel puțin, parcă așa țin minte că ai spus.

— Mi-a zis poliția, da.

— Dar tu nu mai ții minte?

A scuturat din cap.

— Tu ce-ți aduci aminte?

— Mâinile acelea pe gât, a spus ea, privind în altă parte. Dormeam. Mâinile care brusc au început să mă strângă de gât. Țin minte că mă sufocam, gâfâiam, nu mai aveam aer.

— Tu îl cunoști pe John Asselta?

— Da. Era prieten cu Julie.

— E posibil să te fi referit la el?

— Adică atunci când am strigat numele John? Nu știu, Will, a spus ea, după ce s-a gândit câteva clipe. Dar de ce?

— Cred – mi-am amintit de promisiunea făcută lui Pistillo de a nu o mai amesteca pe Katy în toată povestea asta –, cred că el ar putea avea o legătură cu uciderea lui Julie.

A asimilat informația, fără să clipească.

— Când spui că ar putea avea o legătură cu…

— Mai mult de-atât nu-ți pot spune acum.

— Vorbești ca un polițai.

— A fost o săptămână foarte ciudată.

— Povestește-mi ce-ai aflat.

— Știu că ești curioasă, dar e preferabil să faci ceea ce-ți spun medicii.

— Ce vrea să mai însemne și chestia asta? a zis ea, uitându-se aspru la mine.

— Cred că ai nevoie de odihnă.

— Vrei să nu mă mai amestec în treaba asta?

— Da.

— Ți-e teamă că o să pățesc iarăși ceva.

— Da, într-adevăr.

— Pot să-mi port singură de grijă, mi-a trântit-o ea, furioasă.

— Neîndoielnic. Dar acum ne aflăm pe un teren extrem de periculos.

— Și până acum pe ce teren am fost, mă rog?!

Punct ochit, punct lovit.

— Uite ce e, trebuie să ai încredere în mine, în faza asta.

— Will?

— Da.

— Să știi că nu scapi de mine așa de ușor.

— Nici nu vreau să scap de tine. Dar e necesar să te protejez.

— Nu poți, a rostit ea, încetișor. Știi și tu asta.

N-am mai spus nimic. Katy s-a tras mai aproape de mine.

— Trebuie să văd că se rezolvă problema asta până la capăt. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să mă înțelegi.

— Te înțeleg.

— Și atunci?

— Am promis să nu spun nimic.

— Cui i-ai promis?

Am scuturat din cap.

— Nu, ai încredere în mine, doar atât te rog, OK?

— Nu, nu-i OK, a zis ea, ridicându-se în picioare.

— Încerc…

— Dar dacă eu ți-aș spune ție s-o lași baltă, m-ai asculta?

— Nu pot spune nimic, am repetat, cu capul plecat.

Pornise spre ușă.

— Stai o secundă!

— N-am timp de chestii de-astea acum, mi-a retezat-o ea. Probabil că tata a început deja să se

impacienteze, neștiind pe unde sunt.

— Sună-mă, OK?

Și i-am dat numărul meu de celular. Pe al ei, îl memorasem deja.

A ieșit, trântind ușa.

•

Katy Miller a ieșit în stradă. O durea îngrozitor gâtul. Forțase nota, știa și ea asta, dar n-avea încotro. Clocotea de furie. Reușiseră să-l corupă și pe Will? Nu părea posibil, dar dacă totuși nu era nici el mai breaz decât ceilalți? Ori poate nu. Poate chiar credea că o protejează, procedând așa.

Va trebui să fie și mai prudentă acum.

I se uscase gâtul. Simțea nevoia de ceva lichid, dar a înghiți era un calvar pentru ea. Se întreba când îi va trece, când se va simți iarăși bine. Curând, așa spera. Dar era decisă să rezolve problema asta până la capăt. Își promisese ei însăși lucrul ăsta. Nu mai exista cale de întoarcere, nu putea avea liniște, până când asasinul lui Julie nu ajungea în fața instanței sau nu-și primea pedeapsa, într-un fel sau altul.

A luat-o spre sud, către 18th Street, iar apoi spre vest, în cartierul abatoarelor. Era liniște acum, perioada aceea de acalmie când abia se înserase și nu începuse încă tumultul vieții de noapte. Așa era orașul, ca o scenă de teatru pe care se montează zilnic două spectacole, schimbând de la unul la celălalt decorurile, ba chiar și actorii. Însă, zi sau noapte, sau chiar amurg, pe strada aceasta mirosea tot timpul a carne stricată. Nu puteai scăpa de miros nicio clipă. Carne de om sau carne de animal, Katy nu mai era sigură.

Panica a cuprins-o din nou.

S-a oprit, încercând să se calmeze. Din nou, senzația că degetele acelea o sugrumau, se jucau cu ea, închizându-i și deschizându-i traheea după bunul lor plac. Câtă forță, în comparație cu atâta neputință. Omul acela îi oprise respirația. Incredibil! O strânsese de gât până când îi oprise

respirația, până când viața începuse să i se scurgă din trup.

Exact cum pățise și Julie.

Era așa de cufundată în aceste amintiri oribile, încât nu sesiză prezența lui acolo decât atunci când o prinse de cot.

— Ce…? începu ea, răsucindu-se în loc.

Strigoiul nu și-a slăbit strânsoarea.

— Am înțeles că mă strigai, a spus el, cu vocea lui ca un sforăit prelung. Ei bine, iată-mă, a adăugat zâmbind.

51.

Stăteam pur și simplu pe canapea. Katy avea perfectă dreptate să fie supărată. Dar furia ei mi se părea ceva suportabil, ceva mult mai acceptabil decât ideea unei alte înmormântări. M-am frecat la ochi. Mi-am pus picioarele sus. Probabil că oi fi adormit – nu-mi dau seama exact –, dar când a sunat telefonul, am fost surprins să constat că se făcuse dimineață. Am verificat identitatea apelantului. Era Squares. Am bâjbâit după receptor și l-am pus la ureche.

— Salut, am zis eu.

Squares a sărit peste glumele de început:

— Cred că am găsit-o pe Sheila noastră.

•

Peste o jumătate de oră, intram în holul hotelului Regina.

Era situat la niciun kilometru de apartamentul meu. Noi credeam că fugise în celălalt colț al țării, dar Sheila… cum să-i spun altfel?… stătuse atât de aproape.

Agenția de detectivi particulari, cu care îi plăcea lui Squares să lucreze, nu avusese niciun fel de dificultate să dea de ea, mai ales că și ea devenise mai neglijentă de când cu moartea așa-zisei sosii. Depusese niște bani la First National și își luase o carte de debit Visa. Nu poți sta în orașul acesta – la naiba, ca de altfel aproape nicăieri – fără carte de credit. Zilele când puteai să te înregistrezi la hotel sub un nume fals și să plătești cash au apus de mult. Mai există câteva bombe, în fine niște șandramale în care e păcat să bagi un om, care poate mai procedează și altfel, însă aproape peste tot se cere, cel puțin, să faci impresie bună cu o carte de credit – asta pentru eventualitatea în care ai fura ceva sau ai produce mari stricăciuni prin

cameră. Nu e neapărat necesar ca tranzacția să treacă prin sistem – cum spuneam, impresia contează –, dar tot rămâne realitatea că ai nevoie de o carte de credit.

Ea presupunea probabil că era în siguranță, lucru de înțeles, altminteri. Soții Goldberg, care își câștigau existența prin discreția de care dădeau dovadă, îi vânduseră o identitate. Nu exista niciun motiv să își închipuie că ei s-ar apuca să divulge ceva despre ea – singurul motiv pentru care, totuși, nu-și ținuseră gura fusese din prietenie pentru Squares și Raquel, plus faptul că, în sinea lor, se blamaseră pentru uciderea ei teoretică. Să adăugăm la asta faptul că acum Sheila Rogers era „moartă" și că astfel nimeni nu mai avea de ce s-o urmărească, în fine, părea logic să nu mai fie atât de precaută, așadar.

Cu cartea de credit, scosese niște bani de la un ATM, ieri, în Union Square. De acolo, a fost doar o formalitate ca să se investigheze hotelurile din apropiere. Munca de detectiv se bazează în cea mai mare parte pe surse și șperțuri, ceea ce până la urmă înseamnă cam același lucru. Detectivii destoinici au surse plătite la companiile de telefonie, la fisc, la companiile de cărți de credit, oriunde. Dacă vă închipuiți că e o treaba complicată – că ar fi dificil să găsești pe cineva care să-ți furnizeze informații confidențiale contra bani gheață – rezultă că nu prea citiți ziarul.

Dar chestia asta a fost chiar mai simplă. Suni, pur și simplu, la hotel și ceri să vorbești cu Donna White. Și tot faci asta, până când, în fine, nimerești la un hotel unde ți se spune „Așteptați, vă rog" și ți se face legătura. Acum, când pășeam în hotelul Regina, simțeam emoția momentului. Ea trăia. Nu-mi venea să cred că era adevărat, până nu mă convingeam cu ochii mei. Până nu o vedeam. Speranța are un efect ciudat asupra minții omenești. O poate lumina, la fel de bine cum o poate și întuneca. Dacă până acum mă

convinsesem singur că mai sunt posibile și minuni pe lumea asta, acum mi-era teamă să nu-mi fie luat totul înapoi, ca atunci când m-aș uita din nou în sicriu și aș vedea-o acolo pe Sheila mea.

Te voi iubi mereu.

Așa scrisese în bilet. Mereu.

M-am apropiat de recepție. Îi spusesem lui Squares că vreau să fac singur totul. M-a înțeles. Recepționera, o blondă cu un surâs timid, vorbea la telefon. Mi-a arătat toți dinții, făcând cu un gest spre telefon, ca să-mi dea de înțeles că va termina de vorbit imediat. Am ridicat din umeri, în semn că nu era nevoie să se grăbească, și m-am rezemat de biroul înalt, simțindu-mă relaxat.

Peste un minut, a pus receptorul în furcă și mi-a acordat toată atenția:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, am zis eu.

Vocea mea suna nenatural, prea modulată, de parcă vorbeam la radio.

— O caut pe Donna White. Vreți vă rog să îmi spuneți numărul camerei ei?

— Îmi pare rău, domnule. Noi nu obișnuim să spunem nimănui numărul camerelor clienților noștri.

Era cât pe-aci să-mi trag o palmă peste frunte. Cum puteam fi atât de prost?

— Sigur că da, scuze. O să sun întâi. Aveți un telefon interior?

A arătat spre dreapta. Trei telefoane albe, niciunul cu taste, netede ca zidul. Am ridicat unul dintre receptoare și am așteptat să sune. Mi-a răspuns o operatoare. Am rugat-o să-mi facă legătura cu camera Donnei White. Femeia a zis – și am remarcat că în general asta e ultima găselniță la personalul hotelier – „Cu plăcere”, după care am auzit telefonul sunând.

Inima mi s-a suit parcă în gât.

Și a sunat de două ori. De trei ori. La al șaselea zbârnâit prelung, am fost transferat la mesageria

vocală a hotelului. O voce mecanică mi-a zis că acel client nu este disponibil în acest moment, explicându-mi cum să procedez dacă voiam să-i transmit ceva. Am închis.

Și acum, ce să fac?

Nimic, decât să aștept, probabil. Ce altceva puteam face? Am cumpărat un ziar de la standul de presă și am dibuit un loc în colțul holului, de unde puteam vedea ușa. Țineam ziarul în dreptul feței, cum fac spionii când se feresc de alți spioni, și mă simțeam ca un mare cretin. Îmi bolborosea burta. Nu m-am considerat niciodată predispus la ulcer, dar cu tot ceea ce mi se întâmplase în ultimele zile, începuse să mă cam roadă stomacul de la prea multă aciditate.

Am încercat să citesc ziarul – o acțiune total inutilă, bineînțeles. Nu mă puteam concentra. Nu reușeam să-mi găsesc energia necesară de a mă preocupa de treburile curente. Abia reușeam să stau locului și mă uitam la ușă din trei în trei secunde. Suceam și foiam paginile. Mă uitam la poze. Încercam să-mi pese de rezultatele de la sport. Am întors ziarul la partea cu benzi desenate, dar nimic nu mă atrăgea.

Din când în când, recepționera blondă își mai arunca privirile înspre mine. Dacă mă uitam și eu spre ea, în același timp, îmi zâmbea atotștiutoare. Nu voia să mă scape din ochi, precis. Sau poate eram deja paranoic, de-mi imaginam numai scenarii din astea. În fond, ce mare lucru? Un bărbat care citește ziarul în holul hotelului. Nu făcusem nimic ca să-i trezesc vreo suspiciune.

A trecut o oră, fără să se întâmple nimic. Acum, suna celularul. L-am dus la ureche.

— Te-ai văzut cu ea? a întrebat Squares.

— Nu e în cameră. Sau, oricum, nu răspunde la telefon.

— Unde ești acum?

— Stau la pândă în hol.

Squares a scos un sunet.

— Ce e? am întrebat.

— Chiar ai zis „la pândă”?

— N-ai vrea mai bine să mă scuteşti, da?!

— Uite, ce-ar fi să punem doi tipi de la agenție să facă treaba asta ca lumea? Și ne sună ei cum o văd că apare.

— Nu încă, am zis eu, după câteva secunde de deliberare.

Și în clipa aceea am văzut-o intrând.

Am căscat ochii mari. Respirația mi-a devenit sacadată. Dumnezeule. Într-adevăr, era Sheila mea. Era vie. Am fost cât pe-aici să scap telefonul pe jos.

— Will?

— Gata, închid, am spus.

— A venit?

— Te sun eu.

Și am închis. Sheila mea – îi voi spune așa, fiindcă nu știu cum s-o numesc altfel – își schimbase pieptănătura. De fapt, se tunsese. Acum, avea părul până la umeri, acoperindu-i gâtul lung ca de lebădă. Se și vopsise, negru-închis. Dar efectul… când am văzut-o am simțit ca un pumn greu în piept.

Sheila înainta. Eu am vrut să mă ridic. Eram amețit și parcă mă trăgea cineva de păr, în sus. Mergea în felul ei obișnuit – fără ezitare, capul sus, cu un aer hotărât. Ușa de la lift era deja deschisă, iar în clipa aceea mi-am dat seama că s-ar putea să n-apuc să ajung la timp până la ea.

A păşit în cabină. Eram și eu în picioare acum. Am traversat grăbit holul, fără să alerg. Nu voiam să mă dau în spectacol. Tot ceea ce se întâmplase cu noi – motivul care o determinase să dispară așa, să-și schimbe numele, să se deghizeze și Dumnezeu mai știe ce altceva – trebuia soluționat cu finețe. Nu puteam pur și simplu să strig după ea și să alerg de nebun prin hol.

Auzeam zgomotul tălpilor mele pe pardoseala de marmură. Sunetul îmi răsuna puternic în urechi.

Știam că nu voi ajunge la timp. M-am oprit, uitându-mă la ușile ascensorului care se închideau.

La naiba.

Am apăsat pe buton, ca să chem liftul jos. Un alt ascensor a venit imediat. M-am repezit spre el, dar pe urmă m-am oprit. Ia stai un pic, ce obțineam dacă plecam în sus cu liftul? Nici măcar nu știam la ce etaj avea ea camera. Am verificat panoul cu lumini de deasupra liftului cu care plecase Sheila. Se aprindeau rând pe rând. Etajul cinci, pe urmă șase.

Oare Sheila fusese singură în cabina liftului?

Parcă da.

Liftul s-a oprit la etajul nouă. OK, bun. Acum, am apăsat pe buton, să chem ascensorul. Același ascensor. Am urcat repede și am apăsat pe nouă, sperând să ajung acolo până să apuce ea să intre în cameră. Ușa a început să se închidă. M-am rezemat de peretele cabinei. În ultima clipă, o mână s-a strecurat între panourile ușii, care au luat-o în sens invers, deschizându-se. Un bărbat nădușit, într-un costum gri, a intrat, oftând, înăuntru, mulțumindu-mi printr-o mișcare a capului. A apăsat pe unsprezece. Ușa s-a închis din nou și am început să urcăm.

— Ce căldură! mi-a spus tipul.

— Îhî.

Și iar a oftat.

— Bun hotelul, nu credeți?

Un turist, m-am gândit eu. Mai fusesem de mii de ori cu liftul în New York. Newyorkezii știu regula: te holbezi în sus, la cifrele care se aprind pe rând. Nu intri în vorbă cu ceilalți.

I-am spus că da, era drăguț hotelul, și, când s-au deschis ușile, am zbughit-o afară. Coridorul era lung. M-am uitat în stânga. Nimic. M-am uitat în dreapta și am auzit o ușă închizându-se. Ca un câine de vânătoare adulmecând prada, am țâșnit spre locul de unde venise zgomotul. Parcă de pe partea dreaptă. În capătul coridorului.

Am pornit pe urmele sunetului, amușinând dacă se poate spune, deducând că zgomotul venise ori de la camera 912, ori de la camera 914. M-am uitat la o ușă, pe urmă la cealaltă. Mi-am adus aminte de un episod din *Batman,* în care Catwoman îi promite că o ușă duce la ea, iar cealaltă la un tigru fioros. Batman a ales greșit. În fine, la naiba, aici nu-i niciun *Batman.*

Am ciocănit la ambele uși, stând între amândouă. Așteptând.

Nimic.

Am ciocănit din nou, mai tare de data asta. Ceva mișcare. Da, ceva mișcare în camera 912. M-am tras în dreptul ușii. Mi-am potrivit gulerul de la cămașă. Pe partea cealaltă a ușii, cineva scotea lanțul de siguranță. Clanța s-a înclinat și ușa a început să se deschidă.

Un bărbat ciufut și nervos. Purta maiou și boxeri.

— Ce e? a lătrat el la mine.

— Îmi pare rău. O caut pe Donna White.

— Am eu mutră de Donna White, ha, ce zici?! s-a zborșit tipul la mine, cu mâinile în șold.

Niște zgomote stranii se auzeau din camera bărbatului urâcios. Am ascultat mai atent. Gemete. Niște așa-zise gemete de plăcere. Tipul se uita în ochii mei, dar nu părea prea încântat de ceea ce se întâmpla. M-am tras înapoi. Cinema la domiciliu, mi-am zis. Tipul se uita la filme porno.

— Ăă, hmm, scuze, am zis.

Iar el mi-a trântit ușa în nas.

OK, să eliminăm așadar camera 912. Cel puțin, speram cu disperare să nu mă înșel. Ce nebunie! Mă pregăteam să bat la 914, când o voce a zis: „Pot să vă ajut cu ceva?”

M-am întors și, în capătul culoarului, am văzut un fel de dop mătăhălos fără gât, îmbrăcat cu un blazer albastru. Pe blazer era un mic logo, iar pe una dintre mâneci, mai sus, se vedea un ecuson. Tipul își bombase pieptul. Serviciul de pază și

securitate al hotelului. Ce motiv de mândrie pentru el!

— Nu, mersi, am spus eu.

Tipul s-a încruntat.

— Sunteți oaspete în hotelul nostru?

— Da.

— Ce număr are camera dumneavoastră?

— Nu am număr la cameră.

— Dar tocmai ziceați…

Am ciocănit tare la ușă. Matahala s-a repezit spre mine. O clipă, am avut senzația că o să se arunce în plonjon, ca să protejeze ușa, dar în ultima clipă s-a oprit.

— Veniți, vă rog, cu mine.

L-am ignorat, ciocănind din nou la ușă. Nu răspundea nimeni. Matahala a pus o mână pe mine. M-am scuturat, ca să-l dau la o parte, am bătut iar la ușă și am zbierat: „Știu că nu ești Sheila”. Chestia asta l-a derutat pe zdrahon, care s-a încruntat și mai rău. Ne-am oprit amândoi, uitându-ne la ușă. Nu a deschis nimeni. Matahala m-a prins de braț iarăși, mai cu blândețe, de data asta. N-am mai opus rezistență. M-a condus frumos jos, iar apoi prin hol.

Eram afară, pe trotuar. M-am întors. Matahala își încrucișase brațele la pieptul bombat.

Și, acum, ce urma?

Altă axiomă valabilă pentru New York: nu poți sta în același loc pe un trotuar. Mișcarea este esențială. Oamenii trec grăbiți pe lângă tine și nu se așteaptă să descopere că le stă ceva în cale. Dacă totuși se întâmplă să dea peste un obstacol, îl ocolesc, dar de oprit nu se opresc niciodată.

Căutam un loc unde să fiu în siguranță. Secretul era să stau cât mai aproape de clădirea respectivă – pe trotuarul din față, dacă vreți. M-am cuibărit lângă geamul unei vitrine, am scos celularul, am sunat la hotel și am cerut să mi se dea legătura în camera Donnei White. M-am ales cu același „Cu plăcere” și am primit legătura.

Nu răspundea nimeni.

De data asta, am lăsat un mesaj sumar. I-am dat numărul meu de celular, încercând să nu par că mă milogesc de ea când am rugat-o să mă sune.

Am băgat telefonul la loc în buzunar și din nou m-am întrebat: Și, acum, ce fac?

Sheila mea era înăuntru. Gândul acesta mă zăpăcea de tot. Ce dor mi-era de ea. Câte posibilități, câți de „dacă”! Mi-am impus să nu mă mai gândesc la toate astea.

OK, minunat, de fapt ce trebuia să înțeleg eu din toată povestea asta? În primul rând, mai exista oare și altă ieșire? Undeva prin subsol sau prin spatele clădirii? Oare mă văzuse și ea, din dosul ochelarilor de soare pe care îi purta? Oare de-asta intrase așa de repede în lift? Când m-am luat după ea, am făcut oare o greșeală în privința numărului camerei? Posibil. Știam că era la etajul nouă. Da, iată un punct de pornire. Oare? Dacă mă zărise și ea, nu cumva oprise intenționat la etajul nouă, ca să mă inducă în eroare?

E bine oare să stau postat aici?

Nu știam. Oricum, acasă nu mă puteam duce, asta era cert. Am tras aer adânc. Mă uitam la trecători cum mergeau grăbiți pe lângă mine, atât de mulți, o masă amorfa, dar formată din nenumărate entități separate. Și pe urmă, uitându-mă la masa aceea de oameni, am zărit-o.

Mi s-a oprit inima în piept.

Stătea în picioare acolo și se uita la mine. Eram prea tulburat ca să mă mai pot mișca. Simțeam că se desclește ceva în mine. Am dus mâna la gură, de teamă să nu țip. Ea a venit spre mine. Avea lacrimi în ochi. Am scuturat din cap. Ea nu s-a oprit. A ajuns lângă mine și m-a tras lângă ea.

— Gata, e OK, a șoptit ea.

Am închis ochii. Multă vreme, am rămas așa, îmbrățișați. Nu vorbeam. Nu ne mișcăm. Parcă pluteam.

52.

— Numele meu adevărat este Nora Spring.

Stăteam amândoi la demisolul unei cafenele Starbucks de pe Park Avenue South, într-un colț, lângă ieșirea de incendiu. În afară de noi, nu mai era nimeni acolo. Ea se uita tot timpul la scări, temându-se să nu fi fost urmăriți. Acest local, ca multe altele din rețeaua Starbucks, era decorat în tonuri de ocru, artă suprarealistă, fotografii mari cu oameni cu pielea închisă la culoare, culegând fericiți boabe de cafea. Ea își luase un *venti latte* cu gheață, iar eu un *frappuccino.*

Fotoliile erau roșii, imense și suficient de plușate. Am tras două fotolii unul lângă celălalt. Ne țineam de mână. Eu eram confuz, firește. Voiam răspunsuri. Dar, dincolo de asta, pe un plan mult mai înalt, mă scăldam într-un bucurie pură. Eram fericit. Indiferent ce urma să aflu, nimic din beatitudinea aceasta nu putea să se schimbe. Femeia pe care o iubeam revenise la mine. Nu voi mai accepta să se schimbe nimic din tot ce simțeam și aveam acum.

— Îmi pare rău, a spus ea, sorbind din *latte.*

Am strâns-o duios de mână.

— Când mă gândesc cum am fugit. Cum te-am lăsat să crezi – și aici s-a oprit –, nici măcar nu-mi pot închipui ce a fost în sufletul tău. Ce-ai putut crede despre mine. N-am vrut niciodată să te fac să suferi, a mărturisit ea, privindu-mă în ochi.

— Sunt OK, am zis eu.

— Cum ai aflat că nu sunt Sheila?

— La înmormântarea ei. Când am văzut cadavrul.

— Am vrut să-ți spun, mai ales după ce am aflat că a fost ucisă.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Ken mi-a zis că exista riscul să fii omorât.

Numele fratelui meu m-a ars ca un fier roșu. Nora a întors capul. Mi-am strecurat mâna în sus, pe lângă brațul ei, oprindu-mă la umăr. De încordare, mușchii i se crispaseră. Am masat-o ușurel, cum obișnuiam altădată. A închis ochii, savurând clipa de destindere. O bună bucată de timp n-am mai vorbit niciunul. Eu am rupt tăcerea.

— De cât timp îl cunoști pe fratele meu?

— De aproape patru ani.

Am dat din cap, deși eram profund șocat. Încercam s-o încurajez să spună mai mult, dar continua să stea cu capul întors. Am prins-o delicat de bărbie și s-a întors spre mine. Am sărutat-o ușor pe buze.

— Te iubesc așa de mult, a spus ea.

Am simțit un elan care era cât pe-aci să mă salte de pe scaun.

— Și eu te iubesc

— Mi-e foarte frică, Will.

— O să te apăr eu.

— Te-am mințit. Tot timpul cât am fost cu tine, te-am mințit.

— Știu.

— Crezi că vei putea trece vreodată peste asta?

— Am crezut că te-am pierdut o dată. A doua oară, nu mai vreau să se întâmple așa ceva. Nu vreau să rămân fără tine.

— Ești sigur?

— Te voi iubi mereu.

Nora mă studia cu atenție. Nu știu ce voia să descopere pe fața mea.

— Sunt măritată, Will.

Am încercat să rămân impasibil, dar nu mi-a fost ușor. Cuvintele rostite de ea începeau să se încolăcească parcă în jurul meu, strângându-mă din ce în ce mai tare.

— Povestește-mi.

— Acum cinci ani, mi-am părăsit soțul. Cray îl cheamă. Cray era – închise ochii – de o violență

incredibilă cu mine. Nu vreau să intru în detalii. Nu sunt importante, oricum. Locuiam împreună într-o localitate numită Cramden. Destul de aproape de Kansas City. Într-o zi, după ce Cray a ajuns să mă bage în spital, am fugit de-acasă. E suficient cât ți-am spus, OK?

Am încuviințat din cap.

— Nu am niciun fel de familie. Aveam prieteni, dar realitatea e că nu voiam să-i implic. Cray e nebun. Nu m-ar fi lăsat să plec. M-a amenințat… Nu contează cu ce m-a amenințat. Dar nu puteam pune în pericol pe nimeni. Așa că am găsit refugiu la un cămin pentru femeile abuzate de soți. M-au luat la ei. Le-am zis că voiam să iau viața de la capăt. Că voiam să plec de-acolo. Dar mi-era groaznic de frică de Cray. Înțelegi, Cray e polițist. Nici n-ai idee… când trăiești în teroare atâta timp, începi să crezi că omul acela e atotputernic. E imposibil să-ți explic.

M-am tras un pic mai aproape de ea, ținând-o de mână în continuare. Văzusem consecința abuzurilor. O înțelegeam.

— Cei de la căminul acela m-au ajutat să fug în Europa. Am locuit la Stockholm. Mi-a fost greu. M-am angajat ca ospătăriță. Mi-era urât mai tot timpul. Voiam să vin înapoi, dar mi-era frică în continuare de soțul meu. Nu îndrăzneam. După șase luni, am crezut că o să-mi pierd mințile. Și acum mai am coșmaruri cu Cray care încearcă să mă prindă…

A tăcut. Vocea i s-a frânt. Nu mai știam ce să fac. Am încercat să mă trag și mai aproape cu fotoliul. Brațele fotoliilor se atingeau deja, așa că mare lucru n-am mai realizat, dar cred că ea a apreciat reacția mea.

— În fine, până la urmă am cunoscut o femeie. O americancă. Locuia în cartier. Am fost amândouă prudente la început, dar avea ceva care mă atrăgea. Cred că amândouă păream hărțuite. Două fugare. Eram îngrozitor de singure, deși ea

era împreună cu soțul și fiica. Se ascundeau și ei, fugiți din țară. La început, n-am știut motivul.

— Femeia aceea, am spus eu. Era Sheila Rogers?

— Da.

— Și soțul, am continuat, înghițind greu, fiindcă mi se pusese un nod în gât. Soțul era fratele meu.

Confirmă presupunerea mea, dând din cap.

— Și aveau o fetiță, pe nume Carly.

Totul începea să capete sens.

— M-am împrietenit cu Sheila și, deși lui Ken i-a trebuit mult timp până să capete încredere în mine, am ajuns destul de apropiați până la urmă. M-am mutat la ei, mai ales ca să-i ajut având grijă de Carly. Nepoata ta e un copil minunat, Will. Deșteaptă, frumoasă și, fără să cădem în metafizică, are un fel de aură în jurul ei. Așa să știi.

Nepoata mea. Ken avea o fiică. Aveam o nepoată pe care nu o văzusem niciodată.

— Fratele tău vorbea tot timpul despre tine, Will. Sigur, amintea de mama și tatăl tău, ba chiar și de Melissa, dar tu erai lumea lui. Ți-a urmărit evoluția de la distanță. Știa tot despre activitatea ta la Covenant House. Se ascundea deja, ia să vedem, da, de șapte ani! Și lui îi era tare urât, cred. Așa se face că la un moment dat a avut încredere în mine și mi s-a destăinuit. Cel mai mult atunci am vorbit despre tine.

Am clipit de mai multe ori, privind în jos la masă. Studiam cu atenție șervețelele cafenii de la Starbucks. Erau scrise pe ele niște versuri tâmpite, cu un fel de promisiune dulceagă. Șervețele din hârtie reciclată. Culoarea era cafenie fiindcă nu folosiseră înălbitor.

— Te simți bine? m-a întrebat ea.

— Perfect. Zi, ce s-a întâmplat mai departe?

— Am intrat în legătură cu o prietenă de-acasă. Ea mi-a povestit că Cray angajase un detectiv particular și că aflase astfel că eram în Stockholm.

M-am panicat, dar totodată eram pregătită să mă mut în altă parte. Cum îți spuneam, cu Cray locuisem în Missouri. M-am gândit că dacă mă duc la New York, poate o să fiu în siguranță. Dar aveam nevoie de o altă identitate, plauzibilă, pentru eventualitatea în care Cray continua să mă vâneze. Sheila era și ea în aceeași situație. Identitatea ei falsă era ușor de descoperit, fiind doar o schimbare de nume. Ei bine, atunci ne-am gândit noi la un plan simplu.

Am dat din cap, în semn că înțelegeam.

— V-ați inversat identitățile.

— Exact. Ea a devenit Nora Spring, iar eu am devenit Sheila Rogers. În felul ăsta, dacă soțul meu venea să mă caute, ar fi dat de ea. Iar dacă persoanele care voiau să-i prindă pe ei o găseau pe Sheila Rogers, e clar, înțelegi și tu, nu se putea întâmpla nimic.

M-am gândit la ce-mi spusese, dar mi se părea că ceva tot nu se leagă.

— OK, vasăzică, așa ai ajuns tu să fii Sheila Rogers. Schimb de identitate.

— Da.

— Și ai nimerit în New York.

— Da.

— Și – aici venea partea care mă intriga pe mine – cumva s-a făcut că ne-am întâlnit.

Nora zâmbea.

— Te miri cum am ajuns noi împreună, așa-i?

— Mda, așa-i.

— Crezi că e coincidența naibii că am ajuns să lucrez ca voluntară tocmai la locul tău de muncă.

— Pare cam neverosimil, trebuie să recunoști.

— Ei bine, ai dreptate. Nu a fost o coincidență, a spus ea, rezemându-se de spătar și oftând. Nu prea știu cum să-ți explic asta, Will.

O țineam de mână, așteptând.

— OK, va trebui să înțelegi. Îmi fusese teribil de urât, de una singură, departe de țară. Nu-i aveam decât pe fratele tău și pe Sheila, plus,

firește, pe Carly. În toată perioada aceea, îl auzeam pe fratele tău lăudându-te, așa că la un moment dat… la un moment dat am început să-mi imaginez că tu ești altfel decât oricare alt bărbat întâlnit de mine. Adevărul e că mă îndrăgostisem, probabil, de tine, dinainte de a te cunoaște. Așa că mi-am zis, când am venit la New York, că trebuia neapărat să te întâlnesc, să văd cu ochii mei ce fel de om ești în realitate. Poate, dacă mi se părea OK, puteam să-ți povestesc despre fratele tău, să-ți spun că trăiește și că e nevinovat, deși Ken m-a prevenit de nenumărate ori de pericolul unui asemenea gest. Nu, n-am avut un plan, nimic de genul ăsta. Am venit pur și simplu la New York și, într-o bună zi, am intrat la Covenant House și, numește asta destin, soartă, cum vrei tu, dar în clipa în care te-am văzut, am știut că te voi iubi mereu.

Eram speriat, derutat, dar zâmbeam.

— Ce e? a întrebat ea.

— Te iubesc.

Și-a rezemat capul de umărul meu. Tăceam amândoi. Mai avea să-mi spună și altele. Dar toate la timpul lor. Deocamdată, savuram plăcerea de a fi din nou împreună. Când Nora s-a mai liniștit, a început iar să-mi povestească:

— Acum câteva săptămâni, eram la spital, cu mama ta. Avea dureri cumplite, Will. Mi-a spus că nu mai suportă. Voia să moară. Suferea îngrozitor, nici nu-ți închipui. Am ținut mult la mama ta. Cred că știi și tu.

— Da, știu.

— Nu mai suportam să stau, pur și simplu, acolo, fără să fac ceva pentru ea. Așa că mi-am încălcat promisiunea făcută fratelui tău. Înainte să moară, am vrut să știe adevărul. Merita asta. Am vrut să știe că fiul ei trăiește, că o iubește și că el nu a făcut rău nimănui.

— I-ai spus de Ken?

— Da. Dar, chiar așa confuză cum era din cauza bolii, tot s-a arătat sceptică. Voia o dovadă, cred.

Am încremenit. M-am întors spre ea. Acum înțelegeam. De unde pornise totul. Vizita noastră în dormitor după înmormântare. Fotografia ascunsă în spatele ramei.

— Vasăzică, tu i-ai dat mamei fotografia cu Ken?

Nora a dat afirmativ din cap.

— Nu l-a văzut niciodată. Doar fotografia.

— Așa e.

Ceea ce explică și de ce noi n-am știut nimic despre asta.

— Dar i-ai spus că va veni înapoi.

— Da.

— Mințeai?

S-a gândit la întrebarea asta.

— Poate că era un fel de hiperbolă, dar nu, nu cred că a fost o minciună propriu-zisă. Vezi tu, Sheila a luat legătura cu mine când l-au prins pe Ken. Ken a fost întotdeauna foarte prudent. Luase tot felul de măsuri, ca să le ferească pe Sheila și Carly. Așa că atunci când l-au prins, Sheila și Carly au fugit. Poliția n-a aflat niciodată nimic despre ele. Sheila a rămas în străinătate, până când a considerat Ken că nu mai e niciun pericol să vină și ele. Și atunci s-a strecurat și ea înapoi.

— Și te-a sunat când a venit?

— Da.

Începea să se lege totul.

— De la un telefon public din New Mexico.

— Da.

Ăsta era, probabil, primul telefon despre care vorbea Pistillo – cel din New Mexico, acasă la mine.

— Și ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Totul a început să meargă prost. M-a sunat Ken. Era disperat. Cineva îi descoperise. El și Carly erau plecați de-acasă, când doi bărbați intraseră prin efracție. Au torturat-o pe Sheila, ca

să afle unde se dusese el. Ken a venit acasă în timpul atacului. I-a împușcat pe amândoi. Dar Sheila era grav rănită. A sunat și mi-a spus că acum trebuia să fug. Că poliția va găsi amprentele Sheilei. McGuane și oamenii lui vor afla și ei că Sheila Rogers fusese cu el.

— Toți o căutau pe Sheila, am spus eu.

— Da.

— Și acum venea rândul tău. Trebuia să dispari și tu.

— Am vrut să-ți spun, dar Ken a fost foarte categoric. Dacă nu știai nimic, erai în siguranță. Și, pe urmă, mi-a amintit că trebuia să ne gândim și la Carly. Oamenii aceia o torturaseră și o omorâseră pe mama ei. Nu știu ce-aș fi fost în stare să fac, dacă s-ar fi întâmplat vreo nenorocire cu Carly.

— Câți ani are Carly?

— Face doisprezece ani, în curând.

— Prin urmare, s-a născut înainte ca fratele meu să fugă în lume.

— Cred că avea cam șase luni, pe-atunci.

Încă un punct dureros. Ken avea o fetiță, dar mie nu-mi spusese nimic.

— De ce a ținut secret că avea o fetiță?

— Nu știu.

Până acum, înțelesesem logica tuturor acțiunilor, dar nu pricepeam ce era cu Carly. Îmi munceam mintea să mă dumiresc. Cu șase luni înainte ca el să dispară. Ce se întâmplase cu viața lui? Era exact în perioada în care fusese racolat de FBI. Să fie vreo legătură cu chestia asta? Îi era teamă lui Ken că prin acțiunile sale putea pune în pericol viața fetiței lui? Da, probabil, așa părea mai verosimil.

Mă pregăteam să mai pun o întrebare, ca s-o fac să povestească mai departe, când a sunat celularul meu. Squares, probabil. M-am uitat la identitatea apelantului. Nu, nu, nu era Squares. Dar am recunoscut numărul imediat. Katy Miller. Am apăsat pe buton și am pus telefonul la ureche.

— Katy?

— Oooo, nu, îmi pare rău, greșeală. Mai încercați o dată.

Frica, frica mă cuprindea iarăși. Oh, Doamne. Strigoiul. Am închis ochii.

— Dacă i-ai făcut vreun rău, să te ferească…

— Haide, Will, m-a întrerupt Strigoiul. Amenințările neputincioase sunt sub demnitatea ta.

— Ce vrei?

— Trebuie să stăm de vorbă, băiețaș.

— Unde e ea?

— Cine? Oh, te referi la Katy? Păi, sigur, e chiar aici.

— Dă-mi-o la telefon.

— Nu mă crezi, Will? Sunt rănit.

— Dă-mi-o la telefon, am repetat eu.

— Vrei dovada că trăiește?

— Da, așa ceva.

— Ce zici de asta atunci?! a susurat Strigoiul. Pot s-o fac să țipe, ca s-o auzi. Îți convine așa?

Am închis ochii.

— N-auzi, Will?

— Nu.

— Sigur? N-ar fi nicio problemă. Un urlet ascuțit, care să-ți zdruncine nervii. Ce zici?

— Te rog să n-o faci să sufere. Ea n-are nimic de-a face cu toată chestia asta.

— Unde ești acum?

— Pe Park Avenue South.

— Mai precis.

I-am indicat un loc, la vreo două străzi mai încolo.

— Trimit o mașină acolo în cinci minute. Urci când vine. S-a înțeles?

— Da.

— Și, Will, apropo!

— Ce e?

— Să nu suni pe nimeni. Să nu spui nimănui. Katy Miller are deja probleme mari cu gâtul, de la întâlnirea precedentă. Nici nu-ți închipui cât de

tentat sunt să văd dacă o mai doare. Hei, mai ești pe fir? a șoptit el.

— Da.

— Ține-te bine atunci. O să se isprăvească totul curând.

53.

Claudia Fisher a dat buzna în biroul lui Joseph Pistillo.

— Ce e? a zis Pistillo, ridicând capul.

— Raymond Cromwell nu a venit la raport.

Cromwell era agentul sub acoperire desemnat de ei pentru a-l dubla pe Joshua Ford, avocatul lui Ken Klein.

— Parcă păstram mereu legătura cu el prin stație.

— Au avut o întâlnire la firma lui McGuane. Nu putea să-și ia aparatura cu el acolo.

— Și de la întâlnirea aceea nu l-a mai văzut nimeni?

Fisher a confirmat, dând din cap.

— Același lucru e valabil și în cazul lui Ford. E dat dispărut și el.

— Doamne Sfinte.

— Spuneți, ce trebuie să fac acum?

Pistillo se ridicase deja în picioare și se foia prin încăpere.

— Mobilizează toți agenții disponibili. Facem razie la McGuane la firmă, chiar acum.

•

Mi se rupea sufletul s-o las singură pe Nora – mă obișnuisem deja cu numele –, dar cum să fac altfel? Simțeam că înnebunesc când mă gândeam că sadicul acela psihopat pusese laba pe Katy. Mi-am amintit cât de neputincios mă simțisem atunci când mă legase cu cătușele de pat, în timp ce nemernicul o ataca nemilos. Am închis ochii, încercând să revăd în minte imaginea aceea.

Nora a încercat să mă oprească, dar până la urmă a înțeles. Era un lucru pe care trebuia să-l fac. Sărutul nostru de la revedere a fost poate chiar

prea tandru. M-am smuls greu de lângă ea. Ochii mi se umpluseră iarăși de lacrimi.

— Să vii înapoi la mine, a spus ea.

I-am promis, după care am ieșit în fugă.

Mașina era un Ford Taurus negru, cu geamuri fumurii. Nu era decât șoferul înăuntru. Nu-l cunoșteam. Tipul mi-a dat o banderolă pentru ochi, cum primești în avion, dacă vrei să dormi, mi-a zis să mi-o pun și să stau lungit pe bancheta din spate. Am făcut cum îmi spusese. A pornit motorul și a demarat. Am profitat de răgazul acela ca să mă pot gândi. Știam multe lucruri acum. Nu tot, însă. Nu suficient. Dar mult. Și aveam toate motivele să cred că Strigoiul nu greșise: totul se va isprăvi curând.

Am trecut totul în revistă și iată concluzia parțială la care am ajuns: Acum unsprezece ani, Ken era implicat în niște activități ilegale cu vechii lui prieteni, McGuane și Strigoiul. Nu mai exista nicio îndoială în această privință. Ken greșise în acea perioadă, asta era clar. O fi fost el un erou pentru mine, dar sora mea, Melissa, a sesizat bine că, de fapt, Ken avea înclinații spre violență. Aș putea amenda un pic afirmația, spunând că era dornic de aventură, de viață trăită la maximum. Dar asta e doar o chestiune de nuanță.

La un moment dat, Ken a fost prins de autorități și a acceptat să îl demaște pe McGuane. Și-a riscat viața. A făcut joc dublu, lucrând sub acoperire. Avea aparatură de comunicare. Cumva, McGuane și Strigoiul au aflat acest lucru. Ken a fugit. A venit acasă, deși nu prea am înțeles de ce. N-am prea înțeles nici ce rol a avut Julie în toată schema asta. Din câte se știe, nu fusese nici ea acasă de peste un an de zile. A fost revenirea ei atunci doar o coincidență? Venise acasă doar fiindcă venise și Ken, și asta pentru că îl iubea, sau poate doar pentru că el era sursa ei de droguri? Iar Strigoiul o urmărise, știind că în felul acesta va putea da de urma lui Ken?

Iată tot atâtea întrebări, la care nu aveam încă răspuns.

Nu deocamdată, oricum.

În fine, cumva, Strigoiul i-a prins, probabil într-un moment cam delicat. A atacat. Ken a fost rănit, dar a reușit să fugă. Julie nu a fost la fel de norocoasă. Strigoiul voia să-i forțeze mâna lui Ken, așa că a înscenat totul astfel încât să pară că fratele meu era criminalul. Îngrozit că ar putea fi ucis sau mai rău, Ken a fugit în lume. Și-a luat prietena de suflet, pe Sheila Rogers, și pe fetița lor, Carly. După care au dispărut fără urmă toți trei.

Mi-am dat seama că în jurul meu se făcuse mai întuneric, deși aveam banderola aceea legată la ochi. Am auzit un fel de fâșâit. Intrasem într-un tunel. Putea fi Midtown, însă presupunerea mea era că ne aflam în Lincoln, îndreptându-ne spre New Jersey. Mă gândeam acum la Pistillo și la rolul lui în toată povestea asta. Pentru el chestiunea se rezuma la vechiul dicton „scopul scuză mijloacele”. În anumite situații, poziția lui într-o anchetă era de „mijloc”, „instrument”. Însă în cazul de față era implicat direct, personal. Nu era greu să sesizezi punctul lui de vedere. Ken era un ticălos. Făcuse un târg și, indiferent de motiv, îl încălcase, fugind. Liber la vânătoare pentru a-l prinde. Îl declară fugar din fața legii, ceea ce înseamnă că forțele polițienești din lumea întreagă pornesc pe urmele lui ca să-l prindă.

Trec anii. Ken și Sheila rămân împreună. Fiica lor, Carly, crește. Pe urmă, într-o bună zi, Ken este prins. Este adus înapoi în State, convins, îmi imaginez eu, că va fi spânzurat pentru uciderea lui Julie Miller. Dar autoritățile au știut de la bun început adevărul. Nu de-asta vruseseră să pună mâna pe el. Autoritățile vor să taie capul balaurului. McGuane. Iar Ken le poate fi încă de ajutor ca să li-l dea pe tavă.

Așa că fac iarăși un târg cu el. Ken se ascunde în New Mexico. Când se consideră că totul e în

ordine, vin înapoi din Suedia Sheila și Carly, ca să stea cu el. Dar McGuane este un inamic puternic. Află unde sunt ei. Trimite doi oameni acolo. Ken nu este acasă, dar cele două gorile o torturează pe Sheila, ca să afle amănunte despre el. Ken îi prinde asupra faptului, îi omoară, o pune în mașină pe iubita lui, grav rănită, și pe fetiță, după care fuge iarăși. O previne pe Nora, care se folosește de identitatea Sheilei, că autoritățile și McGuane vor fi pe urmele ei. E forțată și ea să dispară.

Cam asta era ceea ce știam eu deocamdată.

Mașina s-a oprit. Gata cu atâta pasivitate, mi-am zis eu. Dacă aveam de gând să mai scap cu viață din toată tevatura asta, trebuia să fiu mai ferm. Mi-am scos banderola de la ochi și m-am uitat la ceas. Drumul până aici durase un ceas. Pe urmă, m-am ridicat în șezut.

Ne aflam în mijlocul unei păduri dese. Pe jos, covor din ace de brad. Copacii erau verzi, cu ramuri bogate; multă vegetație. Vedeam acolo un mic turn de supraveghere, ca un fel de construcție din aluminiu instalată pe o platformă situată cam la vreo trei metri deasupra solului. Arăta ca o magazie de unelte supradimensionată, construită doar cu scop utilitar. Ca un obiectiv industrial lăsat în paragină. Rugina se instalase prin colțuri și în jurul ușii.

— Dă-te jos, a spus șoferul, întorcându-se spre mine.

M-am conformat. Rămăsesem cu ochii la structura aceea de metal. Am văzut cum se deschide ușa; dinăuntru a ieșit Strigoiul. Era îmbrăcat complet în negru, de parcă s-ar fi pregătit să urce pe scenă și să recite poezii la serbarea școlară. Mi-a făcut cu mâna.

— Bună, Will.

— Unde e? am întrebat eu.

— Cine?

— Termină cu tâmpeniile.

Strigoiul și-a încrucișat brațele.

— Măi, măi, a zis el, ia te uită ce soldățel viteaz avem noi aici!

— Unde e?

— Te referi la Katy Miller?

— Știi foarte bine că da.

Strigoiul a confirmat, dând din cap. Ținea ceva în mână. Un fel de funie. Un lasou, poate. Am încremenit.

— Ai remarcat și tu ce mult seamănă cu sora ei? Cum să rezist? Mă refer la gât. Gâtul acela frumos ca de lebădă. Deja mutilat…

— Unde e? am repetat, încercând să nu-mi tremure vocea.

— E moartă, Will, a zis el, clipind de câteva ori.

Am crezut că mi se face rău de la inimă.

— M-am plictisit tot așteptând…

Râdea. Sunetul avea ecou în liniștea din jur, sfârtecând aerul, jumulind frunzișul. Stăteam acolo, în picioare, înlemnit.

— Ho-ho, cătinel, băiețaș! a strigat el, arătând cu degetul spre mine. Glumeam, mă, Willie băiete. Mă amuzam și eu un pic. Katy e bine, n-a pățit nimic. Hai încoace, să te convingi singur, mi-a făcut el semn.

M-am repezit spre platformă, cu inima cât un purice. Scara era ruginită. M-am cățărat pe ea. Strigoiul râdea cu poftă. Mi-am făcut loc, împingându-l, și am deschis ușa de aluminiu spre hangarul dinăuntru. M-am întors spre dreapta.

Katy era acolo.

Îmi răsuna încă în urechi râsul Strigoiului. M-am dus repede spre ea. Ținea ochii deschiși; câteva șuvițe de păr îi căzuseră peste față. Vânătăile de pe gât viraseră spre un gălbui-mov. Era legată cu brațele de un scaun, dar, altminteri, nu părea rănită pe nicăieri.

M-am aplecat și i-am aranjat părul.

— Ești OK?

— Da, sunt bine, a spus ea.

Simțeam cum mă umplu de furie.

— Ți-a făcut ceva?

Katy Miller a scuturat din cap. Îi tremura vocea:

— Ce vrea de la noi?

— Te rog, lasă-mă pe mine să răspund la asta.

Ne-am întors amândoi spre Strigoi, care apăruse în ușă. Am văzut acum – pe jos era plin de cioburi de sticlă, într-un colț, un fișet vechi. Un laptop, cu capacul închis, în alt colț. Trei scaune de metal pliante, cum se folosesc la reuniunile școlare, desfăcute, cu picioarele pe podea. Pe unul dintre ele, ședea Katy. Strigoiul luă al doilea scaun și îmi făcu semn să-l iau pe cel din stânga lui. Am rămas în picioare. Strigoiul a oftat și s-a ridicat de pe scaun.

— Am nevoie de ajutorul tău, Will, a spus el. S-a întors spre Katy și a continuat: Și m-am gândit că prezența domnișoarei Miller aici, cu noi, în fine – zâmbetul acela sinistru i se lăți pe toată fața –, m-am gândit că ar putea funcționa ca un fel de stimulent.

— Dacă îi faci vreun rău, m-am zborșit la el, dacă îndrăznești măcar să ridici mâna…

Strigoiul nu s-a înfuriat. Nu s-a tras înapoi. A ridicat doar mâna brusc și m-a prins de bărbie. A fost ca o lovitură de cuțit. Un gâjâit urât mi-a ieșit pe buze. Parcă îmi înghițisem beregata. M-am clătinat pe picioare și m-am tras deoparte. Strigoiul nu s-a grăbit. S-a plecat mult și mi-a aplicat un upercut. M-a nimerit cu încheieturile degetelor drept în rinichi. Am căzut în genunchi, aproape paralizat de lovitură.

Se uita în jos, la mine.

— Începi să mă calci pe nervi cu atitudinea ta, Willie băiețaș.

Simțeam că o să vomit.

— Trebuie să luăm legătura cu fratele tău, a continuat el. De-asta te-am adus aici.

— Nu știu unde e, am zis eu, ridicând privirea.

Strigoiul a plecat de lângă mine, mutându-se în spatele scaunului pe care ședea Katy. Cu

delicatețe, aproape cu prea multă delicatețe parcă, și-a pus mâinile pe umerii ei. Katy a tresărit când a atins-o. Strigoiul și-a întins degetele arătătoare, pipăind-o pe vânătăile de pe gât.

— Îți spun adevărul, am insistat eu.

— Oh, te cred, te cred.

— Și-atunci ce mai vrei?

— Știu cum să dau de Ken.

— Ce?!

Eram complet derutat.

— Mai ții minte filmele alea vechi, cu fugari care lasă mesaje prin anunțurile de mică publicitate?

— Da, parcă.

Strigoiul zâmbea, încântat parcă de răspunsul meu.

— Așa a procedat și Ken. Sigur, la el e totul modern, în pas cu tehnica. Ken folosește un grup de discuții, pe Internet. Mai precis, lasă și primește mesaje la un grup numit *rec.music.elvis.* Cum ai dedus, probabil, e un grup de fani ai lui Elvis. Prin urmare, bunăoară, dacă avocatul vrea să ia legătura cu el, omul lasă o dată și o oră, pe care le postează cu un nume codificat. Ken va ști atunci când să intre IM cu numitul avocat.

— IM?

— „Instant message.” Cred că ai practicat și tu asta, deja. E ca o cameră de discuții privată. Imposibil de dibuit.

— Dar de unde știi toate astea?

A zâmbit din nou, mutându-și mâinile mai aproape de gâtul lui Katy.

— Culegere de informații, a spus el. Este unul dintre punctele mele forte.

Lăsase mâinile jos, trăgându-se un pic de lângă Katy. Am realizat că îmi ținusem respirația. A băgat mâna în buzunar și a scos iarăși funia aceea ca un lasou.

— Și atunci pentru ce ai nevoie de mine? am întrebat.

— Fratele tău nu vrea să se vadă cu avocatul lui, a spus Strigoiul. Presupun că simte capcana. Totuși, noi am mai fixat o întâlnire IM. Sperăm într-adevăr ca tu să-l poți convinge să se întâlnească cu noi.

— Și dacă nu reușesc?

A ridicat funia, care avea legat un mâner, în capăt.

— Știi ce e chestia asta?

N-am răspuns.

— E un lasou indian, a spus el, ca și cum s-ar fi pregătit să înceapă o prelegere. E folosit de *thuggee,* cunoscuți sub denumirea mai largă de „asasini silențioși", în India. Lumea tinde să creadă că secta asta a fost stârpită complet în secolul al XIX-lea. În fine, unii au totuși ceva îndoieli. E nevoie să mai continui, Will? a întrebat el, ridicând arma aceea primitivă și uitându-se spre Katy.

Am clătinat din cap.

— Își va da seama că e o cursă, am spus eu.

— Rolul tău e să-l convingi, și atât. Dacă dai greș – a ridicat privirea, zâmbind –, în fine, partea pozitivă a lucrurilor este că vei putea vedea nemijlocit cât a suferit Julie, când a murit.

Simțeam că îngheț de groază.

— O să-l omorâți, am zis eu.

— Oh, nu neapărat.

Știam că mințea, dar pe fața lui era o expresie înspăimântător de sinceră.

— Fratele tău a făcut înregistrări, a adunat informații incriminatoare. Dar nu le-a arătat încă celor de la FBI. Le-a ținut ascunse, în toți acești ani. Ăsta e un lucru bun. Dovedește cooperare și faptul că a rămas același Ken pe care îl știm și îl iubim noi. Și – aici, s-a oprit, gândindu-se la ceva – Ken are ceva ce mă interesează pe mine.

— Ce?

S-a eschivat, zicând:

— Uite care-i târgul: dacă ne predă tot ce are și promite că va dispărea din nou, putem continua ca până acum.

Minciună. Știam asta. Îl va omorî pe Ken. Ne va omorî pe toți. N-aveam nicio îndoială în această privință.

— Și dacă nu te cred?

A lăsat lasoul să cadă în jurul gâtului lui Katy. Fata a scos un țipăt. Strigoiul a zâmbit și s-a uitat în ochii mei:

— Chiar contează?

— Probabil că nu, am spus eu, înghițind anevoios, din cauza nodului care mi se pusese în gât.

— Probabil?

— Gata, cooperez.

A dat drumul lasoului, care a rămas atârnat de gâtul lui Katy, ca un oribil colier.

— Să nu te-atingi de el, a spus Strigoiul. Avem o oră. Petrece-o contemplând gâtul ei, Will. Și imaginează-ți.

54.

McGuane fusese luat prin surprindere.

Urmărea cum agenții federali luau cu asalt firma. Nu se așteptase la așa ceva. Da, Joshua Ford era un personaj important. Da, dispariția lui va ridica semne de întrebare, deși îl puseseră pe Ford s-o sune pe nevastă-sa și să-i spună că fusese solicitat în afara orașului, într-o „chestiune delicată”. Dar reacția aceasta în forță? Părea exagerată.

Nu conta. McGuane era întotdeauna pregătit. Petele de sânge fuseseră curățate cu ajutorul unui detergent special cu peroxid, astfel încât nici la testul cu lumină albastră nu putea apărea nimic. Se avusese grijă, de asemenea, de firele de păr și fibrele de țesătură, dar chiar dacă se găseau câteva din acestea, ce conta, de fapt?! Nu va nega că Ford și Cromwell au fost aici. Va admite bucuros acest lucru. Va recunoaște, de asemenea, că și plecaseră, pe urmă. Putea aduce și dovezi; oamenii lui din serviciul de pază înlocuiseră deja banda autentică, de la sistemul de supraveghere electronic, cu alta, modificată digital, pe care se vedea că atât Ford, cât și Cromwell plecaseră de la sediul firmei, de bunăvoie și pe picioarele lor.

McGuane a apăsat pe un buton, care ștergea și reformata automat fișierele din computer. Nu vor găsi nimic. Automat, McGuane a stocat informație prin e-mail. La fiecare oră, computerul trimitea un e-mail la un cont secret. În felul acesta, fișierele rămâneau salvate undeva în spațiul cibernetic virtual. Doar McGuane cunoștea această adresă. Putea extrage de-acolo informațiile, ori de câte ori voia.

S-a ridicat și și-a aranjat cravata, exact când Pistillo dădea buzna pe ușă, împreună cu Claudia

Fisher și alți doi agenți. Pistillo ținea arma îndreptată spre McGuane.

McGuane a desfăcut larg mâinile. Nu-i era frică. Nu le arăta niciodată că ți-e frică.

— Ce surpriză plăcută.

— Unde sunt? a zbierat Pistillo.

— Cine?

— Joshua Ford și agentul special Raymond Cromwell.

McGuane nici nu a clipit. Aha, deci așa se explica totul.

— Vrei să spui că domnul Cromwell e agent federal?

— Da, a lătrat Pistillo. Zi, unde e?

— În cazul ăsta, aș vrea să depun o plângere.

— Ce?

— Agentul Cromwell s-a prezentat aici drept avocat, a continuat McGuane, pe un ton extrem de calm. Am avut încredere în el, ca avocat. Am fost sincer cu el, presupunând că mă protejează relația privilegiată dintre avocat și client. Ca acum să aflu de la dumneata că e agent sub acoperire. Vreau să fiu asigurat că nimic din ce-am spus nu va fi folosit împotriva mea.

Pistillo era stacojiu la față.

— McGuane, spune, unde e?

— N-am nici cea mai mică idee. A plecat cu domnul Ford.

— Ce ai avut de discutat cu ei?

McGuane zâmbea.

— Pistillo, nu sunt obligat să-ți spun. Știi și dumneata la fel de bine. Întâlnirea noastră se încadrează în relația privilegiată avocat-client.

Pistillo abia se abținea să nu apese pe trăgaci. Țintea spre mutra lui McGuane. Dar McGuane nu lăsa să se vadă nimic. Pistillo a coborât arma.

— Scotociți peste tot, a lătrat el. Confiscați și etichetați orice obiect. Pe el, puneți-l sub arest.

McGuane i-a lăsat să-i pună cătușe la mâini. Nu voia să le spună despre banda de la sistemul

electronic de supraveghere a clădirii. Treaba lor, să descopere singuri. Impactul va fi cu atât mai mare. Totuși, în timp ce agenții federali îl târau afară, realiza că nu era de bun augur. Nu-l deranja să fie bruftuluit un pic de polițai – cum s-a menționat mai devreme, nu era la primul agent federal pe care îl omora –, însă ceva îl făcea să se întrebe, de data asta, dacă nu omisese totuși vreun detaliu, nu se expusese involuntar, dacă, în fine, nu făcuse poate o greșeală majoră care putea să-l coste totul.

55.

Strigoiul a ieșit afară, în pădure, lăsându-mă singur cu Katy. Ședeam pe scaunul acela, holbându-mă la lasoul din jurul gâtului ei. Treaba asta avea efectul scontat. Da, voi coopera. Nu voi risca sub nicio formă ca funia aceea să se strângă în jurul gâtului copilei acesteia speriate.

— O să ne omoare, a spus Katy, uitându-se la mine.

Nu fusese o întrebare. Era adevărat, desigur, dar eu tot am negat. I-am promis că va fi bine cu ea, că eu voi găsi o soluție să scăpăm de-acolo, dar nu cred că i-am putut domoli neliniștile. Nici nu era de mirare! Gâtul mă durea mai puțin, dar pumnul pe care îl încasasem în rinichi făcea încă ravagii. M-am uitat în jur, prin încăpere.

Gândește, Will. Și gândește repede.

Știam ce avea să urmeze. Strigoiul mă va pune să fixez o întâlnire. În momentul în care Ken va veni, vom fi morți toți. M-am gândit bine la asta. Va trebui să încerc să-l previn pe fratele meu. Să încerc, poate, să folosesc un fel de cod.

Singura noastră speranță era ca fratele meu să intuiască până la urmă că i se întindea o cursă și să-i ia el prin surprindere pe ei. Dar trebuia să las deschise mai multe variante. Adică, trebuia simultan să găsesc o cale de a ieși de-aici, oricum ar fi, chiar dacă ar însemna să mă sacrific, pentru a o salva pe Katy. Va apărea o posibilitate, o greșeală. Trebuia să fiu pregătit s-o exploatez.

— Eu știu unde suntem, a șoptit Katy.

— Unde?

— Suntem la bazinul de apă din South Orange. Pe vremuri, veneam aici și beam apă. Nu e departe de Hobart Gap Road.

— Cât exact e până acolo?

— Vreun kilometru jumătate, poate.

— Știi drumul? Adică, dacă încercăm să fugim până acolo, ai putea să te descurci ca să nimerim repede?

— Așa cred, a spus ea, după care, confirmând din cap: Da, da, sigur, știu drumul.

OK, bun. Iată un punct rezolvat. Nu era cine știe ce, dar oricum reprezenta un început. M-am uitat afară, prin ușa deschisă. Șoferul era rezemat de mașină, Strigoiul stătea în picioare, cu mâinile la spate. Ba se ridica pe vârfurile picioarelor, ba se lăsa pe toată talpa. Privea undeva în sus, de parcă s-ar fi uitat la niște păsărele. Șoferul și-a aprins o țigară. Strigoiul era nemișcat.

Mi-am plimbat privirile repede pe podea și am găsit ceea ce căutam – o bucată mare de sticlă spartă. M-am uitat din nou afară. Nu, niciunul nu privea înspre noi. Și atunci m-am furișat în spatele scaunului lui Katy.

— Ce faci? a șoptit ea.

— Te dezleg, tai sfoara.

— Ai înnebunit? Dacă te vede…

— Trebuie să încercăm ceva, spusei eu.

— Dar… Și dacă mă dezlegi, pe urmă ce facem?

— Nu știu, am recunoscut eu. Dar fii pregătită. Nu se poate să nu apară ocazia. Și atunci încercăm să scăpăm. Trebuie să profităm de clipa aceea.

Am apăsat marginea rugoasă a spărturii pe sfoară și am început să o mișc înainte și înapoi. Funia se deșira deja. Dar mergea greu. Am iuțit ritmul. Funia a început să cedeze, fibră după fibră.

Tăiasem aproape funia pe jumătate, când am simțit că se clatină platforma. M-am oprit. Cineva urca scara. Katy a scos un scâncet. M-am tras imediat de lângă ea și am ajuns la loc, pe scaun, exact când intra Strigoiul. S-a uitat la mine.

— Gâfâi, Willie băiețaș?

Am împins bucata de sticlă spartă la spate, pe scaun, punându-mi-o aproape sub fund. Strigoiul

se încrunta la mine. Eu nu spuneam nimic. Îmi crescuse pulsul. Strigoiul s-a uitat spre Katy. Ea a încercat să-l sfideze cu privirea. Cât curaj avea fata asta! Dar când am întors capul spre ea, m-a cuprins iar groaza.

Funia deșirată era exact la vedere.

Strigoiul a mijit ochii.

— Hei, hai să facem odată treaba aia, am spus eu.

Suficient cât să-i distrag atenția. Strigoiul s-a întors brusc spre mine. Katy și-a mișcat un pic mâinile, reușind să acopere cumva bucata de sfoară roasă. Nu prea eficient, dacă Strigoiul se uita mai atent. Dar în fine, poate suficient, oricum. Strigoiul a așteptat un pic, după care s-a dus spre laptop. Pentru o secundă – o secundă infinit de mică – a stat cu spatele la mine.

Acum, mi-am zis eu.

Voiam să țâșnesc și, folosind bucata de sticlă spartă ca pe-o măciucă, să-i trag una în ceafa Strigoiului. Am calculat repede. Eram cumva prea departe? Probabil. Și ce făceam cu șoferul? Dacă era înarmat? Chiar mă încumetam eu…?

În clipa aceea, Strigoiul s-a răsucit subit spre mine. Momentul, dacă se putea numi așa, trecuse.

Computerul era deja pornit. Strigoiul a tastat ceva. A intrat online, a mai apăsat pe niște taste și pe ecran a apărut un text. A zâmbit spre mine și a zis:

— Hai să stai de vorbă cu Ken.

Mi s-a pus un bolovan în stomac. Strigoiul a mai scris ceva, a dat „enter”, iar în clipa aceea am văzut pe ecran:

EȘTI ACOLO?

Asta scrisese. Așteptam. Răspunsul a venit aproape imediat.

DA.

Strigoiul a zâmbit.

— Ah, Ken.

Și a mai scris ceva. Iar „enter”.

SUNT WILL. ÎMPREUNĂ CU FORD.

A urmat o lungă pauză.

SPUNE-MI CUM O CHEMA PE FATA CU CARE ȚI-AI DAT ÎNTÂLNIRE PRIMA OARĂ?

Strigoiul s-a întors spre mine.

— Exact cum mă așteptam, vrea să te verifice. Vrea dovada că ești tu, într-adevăr.

N-am spus nimic, dar mintea îmi lucra frenetic.

— Știu la ce te gândești, a continuat el. Vrei să-l previi cumva. Vrei să-i dai un răspuns care să fie pe-aproape de cel adevărat.

Și s-a dus imediat la Katy. A apucat mânerul lasoului. Și a tras doar un pic de tot. Dar funia s-a strâns în jurul gâtului ei.

— Uite care-i învoiala noastră, Will. Vreau să te ridici în picioare. Vreau să te duci la computer și să tastezi răspunsul corect. Eu țin funia pregătită, strângând din ce în ce mai tare. Dacă te ții de prostii – dacă doar bănuiesc că încerci să-mi tragi clapa – voi continua să strâng, până o omor. Ai priceput?

Am confirmat, dând din cap.

El a mai strâns un pic lasoul. Katy a scos un sunet.

— Du-te, a zis el.

M-am grăbit spre ecran. Mintea mi-era parcă amorțită de frică. Strigoiul avea dreptate. Încercasem să născocesc o minciună plauzibilă, ceva ca să-l avertizez. Dar nu puteam. Nu acum. Am pus degetele pe tastatură și am scris:

CINDI SHAPIRO.

Strigoiul a zâmbit.

— Pe bune? Măi, Will, ce bucățică dată naibii era fata asta. Sunt impresionat, pe cuvânt.

A dat drumul la lasou. Katy a răsuflat din rărunchi. Strigoiul a venit la computer. Eu m-am uitat în spate, spre scaunul meu. Bucata de sticlă spartă era foarte la vedere. M-am dus repede spre scaun. Așteptam să vină răspunsul.

DU-TE ACASĂ, WILL.

Strigoiul se freca pe față.

— Interesant răspuns, a zis el, reflectând. Unde ai ieșit atunci cu ea?

— Ce?

— Cu Cindi Shapiro. Unde ați făcut-o, la ea acasă, la tine, unde?

— La petrecerea de bar mitzvah a lui Eric Frankel.

— Și Ken știe asta?

— Da.

Strigoiul zâmbea. Pe urmă, a tastat așa:

M-AI VERIFICAT. ACUM E RÂNDUL TĂU. UNDE AM FĂCUT-O ATUNCI CU CINDI?

Altă pauză lungă. Stăteam ca pe ace, acolo, pe scaunul metalic. Bun raționamentul. Strigoiul fusese abil, deplasând un pic centrul de greutate, cum s-ar spune. Dar, cel mai important, într-adevăr, era faptul că nici noi nu știam dacă interlocutorul nostru era Ken sau nu. Răspunsul pe care îl vom primi va lămuri cumva lucrurile.

Au trecut treizeci de secunde. După care:

DU-TE ACASĂ, WILL.

Strigoiul a mai tastat ceva:

TREBUIE SĂ VORBESC CU TINE.

O pauză mai lungă. Și apoi, în sfârșit:

LA FRANKEL. LA BAR MITZVAH. DU-TE ACASĂ ACUM.

Ce emoție! Vasăzică, era Ken, într-adevăr.

M-am uitat spre Katy. Ne-am privit în ochi. Strigoiul scria iar:

TREBUIE SĂ NE ÎNTÂLNIM.

Răspunsul a venit repede:

NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI.

TE ROG. E IMPORTANT.

DU-TE ACASĂ, WILL. E PERICULOS.

UNDE EȘTI?

CUM AI DAT DE FORD?

— Hm, a făcut Strigoiul, gândindu-se câteva clipe, după care a scris: PISTILLO.

Din nou, o pauză lungă.

AM AFLAT DE MAMI. A SUFERIT MULT?

Strigoiul nu m-a mai consultat aici, scriind din proprie inițiativă:

DA.

CE FACE TATI?

NU PREA BINE. TREBUIE SĂ NE VEDEM CU TINE.

Altă pauză.

NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI.

PUTEM SĂ TE AJUTĂM.

MAI BINE SĂ NU VĂ BĂGAȚI.

Strigoiul s-a uitat la mine:

— Ce zici, încercăm să-l ademenim cu viciul lui preferat?

Habar n-aveam la ce se referea, dar l-am văzut scriind:

PUTEM SĂ-ȚI FACEM ROST DE BANI. N-AI NEVOIE?

BA DA, WILL. DAR VA TREBUI SĂ FIE PRIN TRANSFER ÎN STRĂINĂTATE.

După care, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Strigoiul a scris:

TREBUIE NEAPĂRAT SĂ NE VEDEM.

TE IUBESC, WILL. DU-TE ACASĂ.

Și din nou, ca și cum s-ar fi cuibărit în mintea mea, Strigoiul a tastat:

STAI UN PIC.

ÎNCHID ACUM, FRĂȚIOARE. NU TE ÎNGRIJORA.

Strigoiul a răsuflat adânc.

— Nu ține, a zis el.

După care s-a grăbit să scrie:

DACĂ ÎNCHIZI ACUM, KEN, FRATELE TĂU VA MURI.

O pauză. Apoi:

CINE E ACOLO?

Strigoiul a zâmbit:

GHICEȘTE DIN PRIMA. INDICIU: CASPER PRIETENOSUL.

Nicio pauză de data asta.

LASĂ-L ÎN PACE, JOHN.

NU CRED.

EL N-ARE NICIUN AMESTEC.

ȘTII CĂ N-AR TREBUI SĂ TE JOCI CU SIMPATIILE MELE. TE-ARĂȚI LA FAȚĂ, ÎMI DAI CE VREAU DE LA TINE, NU-L OMOR.

ÎNTÂI ÎI DAI DRUMUL. PE URMĂ, ÎȚI DAU CE VREI DE LA MINE.

Strigoiul râdea, bătând repede în taste:

OH, TE ROG. ÎN CURTE, KEN. ȚII MINTE CURTEA, PRECIS. ÎȚI DAU TREI ORE CA SĂ AJUNGI ACOLO.

IMPOSIBIL. NICI MĂCAR NU SUNT PE COASTA DE EST.

— Rahat, a mormăit Strigoiul, după care s-a repezit să scrie:

ATUNCI, FĂ BINE ȘI GRĂBEȘTE-TE. TREI ORE. DACĂ NU AJUNGI, TAI UN DEGET ȘI ÎNCĂ UN DEGET LA FIECARE JUMĂTATE DE CEAS. PE URMĂ, TREC LA DEGETELE DE LA PICIOARE. DUPĂ CARE, ÎMI FOLOSESC FANTEZIA. ÎN CURTE, KEN. TREI ORE.

Strigoiul s-a deconectat. A închis laptopul, trântind capacul, și s-a ridicat în picioare.

— Bine, a spus el, zâmbind. Eu zic că a mers destul de bine, nu?!

56.

Nora l-a sunat pe Squares, pe celular. I-a relatat succint împrejurările legate de dispariția ei. Squares a ascultat, fără s-o întrerupă, în timp ce venea cu mașina spre locul unde se afla ea. S-au întâlnit în față la clădirea Metropolitan Life, pe Park Avenue.

Nora s-a suit în microbuz și l-a îmbrățișat pe Squares. Îi părea bine să fie din nou în mașina cu care salvau copiii străzii.

— Nu putem suna la poliție, a spus Squares.

Nora a încuviințat din cap.

— Da, Will a fost ferm în această privință.

— Și atunci ce naiba facem?

— Nu știu. Dar sunt foarte speriată, Squares. Fratele lui Will mi-a povestit de toți indivizii ăștia. Or să-l omoare, precis.

Squares își muncea creierii, încercând să găsească o soluție.

— Cum comunici cu Ken?

— Printr-un grup de discuții, pe Internet.

— Hai să-i dăm un mesaj. Poate are el vreo idee.

•

Strigoiul se ținea la distanță.

Intram în criză de timp. Continuam să fiu pe fază. Dacă apărea o portiță, orice posibilitate, eram decis să risc, ca să putem scăpa de-acolo. Palmasem bucata de sticlă spartă și studiam ceafa Strigoiului. Repetam în gând posibilul scenariu. Încercam să apreciez ce mișcare defensivă ar fi putut face Strigoiul și cum urma s-o parez. Unde, mă întrebam eu, unde avea arterele? Unde era cel mai vulnerabil, unde avea pielea mai moale?

M-am uitat spre Katy. Se ținea bine, rezista. M-am gândit din nou la ceea ce-mi spusese Pistillo,

cât de categoric fusese când îmi ceruse să n-o mai implic pe Katy în toată povestea asta. Avusese dreptate. Era greșeala mea. Când m-a rugat atunci, la început, s-o ajut, ar fi trebuit s-o refuz. Îi pusesem viața în pericol. Faptul că încercasem într-adevăr s-o ajut, că înțelegeam mai bine decât mulți dorința ei disperată de a se ajunge odată la închiderea cazului, de a se afla adevărul cu privire la uciderea lui Julie, conta prea puțin; vina continua să-mi aparțină.

Trebuia să găsesc o modalitate de a o salva.

M-am uitat din nou la Strigoi. Se holba la mine. Nici n-am clipit.

— Las-o să plece, i-am zis eu.

A simulat un căscat.

— Sora ei a fost bună cu tine.

— Ei, și?

— Nu ai niciun motiv să-i faci rău.

Strigoiul a ridicat palmele și, pe tonul acela al lui mai mult susurat, a zis:

— Cine a pomenit de motive aici?

Katy a închis ochii, iar eu am preferat să mă opresc. Nu făceam decât să agravez situația. M-am uitat la ceas. Mai erau două ore. „Curtea” era locul unde fumătorii de iarbă obișnuiau să se adune după școală. Nu erau mai mult de zece kilometri de-aici. Știam de ce îl alesese Strigoiul. Terenul era ușor de supravegheat. Un spațiu ținut închis, mai ales în lunile de vară. Iar, odată ce intrai acolo, puține șanse să mai ieși teafăr și viu.

A sunat celularul Strigoiului. Se uita la aparat, de parcă până atunci nu-l mai văzuse. Pentru prima oară, am sesizat pe fața lui o expresie de ușoară derută. M-am încordat, deși n-am îndrăznit să trec la atac cu sticla spartă. Nu încă. Dar trebuia să fiu pregătit.

A apăsat pe buton și a dus telefonul la ureche:

— Zi, a spus el.

Asculta. Mă uitam la fața lui lipsită parcă de culoare. Era calm, dar totuși simțeam că se

întâmpla ceva. Clipea mai des. Se uita tot timpul la ceas. Timp de două minute n-a scos niciun cuvânt. După care:

— Vin. Am plecat.

S-a ridicat și a venit spre mine, aplecându-se spre urechea mea.

— Dacă te clintești de pe scaunul ăsta, o să mă implori s-o ucid mai repede, mi-a șoptit el. Ai priceput?

Am confirmat, cu o mișcare din cap.

Strigoiul a ieșit, închizând ușa. Înăuntru era întuneric. Începea să se lase seara, lumina strecurându-se cu greu prin frunzișul des. Nu existau ferestre în partea din față, așa că nu aveam cum să știu ce făceau, afară.

— Ce se întâmplă? a șoptit Katy.

Am dus degetul la buze, ciulind urechile. Un motor de mașină, o mașină care demara. M-am gândit la amenințarea lui. Să nu care cumva să îndrăznesc să mă ridic de pe scaun. Cu o persoană ca Strigoiul, era de preferat să te supui, dar, pe de altă parte, oricum intenționa să ne omoare. M-am aplecat mult din talie și m-am lăsat jos de pe scaun. Cea mai lină mișcare cu putință.

M-am uitat spre Katy, dându-i de înțeles din priviri să nu spună nimic. A încuviințat din cap.

Am rămas cât mai lipit de podea și m-am târât prudent spre ușă. Dacă n-ar fi fost plin de cioburi pe jos, m-aș fi lăsat pe burtă, stil gherilă. Înaintam încet, având grijă să nu mă tai.

Când am ajuns la ușă, am pus capul pe podea și m-am uitat prin crăpătura de jos. Am văzut mașina îndepărtându-se. Am încercat să prind un unghi mai bun, dar mi-era greu. M-am ridicat în șezut și mi-am lipit ochiul de o fantă laterală. Se vedea și mai prost așa. Fanta aceea era minusculă. M-am ridicat un pic și *bang*, uite-l.

Șoferul.

Dar unde era Strigoiul?

Am făcut repede niște calcule. Doi oameni, o singură mașină. Mașina pleacă. Nu sunt prea tare la matematică, dar asta însemna că nu putea rămâne decât un singur om. M-am întors spre Katy, șoptind:

— A plecat.

— Ce?

— Șoferul e aici. Strigoiul a plecat cu mașina.

M-am deplasat înapoi spre scaun și am luat bucata aceea mare de sticlă spartă. Pășind cât mai ușor cu putință, de teamă ca structura metalică să nu se clatine vizibil, m-am dus la scaunul de care era legată Katy. Și m-am apucat să tai sfoara.

— Ce-o să facem pe urmă? a șoptit ea.

— Ai zis că știi cum se poate ajunge la șosea. O să fugim.

— Se întunecă.

— De-asta o și facem acum.

— Tipul de-afară, a spus ea. Poate că e înarmat.

— Posibil, dar crezi că-i mai bine dacă stăm aici și așteptăm să vină Strigoiul?

Katy a scuturat din cap.

— Dar de unde știm că n-o să se întoarcă chiar acum?

— Nu știm.

Funia s-a rupt. Katy era liberă. Își freca încheieturile mâinilor, unde o strânsese sfoara.

— De-acord? am zis eu.

S-a uitat la mine, iar în clipa aceea mi-am dat seama că poate așa mă uitam și eu pe timpuri la Ken, cu o expresie în care se contopeau speranța, venerația și încrederea. Încercam să par viteaz, deși n-am avut niciodată stofă de erou. Katy a încuviințat din cap. Da. Era de acord.

În spate, exista o singură fereastră. Planul meu era să o deschidem, să ieșim afară pe-acolo și pe urmă să ne strecurăm prin pădure. Trebuia să nu facem zgomot, dar, dacă totuși tipul auzea ceva, planul era să o luăm la fugă. Contam pe faptul că șoferul ori era neînarmat, ori nu avea voie să ne

rănească grav. Se gândeau precis că fratele meu va fi precaut, așa că era preferabil să ne țină pe noi în viață – în fine, pe mine, oricum –, pe post de momeală pentru Ken.

Sau poate nu era așa.

Fereastra era înțepenită. Am tras, am împins, degeaba. Fusese vopsită pe deasupra, cu toc cu tot, acum o mie de ani, probabil. Nicio șansă s-o deschidem.

— Și acum? a întrebat Katy.

Eram încolțit. Ca un șobolan prins în cursă. Mă uitam la Katy. Mă gândeam la ceea ce-mi spusese Strigoiul, că nu fusesem în stare s-o ocrotesc pe Julie. Nu voiam ca așa ceva să se mai repete acum, cu sora ei. Nu, exclus.

— Nu există decât o singură ieșire de-aici, am spus eu.

Și m-am uitat spre ușă.

— O să ne vadă.

— Poate că nu.

Mi-am lipit ochiul de crăpătura dintre marginea laterală a ușii și toc. Soarele apunea. Umbra punea stăpânire pe pădure. Îl vedeam pe șofer, așezat pe o buturugă. Vedeam vârful aprins al țigării, un reper constant în întunecimea tot mai deasă de-afară.

Stătea cu spatele.

Am vârât măciuca de sticlă spartă în buzunar. I-am făcut semn lui Katy, mișcând palma în jos, să se aplece. Am întins mâna spre clanță. Ușa a scârțâit un pic, când s-a deschis. M-am oprit, privind afară. Șoferul tot nu se uita spre noi. Trebuia să risc. Am deschis ușa ceva mai mult. Nu mai scârțâia. Pe urmă, m-am oprit. Puteam să ne strecurăm foarte bine afară și cu ușa doar întredeschisă.

Katy a ridicat privirea spre mine. Am confirmat, dând din cap. S-a fofilat afară, pe ușă. M-am aplecat și am procedat la fel. Eram amândoi afară

acum. Întinși pe burtă, pe platformă. Complet expuși. Am închis ușa.

Tipul tot nu s-a întors.

OK, pasul următor: cum să ne dăm jos de pe platformă. Nu puteam folosi scara. Era prea la vedere. I-am făcut semn lui Katy să vină după mine. Ne-am târât pe burtă spre partea laterală. Platforma era din aluminiu, ceea ce ne ușura sarcina. Alunecam, practic, fără zgomot de frecare, fără să ne înțepe vreo așchie.

Am ajuns așa pe partea laterală a magaziei. Dar, când să dăm colțul, am auzit un zgomot, ca un fel de huruit.

Și pe urmă a căzut ceva. Am înlemnit. Cedase o grindă de sub platformă. Întreaga construcție se legăna.

— Ce mama naibii…? a făcut șoferul.

Noi ne-am făcut una cu planșeul de metal. Am tras-o pe Katy spre mine, fiind acum amândoi pe partea laterală a magaziei. N-avea cum să ne vadă din poziția asta. Auzise zgomotul. Se uita. Ușa închisă, pe platformă aparent nimeni.

— Ce naiba faceți voi doi acolo înăuntru? a zbierat el.

Noi ne țineam respirația. Am auzit foșnet de frunze uscate, călcate sub talpă. Eram pregătit pentru eventualitatea asta. Îmi făcusem deja un plan. Mi-am luat inima în dinți. El a zbierat din nou.

— Ce naiba faceți voi doi…?

— Nimic, am strigat și eu, cu gura lipită de peretele magaziei, sperând ca vocea mea să sune suficient de înăbușit, încât să-l fac să creadă că eram înăuntru.

Trebuia să risc, n-aveam de ales. Dacă n-aș fi răspuns, era limpede că s-ar fi dus să verifice.

— Magazia asta e de tot rahatul, am mai zis eu. Se tot mișcă sub noi.

Tăcere.

Ne țineam răsuflarea amândoi. Katy se lipise de mine. O simțeam cum tremură. Am bătut-o ușor pe spate, ca s-o mai îmbărbătez. Da, o să fie bine. Sigur, n-am pățit nimic. Ciuleam urechile, încercând să deslușesc, eventual după zgomotul pașilor, direcția în care mergea. Dar nu mai auzeam nimic. M-am uitat la Katy, îndemnând-o din priviri să se târască în continuare, spre partea din spate a construcției. A ezitat, dar nu pentru mult timp.

Noul meu plan era să ne dăm drumul în jos, pe stâlpul din spate. Ea, prima. Dacă tipul auzea ceva, ceea ce părea perfect posibil, mai aveam un plan de urgență și pentru eventualitatea asta.

I-am arătat drumul. Ea a încuviințat din cap, cu siguranță în ochi acum, și s-a dus spre stâlp. Și-a dat drumul în jos, ținându-se de stâlp cu mâinile și cu picioarele, cum fac pompierii. Platforma s-a înclinat iarăși. Mă uitam neputincios cum se legăna cu mine cu tot. Din nou un fel de huruit-pârâit, mai sonor de data asta. Am văzut un șurub desprins.

— Ce…?

Dar, de data asta, șoferul nu s-a mai sinchisit să strige la noi. Venea direct. Ținându-se bine de stâlp, Katy se uita în sus spre mine.

— Sări și fugi! am strigat eu.

Și-a dat drumul de la înălțime și a căzut jos, pe pământ. După ce a aterizat, s-a uitat înapoi spre mine, așteptând.

— Fugi! am strigat eu din nou.

— Stai pe loc sau trag! a zbierat bărbatul.

— Fugi, Katy!

Mi-am azvârlit picioarele peste marginea platformei și m-am aruncat. Am aterizat destul de rău. Mi-aduc aminte că am citit undeva că e bine să aterizezi cu genunchii pliați și să te rostogolești. Așa am făcut și eu. M-am rostogolit până am nimerit într-un copac. Când m-am ridicat, tipul venea spre noi. Să fi rămas vreo cincisprezece

metri, poate, între el și noi. Avea fața schimonosită de furie.

— Dacă nu stați pe loc, vă omor.

Dar nu avea nicio armă în mână.

— Fugi! i-am strigat eu iarăși lui Katy.

— Dar…, a zis ea.

— Vin și eu după tine! Du-te!

Știa că mințeam. Acceptasem asta ca parte din planul inițial. Treaba mea era acum să-l opresc pe adversar – să-l țin în loc suficient, cât să aibă timp Katy să scape.

Katy șovăia, nefiind de acord să mă sacrific eu, ca ea să poată fugi. Tipul ne prinsese aproape din urmă.

— Du-te după ajutoare! am îndemânat-o eu. Fugi!

M-a ascultat, până la urmă, alergând peste rădăcinile de copaci ieșite în afară, printre bălăriile înalte. Mă pregăteam deja să bag mâna în buzunar, când tipul mi-a tras un pumn, de-am văzut stele verzi, dar tot am reușit să-l prind cu brațele, voinicește. Ne-am rostogolit amândoi. Și despre chestia asta citisem undeva. Aproape orice încăierare se sfârșește printr-o trântă. În filme, bătăușii își trag pumni, după care ajung pe jos. În viața reală, oamenii bagă capul între umeri, îl înșfacă pe adversar și se încaieră, corp la corp. Mă rostogoleam cu el cu tot, mai încasând câte o lovitură, dar încercând tot timpul să mă concentrez la sticla ciobită din mână.

Îl țineam bine, cu brațele, și strângeam cât puteam eu de tare, deși știam că nu-l durea probabil prea rău. Ce mai conta? Oricum, îl țineam măcar în loc. Fiecare secundă era importantă. Katy avea nevoie de un avans. Mă sforțam să rezist. Tipul se zbătea și el. Dar eu tot nu-i dădeam drumul.

Atunci a fost momentul când mi-a tras un cap în bot.

S-a dat un pic înapoi și m-a trosnit rău cu fruntea. Era prima oară când luam un cap în gură, așa că habar n-aveam ce rău doare! Era ca și cum primisem un șut cu mingea drept în cap. Mi-au dat lacrimile. Mi-a pierit tot rânjetul. Am căzut ca o cârpă. Tipul s-a arcuit ca să-mi mai ardă una, dar nu știu ce reacție instinctivă m-a împins să mă feresc, și m-am făcut ghem. Tipul s-a ridicat în picioare. A vrut să mă lovească în coaste cu tălpile.

Dar era rândul meu acum.

Mi-am luat avânt. L-am lăsat să lovească, dar i-am prins piciorul din zbor, înainte să nimerească în burta mea. Cu cealaltă mână, i-am înfipt sticla spartă în pulpa dolofană. A tras un urlet, când ciobul i-a intrat adânc în carne. Un urlet cu ecou prelung. Păsărelele s-au risipit. Am tras sticla afară din tăietură și l-am mai împuns o dată, de data asta ceva mai sus. Sânge cald, pe mână.

Omul s-a prăbușit jos, zvârcolindu-se ca peștele pe uscat.

Mă pregăteam să-l mai lovesc o dată, dar mi-a zis:

— Te rog. Pleacă!

M-am uitat la el. Piciorul îi atârna inert. Un membru inutil, acum. Omul nu mai reprezenta o amenințare pentru noi. Cel puțin nu acum. Nu eram un ucigaș. Oricum, nu încă. În plus, pierdeam timpul. Strigoiul putea reveni din clipă în clipă. Trebuia să reușim să fugim până atunci.

Așa că m-am răsucit pe călcâie și am fugit.

După vreo douăzeci de metri, am privit în spate. Nu, tipul nu mă urmărea. Se căznea să se târască. Am început să alerg din nou, când am auzit-o pe Katy, strigând:

— Will, sunt aici!

M-am întors și am zărit-o.

— Hai, ăsta-i drumul, a spus ea.

Am alergat fără oprire. Crengile ne biciuiau pe față. Ne împiedicam de rădăcinile noduroase, dar reușeam de fiecare dată să nu cădem. Katy nu

exagerase cu nimic. În cincisprezece minute, ieșeam din pădure, la șosea. Hobart Gap Road.

•

Când Will și Katy au ajuns pe șosea, Strigoiul era acolo.

Îi urmărea de la distanță. Pe urmă, a zâmbit și s-a suit la loc în mașină. S-a dus înapoi, în pădure, și a făcut curat. Era mult sânge. Nu se așteptase la așa ceva. Da, Will Klein continua să-l surprindă și să-l impresioneze.

Ăsta era un lucru bun.

După ce a terminat, Strigoiul s-a dus cu mașina pe South Livingston Avenue. Nici urmă de Will sau Katy. Asta era OK. S-a oprit la cutia poștală de pe Northfield Avenue. A ezitat un pic, după care a dat drumul pachetului înăuntru, prin fanta specială.

Gata.

Strigoiul a luat-o pe Northfield până la Route 280, iar apoi la nord, pe Garden State Parkway. Nu va mai dura mult acum. Se gândea cum începuse totul, și cum trebuia să se termine. Se gândea la McGuane, la Will, la Katy, la Julie și la Ken.

Dar, mai presus de toate, se gândea la legământul lui și la motivul pentru care venise, de fapt, înapoi.

57.

S-au întâmplat multe în următoarele cinci zile.

După ce am reușit să fugim, eu și Katy am contactat autoritățile, desigur. I-am condus pe polițiști la locul unde fusesem închiși. Nu mai era nimeni acolo. Magazia era goală. Investigațiile au scos la iveală urme de sânge, lângă locul unde îl înjunghiasem pe tip în picior. Dar, în rest, nu s-au găsit urme pe sol, nici fire de păr. Niciun fel de indiciu. Dar, de fapt, realitatea era că nici nu mă așteptasem la altceva. Și nici nu eram sigur că mai conta.

Aproape se terminase totul.

Philip McGuane a fost arestat pentru uciderea unui agent federal sub acoperire, pe nume Raymond Cromwell, și a unui renumit avocat, pe nume Joshua Ford. De data asta, totuși, a fost reținut, fără posibilitatea de a fi eliberat pe cauțiune. Când m-am întâlnit cu Pistillo, avea în ochi licărirea omului care izbutise în fine să-și atingă scopul, să-și potolească demonii din suflet, să bea până la fund paharul răzbunării, în fine, cum vi se pare vouă că sună mai bine.

— Buboiul a plesnit în fine, mi-a zis Pistillo, poate cam prea vesel. L-am prins pe McGuane sub învinuirea de omor. Operațiunea stă să coacă, în sfârșit.

L-am întrebat cum reușiseră să pună mâna pe el. De data asta, Pistillo a fost bucuros să-mi poată povesti totul pe îndelete.

— McGuane a măsluit o înregistrare de la sistemul electronic de supraveghere, în care agentul nostru apărea părăsind clădirea. Banda asta era așa-zisul lui alibi. Trebuie să recunosc că falsul era impecabil. Bun, nici nu-i greu cu o tehnologie

digitală de ultimă oră – în fine, cel puțin așa zicea tipul de la laboratorul nostru.

— Și ce s-a întâmplat, deci?

Pistillo zâmbea.

— Am primit altă bandă, prin poștă. Expediată din Livingston, New Jersey, dacă poți crede așa ceva. Înregistrarea autentică. Pe ea, se văd doi tipi târând un cadavru, într-un ascensor privat. Ambii au recunoscut deja fapta în fața instanței. În pachetul primit, mai era o notiță, în care ni se spunea unde putem găsi cadavrele. Și, colac peste pupăză, în pachet mai erau și toate înregistrările și dovezile strânse de fratele tău de-a lungul tuturor acelor ani.

Am încercat să înțeleg mai bine această ultimă parte, dar n-am prea reușit.

— Și știi cine le-a trimis?

— Nu, deloc, a spus Pistillo, căruia nici nu părea să-i pese prea mult, de altfel.

— Și ce se întâmplă cu John Asselta? am întrebat eu.

— E dat în urmărire generală.

— Tot timpul a fost dat în urmărire generală. Nu e nimic nou.

— Și ce altceva ai vrea să facem? a ridicat el din umeri.

— Asselta a ucis-o pe Julie Miller.

— La ordinele altcuiva. Strigoiul a fost doar ucigașul cu simbrie.

Nu mă consola deloc concluzia lui.

— Și nu credeți că îl veți prinde, totuși?

— Uite ce e, Will, mi-ar plăcea la nebunie să-l înfund pe Strigoi, dar, ca să fiu sincer cu tine, nu e deloc simplu. Asselta a ieșit deja din țară. Ni s-a raportat prezența lui peste ocean. Se va angaja în slujba vreunui despot, care îl va proteja. Dar, în ultimă instanță – și e important să nu uiți asta – Strigoiul este doar o armă. Eu vreau să pun mâna pe tipii care apasă pe trăgaci.

Nu eram de acord, dar nici nu l-am contrazis. L-am întrebat ce repercusiuni aveau toate astea asupra lui Ken. I-a luat ceva timp până să-mi răspundă.

— Tu și Katy Miller nu ne-ați spus chiar tot, așa-i?

M-am foit pe scaun. Le povestisem despre răpire, dar ne decisesem să nu le pomenim nimic despre faptul că luasem legătura cu Ken. Păstrasem informația asta doar pentru noi.

— Ba nu, am spus tot.

Pistillo s-a uitat lung în ochii mei, după care a ridicat iarăși din umeri:

— Adevărul e că nu știu dacă mai avem nevoie de Ken. Dar e în siguranță acum, Will. Știu că nu ai vorbit cu el, a continuat el aplecându-se în față – dar vedeam de data asta că nu era deloc convins de ceea ce afirma –, însă dacă reușești cumva să intri în legătură cu el, spune-i să iasă din ascunzătoare. Niciodată lucrurile n-au fost mai favorabile în ceea ce-l privește. Și, OK, da, putem să-l folosim pentru verificarea dovezilor mai vechi.

Așadar, cum spuneam mai devreme, cinci zile foarte pline.

Pe lângă că m-am întâlnit cu Pistillo, am stat mult în acele zile cu Nora. Am discutat despre trecutul ei, deși nu prea mult. Umbrele tristeții îi întunecau mereu fața când își aducea aminte de viața ei de dinainte. Frica de fostul soț rămânea în sufletul ei, ca o amenințare permanentă. Lucrul acesta mă înfuria enorm, cum era și de așteptat. Trebuia să rezolvăm o dată pentru totdeauna și problema asta cu domnul Cray Spring din Cramden, Missouri. Nu știam cum. În fine, nu deocamdată. Dar nu acceptam nici în ruptul capului ideea ca Nora să trăiască mereu sub spectrul fricii. Exclus.

Nora mi-a mai povestit despre fratele meu, cum pusese el bani deoparte în Elveția, cum își petrecea timpul făcând alpinism, cum căuta să-și găsească

liniștea acolo, dar nu reușea niciodată. Nora mi-a mai vorbit și despre Sheila Rogers, pasărea rănită despre care aflasem așa de multe, care a trăit ultima parte a vieții ascunsă în străinătate, adorându-și fiica. Dar cel mai mult Nora mi-a povestit despre nepoata mea, Carly, iar când se referea la ea, fața i se lumina. Lui Carly îi plăcea să alerge pe deal în jos, cu ochii închiși. Citea cu nesaț și îi plăcea să se dea cu mașinuțele, la bâlci. Fetița avea un râs molipsitor. La început, Carly se simțise stingheră și sfioasă cu Nora – era de înțeles, din moment ce părinții o fereau de contactul cu persoane necunoscute –, dar Nora, cu multă răbdare, reușise să și-o apropie sufletește. Faptul că trebuise s-o abandoneze pe fetiță (da, acesta fusese cuvântul folosit de ea, „a abandona", deși mie mi se părea cam prea dur), să o priveze de unica prietenă pe care o avea Carly – ei bine, lucrul acesta fusese cumplit pentru Nora.

Katy Miller păstra o anumită distanță. Plecase – nu-mi spusese unde, iar eu nu insistasem să aflu –, dar mă suna aproape în fiecare zi. Știa și ea adevărul acum, deși nu știu, în fond, dacă lucrul acesta o ajuta prea mult. Atâta timp cât Strigoiul rămânea în libertate, cazul nu putea fi considerat închis. Atâta timp cât Strigoiul rămânea în libertate, și ea, și eu continuam să avem reflexul de a ne uita mereu în spate.

Toți trăiam cu frica în suflet, presupun.

Pentru mine, însă, momentul final se apropia. Nu-mi mai trebuia decât să-l văd pe fratele meu. Îmi doream asta mai mult decât oricând. Mă gândeam la toți anii cât trăise în izolare. Singur. Mă gândeam la excursiile acelea pe munte, despre care îmi povestise Nora. Nu, Ken nu era făcut pentru așa ceva. Ken nu putea fi fericit niciodată astfel. Ken era genul de om activ, genul de om căruia nu-i place să trăiască în umbră.

Pe urmă, voiam să mă văd cu fratele meu și pentru toate motivele acelea mai vechi. Pentru tot

ceea ce ne lega din copilărie. Voiam să bat mingea cu el. Să stăm noaptea târziu și să ne uităm la filme vechi. În plus, acum existau și alte motive, desigur.

Am pomenit mai devreme că eu și Katy am preferat să nu spunem nimănui despre faptul că luasem legătura cu Ken. Voiam ca în felul acesta să păstrez deschisă posibilitatea de a comunica, în continuare, cu el. Până la urmă, am aranjat tot ceva pe Internet, cu grupul acela de discuții. I-am transmis lui Ken să nu se sperie de moarte, sperând că se va prinde de poantă. Și așa a fost. Din nou, chestia asta are trimiteri în copilăria noastră. „Don't Fear Death" – Nu te speria de moarte, adică melodia preferată al lui Ken, cu Blue Oyster Cult, „Don't Fear the Reaper". Am găsit un site unde puteai posta informații despre vechea formație heavy metal. Am reușit astfel să stabilim întâlniri IM și să putem comunica unul cu celălalt.

Ken continua să fie precaut, dar abia aștepta și el să termine cu modul acela de viață. Eu măcar îi aveam pe tata și pe Melissa, iar în ultimii unsprezece ani o avusesem și pe mămica lângă mine. Mi-era dor de Ken, teribil de dor, dar cred că nu așa de mult, totuși, cum i-a fost lui dor de noi, în toți acești ani.

Oricum, a durat până am pregătit terenul, dar în cele din urmă eu și Ken am stabilit să ne întâlnim.

•

Când eu aveam doisprezece ani, iar Ken, paisprezece, am fost împreună într-o tabără de vară, la Marshfield, Massachusetts. Se numea Camp Millstone, sau, conform poreclei din reclama aferentă, Cazemata, ceea ce, și dacă nu era adevărat, ne făcea pe noi, cei veniți acolo, să ne simțim foarte importanți. Fiecare cabană purta numele unui colegiu. Ken era cazat la Yale. Eu, la Duke. Ne-a plăcut mult acolo, în vara aceea. Am jucat baschet, am participat la un campionat de fotbal pe echipe. Mâncarea era mizerabilă. Instructorii erau deopotrivă nostimi și sadici. Cu

mintea mea de-acum, știu sigur că nu mi-aș trimite niciodată copilul într-o tabără la mare distanță de casă. Dar mie mi-a plăcut.

Vi se pare că vorbesc aiurea?

L-am dus pe Squares să vadă Camp Millstone, acum patru ani. Tabăra se desființase, așa că Squares a cumpărat terenul și clădirile, pe care le-a transformat într-un refugiu de lux pentru iubitorii de yoga. Și-a construit și o fermă, pentru sufletul lui, pe fostul teren de fotbal de la Camp Millstone. Nu exista decât o singură cale de acces, iar ferma se afla drept în mijlocul terenului, așa că vedeai orice mișcare.

Am convenit că era locul ideal pentru întâlnirea pusă la cale.

Melissa a venit cu avionul din Seattle. Fiindcă eram superparanoici, am pus-o să aterizeze la Philadelphia. Ea, tata și cu mine ne-am întâlnit la motelul Vince Lombardi de la New Jersey Turnpike. De-acolo, am plecat mai departe, cu mașina, toți trei. Nu știa nimeni de întâlnire, în afară de Nora, Katy și Squares, care urmau să vină și ei, dar separat fiecare. Urma să facem joncțiunea cu ei a doua zi, fiindcă, să nu uităm, și ei doreau să știe că totul s-a terminat cu bine.

Însă, în seara aceea, urma să fim doar noi, familia.

Eu eram la volan. Tata ședea în față, lângă mine; Melissa, pe bancheta din spate. Nu prea aveam chef de vorbă, niciunul. Simțeam cu toții încordarea momentului, ca pe o apăsare în piept. Eu, mai ales, presupun, învățasem să nu iau nimic de bun. Până nu-l vedeam pe Ken cu ochii mei, până nu-l îmbrățișam și nu-l auzeam vorbind, nu puteam crede că totul s-a sfârșit cu bine.

Mă gândeam la Sheila și la Nora. Mă gândeam la Strigoi, la McGuane – șeful clasei, în liceu –, mă gândeam la evoluția lui ulterioară. Ar fi trebuit să fiu surprins de ceea ce se alesese de capul lui, până la urmă, dar, nu știu de ce, nu eram. Suntem

întotdeauna „șocați” când auzim de acte de violență petrecute în suburbii liniștite, cum era a noastră; da, suntem „șocați”, ca și cum peluzele stropite cu grijă, vilele cu etaj, competițiile sportive școlare și mămicile care se pun la mintea copiilor, lecțiile de pian, ședințele cu părinții, când diriginta îi convoacă, în fine ca și cum toate lucrurile acestea ar reprezenta o garanție că aici nu se poate întâmpla nimic rău. Dacă Strigoiul și McGuane ar fi locuit, în copilărie, la douăzeci de kilometri, să zicem, de Livingston – repet, aceasta era distanța până în inima Newarkului – nimeni n-ar fi rămas „stupefiat” și „uluit” de ceea ce ajunseseră ei în viață.

Am pus un CD cu concertul Springsteen, din vara anului 2000, la Madison Square Garden. Muzica ne-a făcut să ni se pară că timpul trece mai repede, deși în realitate a durat destul de mult. În total, am făcut cinci ore, mai ales că pe Route 95 se făceau reparații, ca întotdeauna pe această porțiune, de altfel. În sfârșit, am ajuns și la fermă. Nu mai era nicio altă mașină. Mă așteptasem la asta, din moment ce stabilisem ca noi să sosim primii. Ken urma să vină ceva mai târziu.

Melissa a coborât prima din mașină. Zgomotul portierei trântite a răsunat pe tot câmpul din jur. Când am ieșit și eu din mașină, am avut senzația că văd vechiul teren de fotbal, așa cum îl țineam minte din copilărie. Garajul era amplasat exact pe locul unde fusese una dintre porți. Aleea pentru mașini traversa fosta zonă a tribunelor. M-am uitat spre tata. El s-a uitat în altă parte.

Câteva clipe, am rămas toți trei postați acolo. Eu am ieșit primul din acest grup statuar improvizat, îndreptându-mă spre casă. Tata și Melissa au pornit și ei în urma mea. Ne gândeam toți la mama. Ce păcat că nu era și ea cu noi, aici. Ce păcat că n-a mai trăit ca să-și poată revedea fiul. Lucrul acesta ar fi avut darul să readucă zâmbetul pe buzele lui Sunny. Nora știuse să o mângâie

sufletește pe mama, dându-i o fotografie. Nici nu se poate spune cât de mult însemna lucrul acesta pentru mine.

Ken, știam precis, urma să vină singur. Carly se afla undeva, într-un loc sigur. Nu știam unde. Rar se întâmpla să pomenim de ea când comunicam cu el. Ken risca mult venind la această întâlnire. De aceea, preferase să n-o pună în primejdie pe Carly, luând-o cu el. Ceea ce, firește, am înțeles perfect.

Ne foiam prin casă. Niciunul nu aveam chef de nimic. Într-un colț, se vedea un fus de tors. Pendula tradițională răsuna enervant în liniștea camerei. Tata s-a așezat, până la urmă. Melissa a venit spre mine. M-a privit, cu aerul tipic surorii mai mari, și mi-a șoptit:

— Nu știu de ce, dar n-am deloc senzația că vechiul coșmar se va sfârși în curând!

Nici n-am vrut să mă gândesc la o asemenea posibilitate.

După cinci minute, am auzit o mașină.

Ne-am repezit toți la fereastră. Am tras perdeaua la o parte și m-am uitat afară. Se lăsase amurgul. Dar se vedea perfect. Mașina era o Honda Accord gri, absolut banală. Am simțit că-mi sare inima în piept. Îmi venea să mă reped afară, dar am preferat să rămân acolo unde eram.

Honda s-a oprit. Câteva secunde – secunde marcate de afurisita aia de pendulă – nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă, s-a deschis portiera din dreptul șoferului. Mi-am încleștat degetele de perdea, cât pe-aci s-o smulg din galerie. Am văzut un picior atingând pământul. După care cineva a ieșit din mașină.

Era Ken.

Îmi zâmbea – zâmbetul lui Ken, zâmbetul acela încrezător și dezinvolt. Nu mi-a trebuit mai mult. Am tras un chiot de bucurie și m-am repezit la ușă. Am smuls de ea, Ken alerga deja spre mine. A intrat ca o furtună în casă și s-a repezit să mă prindă în brațe. Anii dinainte s-au topit, ca și cum

nici n-ar fi fost. Eram amândoi pe podea, rostogolindu-ne pe covor. Eu chicoteam, ca la șapte ani, când ne jucam împreună. Râdea și el.

Ce-a urmat după aceea a fost parcă un vis. Tata a sărit și el lângă noi. Pe urmă, Melissa, la fel. Mi-au rămas în minte diverse instantanee, văzute parcă difuz. Ken îmbrățișându-l pe tata; tata, sărutându-l pe Ken, pe creștetul capului, un sărut lung de tot, cu ochii strânși, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji; Ken învârtind-o pe Melissa în aer; Melissa, plângând, pipăindu-și fratele, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era într-adevăr acolo.

Unsprezece ani.

Nu știu cât a durat această primă fază a regăsirii, cât timp a durat pentru toți patru această delicioasă nebunie a fericirii totale. La un moment dat, probabil că ne-am mai potolit un pic, fiindcă știu că ne-am așezat pe canapea. Ken nu se dezlipea de mine. Din când în când, mă mai lua de gât, ca să-mi mai tragă câte o „castană”. Habar n-am avut că genul acesta de lovitură în cap poate fi atât de minunat.

— Te-ai pus cu Strigoiul și ai învins, a zis Ken, ținându-mi capul la subsuoara lui. Înseamnă că nu mai trebuie să te apăr eu de fiecare dată, așa-i, mă, așa-i!?

Și, încercând să scap din strânsoarea lui, mă rugam de el:

— Ba nu, ba nu, trebuie să mă aperi mereu.

•

S-a lăsat întunericul. Am ieșit toți afară. Ce bine să pot respira aer curat! Ken și cu mine mergeam în față. Melissa și tata veneau la vreo zece metri în spate, simțind probabil că voiam să fim puțin singuri. Ken mă ținea cu brațul pe după umeri. Mi-aduc aminte că, în vara aceea, în tabără, am ratat o lovitură importantă. Echipa mea a pierdut meciul din cauza asta. Prietenii au început să se lege de mine și să mă critice. Sigur, era o nimica toată. Cum se întâmplă în tabere, de obicei. Ken m-a luat

la o plimbare în ziua aceea, ținându-mă exact ca acum.

Aveam din nou același sentiment de siguranță, ca atunci.

A început să-și depene povestea. În cea mai mare parte, se potrivea cu ceea ce știam și eu deja. Făcuse niște lucruri rele. Făcuse și un târg cu FBI. McGuane și Asselta aflaseră.

A evitat să explice de ce venise acasă în seara aceea și, mai la obiect, de ce se dusese la Julie. Dar eu voiam tot adevărul. Prea mult trăisem în minciună până acum. Așa că l-am întrebat, pe șleau:

— De ce ați venit acasă, tu și Julie, atunci?

Ken și-a scos pachetul de țigări.

— Te-ai apucat de fumat? am spus eu.

— Da, dar o să mă las. Apoi a continuat: Julie și cu mine ne-am gândit că acasă era un loc propice unde să ne întâlnim.

Mi-am adus aminte ce-mi spusese Katy. Ca și Ken, nici Julie nu mai venise acasă de peste un an. Așteptam să-mi povestească mai departe. Ken privea fix la țigară. N-o aprinsese încă.

— Iartă-mă, a spus el.

— E OK.

— Știu că încă țineai la ea, Will. Dar pe vremea aceea mă drogăm. Eram o jigodie. Sau, poate că toate detaliile astea nici nu contează. Poate că eram doar egoist, nu știu.

— Nu mai contează.

Și era adevărat. Chiar nu mai avea importanță.

— Dar tot nu înțeleg, am insistat eu. Ce amestec avea Julie?

— Julie mă ajuta.

— Cum te ajuta?

Ken și-a aprins țigara. Vedeam acum ridurile de pe fața lui. Trăsăturile i se cizelaseră, parcă, și părea mult mai viril. Ochii îi rămăseseră tot ca de gheață.

— Julie și Sheila locuiau într-un apartament, lângă Haverton. Erau prietene.

S-a oprit, clătinând din cap, după care a reluat:

— Știi, Julie a devenit dependentă de droguri. E vina mea. Când Sheila a venit la Haverton, le-am făcut cunoștință. Julie a intrat în sistem. A început să lucreze și ea pentru McGuane.

Bănuisem eu că lucrurile stătuseră cam așa.

— Vindea și ea droguri?

Ken a confirmat, dând din cap.

— Dar când m-au prins pe mine, când am acceptat să joc dublu, aveam nevoie de un prieten – un complice care să mă ajute să-l înfund pe McGuane. Eram speriați, la început, dar pe urmă am văzut toți în asta o cale de salvare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, așa cred.

— Oricum, eram supravegheat îndeaproape. Julie, nu, însă. Nu exista niciun motiv să fie suspectată de ceva. Ea m-a ajutat să obțin diverse documente incriminatoare. Când făceam înregistrări, i le pasam ei. De-asta ne-am întâlnit în seara aceea. În sfârșit, dețineam suficiente informații. Voiam să le comunicăm agenților federali și să terminăm odată cu toată porcăria.

— Nu, nu înțeleg. De ce ați ținut totul pentru voi? De ce nu i-ați informat pe cei de la FBI pe măsură ce ați făcut rost de o dovadă sau alta?

— Îl știi pe Pistillo? a zâmbit Ken.

— Sigur.

— Trebuie să înțelegi un lucru, Will. Nu vreau să spun că toți polițaii sunt corupți. Dar unii, da. Bunăoară, unul dintre ei i-a spus lui McGuane că eram în New Mexico. Dar, mai mult decât atât, unii dintre ei, ca Pistillo, sunt groaznic de ambițioși. Aveam nevoie de o monedă de schimb. Nu mă puteam expune cu totul. Trebuia să obțin niște avantaje, odată ce le puneam la dispoziție toate materialele acelea.

Da, asta părea logic.

— Și pe urmă Strigoiul a aflat unde erai.

— Da.

— Cum?

Ajunsesem la gard. Ken și-a pus piciorul pe o stinghie. Eu m-am uitat în spate. Melissa și tata continuau să păstreze distanța.

— Nu știu, Will. Julie și cu mine eram foarte speriați. Poate că și acesta a fost un motiv. Oricum, noi voiam să ieșim din joc, definitiv. Am crezut că acolo, acasă, suntem liberi, în fine. Eram în subsol, pe canapeaua aceea, am început să ne sărutăm…

A întors privirea, iarăși.

— Și?

— Subit, am simțit o funie în jurul gâtului, a zis Ken, trăgând lung din țigară. Eu eram peste ea, iar Strigoiul sărise pe noi. Știu doar că la un moment dat, fulgerător, n-am mai avut aer. Mă sugruma. John trăgea tare de funie. Am crezut c-o să-mi rupă gâtul. Pe urmă, aproape că nici nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Julie l-a lovit, așa cred. În felul ăsta, am putut să scap din laț. El a pocnit-o pe Julie cu pumnul în față. Eu m-am tras deoparte. Strigoiul a scos un revolver. Primul glonț m-a nimerit în umăr, a spuse el, închizând ochii. Atunci, am fugit. Doamne, iartă-mă, am fugit, pur și simplu.

Noaptea ne înghițise pe amândoi. Se auzeau niște greierași, încetișor de tot. Ken a mai tras câteva fumuri din țigară. Știam la ce se gândea. La faptul că dăduse bir cu fugiții. Și că ea murise.

— Strigoiul avea un revolver, am spus eu. Nu e vina ta.

— Da, sigur, a zis Ken, dar nu părea deloc convins. Probabil că intuiești ce s-a întâmplat din acel moment, mai departe. Am fugit înapoi la Sheila. Am luat-o amândoi pe Carly. Aveam bani puși deoparte, din vremea când lucrasem pentru McGuane. Ne-am luat tălpășița, imaginându-ne că McGuane și Asselta erau probabil pe urmele noastre. Abia după câteva zile, când ziarele au

început să scrie că eram suspectul numărul unu în uciderea lui Julie, mi-am dat seama că nu fugeam numai din calea lui McGuane, ci din calea tuturor polițiilor din lumea asta.

I-am pus întrebarea care mă obsedase de la bun început.

— De ce nu mi-ai spus nimic de Carly?

A întors capul cu iuțeală, de parcă i-aș fi tras o palmă.

— Ken?

Nu voia să se uite la mine.

— N-ai vrea să trecem peste asta, deocamdată, Will?

— Dar aș vrea să știu.

— Nu e niciun secret.

Vocea lui suna straniu acum. Simțeam că se pregătea să-mi facă o mărturisire, dar era un pic altfel decât tot ceea ce-mi spusese până acum.

— Mă aflam într-o situație periculoasă. FBI m-a prins cu puțin timp înainte ca ea să se nască. Mi-era teamă pentru ea. Așa că n-am spus nimănui de existența ei. Nimănui, pricepi? Mă duceam des la ele, dar nici măcar nu locuiam împreună. Carly stătea cu maică-sa și cu Julie. Nu voiam sub niciun chip să se facă vreo legătură între ea și mine. Pricepi?

— Da, sigur, am spus, așteptând să continue.

Zâmbea.

— Ce e?

— Mi-am adus aminte de tabără, a zis Ken.

Zâmbeam și eu.

— Mi-a plăcut mult aici, a adăugat el.

— Și mie. Ken?

— Ce e?

— Cum ai reușit să te ascunzi atâta timp?

A râs încetișor, după care a zis:

— Carly.

— Carly te-a ajutat să te ascunzi?

— Faptul că nu am spus nimănui de existența ei. Cred că asta mi-a salvat viața.

— Cum adică?

— Poliția încerca să prindă un fugar. Adică un burlac. Sau poate un bărbat combinat cu o tipă. Ceea ce nu-i dădea prin cap niciunui polițai să caute – și ceea ce putea călători din loc în loc, fără să atragă atenția autorităților – era o familie de trei persoane.

Iarăși părea logic.

— A fost un noroc pentru FBI că a putut pune mâna pe mine. Dintr-o neglijență de-a mea. Oh, nu știu, uneori mă gândesc că poate voiam înadins să fiu prins. O viață ca a noastră, mereu cu frica în suflet, fără să poți prinde rădăcini nicăieri… te uzează, Will. Mi-era atât de dor de tine. De tine, cel mai mult. Poate că am lăsat garda jos. Sau poate că voiam să se întâmple așa.

— Și te-au extrădat?

— Da.

— După care ai făcut alt târg cu ei.

— Credeam că intenția lor era să-mi pună mie în cârcă uciderea lui Julie. Dar, când m-am întâlnit cu Pistillo, în fine, mi-am dat seama că își dorea mai mult că orice, și acum, să-l înhațe pe McGuane. Julie era o problemă secundară, pentru el. Plus că știau clar că nu eu o omorâsem. Așa că…

A ridicat din umeri.

Ken mi-a vorbit pe urmă despre New Mexico, despre faptul că nu le spusese niciodată agenților federali de existența lui Carly și a Sheilei, încercând să le protejeze în continuare.

— Nu voiam să vină și ele așa de repede, a spus el, cu un glas mai duios acum. Dar Sheila n-a vrut să asculte.

Ken mi-a mai povestit cum el și Carly erau plecați de-acasă, când au venit cei doi tipi, cum s-a întors pe urmă și i-a găsit torturând-o pe iubita lui, cum i-a omorât pe amândoi și, încă o dată, cum a fugit și de data asta. Mi-a spus cum s-a oprit la aceeași cabină telefonică și a sunat-o pe Nora, la

mine, la apartament – ăsta ar fi cel de-al doilea telefon despre care știa FBI-ul.

— Știam că vor veni s-o prindă. Amprentele Sheilei erau prin toată casa. Iar, dacă n-o găseau cei de la FBI, era foarte posibil să dea de ea chiar McGuane. Așa că i-am spus să se ascundă. Doar până se termină totul.

I-a luat vreo două zile lui Ken ca să găsească un medic discret în Las Vegas. Doctorul făcuse tot posibilul, dar era prea târziu. Sheila Rogers, cea care îi fusese tovarășă de viață timp de unsprezece ani, a murit a doua zi. Carly dormea pe bancheta din spate a mașinii, când mama ei și-a dat ultima suflare. Neștiind ce să facă altceva – și sperând că așa abătea atenția autorităților de la persoana Norei – a pus cadavrul iubitei lui pe marginea drumului și a plecat.

Melissa și tata veniseră și ei mai aproape. Am tăcut toți câteva momente.

— Și după aceea? am întrebat eu, încet.

— Am lăsat-o pe Carly la o prietenă de-a Sheilei. De fapt, o verișoară de-a ei. Știam că e în siguranță acolo. Pe urmă, mi-am început călătoria spre est.

Când a zis asta, când a spus că și-a început călătoria spre est… am simțit că lucrurile iau o întorsătură proastă.

Ați avut vreodată o asemenea presimțire? Adică, stai, asculți, dai din cap, ești atent. Totul pare logic și de înțeles, ca pe urmă să intuiești o chestie, un fleac, poate, ceva aparent irelevant, ceva ce ai putea trece cu vederea fără nicio problemă – iar în străfulgerarea unei clipe realizezi, din ce în ce mai îngrozit, că totul e aiurea. Cumplit de aiurea.

— Am înmormântat-o pe mami într-o marți, am spus eu.

— Ce?

— Am înmormântat-o pe mami, marți, am repetat.

— Da, a spus Ken.

— Erai în Las Vegas în ziua aceea, nu-i așa?

S-a gândit un pic:

— Da, exact.

Ideea aceea mi se tot învârtea în cap.

— Ce e? a întrebat Ken.

— Nu pricep ceva.

— Ce?

— În după-amiaza înmormântării – și m-am oprit, așteptând să se uite la mine, să mă privească în ochi – te-ai întâlnit la celălalt mormânt, cu Katy Miller.

O umbră i-a traversat fața:

— Ce tot îndrugi acolo?

— Katy te-a văzut la cimitir. Erai în picioare, sub un copac, lângă mormântul lui Julie. I-ai spus lui Katy că ești nevinovat. I-ai spus că te-ai întors ca să găsești adevăratul ucigaș. Cum s-a putut asta, când tu zici că erai în celălalt capăt al țării?

Fratele meu nu mi-a răspuns. Stăteam amândoi acolo, în picioare. Am simțit cum se strânge ceva în mine, chiar înainte să aud vocea care a făcut ca lumea mea să se clatine iarăși.

— Am mințit, când ți-am zis că eram acolo.

Ne-am întors cu toții. Katy Miller apăruse din spatele unui copac. M-am uitat la ea, fără să spun nimic. Ea a venit mai aproape.

Katy avea un revolver în mână. Îl ținea îndreptat spre pieptul lui Ken. Am rămas cu gura căscată. Melissa a scos un sunet înăbușit. L-am auzit pe tata zbierând „Nu!” Dar toate astea se întâmplau parcă la mii de ani lumină distanță. Katy se uita direct la mine, cercetându-mi fața, încercând să-mi spună ceva ce n-am putut înțelege niciodată.

Am scuturat din cap.

— Aveam doar șase ani, a spus Katy. Foarte simplu să nu fiu luată în seamă ca posibil martor. În fond, ce să știu eu? O fetiță prostuță, care habar n-are de nimic?! L-am văzut pe fratele tău în noaptea aceea. Dar l-am văzut și pe John Asselta. Poate că i-am confundat, ar fi putut zice poliția.

Cum să știe o mucoasă de șase ani să facă diferența între niște țipete de plăcere și niște urlete de groază? Pentru o puștoaică de șase ani, sunt totuna, așa-i? Le-a fost simplu lui Pistillo și agenților lui să-mi întoarcă vorbele cum le-a convenit lor. Fiindcă voiau să-l înfunde pe McGuane. Pentru ei, sora mea era o jigodie din provincie, ca atâtea altele. Nimic mai mult.

— Katy, ce vrei să spui, de fapt? am întrebat eu.

— Am fost acolo în noaptea aceea, a zis Katy, uitându-se acum la Ken. Mă ascunsesem din nou în dosul cufărului mare al tatei. Am văzut tot.

S-a uitat la mine. Nu cred că am văzut vreodată niște ochi mai limpezi decât ai ei.

— Nu John Asselta a omorât-o pe sora mea, ci Ken, a spus ea.

Eșafodajul trupului meu începuse să se fărâmițeze. Am început să scutur din cap, iarăși. M-am uitat la Melissa. Era lividă. Am încercat să văd fața tatei, dar ținea capul în jos.

— Ne-ai văzut făcând dragoste, a spus Ken.

— Nu, l-a contrazis Katy, pe un ton surprinzător de ferm. Tu ai ucis-o pe Julie, Ken. Ai ales s-o sugrumi, fiindcă voiai să dai vina pe Strigoi – la fel cum ai sugrumat-o și pe Laura Emerson, care amenința că va informa conducerea facultății de la Haverton despre traficul de droguri practicat acolo.

Am pășit în față. Katy s-a întors spre mine. M-am oprit.

— După ce McGuane nu a reușit să-l ucidă pe Ken în New Mexico, am primit un telefon de la Asselta, a început ea.

Katy vorbea ca și cum ar fi repetat de multe ori aceste fraze, ceea ce nici nu mă îndoiam că nu era așa.

— Asselta mi-a spus că fratele tău fusese deja prins în Suedia. Întâi, nu l-am crezut. Mi-am zis că, dacă l-au prins, cum se face că noi n-am aflat nimic? Mi-a mai spus că FBI voia să-i dea drumul lui Ken, fiindcă el era cel care putea să-l înfunde

pe McGuane. Am fost șocată. După atâta timp, autoritățile aveau de gând să-l facă scăpat pe ucigașul lui Julie? Nu puteam accepta așa ceva. Nu! Viața familiei mele a fost un calvar în toți acești ani. Asselta știa cum gândesc, presupun. De-asta m-a și contactat, probabil.

Continuam să scutur din cap, dar ea ținea morțiș să-și ducă povestea până la sfârșit.

— Problema mea era să fiu în preajma ta, fiindcă ne-am gândit că dacă Ken va lua totuși legătura cu cineva, acela vei fi tu. Am născocit treaba cu întâlnirea de la cimitir, ca să poți avea încredere în mine.

— Dar ai fost atacată, am spus eu. În apartamentul meu.

— Da.

— Ba chiar ai strigat numele lui Asselta.

— Gândește-te mai bine la asta, Will.

Vocea ei era perfect calmă, încrezătoare.

— La ce să mă gândesc, adică?

— De ce ai fost legat cu cătușele de pat?

— Fiindcă voia să se creadă că eu sunt vinovatul, la fel cum a făcut…

Dar acum ea era cea care clătina din cap. Katy a arătat cu revolverul spre Ken.

— El te-a legat cu cătușe, fiindcă nu voia să pățești ceva, a spus ea.

Am deschis gura, dar n-am putut scoate niciun sunet.

— Voia să mă prindă singură. Voia să afle ce-ți spusesem – să vadă ce mai țineam minte –, după care putea să mă omoare. Și, da, am strigat numele lui John. Nu fiindcă mă așteptam ca el să fie atacatorul mascat. Am strigat, fiindcă voiam să-mi vină în ajutor. Da, Will, și tu mi-ai salvat viața. Altminteri, mă omora.

Privirea mi-a alunecat încet spre fratele meu.

— Minte, a zis Ken. De ce s-o fi omorât pe Julie? Julie era de partea mea, mă ajuta.

— Da, aproape adevărat, a spus Katy. Și, da, ai dreptate: Julie vedea în arestarea lui Ken o cale de salvare, de răscumpărare a greșelilor, exact cum ți-a spus și el. Și, da, Julie fusese de acord să contribuie la prinderea lui McGuane. Numai că fratele tău a împins lucrurile prea departe.

— Cum? am întrebat.

— Ken știa că trebuia să se descotorosească și de Strigoi. Nu se acceptau jumătăți de măsură. Și putea face asta punând în cârca lui Asselta uciderea Laurei Emerson. Ken a crezut că nu va fi nicio problemă ca Julie să marșeze la înscenarea asta. Dar greșea. Mai ții minte cât de apropiați erau Julie și John, da?!

Am izbutit să dau din cap. Da, țineam minte.

— Exista o legătură specială între ei. Nu pretind că aș ști de ce. Poate nici ei nu-și puteau explica motivul. Dar Julie ținea la el. Cred că a fost singura persoană care a ținut vreodată la el. Era de acord să-l înfunde pe McGuane, asta da. O făcea chiar cu plăcere. Dar nu concepea ca John Asselta să pățească vreun rău.

Nu mai eram în stare să vorbesc.

— Asta-i o tâmpenie, a spus Ken. Will?

Nu mă puteam uita la el.

Katy a continuat:

— Când Julie a aflat ce voia Ken să facă, l-a chemat pe Strigoi, ca să-l prevină. Ken a venit la noi acasă, pentru a lua înregistrările și dosarele. Julie a încercat să-l facă să renunțe la idee. Au făcut dragoste. Ken i-a cerut dovezile, dar Julie a refuzat să i le dea. S-a făcut livid. I-a cerut să-i spună unde le ascunsese. Ea n-a vrut. Când a realizat că era încolțit, s-a repezit și a strâns-o de gât. Strigoiul a venit după câteva secunde. L-a împușcat pe Ken, când încerca să fugă. Cred că era în stare să-l urmărească, dar când a văzut-o pe Julie moartă pe jos, s-a pierdut cu firea. A căzut în genunchi, i-a luat capul în poală, cu infinită tandrețe, și a scos cel mai inuman bocet pe care l-

am auzit vreodată. S-a rupt ceva în el atunci. De-atunci s-a schimbat complet.

Katy se uita fix în ochii mei.

— Ken nu a fugit fiindcă îi era teamă de McGuane, sau fiindcă îi era frică să nu fie acuzat de crimă, pe nedrept, ori ceva de genul ăsta. Ken a fugit fiindcă o omorâse pe Julie.

Aveam senzația că mă prăbușesc într-un hău adânc, că mi-e imposibil să găsesc ceva de care să mă agăț.

— Dar Strigoiul, am bălmăjit eu. Strigoiul ne-a răpit pe amândoi…

— Am pus totul la cale cu el, a spus ea. De fapt, ne-a lăsat să fugim. Recunosc, nu ne-am așteptat atunci niciunul ca tu să fii atât de dispus să cooperezi. Șoferul ăla a avut doar rolul de a face ca înscenarea să pară și mai plauzibilă. Habar n-aveam că o să-l nenorocești în halul ăla.

— Dar de ce?

— Fiindcă Strigoiul știa adevărul.

— Care adevăr?

Katy a arătat din nou spre Ken.

— Că fratele tău n-ar fi ieșit la iveală niciodată, doar ca să-ți salveze ție viața. Că fratele tău nu și-ar fi riscat niciodată pielea pentru așa ceva. Că doar asta – și a ridicat mâna liberă – era singura modalitate în care ar accepta vreodată să se vadă cu tine.

Am scuturat din cap, iarăși.

— Am pus un om la pândă în curte, în seara aceea. Pentru orice eventualitate. N-a venit nimeni.

Am pășit în spate, împleticindu-mă. M-am uitat la Melissa. M-am uitat la tata. Și am înțeles că e totul adevărat. Fiecare cuvânt rostit de Katy. Tot ce spusese ea era adevărat.

Ken o omorâse pe Julie.

— N-am vrut nicio clipă să pățești ceva rău, îmi spunea Katy acum. Dar familia mea trebuie să știe că nenorocirea asta s-a terminat definitiv. FBI l-a pus în libertate. Eu n-am avut încotro. Nu puteam

accepta să scape nepedepsit, după tot ce-i făcuse surorii mele.

Tata a vorbit atunci, pentru prima oară de la începutul dezvăluirilor.

— Și acum ce-ai de gând să faci, Katy? Vrei pur și simplu să-l împușți?

— Da, a zis Katy.

Iar în momentul acela s-a dezlănțuit nebunia infernală.

Tata s-a sacrificat. A scos un țipăt și s-a năpustit spre Katy. Ea a apăsat pe trăgaci. Tata s-a clătinat, dar a continuat să se ducă spre ea. I-a zburat arma din mână, după care a căzut jos, ținându-se de picior.

Dar incidentul ne-a abătut tuturor atenția.

Când am ridicat privirea, Ken culesese revolverul de pe jos. Ochii lui – despre care spuneam că erau ca două bucăți de gheață – se uitau fix la Katy. Se pregătea s-o împuște. Se vedea că n-avea niciun fel de reținere. Trebuia doar să ochească și să apese pe trăgaci.

Am sărit spre el. L-am plesnit peste braț, exact când apăsa pe trăgaci. Arma s-a descărcat, dar glonțul s-a pierdut în decor. L-am trântit la pământ pe fratele meu. Ne-am rostogolit din nou, încleștați unul de celălalt, dar lupta de-acum nu mai semăna deloc cu joaca de adineaori. Mi-a tras un cot în stomac, de am simțit că mi se taie respirația. S-a ridicat în picioare și a îndreptat arma spre Katy.

— Nu, am zis eu.

— Ba da, trebuie, a spus Ken.

L-am înșfăcat iarăși. Ne-am luat la trântă. I-am spus lui Katy să fugă. Ken a profitat imediat. M-a trântit pe spate. Ne uitam unul la celălalt, ochi în ochi.

— Ea e ultimul martor, a spus el.

— Nu te las s-o omori.

Ken a lipit arma de fruntea mea. Între noi, erau doar doi centimetri, poate. Am auzit-o pe Melissa urlând. I-am zis să nu se bage. Cu coada ochiului,

am văzut-o scoțând un telefon celular și formând un număr.

— Haide, dă-i înainte, am spus eu. Apasă pe trăgaci.

— Ce, crezi că nu sunt în stare?

— Ești fratele meu.

— Și?

Și din nou m-am gândit la răul din lume, la formele pe care le poate îmbrăca, la faptul că niciodată nu poți considera că ai scăpat de puterea lui malefică.

— N-ai auzit ce-a spus Katy? N-ai înțeles de ce sunt capabil – câți oameni am nenorocit, câți oameni am trădat?

— Dar nu și pe mine, nu, am spus eu, încet.

A început să râdă, ținându-mi în continuare pistolul la tâmplă.

— Ce-ai zis?

— Că nu și pe mine, am repetat.

Ken și-a lăsat capul pe spate. Râsul lui răsuna sinistru în liniștea din jur.

— Nu și pe tine? a zis el, apropiindu-și buzele de urechea mea. Pe tine, mi-a șoptit el, te-am trădat mai mult decât pe oricine. Ție ți-am făcut cel mai mult rău.

Cuvintele lui m-au lovit ca niște așchii ascuțite. M-am uitat în sus, spre el. Era încordat la față; am fost sigur atunci că va apăsa pe trăgaci. Am închis ochii, așteptând. Auzeam țipete, multă agitație în jur, dar toate astea mi se păreau infinit de departe. Ceea ce auzeam eu acum – în fine, singurul zgomot care îmi intra în urechi – era plânsul lui Ken. Am deschis ochii. Lumea toată a dispărut parcă. Nu mai existam decât noi doi.

Nu pot spune exact ce s-a întâmplat. Poate că a fost poziția în care stăteam, pe spate, neputincios, iar el, fratele meu, dar nu și salvatorul meu de data asta, nu protectorul meu, ci o ființă profilată amenințător deasupra mea, cauza tuturor relelor. Poate că, da, Ken s-a uitat în jos și m-a văzut

acolo, atât de vulnerabil, iar atunci ceva instinctiv, ceva care l-a îmboldit întotdeauna să aibă grijă de mine a fost mai tare decât ucigașul din el. Poate asta l-a zdruncinat complet. Nu știu. Însă, privindu-ne ochi în ochi, fața i s-a îmblânzit, treptat-treptat.

Și pe urmă totul s-a schimbat din nou.

Mi-a dat drumul un pic, dar continuând să-mi țină pistolul la tâmplă.

— Vreau să-mi promiți ceva, Will, a zis el.

— Ce?

— E legat de Carly.

— Fiica ta.

Ken a închis ochii. Vedeam cât suferea.

— Carly ține mult la Nora, a spus el. Vreau ca voi doi să aveți grijă de ea. S-o creșteți. Promiți?

— Dar cum rămâne…

— Te rog, a spus Ken, cu disperare în glas. Te rog, promite-mi.

— OK, promit.

— Și mai promite-mi că n-o vei aduce niciodată să mă vadă.

— Ce?

Acum plângea de-a binelea. Lacrimile îi curgeau pe obraji, prelingându-se apoi până pe fața mea.

— Promite-mi, ce naiba! Promite-mi că n-o să-i vorbești niciodată de mine. Că ai s-o crești ca pe copilul tău. Că n-o s-o lași să mă viziteze la închisoare. Promite-mi toate astea, Will. Promite-mi, sau dacă nu, trag.

— Dă-mi întâi arma, am spus eu. Și pe urmă îți promit.

Ken s-a uitat la mine, după care mi-a îndesat revolverul în palmă. Și apoi m-a sărutat. L-am îmbrățișat și eu. Pe el, ucigașul. L-am strâns la pieptul meu. Plângea ca un copil, cu fața lipită de mine. Am stat așa mult timp, până am auzit sirenele.

Am încercat să-l împing la o parte.

— Du-te, i-am șoptit eu, implorându-l. Te rog, fugi.

Dar Ken n-a vrut să se clintească de-acolo. De data asta, n-a vrut să mai fugă. Nu voi ști niciodată exact de ce. Poate se săturase de viața de fugar. Poate că încerca să-și ispășească greșelile. Poate că voia doar să-l țin eu în brațe, așa. Nu știu. Dar Ken a rămas acolo, în brațele mele. Nu s-a desprins de lângă mine, până când n-a venit poliția să-l ia cu forța.

58.

După patru zile

Avionul cu care zburase Carly a aterizat la timp.

Squares ne-a dus cu mașina la aeroport. El, Nora și cu mine ne-am îndreptat spre Terminalul C al aeroportului din Newark. Nora mergea un pic în față. O cunoștea pe fetiță și, oricum, abia aștepta s-o revadă. Eu, în schimb, eram îngrijorat și speriat.

— Am stat de vorbă cu Wanda, a spus Squares.

M-am uitat la el.

— I-am povestit tot.

— Și?

S-a oprit și a ridicat din umeri.

— Se pare că eu și cu tine vom fi tați mai repede decât ne-am fi așteptat.

L-am îmbrățișat, foarte bucuros pentru ei doi. Nu eram prea sigur, însă, în ceea ce mă privea. Urma să cresc și să educ o fetiță de doisprezece ani, pe care nici n-o cunoșteam. Știam că îmi voi da toată silința, dar, în ciuda celor spuse de Squares, eu nu voi putea fi niciodată tatăl lui Carly. Mă obișnuisem cu adevărul, referitor la Ken, inclusiv cu posibilitatea că fratele meu va fi obligat să rămână toată viața la închisoare, însă mă rodea și acum insistența cu care mă făcuse să promit că fiica lui nu-l va mai vedea niciodată. Presupun că voia s-o protejeze pe fetiță. Și, de aceea, considera că ei îi va fi mult mai bine în viață, dacă nu va mai avea de-a face cu el.

Am zis „presupun”, fiindcă nu-l puteam întreba. După ce a fost arestat, Ken a refuzat să se vadă cu mine. Nu știu de ce, dar cuvintele acelea pe care mi le șoptise la ureche…

Pe tine te-am trădat mai mult decât pe oricine. Ție ți-am făcut cel mai mult rău.

… îmi răsunau și acum în urechi, dureros, sfâșietor, obsedant.

Squares a rămas afară. Nora și cu mine am intrat grăbiți în aeroport. Ea purta inelul de logodnă. Venisem prea devreme, desigur. Am găsit poarta de la Sosiri și am pornit într-acolo. Nora și-a pus poșeta în aparatul cu raze X. Eu am declanșat detectorul de metale, dar era doar de la ceasul pe care îl aveam la mână. Am intrat grăbiți pe la „Sosiri", deși avionul urma să aterizeze abia peste cincisprezece minute.

Ne-am așezat, ținându-ne de mână. Așteptam. Melissa decisese să mai rămână și ea în oraș, o bucată de timp. Avea grijă de tata, ca să se însănătoșească mai repede. Yvonne Sterno, așa cum îi promisesem, a avut exclusivitate absolută. Nu știu în ce măsură toată chestia asta avea să-i influențeze cariera. Nu luasem încă legătura cu Edna Rogers. Dar trebuia s-o fac și pe-asta, presupun.

Cât despre Katy, nu i s-a adus nicio învinuire pentru glonțul tras. Mă gândeam cât de important fusese pentru ea ca tot coșmarul să ia sfârșit; mă întrebam dacă îi făcuse bine că putuse să descarce tot ce avea pe suflet, în seara aceea, la fermă. Probabil că da.

Joe Pistillo anunțase că urma să se retragă din FBI la sfârșitul anului. Acum înțelegeam perfect de ce insistase atât de vehement să n-o amestec pe Katy Miller în toată tevatura asta – nu numai spre binele ei, ca persoană, ci și din cauză că văzuse ceea ce văzuse, când era mică. Nu știu dacă, într-adevăr, Pistillo punea la îndoială mărturia unei fetițe de șase ani, sau dacă nu cumva suferința surorii lui îl determinase să denatureze cuvintele lui Katy, ca să-i servească scopului lui. Știu doar că FBI ținuse secretă mărturia originală a lui Katy, ziceau ei, fiindcă voiau s-o protejeze pe fetiță. Dar aici am dubiile mele.

Am fost distrus, firește, când am aflat adevărul despre fratele meu, dar totuși – și asta o să vi se pară straniu – era cumva OK. Cel mai urât adevăr, până la urmă, era preferabil celei mai drăguțe minciuni. Lumea mea era mai întunecată, dar măcar revenise pe axa ei.

— Ești bine? m-a întrebat Nora, aplecându-se spre mine.

— Speriat, spusei eu.

— Te iubesc. Carly te va iubi și ea.

Ne uitam amândoi la panoul pe care se afișau sosirile. A început să clipească. Funcționarul de la Continental Airlines a luat microfonul și a anunțat că zborul 672 a aterizat. Avionul cu care venise Carly. M-am întors spre Nora. Mi-a zâmbit și m-a strâns ușor de mână.

Mă uitam la lumea din jur. La pasagerii care așteptau, bărbați în costume sobre, femei cu mici valize pe rotițe, familii care plecau în vacanță, persoane care erau în întârziere, altele frustrate, altele obosite. Îmi plimbam privirile peste chipurile lor, când, la un moment dat, l-am văzut uitându-se la mine.

Inima mi s-a oprit în piept.

Strigoiul.

Un tremur involuntar m-a făcut să mă scutur violent.

— Ce e? a zis Nora.

— Nimic.

Strigoiul mi-a făcut semn să mă duc la el. M-am ridicat, ca în transă.

— Unde te duci?

— Vin imediat.

— Dar trebuie să apară și ea din clipă în clipă.

— Mă duc până la toaletă. E urgent.

Am sărutat-o pe Nora pe creștetul capului. Părea îngrijorată. S-a uitat spre poartă, dar Strigoiul se făcuse nevăzut. Nu mă mira. Știam că mă va găsi el. A-l ignora nu însemna decât să agravez și mai

mult situația. A o lua la fugă era inutil. Până la urmă, tot ar da de urma noastră.

Trebuia să-l înfrunt. Față în față.

Am pornit în direcția unde îl zărisem mai devreme. Parcă aveam picioare de cauciuc. Dar continuam să mă mișc. Când am trecut pe lângă un șir lung de telefoane cu plată, unde nu era nimeni, l-am auzit.

— Will?

M-am întors și l-am văzut. Mi-a făcut semn să mă așez lângă el. Stăteam fiecare cu fața spre geamul mare de sticlă. Nu ne priveam. Fereastra amplifica razele soarelui. Căldura era înăbușitoare. Am mijit ochii. El, la fel.

— Nu m-am întors pentru fratele tău, a spus Strigoiul. Am venit pentru Carly.

Înlemnisem.

— Nu te las s-o iei.

— N-ai înțeles.

— Atunci spune-mi tu.

Strigoiul a venit mai aproape de mine:

— Will, tu vrei ca oamenii să se alinieze pe categorii. Cei buni, de o parte; cei răi, de cealaltă. Dar, de fapt, lucrurile nu stau deloc așa. Niciodată nu poate fi totul așa de simplu, cum ți-ar plăcea ție. Dragostea, bunăoară, duce la ură. Cred că de-acolo a pornit totul. De la dragostea primară.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Tatăl tău, a zis. L-a iubit prea mult pe Ken. Eu caut sâmburele, originea, Will. Și am găsit-o aici. În dragostea tatălui tău.

— Tot nu înțeleg despre ce vorbești.

— Ce îți voi spune acum, a continuat Strigoiul, n-am mai spus decât unei singure persoane. Pricepi?

I-am spus că da.

— Trebuie să te întorci înapoi în timp, la perioada când eu și Ken eram în clasa a patra, a zis el. Vezi tu, nu eu l-am înjunghiat pe Daniel Skinner, ci Ken. Dar tatăl tău îl iubea așa de mult,

încât l-a protejat. L-a cumpărat pe taică-meu, cum s-ar spune. I-a dat cinci mii de parai. Poți să crezi sau nu, dar taică-tău chiar era convins că făcea o faptă bună. Taică-meu mă bătea tot timpul. Toată lumea zicea că era mai bine să mă dea la casa de copii. După cum vedea lucrurile tatăl tău, ori scăpam, invocând legitima apărare, ori ajungeam la școala de corecție, unde ar fi urmat să beneficiez de tratament și de trei mese pe zi.

Amuțisem, complet uluit. Mi-am amintit de întâlnirea noastră în trei, lângă stadion, când taică-meu se făcuse livid de frică; mi-am amintit de tăcerea lui glacială, de după aceea, de cum îi spusese lui Asselta: „Dacă vrei să te răzbuni, ia-mă pe mine”. Iarăși, totul căpăta sens, din păcate.

— Nu am spus decât unei singure persoane adevărul, a zise. Ghicești?

Ceva parcă s-a mai așezat la loc, în mintea mea.

— Julie, am spus eu.

A confirmat, mișcând din cap. Legătura dintre ei. Așa se explica strania legătură dintre ei.

— De ce ai venit aici? am întrebat. Ca să te răzbuni pe fiica lui Ken?

— Nu, a spus Strigoiul, râzând scurt. Nu e prea simplu să-ți explic chestia asta, Will, dar poate că ne ajută știința.

Mi-a dat un dosar. M-am uitat în jos, la el.

— Deschide-l.

M-am conformat.

— Este autopsia Sheilei Rogers, care a decedat de curând.

M-am încruntat. Nu mă mira că făcuse rost de document. Știam că avea sursele lui.

— Ce legătură are asta cu momentul de față?

— Uită-te aici, a zis Strigoiul, arătând cu un deget subțire spre paragraful de la mijlocul paginii. Vezi acolo, ce scrie mai jos? Nicio cicatrice pe osul pubian de la vreo rupere de perineu. Nu se pomenește nimic de vergeturi pe sâni sau pe peretele abdominal. Nimic neobișnuit în asta,

firește. N-ar însemna nimic, doar dacă nu te-ai fi așteptat ca situația să fie exact inversă.

— Adică?

— Adică să existe indicii, semne, că victima a avut o naștere, a spus el, închizând dosarul.

Văzând consternarea întipărită pe fața mea, a continuat:

— Altfel spus, mai simplu, nu e posibil ca Sheila Rogers să fi fost mama lui Carly.

Am vrut să spun ceva, dar Strigoiul mi-a mai dat un dosar. M-am uitat la numele scris pe copertă.

Julie Miller.

Fiori reci mi-au cuprins tot corpul. L-a deschis repede, a arătat spre un paragraf și a început să citească:

— Cicatrice pubiene, vergeturi pale, modificări în arhitectura microscopică a sânilor și a țesuturilor uterine. Și trauma era recentă. Vezi aici? Cicatricea de la episiotomie era încă pronunțată.

Mă holbam la cuvintele de pe pagină.

— Julie nu a venit acasă doar ca să se întâlnească cu Ken. După o perioadă de rătăcire urâtă, voia să ia viața de la capăt. Se redescoperea pe sine, Will. Voia să-ți spună adevărul.

— Ce adevăr?

Dar a scuturat doar din cap, continuând:

— Ți-ar fi spus mai din timp, dar nu știa cum ai fi reacționat. Felul în care ai acceptat așa de ușor să te desparți de ea… asta am vrut să spun când ți-am zis că ar fi trebuit să lupți pentru ea. Dar tu ai cedat și te-ai retras.

Ne uitam ochi în ochi.

— Julie a făcut un copil cu șase luni înainte de a muri, a spus Strigoiul. Ea, copilul – o fetiță – și Sheila Rogers au locuit în acel apartament. Cred că până la urmă Julie ți-ar fi spus în noaptea aceea, dar a avut grijă fratele tău să n-o mai poată face. Sheila o iubea pe fetiță. Când Julie a fost ucisă, iar fratele tău a trebuit să fugă, Sheila a vrut să păstreze ea copilul. Iar Ken, în fine, lui i s-a părut

utilă prezența unui copilaș, care îl putea ajuta să scape de urmărirea poliției, oriunde în lumea asta s-ar fi dus. El nu avea copii. Sheila, nici ea. Postura de părinți reprezenta deghizarea ideală.

Cuvintele pe care mi le șoptise Ken la ureche mi-au revenit în minte…

Pe tine te-am trădat mai mult decât pe oricine. Ție ți-am făcut cel mai mult rău.

Glasul Strigoiului a străpuns prin ceața amintirilor.

— Nu ești pe post de locțiitor aici. Tu ești tatăl adevărat al lui Carly.

Nu cred că mai respiram. Priveam prostit, în gol. Da, suferisem și fusesem trădat. De fratele meu. Fratele meu îmi luase copilul.

Strigoiul s-a ridicat în picioare:

— N-am venit să mă răzbun, nici măcar să fac dreptate, a continuat el. Dar adevărul e că Julie a murit vrând să mă protejeze. N-am fost la înălțimea gestului ei. Am făcut legământul că îi voi salva copilul. Mi-a luat zece ani.

Împleticit, mă ridicasem și eu în picioare. Stăteam acum unul lângă celălalt. Pasagerii veneau de la avion.

Strigoiul mi-a vârât ceva în buzunar. O bucată de hârtie. Nu i-am dat atenție.

— I-am trimis lui Pistillo banda aceea de la sistemul de supraveghere electronic, așa că McGuane n-o să te mai deranjeze. Am găsit dovezile în casă, în noaptea aceea, și le-am păstrat toți anii aceștia. Tu și Nora sunteți în siguranță acum. Am avut eu grijă de tot.

Alți pasageri. Stăteam acolo, așteptam, ascultam.

— Nu uita că, de fapt, Katy e mătușa lui Carly și că soții Miller sunt bunicii ei. Lasă-i să facă parte din viața ei. M-ai auzit?

Am încuviințat din cap. Și în clipa aceea Carly a apărut pe poartă. Totul în mine a amuțit. Fata pășea cu atâta prestanță. Ca… mama ei. Carly s-a uitat în

sus și, când a văzut-o pe Nora, fața i s-a luminat de un zâmbet. Am simțit că mi se frânge inima. Da, m-am cutremurat tot. Zâmbetul. Zâmbetul acela, vedeți voi, era al mamei. Era zâmbetul lui Sunny, ca un ecou din trecut, un semn că nici mama, și nici Julie nu pieriseră cu totul.

Mi-am înăbușit un hohot de plâns. Am simțit o mână pe spate.

— Du-te acum, a șoptit Strigoiul, împingându-mă cu blândețe spre fiica mea.

Am întors capul, dar John Asselta dispăruse deja.

Așa că nu mi-a mai rămas să fac decât un lucru. Am pornit spre femeia pe care o iubeam și spre copilul meu.

Epilog

Mai târziu, în seara aceea, după ce am sărutat-o pe Carly și am ajutat-o să se suie în pat, am găsit bucățica de hârtie pe care mi-o vârâse el în buzunar. Erau doar primele câteva rânduri dintr-un articol de ziar:

KANSAS CITY HERALD

Bărbat găsit mort în mașină

CRAMDEN, MO. – Cray Spring, un ofițer de poliție, de la secția din Cramden, aflat în afara orelor de serviciu, a fost găsit sugrumat în mașină, după toate aparențele fiind victima unei tâlhării. Nu a fost găsit niciun portofel asupra lui. Poliția locală a declarat că mașina ofițerului a fost găsită în parcarea din spatele barului. Șeful poliției, Evan Kraft, a spus că nu există suspecți în

momentul de față și că investigația este în curs de desfășurare.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Biroul Federal de Investigații.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
Epilog

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
Epilog

Table of Contents

1. 2
2. 17
3. 23
4. 27
5. 44
6. 48
7. 57
8. 77
9. 97
10. 110
11. 112
12. 116
13. 120
14. 122
15. 133
16. 137
17. 143
18. 147
19. 158
20. 162
21. 167
22. 171
23. 178
24. 183
25. 191
26. 196
27. 201

28. 213
29. 217
30. 227
31. 232
32. 238
33. 246
34. 258
35. 265
36. 270
37. 278
38. 286
39. 291
40. 297
41. 305
42. 317
43. 323
44. 326
45. 339
46. 344
47. 349
48. 355
49 360
50. 364
51. 369
52. 378
53. 388
54. 397
55. 400
56. 407
57. 417

58. 441
Epilog 449